

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

“Evocative, enticing, erotic.”

—J. R. WARD, bestselling author of *Lover Mine*

LARA ADRIAN

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR
OF *TAKEN BY MIDNIGHT*

A MIDNIGHT BREED NOVEL

DEEPER — THAN — MIDNIGHT

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Bölüm 1

Kulüp özeldi, alışılmışın çok dışındaydı ve bunun çok iyi bir nedeni vardı. Boston'un Çin Mahallesi'nin buzla kaplı dar bir arka sokağının en ucunda yer alan mekân, seçkin bir kalabalığa hitap ediyordu. Eski tuğla binanın içine girmesine izin verilen tek insanlar, gece geç saatlerde müşterilerin her türlü arzusunu tatmin etmek için hazır tutulan çekici genç kadınlar ve birkaç güzel erkekti.

Sokak seviyesindeki kemerli bir girişin gölgeleri arasında gizlenmiş, işaretlenmemiş metal kapı, arkasında ne olduğuna dair hiçbir belirti vermiyordu, aklı başında herhangi bir yerli ya da turist merak etmek için duraklamazdı. Kalın çelik levha uzun bir demir ızgarayla korunuyordu. Girişin dışında, örme takke ve siyah deri giymiş iri bir muhafız bir gargoyle gibi belirliyordu.

Erkek olan Breed'di, tıpkı ara sokağın karanlığından çıkan bir çift savaşçı gibi. Savaş botlarının karda ve kaldırımın donmuş pisliğinde çıkardığı çıtırtı sesiyle nöbetçi muhafız başını kaldırdı. Kalın, şişkin bir burnun altındaki ince dudaklar, çarpık dişlerden ve vampir dişlerinin sivri uçlarından uzağa kıvrılmıştı. Gözlerini davetsiz yeni gelenlere dikmiş, alçak bir hırıltı çıkarmış, sıcak nefesi burun deliklerinden buharlaşarak Aralık gecesinin kırılğan havasına karışmıştı.

İkili nöbet tutan vampire yaklaşırken Hunter devriye arkadaşının hareketlerinde bir gerginlik olduğunu fark etti.

Sterling Chase, bu geceki görev için Tarikat'ın yerleşkesinden ayrıldıklarından beri tedirgindi. Şimdi agresif bir tempoyla yürüyor, önden gidiyor, silah kemerindeki büyük kalibreli yarı otomatik tabancanın üzerinde duran parmakları belli belirsiz esneyip kasılıyordu.

Muhafız da bir adım öne çıkarak doğrudan onların yoluna çıktı.

Vampirin iri kafası eğilirken, büyük kalçalar açılmış, botlar çukurlu kaldırıma uyarıcı bir şekilde dikilmişti. Daha önce soru sormak için onlara dikilmiş olan gözler, Chase'e çarpıp yerleşirken şimdi tanıma duygusuyla daha da sıkılaşmıştı. "Şaka yapıyor olmalısın. Burada ne halt istiyorsun?

İcra Dairesi sahası, savaşçı?"

"Taggart," dedi Chase, selamlamaktan çok hırlayarak. "Görüyorum ki ben Teşkilat'tan ayrıldığımdan beri kariyerinde hiçbir gelişme olmamış. Yerel bir yudum-ve-strip için kapıcılık oynamaya indirgendin, ha?"

Alışveriş merkezindeki güvenlik görevlisi için sırada ne var?"

Ajan dudaklarını olgun bir küfürün etrafında büzdü. "Yüzünü göstermek için biraz cesur olmak gerekir, özellikle de buralarda."

Chase'in cevap kıkırdaması ne tehditkâr ne de eğlenceliydi. "Bir ara aynaya bakmayı dene, sonra kimin yüzünü herkesin içinde gösterecek kadar taşaklı olduğunu konuşalım."

"Burası İcra Dairesi dışında herkese yasaktır," dedi muhafız, iri kollarını fiçı gibi göğsünün üzerinde kavuşturarak.

Silah kılıfının geniş deri kayışını taşıyan namlulu bir göğüs ve belinde daha fazla donanım. "Tarikat'ın burada işi yok."

"Öyle mi?" Chase homurdandı. "Bunu Lucan Thorne'a söyle. Eğer yolumuzdan çekilmezsen kışına tekme basacak olan o. İkimizin burada durup dururken topuklarımızı soğuttuğumuzu varsayarsak, seni kendimiz kaldırmaya karar vermeyiz."

Ajan Taggart'ın ağzı, Tarikat'ın lideri ve Irk ulusunun en uzun ömürlü, en heybetli büyüklerinden biri olan Lucan'dan bahsedilince kapanmıştı.

Şimdi ihtiyatlı bakışlar Chase'den, savaş arkadaşının arkasında ölçülü bir sessizlik içinde oyalanan Hunter'a kaydı.

Hunter'ın Taggart'la bir alıp veremediği yoktu ama onu etkisiz hale getirmenin en az beş farklı yolunu çoktan hesaplamıştı, böylece ihtiyaç duyulması halinde onu durduğu yerde hızlı ve kesin bir şekilde öldürebilecekti.

Hunter bunu yapmak için eğitilmişti. Bir silah olmak için doğmuş ve yetiştirilmişti.

Tarikat'ın baş düşmanının acımasız eli tarafından kullanıldığından, uzun zamandır dünyayı mantıksal ve duygusuz terimlerle görmeye alışkındı.

Artık Dragos adlı kötü adama hizmet etmiyordu ama ölümcül yetenekleri kim ve ne olduğunun özünde yer almaya devam ediyordu.

Hunter her zaman ölümcüldü ve Taggart'ın bakışlarıyla kendi bakışları arasındaki o anlık bağlantıda, diğer erkeğin gözlerine yansıyan o acımasız anlayışı gördü.

Ajan Taggart gözlerini kırıştırdı, sonra bir adım geri çekilerek Hunter'ın bakışlarından kurtuldu ve kulübün kapısına giden yolu açtı.

Chase, Hunter'la birlikte demir parmaklığa doğru yürüyüp İcra Dairesi'nin mekânına girerken, "Tekrar düşünmek isteyebileceğini düşündüm," dedi.

Kapı ses geçirmez olmalı.

Karanlık kulübün içinde, yüksek sesli müzik, aynalı camdan yapılmış merkezi bir sahneyi aydınlatan çok renkli, dönen ışıklarla aynı anda gümbürdüyordu. Dans eden tek kişi, sahnenin altındaki masalarda ve kabinlerde oturan ateşli bakışlı vampirlerden oluşan seyircilerin önünde birlikte dans eden yarı çıplak insan üçlüsüydü.

Hunter ortadaki uzun saçlı sarışının sahnenin zemininden tavana kadar tırmanan Lucite bir direğin etrafına dolanmasını izledi.

Kalçalarını döndürerek, devasa, doğal olmayan yuvarlak göğüslerinden birini yılan gibi kıvrılan diliyle buluşması için yukarı kaldırdı. Piercingli göğüs ucuyla oynarken, diğer dansçılar, çivili mor saçlı dövmeli bir kadın ve kalçalarına asılı parlak kırmızı vinil kesenin içine zar zor sığan koyu renk gözlü genç bir adam, aynalı sahnenin karşı taraflarına geçerek kendi solo rutinlerine başladılar.

Kulüp bayat parfüm ve ter kokuyordu ama bu küf kokusu taze insan kanının izlerini gizleyemiyordu.

Hunter bakışlarıyla koku izini takip etti. İzler uzak köşedeki bir kabine gidiyordu,

Standart İcra Teşkilatı koyu renk takım elbiseli ve beyaz gömlekli bir vampir, kucağına yayılmış çıplak, inleyen bir kadının solgun boğazından makul bir şekilde besleniyordu. Vampirlerin işlettiği müessesede bazıları daha fazla cinsel ihtiyaçlarını tatmin etmeye niyetli görünürken, daha fazla sayıda Cins erkek diğer insan kan Konaklarından içiyordu.

Kapının yanındaki Chase taş gibi hareketsiz kalmıştı. Boğazının arkasından alçak, gürleyen bir hırıltı sızdı.

Hunter beslenmeye ve sahnedeki gösteriye değerlendirici bir bakış atmaktan fazlasını yapmadı ama Chase'in bakışları sabit ve açtı, orada toplanan diğer Breed erkekleri gibi açıkça perçinlenmişti.

Belki de daha fazla.

Hunter'ın ilgisini daha çok, şu anda İcra Memurları kalabalığı içinde kendilerine doğru dönmekte olan bir avuç kafa çekiyordu. Gelişleri fark edilmişti ve şimdi onlara dikilen her çift gözün kaynayan bakışları durumun çok çabuk çirkinleşebileceğini söylüyordu.

Hunter bu olasılığı fark eder etmez, yakındaki bir kanepeye uzanmış göz kamaştırıcı vampirlerden biri onlarla yüzleşmek için ayağa kalktı. Erkek iriydi, tıpkı kalabalığın arasından temiz bir yol açarken ona katılmak için ayağa kalkan iki arkadaşı gibi. Üçü de ince kesimli, koyu renk takım elbiselerinin altında görünür şekilde silahlıydı.

"Vay, vay. Bakın kedi ne getirmiş," dedi baştaki ajan, yavaşça ölçülen kelimelerinde ve zarif, neredeyse narin yüz hatlarında Güney'in izleri vardı. "Teşkilat'a kaç on yıldır hizmet ediyorsun ama böyle bir yerde hiçbirimize katılmaya tenezzül etmezdin."

Chase'in ağzı kıvrıldı ve uzamış dişlerini zar zor gizledi. "Hayal kırıklığına uğramış gibisin Murdock. Bu iş hiç bana göre değildi."

"Hayır, sen kendini her zaman baştan çıkarıcı şeylerden uzak tuttuğun," diye yanıtladı vampir, bakışları da cevap veren gülümsemesi kadar kurnazdı.

"Çok dikkatli. İştahınız konusunda bile çok katı disiplinlisiniz. Ama işler değişiyor."

İnsanlar değişir, değil mi Chase? Burada hoşuna giden bir şey grrsen söylemen yeterli. Hiç değilse eski günlerin hatırına, hmm?"

Chase'in cevabı gereğinden uzun sürünce Hunter, "Freyne adında bir Ajan hakkında bilgi almaya geldik," diye araya girdi. "İhtiyacımız olanı alır almaz gideceğiz."

"yle mi?" Murdock başını meraklı bir şekilde eğerek onu inceledi. Hunter, vampirin bakışlarının yüzüne kaydığını ve boynunun yanlarından ensesine kadar uzanan dermaglifleri fark ettiğini gördü. Erkeğin, Hunter'ınzenle işlenmiş deri izlerinin onun Cins Bir olduğunu gösterdiğini anlaması sadece bir an sürdü.

Hunter, Birinci Nesil savaşçıları Lucan ya da Tegan'ın yaşlarına yakın bile değildi.

Bununla birlikte, ırkın Kadimlerinden birinin soyundan geldiği için kanı da bir o kadar saftı. Birinci Nesil kardeşleri gibi onun da gücü ve kuvveti aşağı yukarı on sonraki nesil vampirin gücüne denkti. Onu Murdock ve kulüpteki birkaç düzine ajanın toplamından çok dahalmcl yapan şey Dragos'un kişisel suikastçı ordusundan biri olarak yetiştirilmesiydi ve bu sadece Tarikat tarafından bilinen gizli bir terbiyeydi.

Chase sonunda dalgınlığından kurtulmuş gibiydi. "Freyne hakkında bize ne söyleyebilirsin?" Murdock omuz silkti.

"Old. Ama bunu zaten bildiğinizi sanıyorum. Freyne ve ekibinin tamamı geçen hafta kaçırılan Darkhaven gençlerini kurtarma görevi sırasındaldrld." Başını yavaşça salladı. "Oldukazc. Teşkilat sadece birkaç iyi adamını kaybetmekle kalmadı, aynı zamanda görev hedeflerinin de tatmin edici olmadığı ortaya ıktı."

"Tatmin edici olmaktan çok uzak," diye alay etti Chase.

"Evet,yle de denebilir. Tarikat'ın anladığı kadarıyla, Kellan Archer'ı kurtarma görevi Pazar gününden itibaren altı yönden mahvolmuş. ocuk, babası ve büyük babası, hatta tüm Archer ailesi tek bir gecede yok edildi."

Hunter hiçbir şey söylemedi, Chase'in uygun gördüğü şekilde oltaya yem takmasına izin verdi. Suçladığı şeylerin çoğu doğrudu. Kurtarma girişiminin olduğu gece, çok fazla ölümle sonuçlanan kanlı bir gece olmuştu, en kötüsü de Kellan Archer'ın ailesinin üyelerine yapılmıştı.

Ama Chase'in iddiasının aksine, hayatta kalanlar olmuştu. Tam olarak iki kişi.

Her ikisi de o geceki katliamdan uzakta saklanmıştı ve şimdi Tarikat'ın özel yerleşkesindeki koruyucu gözetiminde güvendeydiler.

"Hem Ajans hem de hayatını kaybeden siviller için olayların daha iyi sonuçlanabileceği konusunda hemfikir değilim. Her ne kadar üzücü olsa da hatalar olabilir.

Ne yazık ki, geçen hafta yaşanan trajedinin sorumluluğunu nereye koyacağımızı asla bilemeyeceğiz."

Chase bıyık altından kıkırdadı. "O kadar emin olma. Freyne'le çok eskiden tanıştığınızı biliyorum.

Bu kulüpteki adamların yarısının onunla düzenli olarak iyilik alışverişi yaptığını biliyorum. Freyne pisliğin tekiydi ama bir fırsat gördüğünde bunu nasıl değerlendireceğini bilirdi. En büyük sorunu ağzıydı. Eğer Kellan Archer'ın kaçırılmasıyla ya da Archer Darkhaven'ı enkaza çeviren saldırıyla ilişkilendirilebilecek bir olaya karıştıysa ve sadece tartışmanın hatrına, diyelim ki Freyne'in bu işe karıştığından eminim, o zaman bunu birilerine anlatmış olma ihtimali yüksektir. Bahse girerim bu bok çukuru kulüpte oturan en az bir zavallıya övünmüştür."

Murdock'ın yüz ifadesi Chase'in konuştuğu her saniye daha da gerginleşiyor, gözleri öfkeyle değişmeye başlıyor, Chase'in sesinin kalabalığın içinde yükseldiği her desibelde koyu renkli irisleri kehribar rengi ışıkla parlıyordu.

Şimdi odanın yarısı durmuş onlara doğru bakıyordu. Birkaç erkek oturdukları yerden kalktı, insan kanı taşıyanlar ve yarı uyuşturulmuş kucak dansçıları kabaca kenara itilirken, rahatsız olmuş Ajanlardan oluşan bir kalabalık Chase ve Hunter'a doğru yaklaşmaya başladı.

Chase çetenin saldırmasını beklemedi.

Çiğ bir hırıltıyla vampirlerin arasına daldı; sallanan yumruklar, gıcırdayan dişler ve azı dişlerinden başka bir şey yoktu.

Hunter'ın mücadeleye katılmaktan başka çaresi yoktu.

Şiddet dolu kalabalığın içine daldı, tek odak noktası ortağıydı ve onu bu durumdan tek parça halinde kurtarmak istiyordu. Karşısına çıkan herkesi neredeyse hiç çaba harcamadan savurdu ve Chase'in vahşi dövüş tarzından rahatsız oldu. Dört bir yandan üzerine çullanan bedenlere darbe üstüne darbe indirirken yüzü gergin ve vahşiydi. Dişleri kocaman, ağzını dolduruyordu. Gözleri kafatasının içinde kömür gibi yanıyordu.

"Chase!" Hunter bağırdı, devriye arkadaşının ya da başka bir erkeğin kanından bir fiskiye havaya fişkirirken küfretti, emin olamıyordu.

Bunu anlamak için fazla şansı da yoktu.

Kulübün diğer tarafındaki bir hareket bulanıklığı Hunter'ın gözüne çarptı. Bakışlarını oraya doğru çevirdi ve Murdock'ın kulağına dayadığı cep telefonu ile kendisine baktığını gördü.

Bakışları kavga eden kalabalığın üzerinde kilitlenirken Murdock'ın yüz hatlarına belirgin bir panik yayıldı. Suçluluğu artık apaçık ortadaydı, ağzının etrafındaki beyazlaşan gerginlikten ve boş sahnenin dönen ışıklarında parıldamak üzere alnından fişkırır boncuk boncuk terden anlaşıyordu. Ajan şimdi telefonu ile hızlı hızlı konuşuyor, ayakları onu endişeli bir telaşla mekânın arka tarafına doğru götürüyordu.

Hunter'ın hücum eden bir Ajanı kenara fırlatması için geçen saniyenin çok kısa bir süresinde Murdock gözden kaybolmuştu.

"Orospu çocuğu." Hunter, bu gece bulmayı umdukları ipucunun peşinden gitmek için Chase'i terk etmek zorunda kalarak arbedeyi atlattı.

Koşmaya başladı, Gen One hızına güvenerek kendisini kulübün arka tarafına taşıdı ve hala aralık olan bir kapıdan geçerek dar

Murdock'ın kaçtığı tuğla koridor. Ara sokakta ne sağda ne de solda ondan bir iz vardı, ama bitişikteki ara sokakta koşan ayak seslerinin keskin yankısı soğuk esintide devam ediyordu.

Hunter peşinden gitti, tam köşeyi dönerken büyük siyah bir sedan gıcırdayarak kaldırımında durdu. Arka kapı içeriden açılmıştı.

Murdock atladı, arabanın motoru bir kez daha kükrerken arkasından sıkıca çarptı.

Lastikler buzda ve asfaltta tıttığında Hunter çoktan ona doğru ilerliyordu, sonra çığlık atan metal ve makinelerin sıçramasıyla araç caddeye savruldu ve gecenin içinde bir iblis gibi hızla uzaklaştı.

Hunter bir an bile kaybetmedi.

En yakındaki tuğla binanın yan tarafına sıçrayarak paslanmış bir yangın merdivenine tutundu ve kendini çatıya fırlattı. Bir çatıdan diğerine koşarken savaş botları asfalt kiremitlerini çiğniyor, aşağıdaki caddede gece trafiğinden kaçan aracı görsel olarak takip ediyordu.

Araba bir köşeyi dönüp karanlık ve boş bir düzlüğe çıktığında Hunter kendini havaya fırlattı. Kemiklerini sarsan bir çarpmayla sedanın tavanına düştü. Çarpmanın acısı bir an bile geçmedi. Sürücü tekerlekleri yan yan keserek onu silkelemeye çalışırken, o sadece sakin bir kararlılık hissederek kendini tuttu.

Araba sarsıldı ve savruldu ama Hunter olduğu yerde kaldı. Tavana kartal gibi yayılmış, bir elinin parmakları ön camın üst kenarına batarken, diğer elini aşağı doğru salladı ve 9 mm'lik silahını sırtının altındaki kılıfından çıkardı.

Sürücü caddede bir zikzak turu daha denedi ve istenmeyen yolcusundan kurtulma çabası sırasında park halindeki bir teslimat kamyonunu kıl payı kaçırdı.

Yarı otomatik silahı elinde tutan Hunter, kendini kedi gibi havaya kaldırdı.

hızla giden sedanın tavanına ve kaputuna çarptı. Düz bir şekilde yatarak sürücüye nişan aldı, parmağı soğukkanlılıkla tetiğin üzerindeydi, direksiyonun arkasındaki adamı havaya uçurmaya hazırdı, böylece Murdock'ı ele geçirebilecek ve hain piçin tüm sırlarını ortaya çıkarabilecekti.

An yavaşladı ve şaşkınlığın onu şaşkına çevirdiği, zamanın en küçük titreşiminden ibaret bir an oldu.

Sürücü boynuna kalın siyah bir yaka takmıştı. Kafası kel olarak tıraş edilmişti ve kafa derisinin büyük bir kısmı karışık bir dermaglif ağıyla kaplıydı.

Dragos'un suikastçılarından

biriydi. Onun gibi bir Avcı.

Bir Gen One, onun gibi öldürmek için doğmuş ve büyümüş.

Hunter'ın şaşkınlığı hızla görevinin gölgesinde kaldı. Erkeğin kökünü kazımaya fazlasıyla istekliydi. Tarikat'a katıldığında, Dragos'un kendi yetiştirdiği ölüm makinelerinin her birini ortadan kaldıracağına dair kişisel bir söz vermişti.

Dragos'un kötülüğünü tüm dünyaya yayma şansı olmadan önce.

Hunter'ın parmağındaki tendonlar, Beretta'sının ucunu suikastçının alnının ortasıyla aynı hizaya getirmesi için geçen bir saniye içinde kasıldı. Tetiği çekmeye başladı, sonra sürücü fren pedalını yere doğru sürerken arabanın altında sıkıca kenetlendiğini hissetti.

Lastik ve metal tüterek protesto eden sedan kısa bir süre durdu.

Hunter'ın vücudu hareket etmeye devam etti, havada süzüldü ve birkaç yüz metre ilerideki soğuk kaldırıma indi. Yuvarlandığı yerden kurtuldu ve hiçbir şey olmamış gibi ayağa kalktı, tabancasını kaldırdı ve hareket etmeyen arabaya peş peşe ateş etti.

Murdock'ın arka koltuktan kayarak çıktığını ve gölgeli bir arka sokağa doğru kaçmaya çalıştığını gördü, ancak Gen'den önce onunla ilgilenecek zamanı yoktu.

Biri de arabadan inmiş, büyük kalibreli bir tabancanın namlusu kilitli ve dolu, doğrudan Hunter'a doğrultulmuştu.

Karşı karşıya geldiler, suikastçının silahı öldürmek için havadaydı, gözleri Hunter'ı buz tutmuş asfalt parçasındaki duruşunda merkeze alan aynı duygusuz kararlılıkla soğuktu.

İki silahtan aynı anda mermiler patladı.

Hunter ona hesaplanmış bir ağır çekim gibi gelen bir hareketle tehlikeden kaçtı. Hunter'ın mermisi kendisine doğru hızla ilerlerken rakibinin de aynısını yapacağını biliyordu. Her iki vampir de şarjörlerini birbirlerinin üzerine boşaltırken, bu kez başka bir kurşun yağmuru patlak verdi.

İkisi de yüzeysel bir darbeden daha fazlasını almadı.

Aynı yöntemlerle eğitilmişlerdi ve birbirlerine çok denklerdi. İkisini de öldürmek zordu ve dövüşü son nefeslerine kadar sürdürmeye hazırdılar.

Bir hareket ve ölümcül niyet bulanıklığı içinde, ikisi de boş ateşli silahlarını bir kenara bırakıp göğüs göğüse çarpışmaya başladılar.

Hunter, suikastçının üzerine doğru kükrerken hızla gelen üst gövde darbelerini savuşturdu. Başını keskin bir şekilde eğmese çenesine isabet edebilecek bir tekme geldi, ardından kasığını hedef alan bir darbe daha geldi ama Hunter suikastçının botunu yakalayıp havada döndürünce yön değiştirdi.

Suikastçı zorlanmadan ayağa kalktı ve daha fazlası için geri geldi. Bir yumruk savurdu ve Hunter yumruğu yakalayarak kemikleri ezdi, sonra da vücudunu bir kaldıraç gibi kullanarak uzanan kolu dirseğinden geriye doğru çekti. Eklem keskin bir çatırtıyla kırıldı, ancak suikastçı sadece homurdandı, hissettiği kesin acının tek göstergesi buydu. Hunter'ın yüzüne bir yumruk daha atmak için dönerken, hasarlı kolu yanında işe yaramaz bir şekilde asılı kaldı. Sağ gözünün hemen üstündeki deriyi yırtan ve o kadar sert vuran darbe Hunter'ın görüşünü yıldızlarla doldurdu. Bir anlık sersemliği atlattıktan sonra, aynı anda kendisine doğru gelen ikinci bir yumruğu ve ayağı engellemek için tam zamanında davrandı.

Bir ileri bir geri, her iki erkek de efor sarf etmekten zor nefes alıyor, her ikisi de diğlerinin üstünlük kurmayı başardığı yerden kan kaybediyordu. Dövüşleri ne kadar uzun ya da kanlı olursa olsun ikisi de merhamet istemiyordu.

Merhamet onlara yabancı bir kavramdı, acımanın öteki yüzüydü. Çocukluklarından beri sözlüklerinden atılmış iki şey.

Merhamet ya da acımadan daha kötü olan tek şey başarısızlıktı ve Hunter rakibinin kırık kolunu tutup, dizini suikastçının kolunun ortasına yerleştirerek iri adamı yere indirdi.

Omurga, Gen Bir'in soğuk gözlerinde karanlık bir alev gibi titreyen yakın başarısızlığın kabulünü gördü.

Bu savaşı kaybetmişti.

Bunu biliyordu, tıpkı Hunter'ın suikastçının boynundaki kalın siyah tasmayı net bir şekilde vurma şansının o anda kendisine sunulduğunda bildiği gibi.

Hunter boştaki eliyle uzanıp kaldırımdaki yerinden atılmış tabancalardan birini aldı. Tabancayı elinde evirip çevirerek metal kabzasını bir çekiç gibi kullandı ve suikastçının boynunu saran yakaya indirdi.

Tekrar ve şimdi daha sert bir darbe, şeytani bir aygıtı barındıran aşılmaz malzemeye bir çentik attı. Dragos ve laboratuvarı tarafından tek bir amaç için üretilmiş bir cihaz: kendisine hizmet etmesi için yetiştirdiği ölümcül ordunun sadakatini ve itaatini sağlamak.

Hunter, kurcalanmış kovan yaklaşan patlamayı tetiklerken küçük bir uğultu duydu. Dragos'un suikastçısı, tehdidi tespit etmek için mi yoksa durdurmaya çalışmak için mi sağlam eliyle uzandı, Hunter bundan asla emin olamayacaktı.

Yuvarlanarak uzaklaştı... tam da ultraviyole ışınlar yakanın içinden salınırken.

Orada yakıcı bir ışık parlaması oldu ve ölümcül ışın suikastçının kafasını tek bir hareketle keserken bir anda kayboldu.

Sokak tekrar karanlığa gömölürken,

Hunter, pek çok yönden kendisine benzeyen erkeğin için için yanan cesedine baktı. Dragos'un kişisel ordusundaki katillerin hiçbirinde akrabalık bağı olmamasına rağmen bir kardeş.

Önündeki ölü suikastçı için hiçbir pişmanlık duymuyordu, sadece Dragos'un çarpık planlarını uygulayacak bir kişi daha eksildiği için belli belirsiz bir tatmin duygusu hissediyordu.

Hiç kimse kalmayana kadar rahat etmeyecekti.

Bölüm 2

Cehennem Tarikatı'nın kurucusu ve lideri olan Lucan Thorne, yaklaşık dokuz yüz yıllık bir yaşam sürmüş olan Tek Cins bir erkek olarak kimseden azar işitmeye alışık değildi.

Yine de Mathias Rowan adındaki yüksek rütbeli bir İcra Ajanı'nın birkaç saat önce Teşkilat'ın Çin Mahallesi'ndeki özel mekânlarından birinde neler olup bittiğini anlatmasını içini yakan bir sessizlikle dinledi. Tam da o gece Teşkilat'ın iki savaşçısı Chase ve Hunter'ı devriyeye gönderdiği kulüpte. İşlerin kontrolden çıktığını ya da bir şiddet fırtınası yaşandığını ve Chase'in de bunun ortasında kaldığını duyunca şaşırmış gibi yapamadı.

Daha doğrusu Rowan'a göre başında, ortasında ve sonunda.

Normal şartlar altında ne Lucan'ın şahsı ne de bir bütün olarak Tarikat, Teşkilat içindeki huzursuzlukları umursamazdı. Var oldukları sürece, Tarikat ve İcra Teşkilatı kendi şartlarına ve kendi kanunlarına göre faaliyet göstermişlerdi. Lucan Tarikat'ı adalet ve eylem üzerine kurmuştu; Teşkilat'ın inancı ise başından beri siyaset ve imparatorluk kurma üzerine kuruluydu.

Bu, saflarında iyi ve güvenilir adamlar olmadığı anlamına gelmiyordu Mathias Rowan bu önemli istisnalardan biriydi. Sterling Chase de bir diğerydi. Chase'in İcra Teşkilatı'nın seçkinleri arasında yer almasının üzerinden daha bir yıl bile geçmemişti; iyi yetiştirilmiş, iyi bağlantıları olan, iyi huylu, kariyerinde sınır tanımayan bir altın çocuktü.

Ya şimdi?

Lucan, Tarikat'ın yeraltındaki karargâhında kendisi ve Breedmate'i Gabrielle'in paylaştığı özel kamaranın oturma odasında tek başına volta atarken, ağzı acımasız bir düşünceyle düzleşti.

Chase'in kolalı beyaz gömleklerini ve şık Teşkilat takımlarını basit siyah takımlarla değiştirdiğinden beri Tarikat için değerli bir varlık olduğunu göz ardı edemezdi.

savaş kıyafetleri ve bir savaşçının karşılık vermeyen yöntemleri. Tarikat'ın hedeflerine ve görevlerine kendini tamamen adanmıştı. Devriyelerde hızlı bir çalışma sergilemiş ve savaşların sıcağında birden fazla savaşçının kıcını kurtarmıştı.

Ama Lucan son aylarda Chase'in çok ince bir buz üzerinde kaydığını da inkâr edemezdi.

Zaman zaman kendini kaybediyor, dikkati dağılıyordu. Mathias Rowan'ın şehir merkezinde yaşanan arbedeyi özetleyişini dinlerken Lucan'ın öfkesi tehlikeli bir şekilde tavan yaptı.

Rowan telefonun diğer ucundan, "Üç Ajanın öldüresiye dövüldüğüne ve bir diğerinin de sanki biri tarafından parçalayıcıdan geçirilmiş gibi görüldüğüne dair raporlar aldım," dedi. "Bu, yürüyen yaralıları ya da hala haber alınamayanları saymıyor. Hepsi de savaşçıların sorunu çıkarmak için bir bahane aramak üzere buraya geldiğini söylüyor. Özellikle de Chase."

Lucan alçak sesle lanet okudu. Bu gece Çin Mahallesi devriyesine Chase'i çıkarma konusunda içinde kötü bir his vardı. Bu yüzden Hunter'ı en gevşek topa eşlik etmesi için Teşkilat'ın en soğukkanlı adamı olarak görevlendirmişti. Son bir saattir ikisinin de arayıp rapor vermemiş olması, bu karar konusunda kendisini daha iyi hissetmesini sağlamıyordu.

"Bak," dedi Rowan ve sonra sıkıntılı bir iç çekti. "Chase'i uzun zamandır arkadaşım olarak görüyorum. Teşkilat'ın Teşkilat içindeki gözü kulağı olmak için bana ilk başvurduğunda yardım etmeyi kabul etmemin nedeni oydu. Kişisel olarak ona neler olduğuna gelince, değişimin nereden geldiğini söyleyemem, ama kendi iyiliği için belki de herkesin iyiliği için bunu anlamaya başlasa iyi olur. Operasyonunuzda işleri nasıl yürüteceğinizi söylemek benden uzak olsun, Lucan"

"Evet," diye sözünü kesti, kısa ve öz bir şekilde. "Çok uzak, Ajan Rowan." Diğer uçtaki sessizlik bir andan fazla sürdü. Lucan etrafındaki havada bir değişiklik hissetti ve Gabrielle odaya girerken başını kaldırıp baktı.

Rowan'ı tek bir kelime bile etmeden beklemeye aldı çünkü o

güzel eşinin hareketlerini izlemek istiyordu. Boş bir çay tepsisini kütüphaneden dışarı taşıdı ve sessizce mutfağa yerleştirdi. Tepsi iki kişi için hazırlanmıştı: Gabrielle ve o akşam erken saatlerde yerleşkeye gelmiş olan başka bir kadın. Zarif çay fincanlarından sadece biri süzülmüştü. Kemik porselen tabaklardan sadece bir tanesinin içindeki minik çikolatalı kek ve diğer çeşitli şekerlemeler temizlenmişti.

Lucan'ın hangi kadının yemek yediğini tahmin etmesine gerek yoktu. Kumral saçlı eşinin mükemmel ağzının yemyeşil yayında çikolata tozları geziniyordu. Gabrielle'i izlerken kendi dudaklarını yaladı, her zamanki gibi onun tadına bakmak için yanıp tutuşuyordu. Eğer elindeki rahatsız edici iş olmasaydı, diğer odada kararını bekleyen daha küçük ikilemden bahsetmeye bile gerek yoktu, Lucan kendisini kadınıyla en kısa sürede çıplak bırakacak olan hariç tüm talepleri göz ardı edebilirdi.

Ona attığı hızlı bakış, düşüncelerinin yönünü bildiğini gösteriyordu.

Elbette bu gerçek muhtemelen yüzünün her yerinde yazıyordu. Ortaya çıkan dişlerinin keskin kenarını hissetmek için dilini sıyırması yetmişti ve görüşünün keskinleşmesine bakılırsa gözlerinin artık griden çok kehribar renginde olduğunu tahmin ediyordu, arzusu onu tıpkı kana susamışlığın yapacağı gibi gerçek doğasına dönüştürüyordu.

Ona doğru yürürken Gabrielle'in dudaklarına yavaş bir gülümseme yayıldı. Büyük kahverengi gözleri derin ve yumuşaktı, gergin yanağını okşamak için uzandığında parmakları şefkatli ve davetkârdı.

Dokunuşu her zamanki gibi onu yatıştırdı ve parmaklarını siyah saçlarına geçirirken hırıltısı daha çok mırıltıya benzedi.

Mathias Rowan susturulmuş hattın ucuna park etmişken, Lucan başını Gabrielle'in ağzına doğru eğerken telefonu kendisinden uzakta tuttu.

Dudaklarını onunkilere değdirdi, dili öpücüğünü tatlandırıran kakao tozlarının üzerinde hafifçe gezindi.

"Lezzetli," diye fısıldadı, gözbebeklerinin aılıktan parıldayan ışıltısının

Gabrielle'in sonsuz derinliklerinde. Gabrielle kollarını ona doladı ama onun bakışlarını tutarken kaşlarını çatıyordu. Sesini alçalttı ama kelimeleri ağzında geveledi. "Hunter ve Chase ile her şey yolunda mı?"

Başını salladı ve kızın alınına bir öpücük

kondurdu. Onun endişesini görmezden

gelmek garip hissettirdi.

Gabrielle ile kan bağı olduğu bir buçuk yıl boyunca, her şeyi paylaşmışlardı. Ona, onca yıllık hayatında başka hiç kimseye güvenmediği kadar güvenmişti.

Onun eşi, ortağı, sevgilisiydi.

Onun en değerli sırdaşı olarak, bir erkek olarak neler hissettiğini bilmeyi hak ediyordu. Bir noktadan sonra Tarikat'ın görev merkezinin stratejik sınır merkezinden ziyade ona bir ev gibi gelmeye başlayan bu yerleşkenin başı olarak kalbinde ve ruhunda nelerden korktuğunu.

Savaşçıları her gün kendi kişisel şeytanlarıyla savaşıırken, Tarikat birkaç darbe almış, bazı yıkıcı kayıpların yanı sıra çok ihtiyaç duyulan bazı

Savaşçıların birçoğu aşık olup eşlerini buldukça, yerleşkenin nüfusu iki yıl öncesine göre neredeyse iki katına çıkmış olsa da, rahatsız edici bir gerçek varlığını sürdürüyordu.

Dragos'u ve onun çılgınlığını henüz durduramamışlardı.

Dragos'un hâlâ nefes alıyor olması, geçen hafta güçlü bir Breed ailesinden Darkhaven'lı bir genci kaçırarak ve ardından evlerini yerle bir ederek içerideki herkesin ölümüne neden olduğu türden kan dökülmesine ve yıkıma neden olabilmesi Lucan'ın çok kişisel olarak algıladığı bir başarısızlıktı.

Bu, onu evine çok yakından vuran bir gerçektir.

Ama bu Gabrielle ile paylaşamayacağı bir şeydi, şimdi değil. Kendisine musallat olan aynı korkuyu ona da hissettirmeye dayanamazdı. Yüklerinin mümkün olduğunca çoğunu tek başına omuzluyordu. Ta ki bütün

cevapları, planları yerine oturana ve harekete geçmeye hazır olana kadar, gerisi onun sorumluluğundaydı.

"Merak etme canım. Her şey kontrol altında." Kızın alnına şefkatli bir öpücük daha kondurdu.

"Diğer odada işler nasıl gidiyor?"

Gabrielle hafifçe omuz silkti ve başını salladı. "Pek konuşmuyor, ama tüm yaşadıklarını düşünürsek, buna şaşmamalı. Tek istediği evine, ailesinin yanına dönmek. Bu da anlaşılabilir bir şey elbette."

Lucan tamamen aynı fikirde olarak homurdandı. Misafirlerini yollarına göndermekten başka bir şey istemiyordu.

Kadının durumuna sempati duysun ya da duymasın, ihtiyacı olan son şey önümüzdeki birkaç gün boyunca yerleşkede ayak altında olacak bir başka sivildi. "Buradan çıkışıyla ilgili başka bir haber aldığımızı sanmıyorum, değil mi?"

"Son bir saattir bir şey yok. Brock, Fairbanks'te hava onları dışarı çıkaracak kadar açarsa kendisinin ya da Jenna'nın hemen arayacağını söyledi."

Lucan küfretti. "Kar fırtınası şu anda dursa bile, daha bir tam gün var. Bunun yerine başka birini görevlendirmem gerekecek. Belki Chase'i bir süreliğine başımdan savmak için iyi bir yoldur. Bu gece duyduklarımdan sonra onu öldürmemi engelleyecek tek şey bu olabilir."

Gabrielle bakışlarını onunkilere dikti, artık tamamen işle ilgiliydi. "O zavallı kadını, yanında Chase olduğu halde Detroit'e gönderemezsin. Olmaz, Lucan. Bunun olmasına izin vermeden önce onu oraya kendim götüreceğim."

Başlangıçta tamamen ciddi değildi ama onunla tartışacak değildi. Hele de çenesi, geri adım atmaya hiç niyeti olmadığını gösteren o inatçı yukarı doğru açıyla dururken. "Tamam, söyledigimi unut. Sen kazandın."

Bir koluyla onu sıkıca kavrayan adam, elinin kızın arkasındaki kıvrımda gezinmesine izin verdi. "Nasıl oluyor da hep sen kazanıyorsun?"

"Çünkü haklı olduğumu biliyorsun." Daha da yaklaştı, ağzı onunkine değene kadar ayak parmaklarının üzerinde yükseldi. "Ve bunu kabul ettiğin için, vampir beni başka türlü istemezdin." İnce kaşlarından birini kaldırarak adamın alt dudağını ısırdı ve adam meydan okumasına karşılık veremedi kucağından kaydı. Zaten yükselmiyordu da. Gabrielle gülümsedi, arkasını dönüp kütüphaneye ve bekleyen misafirine doğru yürümeye başlarken onun durumunun tamamen farkındaydı.

Lucan, Rowan odadan çıkana kadar durakladı ve düşüncelerini yeniden toparlamaya çalıştı. Boğazını temizleyerek Rowan'ı beklemeye aldı ve telefonu tekrar kulağına götürdü. Ajanın yeterince uzun süre belirsiz bir sessizlik içinde kalmasına izin vermişti.

"Mathias," dedi. "Tarikat'ın bugüne kadar bize yardımcı olmak için yaptığın her şeyi takdir ettiğini bilmeni isterim. Bu gece o kulüpte olanlara gelince, sizi temin ederim ki böyle bir niyetim yoktu. Teşkilat'ın bölgedeki yöneticisi olarak bunun sizi rahatsız bir duruma soktuğunun farkındayım."

Toparlayabildiği kadarıyla özür dilemeye yakın bir ifadeydi bu. Lucan'ın savaşçıları ve Ajans üyeleri arasında uzun süredir yazılı olmasa da geçerli olan politika, birbirlerinin bahçelerine sıçmaktan olabildiğince kaçınmak olsa da, son zamanlarda koşullar değişmişti.

Her şeyi değiştirdiği gibi, hem de büyük ölçüde.

"Kendim için endişelenmiyorum," diye yanıtladı Rowan. "Ve sana yardım etme kararımdan pişman değilim. Ne pahasına olursa olsun Dragos'un yakalanmasını istiyorum. Bu, Teşkilat içinde kendime birkaç düşman edinmem anlamına gelse bile."

Lucan yeminini onaylarcasına homurdandı. "Sen iyi bir adamsın, Mathias."

"O piçin yaptıklarından sonra, özellikle de geçen haftaki dehşetten sonra, nasıl olur da onun durdurulmasını en az senin ve savaşçılarının istediği kadar istemem?" Rowan'ın sesinde Lucan'ın çok iyi anladığı bir tutku vardı. "Teşkilat içinde yozlaşma olması beni şaşırtmıyor, hele Freyne gibi bir Neandertal'in Dragos gibi sapkın bir deliyle ittifak kurması hiç şaşırtmıyor. Keşke bu ihtimal yüzüme patlamadan önce görebilseydim."

Kellan Archer'ın kurtarıldığı gece."

"Bu pişmanlıkta yalnız değilsin," diye cevap verdi Lucan, düşündükçe ayılıyordu. O göreve de birkaç savaşçı göndermiş, Darkhaven'lı gencin Dragos'un emriyle çocuğu kaçırarak üç Gen One suikastçısından sağ salim eve dönmesini garanti altına almıştı. Bu birincil hedefe ulaşılmıştı, ama arkasında pek çok ikincil hasar ve rahatsız edici sorular bırakmadan değil. "Çocuk nasıl?" Rowan sordu. "Hâlâ revirimizde iyileşiyor." Kellan Archer'ın uğradığı fiziksel istismar çok ağırdı ama kaçırılması sırasında ve sonrasında çektiği zihinsel acılar Lucan'ı genç Breed erkeğinin uzun vadedeki iyiliği için daha da endişelendiriyordu. "Peki ya büyükbabası?" Lucan bir an için yaşlı Archer erkeğini acımasız bir sessizlik içinde düşündü. Lazaro Archer, Irk nüfusu içinde kalan az sayıdaki Gen On'dan biriydi ve üstelik yaşlı biriydi.

Neredeyse bin yaşında olan Lazaro, son birkaç yüzyılını New England'da Darkhaven ailesinin reisi olarak geçirmiş, saygın ve huzurlu bir hayat yaşamıştı. Güçlü oğullar yetiştirmiş, onlar da kendi oğullarını yetiştirmişti. Lucan, Lazaro'nun ve hayat boyu birlikte yaşadığı Breedmate'in kaç tane soyu olduğundan bile emin değildi.

Önemi yoktu. Artık

önemi yok.

Kana bulanmış tek bir akşamda, Lazaro'nun eşi ve Boston Darkhaven'ı evleri yapan tüm akrabaları yok edilmişti. Lazaro'nun oğullarından biri, çocuğun babası Christophe, Kellan'ın İcra Teşkilatı kurtarma ekibinin bir parçası olan hain Freyne tarafından yakın mesafeden öldürülmüştü.

Lazaro ve Kellan, Archer soyundan geriye kalan tek kişilerdi, ancak hayatta kaldıkları henüz kamuoyuna açıklanmamıştı.

"Hem çocuğun hem de büyükbabasının durumu beklenebileceği kadar iyi."

Lucan cevap verdi. "Dragos tarafından neden hedef alındıklarını bulana kadar, buradan, bu yerleşkeden başka hiçbir yerde güvende olamazlar."

"Elbette," diye yanıtladı Rowan. Onun tarafında bir duraklama oldu, sonra nefesini sessizce içine çekti. "Chase'i tanıyorsam, eminim kurtarma görevi sırasında yaşananların bir kısmı için kendini suçluyordur..."

Lucan, Chase'in son zamanlarda görev başındayken yaşadığı sorunlardan birini daha hatırlatınca kaşlarının gerildiğini hissetti. "Bırak da adamlarım için ben endişeleneyim, Mathias. Sen kendi adamlarına göz kulak ol."

"Elbette," diye cevap verdi, eşit tonda ve profesyonelce. "Bu gece kulüpteki olayla ilgili her türlü gelişmeyi ben halledeceğim. Bu arada Freyne veya Dragos'la bağlantısı hakkında ilginç bir şey ortaya çıkarsa, sizinle temasa geçeceğimden emin olabilirsiniz."

Lucan mırıldanarak teşekkür etti. Rowan Teşkilat'ın üst kademelerinde kendine böylesine sağlam bir kariyer yapmasaydı, onun yerine iyi bir savaşçı olabilirdi. Tanrı biliyordu ki Dragos'la olan savaşlarında işler daha da kötüye giderse Teşkilat'ın fazladan ellere ve birkaç aklı başında adama ihtiyacı olabilirdi.

Ya da mevcut takımlarının belirli bir üyesiyle işler kötüye gitmeye devam ederse.

Bu düşünce Lucan'ın çenesine sert bir tik yerleştirir yerleştirmez, bileşiğin dahili hattı teknik laboratuvardan gelen bir aramayla çaldı.

Rowan'la konuşmasını bitirdi ve dahili telefonun hoparlör düğmesine bastı.

"Geldiler," diye duyurdu Gideon, Lucan'ın bir merhaba demesine fırsat kalmadan. "Az önce malikânenin kapılarından geçtiklerini gördüm. Konuştuğumuz gibi onları güvenlik kameralarına kaydettik."

"Şu anda filo hangarına doğru gidiyorlar." "Tam

zamanında," diye hırladı Lucan.

Dahili telefonu kapattı ve kamarasından dışarı çıktı. Siyah savaş botlarının çıkardığı sesler, binanın kalbinde merkezi bir sinir sistemi gibi uzanan yılan gibi kıvrılan beyaz mermer geçitlerde yankılandı.

yeraltı yerleşkesi. Bir köşeyi döndü ve Gideon'un bugünlerde neredeyse 7/24 görev yaptığı teknoloji laboratuvarına doğru olan mesafeyi çizmedi.

Önünde, keskin işitme duyusu, üst taraftaki garajdan yerin birkaç yüz metre altındaki yerleşkeye inen güvenli asansörün fısıltılı hidrolik vınlamasını algıladı.

Teknoloji laboratuvarının önünden geçerken Gideon onu karşılamak için koridora çıktı. İngiliz doğumlu savaşçı ve yerleşkenin dâhisi bu gece içindeki ineği özgür bırakmış, bol gri kot pantolon, yeşil Chuck Taylor spor ayakkabılar ve sarı Hellboy tişörtü giymişti.

Kırpılmış sarı saçları her zamankinden daha dağınıktı, sanki Hunter ve Chase'den haber beklerken ellerini kafa derisinde birden fazla kez gezdirmiş gibiydi.

Gideon, çerçevesiz gözlüklerinin soluk camları üzerinden mavi bakışlarını keskinleştirerek, "O katil kaşlarını görmeyeli uzun zaman olmuştu," dedi. "Görünüşe göre bu adamları çiğneyip tükürmek üzeresin."

"Sanki biri bunu benim için çoktan yapmış gibi kokuyor," diye homurdandı Lucan, daha asansörün cilalı çelik kapıları iki serseri savaşçıyı dışarı çıkarmak için açılmadan burun delikleri taze dökülmüş Irk kanı kokusuyla karıncalanmıştı.

Sana yiyecek ya da içecek başka bir şey getiremeyeceğimden emin misin?" Gabrielle kütüphaneye geri döndü, yanakları kızarmıştı, kahverengi gözleri birkaç dakika önce çay tepsisiyle ayrılırken olduğundan daha parlak görünüyordu.

Bölüm 3

Bakışları bir an için dalgınlaşan Lucan Thorne'un Cins Arkadaşı, parmak uçlarını dudaklarına götürerek, ağzını kavislendiren küçük, özel gülümsemeyi tam olarak gizleyemeyen, dalgın bir hareket yaptı. Bir an sonra gözlerini kırıştırdı ve kanepedeki yerine oturmak üzere yürüdü.

"Sizi beklettiğim için özür dilerim. Lucan ve ben küçük bir pazarlığa daldık," dedi, o akşam birkaç saat öncesine kadar tamamen yabancı olmalarına rağmen eski bir dost gibi nazik ve misafirperverdi. "Burası senin için çok mu soğuk?"

"Şu haline bak, titriyorsun."

"Önemli bir şey değil." Corinne Bishop soluk gri şal hırkasının içine daha da gömüldü ve kemiklerinin derinliklerinde bir titreme daha hissederken başını salladı.

"Ben iyiyim, gerçekten." Rahatsızlığının Tarikat'ın yerleşkesinin içindeki sıcaklıkla hiçbir ilgisi yoktu. Burada etrafını saran lüks ve sıcaklık, onun aklının alamayacağı türdendi. Geldiği andan itibaren şaşırtıcı derecede geniş yeraltı karargâhına hayran kalmıştı ve kesinlikle şu anda Gabrielle ile birlikte oturduğu zarif kütüphane, uzun zamandır içinde bulunduğu en zarif odaydı.

Geçtiğimiz uzun yıllar boyunca evi bir mezardan biraz daha iyiydi. Corinne, henüz on sekiz yaşındayken kaçırıldığı andan itibaren, diğer genç kadınlarla birlikte tutsak edilmişti; hepsi de Dragos adında çılgın bir adam tarafından esir alınmıştı, çünkü kadınların her biri bir Melez olarak doğmuştu.

Ellerini kucağında kavuşturan Corinne yere baktı ve başparmağını sağ elinin arkasındaki küçük kırmızı doğum lekesinin üzerinde boş boş gezdirdi; her Soydaş'ın teninin bir yerinde taşıdığı küçük doğum lekesinin aynısıydı bu. Bu gözyaşı damlası ve hilal-ay damgası onu olağanüstü bir dünyanın, Irk'ın gizli, ebedi dünyasının bir parçası yapıyordu.

Doğumundan birkaç saat sonra Detroit'teki bir hastanenin arka kapısına terk edilmesinin ardından, bebekken yoksulluk ve ihmalden kurtulmasının nedeni buydu.

O küçük, kanlı doğum lekesi, evlat edinen ebeveynleri Victor ve Regina Bishop'ın hayatına girmesine vesile olmuştu. Kendi oğulları da olan kan bağı olan çift, görkemli Darkhaven malikanelerini hem Corinne'e hem de evlat edindikleri küçük kız kardeşi Charlotte'a açmış, istenmeyen, sahipsiz iki kıza sevgi dolu bir yuva ve hayatın sunabileceği en iyi şeylerden başka bir şey vermemişti.

Keşke o zamanlar sahip olduğu tüm nimetlerin kıymetini bilecek kadar yetişkin olsaydı.

Keşke ailesine onları sevdiğini bir kez daha söyleme şansı olsaydı... Dragos adında bir canı onu çekip almadan ve bitmez tükenmez gibi görünen bir cehenneme atmadan önce.

Elinin arkasındaki küçük kırmızı doğum lekesi ona çok fazla acı ve kalp kırıklığı yaşatmıştı. İşkence ve istismara uğramış, iradesi dışında hayatta tutulmuş ve artık bu dehşetten kurtulduğu için konuşmak bir yana, düşünmekte bile zorlandığı şeylere katlanmak zorunda bırakılmıştı.

Hem o hem de Dragos'un diğer tutsaklarından yirmiye yakını, Tarikat'ın savaşçı üyeleri ve inanılmaz derecede cesur, becerikli Irkdaşları tarafından kurtarılacak kadar uzun süre onun işkencelerinden ve deneylerinden kurtulmayı başarmıştı.

Kurtarılmalarından bu yana geçen birkaç gün boyunca Corinne ve serbest bırakılan diğer tutsaklar Rhode Island'da, cömertlikleri ve şefkatleri bir nimet olan başka bir çiftin Darkhaven'ında yaşıyorlardı. Tarikat'ın güvenilir dostları Andreas Reichen ve eşi Claire, tahliye edilenlerin hepsine barınak sağlamış, Dragos'un ulaşamayacağı bir yerde hayatlarına yeniden başlarken bir nebze olsun normale dönmelerine yardımcı olmak için ihtiyaç duyabilecekleri her şeyi giydirmişti.

Corinne'in ihtiyacı olan tek şey ailesiydi. Dragos tarafından yakalanıp hapsedilen tüm Irkdaşlar arasında bir Darkhaven ailesinden alınan tek kişinin kendisi olduğunu öğrenince hayretler içinde kalmıştı. Diğer dışilerin hepsi kaçak barınaklardan toplanmış ya da tek başına yaşayanlardan koparılmıştı.

Dragos'un kötülüğü gözlerindeki at gözlüklerini yırtana kadar herhangi bir şekilde özel olduklarını düşündüler.

Ama Corinne onun ne olduğunu biliyordu.

Onu seven bir ailesi vardı, onu kesinlikle özleyen ve yıllar geçip de geri dönmediğinde yasını tutan bir ailesi. Dragos'un diğer kurbanlarından farklıydı. Yine de onlarla aynı acıyı çekmişti, belki de daha fazlasını, çünkü acı çeken ebeveynlerini ve kardeşlerini düşünmek onu tutsak eden kişiye karşı meydan okur hale getirmişti.

Ait olduğu yere, iyileşmesine yardım edebilecek insanların arasına, belki de tutsak olduğu süre boyunca kaybettiği her şeyi geri kazanmasına yardım edebilecek tek insanların arasına geri dönme aciliyeti, günler ve saatler geçtikçe onu daha fazla tüketen ve değerli zamanına mal olan bir ihtiyaçtı.

Tek umudu, onu bir kez daha aralarına kabul etmeleriydi.

Tek yapabildiği, gittiği uzun yıllar boyunca onu unutmamış olmaları için dua etmekti. Tüm kalbiyle onu hâlâ sevmelerini dileyebilirdi.

Başını kaldırdı ve Gabrielle'in endişeli bakışıyla karşılaştı. "Brock Boston'a ne zaman döneceğini düşünüyordu?"

Gabrielle yavaşça başını sallarken yumuşak bir iç çekti. "Muhtemelen bir gün kadar daha sürmez. Fairbanks'te kar çok yakında dinmezse, daha da uzun sürebilir." Corinne hayal kırıklığını güçlkle gizleyebildi. Esaretten kurtulması ve Detroit'teki çocukluk korumasının onu kurtaranlardan biri olduğunu keşfetmesi ona ilk kez gerçek bir umut vermişti.

Brock onun kaybolmasından bu yana geçen sürede Tarikat'ın bir üyesi olmuştu. Ayrıca yakın zamanda aşık olmuştu. Birkaç gün önce onu Alaska'ya götüren de bu aşktı ama Corinne'e, kendisi ve eşi Jenna döner dönmez, Detroit'e sağ salim varmasını bizzat sağlayacaklarına dair söz vermişti.

Corinne'in Brock'un desteğine ihtiyacı vardı. O her zaman onun sırdaşı, gerçek bir dostu olmuştu.

Genç bir kız olarak, kendisini güvende tutması için her zaman ona güvenmişti. Şimdi de güvende olduğunu bilmeye ve eve dönerken hiçbir tehlikenin ona dokunamayacağından emin olmaya ihtiyacı vardı.

İçindeki korkmuş küçük bir parça, yanında Brock gibi tamamen güvenebileceği biri olmadan ailesinin kapısını çalacak güce sahip olamayacağından endişeleniyordu.

"Claire ve Andreas'tan anladığım kadarıyla evde kimseyle iletişim kurmamışsın," dedi Gabrielle düşüncelerini bölerek nazikçe. "Senin hayatta olduğundan bile haberleri yok mu?"

"Hayır," diye yanıtladı Corinne.

"Onları aramak istemez misin? Eminim burada olduğunu, sağ salim olduğunu ve yakında eve döneceğini bilmek isterler."

Başını iki yana salladı. "Çok uzun zaman oldu. Eski telefon santralimizi hatırlıyorum ama onlara nasıl ulaşacağımı bile bilmiyordum..."

"Bu bir sorun değil, biliyorsun."

Gabrielle, kütüphanede yakındaki masanın üzerinde duran düz beyaz bir kutuyu işaret etti. "Onları bilgisayarda bulmak bir ya da iki dakikadan fazla sürmez. Onları hemen şimdi arayabilirsin. İstersen onlarla görüntülü bile konuşabilirsin."

"Teşekkür ederim, ama hayır." Bu terim ve kavramların hepsi Corinne için yeniydi, neredeyse ebeveynlerinden herhangi biriyle, onlara dokunmak, kollarının bir kez daha onu sardığını hissetmek için orada olmadan konuşma fikri kadar bunaltıcıydı. "Sadece ben... Bunca zaman sonra onlara ne söyleyeceğimi bilemem. Onlara nasıl söyleyeceğimi bilemem ..." Gabrielle anlayışlı bir şekilde başını salladı. "Bunu yapmak için bizzat orada olman gerekiyor."

"Evet. Sadece eve gitmem gerekiyor."

"Elbette," dedi Gabrielle. "Merak etme. Oraya mümkün olduğunca çabuk varmanı sağlayacağız."

Kütüphanenin dışındaki koridordan gelen sessiz bir kapı tıkırtısıyla ikisi de başını kaldırdı. Soluk lavanta gözlü güzel bir sarışın koridordan kapıyı açtı ve odaya baktı.

"Bölüyor muyum?"

"Hayır, Elise. İçeri gel." Gabrielle ayağa kalktı ve diğer kadına içeri girmesini işaret etti.

"Corinne ve ben Brock ve Jenna'dan haber beklerken sohbet ediyorduk." Elise içeri girdi ve Corinne'e sıcak bir gülümseme verdi. "Herkes devriyeden gelene kadar aşağı inip bir süre sizinle oturayım dedim."

Corinne o akşam erken saatlerde geldiğinde Tarikat'ın bazı kadınlarıyla tanıştırılmıştı. Elise'in eşinin Tegan adında bir savaşı olduğunu hatırlıyordu.

Ona, onun ve Tarikat'ın diğer üyelerinin çoğunun şehrin başka yerlerinde görevde oldukları, hepsinin Dragos'u ve ona sadık olanları avlamak gibi tek bir hedefe odaklandıkları söylenmişti.

Bu düşünce ona büyük bir güven verdi.

Onu yakalamaya kararlı böyle sıra dışı bir grup varken Dragos'un kaçma şansı yoktu.

Ve yine de vardı.

Corinne'in anladığı kadarıyla, defalarca Tarikat'tan bir adım önde olmayı başarmıştı.

Onlar güçlü bir kuvvetti ama Corinne Dragos'un da kendi gücünden yoksun olmadığını ilk elden biliyordu. Kendi askerleri, kendi korkunç taktikleri vardı.

Ve tehlikeli bir şekilde deliydi.

Corinne bunu ilk elden de biliyordu ve bu bilginin korkunç anıları şimdi bir karanlık dalgası gibi üzerine kabarıyordu.

onları durdurmak. Gabrielle ve Elise'in yanında durmak için koltuktan kalkarken, hatırladığı işkencenin ağırlığı altında sendeledi. Endişesi bu kez kısa bir süre önce olduğundan daha hızlı artmıştı.

Gabrielle onu kütüphanede yalnız bıraktığında, Corinne bir şekilde kendini tekrar kontrol altına almayı başarmıştı.

Ama bu sefer değil.

Zihninin gözünde tavandan tabana uzanan kitaplıklar sallanırken, kütüphanenin duvarları her taraftan içe doğru çökerek sıkışıyor gibiydi. Karşısındaki duvarda, siyah bir ata binmiş karanlık bir şövalyeyi tasvir etmek için dikilmiş büyük bir duvar halısı şimdi bükülüp çarpıtılmış gibi görünüyordu; adamın yakışıklı yüz hatları ve güzel atı şeytani ve alaycı bir şeye dönüşüyordu.

Gözlerini kapattı ama karanlık her şeyi daha iyi hale getirmedi. Birden Dragos'un hapisane hücrelerine geri döndü. Işıksız çukura geri dönmüştü, çıplaktı ve titriyordu.

Nemli bir boşlukta tek başına, ölümü bekliyor.

Korkudan tek kaçış yolu olarak bunun için dua ediyordu.

Corinne bir ağız dolusu hava emdi ama etrafındaki boşluk hiçliğe doğru yoğunlaşırken ciğerlerine sadece en küçük bir oksijen nefesinin gittiğini hissetti.

"Corinne?" Gabrielle ve Elise aynı anda onun adını söylediler. Her iki kadın da onu tutmak ve sabit tutmak için uzandı.

Corinne nefes nefese kaldığını duydu.

"Dışarı çıkmalıyım... bu hücreden

çıkmalıyım"

"Yürüyebilir misin?" Elise ona sordu, sesi aceleciydi ama kontrollüydü. "Bize tutun Corinne.

İyi olacaksın."

Koridora çıkmasına yardım ettiklerinde başını sallamayı başardı. Soğuk beyaz mermer her iki yöne doğru yayılıyordu. Geçit geniş ve sonsuzdu, anında rahatlatıyordu. Derin bir nefes alıp ciğerlerindeki daralmanın bir kısmının hafiflemeye başladığını hissederken soluk, tertemiz duvarların ışıltısının görüşünü doldurmasına izin verdi.

Evet, Tanrı'ya şükür.

Şimdiden daha

iyiydi.

Gabrielle uzanıp Corinne'in koyu renk saçlarının bir kısmını gözlerinden uzaklaştırdı. "Şimdi iyi misin?"

Corinne başını salladı, hâlâ zor nefes alıyordu ama endişesinin en kötüsünün azaldığını hissediyordu.

"Bazen sadece... bazen hala oradaymışım gibi hissediyorum. Hâlâ o korkunç yerde kilitliymişim gibi" diye fısıldadı. "Özür dilerim.

Çok utandım."

"Üzölme." Gabrielle'in gülümsemesi acımaksızın sempatikti. "Üzgün olmana ya da utanmana gerek yok.

Arkadaşlar arasında olmaz."

"Hadi," dedi Elise. "Seni malikaneye götüreceğiz. Kendini daha iyi hissedene kadar dışarıdaki arazide biraz dolaşabiliriz."

Yerleşkenin garaj asansörü yerin altında yumuşak bir şekilde durduğunda, Hunter sessiz bir değerlendirme yaparak yaralı devriye ortağına baktı.

Başı omuzlarına düşmüş, keçeleşmiş altın sarısı saçları alnına dökölmüş olan Sterling Chase arabanın karşı duvarına yaslanmış, nefesi dişlerinin arasından çıkıyordu. Siyah üniforması yırtılmış ve kana bulanmış, yırtıklar ve şişen çürükler yüzünü darmadağın etmişti. Burnu kesinlikle kırılmıştı, üst dudağı yarılmış ve çenesine doğru kanıyordu.

Büyük ihtimalle çenesi de kırılmıştı.

Savaşçının şehirdeki kavgada aldığı yaralar çoktu ama zamanla ve birkaç iyi beslenmeyle iyileşmeyecek türden değildi.

Chase onun durumu hakkında hiç de endişeli görünmüyordu.

Asansörün kapıları fısıldayarak açıldı ve Hunter'ın önündeki koridora kasıla kasıla çıktı, her adımında kibir vardı.

Lucan sadece birkaç adım ötede onun yolunu kesti. Diğer erkek duraklamaya isteksiz görüldüğünde onu fiziksel olarak durdurmak için avucunu Chase'in göğsünün ortasına koydu. "Bu gece Çin Mahallesi'nde iyi vakit geçirdin mi?"

Chase homurdandı, Lucan'a karanlık bir sırıtma verirken yarılmış dudağı daha da yırtıldı. "Anladığım kadarıyla Mathias Rowan seninle temas halindeymiş."

"Bu doğru. İkiniz için de söyleyebileceğimden çok daha fazlası," diye sertçe cevap verdi Lucan, öfkeli bakışları kısa bir süreliğine Chase'in savaş yorgunu görüntüsünden, kıyafetleri dökülen İcra Ajanı kanından kendi payına düşenle lekelenmiş Hunter'a kaydı. "Rowan bana olan biten her şeyi anlattı. Çok sayıda ölü ve yaralı olduğunu söylüyor ve konuştuğu her Ajan, sebepsiz saldırının suçunu doğrudan sana yüklemiş Chase." Cevap olarak alay etti. "Sebepsizmiş, kışımın kenarı. Oradaki her bir Ajan beni kızdırmak için bir neden arıyordu."

"Ve sen de onları memnun etmek için sabırsızlanıyordun, öyle mi?"

Chase'in ters ters bakması üzerine Lucan başını salladı. "Sen umursamazsın, adamım. Bu geceki saçmalık, başkalarının uğraşması için bıraktığın bir başka pislik. Son zamanlarda bunu alışkanlık haline getirmeye başladın ve bu hiç hoşuma gitmiyor. Hem de hiç."

"Beni bir iş yapmam için gönderdin," diye karşılık verdi Chase karanlık bir sesle. "Bazen işler karışır." Lucan'ın gözleri kısıldı, öfkesi artık vücudundan yayılıyordu, Hunter'ın Gideon'la birkaç adım ötede durduğu yerden bile hissedebileceği, elle tutulur bir sıcaklıktı bu. "Artık işinin ne olduğunu bildiğinden emin değilim, Chase. Bilseydin, buraya elin boş, dökülen kan ve tavır kokarak dönmezdin. Bana kalırsa, bu gece orada başarısız oldun. Freyne hakkında ne kadar bilgi topladın? Dragos'u ya da olası diğer ortaklarını yakalamaya bir nebze olsun yaklaşabildik mi?"

"Belki de öyleyizdir," diye araya

girdi Hunter. Lucan şimdi kaşlarını

çatmıştı. "Açıkla."

"Murdock adında bir ajan," diye yanıtladı Hunter. "Kulübe vardığımızda Chase ve bana yaklaştı. Biraz konuştuk ama işe yarar bir bilgi vermedi. Kavga patlak verdiğinde, oldukça endişeli görünüyordu.

Kaosun ortasında kaçmadan önce biriyle telefon görüşmesi yaptığını gördüm."

"Bu bir ipucu mu?" Chase umursamazca mırıldandı. "Tabii ki Murdock kaçacaktı. Bu adamı tanıyorum. Kafa kafaya çarpışmaktansa sırtına bıçak saplamayı tercih eden bir korkaktır." Hunter, Tarikat'ın liderinin keskin bakışlarını üzerinde tutarken devriye arkadaşının yorumunu duymazdan geldi.

"Murdock mekanın arkasındaki ara sokağa doğru kaçtı. Bir araba onu almaya geliyordu bile. Şoför bir Gen One suikastçısıydı."

"Aman Tanrım," dedi Gideon Hunter'ın yanından, elini kısa sarı saçlarının arasından geçirerek.

Lucan'ın yüzü sertleşirken, Chase durduğu yerde tamamen sessizleşmiş, şimdi diğerleri kadar dikkatle dinliyordu.

"Hunter sözlerine şöyle devam etti: "Aracı yaya olarak takip ettim.

"Suikastçi etkisiz hale getirildi." Kıyafetinin arka kemerine uzandı ve öldürdüğü kişinin üzerinden çıkardığı patlatılmış tasmayı çıkardı. Gideon kömürleşmiş siyah polimer halkayı onun elinden aldı. "Koleksiyonuna bir tane daha ekleyeceksin, ha? Son zamanlarda epey skor yapıyorsun. İyi iş çıkardın." Hunter bu gereksiz övgü karşısında sadece gözlerini kırıştırdı.

"Peki ya Murdock?" Lucan sordu.

Hunter, "Gitti," diye cevap verdi. "Ben sürücüyü etkisiz hale getirirken olay yerinden kaçtı.

O zamana kadar ya onun izini sürmek ya da devriye ortağını almak için kulübün içine geri dönmek arasında bir seçim yapmak zorunda kaldım." Savaşçı arkadaşına yardım etme kararı, o anda ona bir anlık duraksamadan daha fazlasını vermişti.

Dragos'un askerlerinden biri olarak mantık ve eğitim, görevlerini tek bir varlık olarak yerine getirmesini gerektiriyordu: etkili, kişisel olmayan ve tamamen bağımsız.

Murdock sayısal bir hedefti.

Onu sorgulamak kesinlikle değerli bilgiler sağlayacaktı; yakalanması gece devriyesinin başarısı için şarttı. Hunter'a göre, kaçan Ajanı yakalamak yeterince mantıklı bir hedef gibi görünüyordu.

Ama Tarikat farklı bir ilkeye göre işliyordu, bir zamanlar bildiği dünyayla ne kadar tezat oluştursa da onlara katıldığında bu ilkeye uyacağına söz vermişti. Savaşçıların her görev için kendi aralarında bir kuralları vardı; bir ekip birlikte yola çıktıysa birlikte geri dönerdi ve hiç kimse geride bırakılmazdı.

Bir düşman varlığını kaybetmek anlamına gelse bile.

"Murdock'ı tanıyorum," dedi Chase, elinin tersini çenesine götürüp cildine bulaşan kanın bir kısmını silerek. "Nerede yaşadığını, takılabileceği yerleri biliyorum.

Onu bulmam uzun sürmez."

"Hiçbir bok yapmıyorsun," diye araya girdi Lucan. "Seni bu görevden alıyorum. Ben aksini söyleyene kadar, tüm Ajans temasları benden geçecek.

Gideon, Murdock'ın mülkleri ve kişisel alışkanlıkları hakkında ihtiyacımız olan her şeyi bulabilir. Ekleyecek daha faydalı bir şeyiniz olduğunu düşünüyorsanız, Gideon'a verin. Nasıl ve ne zaman olacağına ve bu Murdock denen pisliğin peşine kimin düşeceğine ben karar vereceğim."

"Her neyse." Chase'in mavi gözleri düşük kaşlarının altında karanlık bir şekilde parlıyordu. Uzaklaşmaya başladı. Lucan'ın başı hafifçe döndü, sesi uzaktaki gök gürültüsü kadar kısıktı. "İşimizin bittiğini söylemedim."

Chase alay etti. "Bana her şey kontrolün altında gibi geldi, o zaman bana neden ihtiyacın var?"

"Bu benim de bütün gece kendime sorduğum bir soru," diye cevap verdi

Lucan sakın bir sesle. "Sana neden ihtiyacım olsun ki?"

Chase cevap olarak nefesinin altından alçak sesle ve somurtkan bir şeyler mırıldandı. Bir adım daha attı ve birden Lucan tam önünde belirdi, o kadar hızlı hareket etmişti ki Hunter bile onu takip etmekte zorlanmıştı. Chase'i Birinci Nesil gücünün sert bir dozuyla itti, diğer savaşçıyı koridor duvarına uçuran önden bir darbe.

Chase tıslayan bir lanetle kendini düzeltti. Gözleri parlak kömürler gibi parlayarak, dişlerini gösteren bir hırıltıyla ileri atıldı.

Bu sefer en hızlı hareket eden Hunter oldu.

Tarikat'ın liderine yönelik tehdidi önleyerek kendini iki vampirin arasına yerleştirdi ve elini Chase'in boğazına kenetledi.

"Geri çekil savaşçı," diye öğütledi silah arkadaşına.

Hunter'ın izin vereceği tek uyarı buydu. Eğer Chase daha fazla saldırganlık gösterecek olursa, Hunter'ın onu ezip geçmekten başka çaresi kalmayacaktı.

Dişleri ve azı dişleri birbirine kenetlenmiş, dudakları diş etlerinden geriye doğru sıyrılmış olan Chase, bakışlarını kalın, cevap veren bir sessizlikte tuttu.

Hunter arkasındaki koridorda bir hareketlilik hissetti. Kadınsı bir soluk sesi duydu, sadece ayrılmış dudakların arasından yumuşak bir hava çekişi.

Chase'in bakışları o yöne kaydı ve gergin öfkesinin bir kısmı bir anda onu terk etti. Chase rahatlayınca Hunter onu bıraktı ve çatışmadan geri çekildi.

"Burada neler oluyor Lucan?"

Hunter koridordaki diğer erkeklerle birlikte döndü ve kendini Lucan'ın eşi Gabrielle'le karşı karşıya buldu, Gabrielle iki dişiyle birlikte onların arkasında duruyordu. Hunter soluk lavanta rengi gözleri olan ince kemikli sarışını tanıyordu. Tegan'ın eşi Elise'di o. Nefes nefese kalmış, elini hâlâ ağzına doğru kaldırmıştı.

"Ben gidiyorum," diye mırıldandı Chase, Hunter ve diğerlerinin yanından geçip koridordan kamarasına doğru ilerlerken oldukça sakin bir ses tonuyla.

Hunter savaşçının gidişini fark etmemişti bile.

Dikkati şu anda koridorda duran üçüncü kadına odaklanmıştı. Yüzünü kısmen gizleyen uzun abanoz saçlarının ardında minyon ve açık tenli olan bu kadın, o anda onu tamamen etkisi altına almıştı. Dış köşelerinde zarifçe sivrilen iri yeşilimsi mavi gözlerden başka bir yere bakamıyordu. Renklerini kategorize edemediği için denemedi, bunun yerine onun varlığını neden bu kadar çekici bulduğunu anlamaya çalıştı.

"Her şey yolunda mı?" Gabrielle bariz bir endişeyle Lucan'a doğru ilerleyerek sordu.

"Evet," diye yanıtladı. "Artık her şey yolunda."

Hunter kimliği belirsiz kadına yaklaştı, tam karşısında durana kadar ayaklarının hareket ettiğinin farkında bile değildi. O zaman kadın ona baktı, bakışları adamın kan sıçramış boyunu geçene ve gözleri birbirlerine kilitlenene kadar yüzünün mükemmel ovalini kaldırdı.

Ona yabancıydı ama bir şekilde garip bir şekilde de tanıdık geliyordu.

Başını eğdi, onu daha önce bir yerde gördüğüne dair tuhaf duyguyu çözmeye çalışıyordu. Beyninin içinde dönüp duran düşüncüyü ağzından kaçırdı. "Seni tanıyor muyum...?" Gabrielle boğazını temizledi ve sanki dişi ondan korumak istiyormuş gibi ona doğru yürüdü.

"Corinne, bu Hunter. Tarikat'ın bir üyesi. Merhaba de Hunter." Adam homurdanarak selam verdi, hâlâ ona bakıyordu.

"Seni kurtarma gecesi görmüştüm," dedi sessizce. "Beni ve diğerlerini Claire ve Andreas'ın Darkhaven'ına getiren savaşçılardan biriydin."

Yani Dragos'un tuttuğu tutsaklar arasındaydı. Bunun mantıklı olduğunu düşündü. Belli belirsiz başını salladı, onun hatırlatmasıyla merakı biraz olsun giderilmişti. Ama onu Rhode Island'da görmemişti, bundan neredeyse emindi. O yüzü, o ışıldayan gözleri hatırlayacağından emindi.

Gideon siyah saçlı güzele, "Korkarım Brock ve Jenna'ya ne zaman ulaşacağımızı hâlâ bilmiyoruz," dedi. "Alaska'dan gelen hava raporu en az üç gün daha iyi görünmüyor."

"Üç gün daha mı?" Corinne'in pürüzsüz alnı küçük bir kaş çatmayla kırıştı. "Gerçekten eve gitmem gerekiyor. Aileme şimdi ihtiyacım var."

Lucan derin bir iç çekti. "Anlaşıldı."

Brock şu anda Boston'dan birkaç bin mil ve birkaç kar fırtınası uzakta olduğu için, başka birinin "

"Onu ben alacağım." Hunter kelimeler ağzından çıkar çıkmaz Lucan'ın bakışlarının üzerinde toplandığını hissetti. Diğer Gen Bir'in bakışlarına karşılık verdi ve kararlı bir şekilde başını salladı. "Eve, ailesinin yanına sağ salim dönmesini sağlayacağım."

Yapılması yeterince basit bir iş gibi görünse de, yakın çevredeki herkes ani ve uzun bir sessizliğe gömülmüştü. En çok etkilenen Corinne'in kendisi gibi görünüyordu. Sessizce ona baktı ve bir an için teklifini reddedip reddetmeyeceğini merak etti.

"Arabayla yaklaşık on dört saat sürer," dedi Gideon. "Sadece gece yolculuğundan bahsettiğimize göre bu toplamda birkaç gün eder. Hemen şimdi yola çıkarsanız, güneş doğmadan önce yaklaşık yüz mil yol kat edebilirsiniz. Ya da gün batımında şirket uçaklarımızdan birinin yakıtını doldurup gitmeye hazır hale getirebilirim. Birkaç saatlik uçuştan sonra orada olursunuz."

Bölüm 4

Lucan ona sertçe baktı, sonra bir

Başını salladı. "Ne kadar çabuk, o kadar iyi. Yarın gece devriyeye geri dönmen gerekecek."

Hunter, "Olmuş bilin," diye cevap verdi.

Chase karanlıkta tek başına, yerleşkenin küçük şapelinin gölgelerle dolu bir köşesinde kamburunun üzerine çökmüş oturuyordu.

Botlarının onu neden koridorun ilerisindeki kişisel odası yerine buraya, sessiz, mum ışığıyla aydınlatılmış mabede getirdiğini bilmiyordu. Hiçbir zaman yüce bir güçten öğüt ya da bağışlanma dileyen biri olmamıştı ve Tanrı biliyordu ki zaten dua etmek için fazla ileri gitmişti.

Affedileceğine dair hiçbir umudu olmadığından emindi. Ne yukarıdan, ne Lucan'dan ne de Tarikat'ın diğer kardeşlerinden. Kendisinden bile.

Onun yerine öfkesini emzirdi. Yaralarının acısını, ona yaşadığını hissettiren derin acının ateşli öpücüğünü memnuniyetle karşıladı. Ona herhangi bir his veren tek şey buydu. Ve bir keş gibi bu duygunun peşinden pervasızca, umutsuzca koştu.

Alternatifinden daha iyi.

Acı, onu başka, daha tehlikeli bir metresi arzulamaktan alıkoyan karanlık, kötücül bir kafaydı.

Acı olmasaydı, sahip olacağı tek şey açlık

olurdu. Elbette bunun nerede son bulacağını

biliyordu.

Aklı, bedeni ya da ruhu kadar kayıp değildi; mantık ona bir gün bu çirkin kaşınıntısının onu öldüreceğini söylüyordu.

Son zamanlarda artık umursamadığı geceler giderek artıyordu.

"Sterling, burada mısın?"

Kadın sesi başını kaldırmasına neden oldu ve tıpkı birkaç dakika önce asansörün dışındaki koridorda olduğu gibi tüm dikkatini ona yöneltti. Başını eğdi ve kadının hareketlerini dinledi, içindeki bağımlı onu kadının görüş alanından gizleyen gölgelerin izolasyonunu arzulasa bile.

Etrafındaki kasveti toplamak için kişisel Irk yeteneğinin kuyusunun derinliklerine uzanarak o gölgeleri çekti. Yeteneğini çağırmak bir mücadele idi; onu yerinde tutmak ise daha da zordu.

Bir an bile geçmeden bıraktı, gölgeler bile onu terk ederken kaba bir küfür tısladı.

"Sterling?" Elise şapele doğru usulca seslendi.

İçeri girerken adımları dikkatliydi, sanki onun yanında kendini tam olarak güvende hissetmiyordu.

Akıllı kadın. Ama yine de, onun istediği gibi geri çekilip gitmek için duraksamadı.

"Az önce kamarana gittim, o yüzden oraya gitmediğini biliyorum." Nefes verdi, iç çekişinin sesi şaşkın ve biraz da üzgündü. "Gözümün önünden saklanabilirsin ama burada varlığını hissediyorum. Neden cevap vermiyorsun?"

"Çünkü sana söyleyecek bir şeyim yok."

Sert sözler. Ve tamamen hak edilmemişti, özellikle de Tegan'ın geçen yılki eşi olan ve ondan çok daha önce Chase'in öz kardeşinin yas tutan dul eşi olan dişi tarafından. Quentin Chase, Elise onu eşi olarak seçtiğinde ölçülemeyecek kadar kutsanmıştı ve küçük kardeşinin, Quent ve Elise'in bildiği mutluluğa karşı gizli, utanç verici bir şehvet beslediğini bilmiyordu.

En azından artık o istenmeyen arzuyla mücadele etmek zorunda değildi.

Kendini bu saplantıdan kurtarmıştı.

İçinde, Elise'e olan arzusundan vazgeçebildiğine inanmak isteyen lekeli bir asalet vardı çünkü Elise kalbini başka bir kardeşine vermişti, onun için öldürecek, onun için ölecek bir silah arkadaşına, tıpkı onun için yapacağı gibi.

Tegan ve Elise'in aşkı kırılmazdı ve Chase bunu test etmek için kendini asla alçaltmamış olsa da, daha basit gerçek şuydu ki, acıya olan susuzluğu Elise'i saplantısının ana nesnesi haline getirmişti.

Yine de kadın şapelin içine doğru ilerleyip onu arka köşede, omurgası taş duvarların açısına sıkışmış bir halde bulduğunda nefesini tuttuğunu fark etti.

Sessizce, ahşap sıralardan oluşan iki sütun arasındaki kısa mesafeyi yürüdü. Adamın yere çömeldiği yere en yakın olanın kenarına oturdu ve sadece ona baktı. Güzel yüzünün hayal kırıklığıyla kazınmış olduğunu anlamak için ona bakmasına gerek yoktu. Muhtemelen acıma da.

"Belki de beni anlamadın," dedi hırlamaktan biraz daha iyi bir sesle. "Seninle konuşmak istemiyorum, Elise. Şimdi gitmelisin."

"Neden?" diye sordu, oturduğu yerde kalarak. "Özel olarak somurtabilesin diye mi? Quentin seni böyle görse dehşete düşerdi. Utanırdı." Chase homurdandı. "Kardeşim öldü."

"Evet, Sterling. İcra Teşkilatı için görev yaparken öldürüldü. Bu dünyayı daha güvenli bir yer haline getirmek için elinden geleni yaparken asilce öldü. Yaptığınız şeyin bu olduğunu dürüstçe söyleyebilir misiniz?"

"Ben Quent değilim."

"Hayır," dedi. "Sen değilsin. O olağanüstü bir adamdı, cesur bir adamdı.

Ondan bile daha iyi olabilirdin, Sterling. Şu an karşımda gördüğümünden çok daha fazlası olabilirdin. Biliyorsun, son zamanlarda görevlerde nasıl olduğunu duydum. Seni bu şekilde çok kez gördüm, paramparça ve dengesiz. Öfke dolusun." Chase ayağa kalktı ve konuşmayı bitirmeye fazlasıyla hazır bir şekilde ondan birkaç adım uzaklaştı. "Ne yaptığım beni ilgilendirir. Seni ilgilendirmez, beni de ilgilendirmez."

"Anlıyorum," diye cevap verdi. Ona yaklaşmak için sırasından kalktı. Kaşlarını çattı, ince kollarını önünde kavuşturdu. "Seni önemseyen herkesin seni yalnız başına kanamaya terk etmesini tercih ederdin, öyle mi? Benim ve diğer herkesin senin karanlık bir köşede oturup kendine acımana izin vermemizi istiyorsun."

Alay etti ve ona sert bir bakış fırlattı. "Kendim için üzülüyor gibi mi görünüyorum?"

"Bir hayvana benziyorsun," diye cevap verdi, sesi kısıktı ama korktuğunu düşündürecek kadar da değil. "Bir hayvan gibi davranıyorsun, Sterling. Son zamanlarda sana bakıyorum ve artık seni tanıımıyormuşum gibi hissediyorum."

Onun şaşkın bakışlarını üzerinde tuttu. "Beni hiç tanımadın, Elise."

"Bir zamanlar aileydik," diye hatırlattı ona nazikçe. "Arkadaş olduğumuzu sanıyordum."

"Senden istediğim arkadaşlık değildi," diye cevap verdi açıkça, şimdiye kadar sadece kibarca etrafında dans etmeye cesaret edebildiği bu açık itirafı sindirmesine izin vererek. Kız açık koridora doğru temkinli bir adım attığında, adam kendinden memnun bir şekilde kıkırdadı. "Şimdi kaçmakta özgürsün, Elise." Elise kaçmadı.

O tek geri adım, izin verdiği tek şeydi. Tegan'ın eşi artık kendini Quentin Chase'e adayan o korunaklı kimsesiz kız değildi. O güçlü bir kadındı, kendi cehennemini yaşamış ve geri dönmüştü ama yıkılmamıştı. Chase onu ne kadar zorla hayatından çıkarmaya çalışırsa çalışsın, şimdi de Chase için vazgeçecek değildi.

Sanki bunu kendine kanıtlamak istercesine aralarındaki mesafeyi kapattı.

Kan ve kirden kirlenmişti; kendi kokusuna bile zor dayanıyordu. Ama onu Elise'in bozulmamış güzelliğinden ayıran bir iki santime rağmen Elise arkasını dönmedi.

Yüzündeki ifade hüznün ve beklenti doluydu, daha o ağzını açıp onu geçmişindeki bu son kırılğan bağdan kurtaracak sözleri söylemeden önce bile.

"Senden istediğim tek şey, Elise, bacaklarını açman ve "

Yüzüne sert bir tokat attı, şapelin sessizliğinde yankılanan sert bir çatırtı. Soluk mor gözleri mum ışığında parlıyor, dökülmemiş gözyaşlarıyla yüzüyordu.

Tek bir tanesi bile düşmedi, onun için değil.

Muhtemelen bir daha asla, ona takındığı kederli bakışa bakılırsa.

Chase sendeleyerek bir adım geri çekildi, kadının elinin çınlayan ısırtığı hâlâ teninde sıcağı.

Acıyan yanağına dokunmak için parmaklarını kaldırdı.

Sonra, başka bir şey söylemeden ve önünde neler olabileceğini düşünmeden, Elise'in kınayan bakışlarından kurtuldu ve şapelin merdiven boşluğundan yukarı, dışarıdaki kış gecesine doğru Irk genetiğinin ona sunabileceği tüm hızı kullanarak kaçtı.

Corinne, Tarikat'ın zemin kattaki malikânesinin karla dolu arka avlusuna bakan geniş mermer teras verandasının kenarında duruyordu. Gabrielle malikânenin içinde onlar için paltolar getirirken bir anlığına yalnız kalmış, Aralık ayının soğuk havasını uzun uzun içine çekmek için başını omuzlarının üzerine eğmişti. Kış gökyüzü karanlık ve bulutsuzdu, parlak, ışıltılı yıldızlarla beneklenmiş, gece mavisinden oluşan dipsiz bir denizdi.

Kış mevsiminin esintideki keskin, hafif dumanlı kokusunu almalı ne kadar olmuştu?

Yanaklarında temiz hava hissetmeyeli ne kadar olmuştu?

Hapsedildiği onlarca yıl, zamanı işaretlemeye kararlı olduğu günlerde, her saniye son saniyesiymiş gibi savaşıarak ilk başta yavaşça akıp gitmişti. Bir süre sonra onu esir alan kişinin istediği şeyin ölümü olmadığını fark etmişti. Amaçları için, zar zor da olsa ona canlı ihtiyacı vardı. İşte o zaman saymayı bıraktı, savaşmayı bıraktı ve zaman kavramı tek, hiç bitmeyen bir gecede bulanıklaştı.

Ve şimdi özgürdü.

Yarın, ailesiyle birlikte evde olacaktı.

Yarın hayatı yeniden başlayacak ve yeni bir insan olacaktı. Hayatta kalmıştı ama kalbinde bir daha bütün olup olamayacağını merak ediyordu. Ondan çok şey alınmıştı.

Bazı şeyler asla geri kazanılamazdı. Ve diğerleri Dragos'un kötülüğü yüzünden kaybettiği her şeyin yasını tutmak için daha sonra zamanı olacaktı.

Gözlerini kapatarak gecenin serinletici havasını derin ve temizleyici bir şekilde içine çekti. Nefesini bıraktığında, bir çocuğun kahkaha sesi onu irkiltti.

İlk başta bunun sadece zihninin bir oyunu olduğunu düşündü, esaret altında geçirdiği süre boyunca karanlığın ona oynamaktan hoşlandığı birçok zalim oyundan biri. Ama sonra o neşeli küçük kıkırdama tekrar geldi, ötesindeki geniş bahçe avlusunda bir yerden esintiyle taşınıyordu.

Genç bir kızın kahkahasıydı bu, belki sekiz ya da dokuz yaşlarında bir çocuk, diye tahmin etti Corinne, kızın baldır derinliğindeki karda mutlu bir şekilde koşmasını izlerken, kalın bir parka ve eşleşen pantolonla pembe bir kardan adam gibi sarılmıştı.

Sadece birkaç adım arkasında, dilleri ağızlarının kenarlarından neşeyle dışarı sarkan, uyumsuz, serbest bırakılmış bir çift köpek onu takip ediyordu.

Corinne, kendisinden daha iri ve zarif olan köpeğin önüne geçmek için umutsuzca çabalayan güdük kahverengi teriyere gülümsemekten kendini alamadı. Her telaşsız

Güzel, kurtsu gri-beyaz hayvanın yürüyüşü, kavgacı küçük köpek havladı ve peşinden koştu, sonunda kıza ilk ulaşan olmak için arkadaşının uzun bacaklarının arasından atladı.

Küçük köpek ayak bileklerine doğru koşup onu yakalayınca ciyakladı, ikinci köpek kalın kuyruğunu sallayarak yanlarına gelip çocuğun yüzünü yalamaya başlayınca neşeyle havladı.

"Tamam, tamam!" diye kıkırdadı küçük kız.

"Luna, Harvard tamam, sen kazandın! Teslim oluyorum!" Bir çift köpek birbirleriyle güreşmek ve hırlamak için onu bırakırken, iki kadın bahçe avlusunun başka bir bölümünden karlı çimenlikte ilerliyordu. İçlerinden biri, büyük boy paltosunun altından hamile olduğu belli olan, uzun boylu, atletik görümlü bir kadınla birlikte dikkatli adımlarla yürüyordu ve eldivenli elinde bir çift tasma tutuyordu.

"Uslu dur Luna," diye seslendi iki köpekten büyük olanına. Köpek hemen karşılık verdi ve oyun arkadaşını bırakıp sahibinin etrafında mutlu bir daire çizmeye başladı.

"Bu Alex," dedi Gabrielle, Corinne'in durduğu terasın kenarına doğru yürürken.

Koyu renk yün bir palto giymişti ve Corinne'e bir tane daha uzattı. Hafif bir sedir kokusu taşıyordu ve Corinne içine girdiğinde sıcak bir battaniye kadar rahat hissetti. "Alex, Kade'in eşi," diye devam etti Gabrielle. "Sen bu gece erken saatlerde geldiğinde onunla dışarıdaydı, bu yüzden onunla tanışma fırsatın olmadı."

"Yine de onu hatırlıyorum," diye cevap verdi Corinne, düşünceleri kurtarılma arifesine geri dönüyordu.

"O ve diğer birkaç kadın bizi o mahzen kafeslerinden çıkarmaya yardım eden kişilerdi. Bizi bulanlar onlardı."

Gabrielle başını salladı. "Bu doğru. Alex ve Jenna, Dylan ve Renata ile birlikte oradaydılar. Eğer Tess her an Dante'nin bebeğini doğurmak üzere olmasaydı, ben

Sanırım o da onlarla birlikte olurdu."

İki kadın onları fark edip selamlamak için ellerini kaldırıncı Corinne tekrar avluya baktı.

Genç kız bir kez daha kıkırdamaya başladı ve iki köpeğin hevesle peşinden koşmasıyla yakındaki bir sürüklenmenin içine düştü.

Gabrielle çocuğun maskaralıkları karşısında başını sallayarak, "Şuradaki sevimli küçük cehennem zebanisi Mira," dedi. "İkisi Montreal'de yaşarken Renata ona bakıyordu. O ve Nikolai geçen yaz birbirlerine aşık olduklarında, Mira'yı da bir aile olarak birlikte yaşamaları için yanlarına alıp yerleşkeye getirdiler." Lucan'ın eşi Corinne'e dönüp baktığında yüzü gülüyordu. "Sizi bilmem ama ben mutlu sonlara bayılırım."

"Dünyanın onlardan çok daha fazlasına ihtiyacı var," diye mırıldandı Corinne, varlığının merkezinde küçük bir çatlak gibi soğuk bir ağrı açılabilir Mira'nın iyi talihiyle ısınmıştı. Alex ve Tess birlikte teras avlusunun geniş mermer basamaklarından yukarı doğru yürürken Corinne boşluğu itti.

Gabrielle'in nefesi karanlığa karıştı. "Burası senin için çok soğuk değil, değil mi Tess?"

"Harika," diye cevapladı ağır hamile güzel, Alex'in yanında paytak paytak yürürken. Parkasının derin kapüşonunun içinde yanakları pembe pembe kızarmıştı. "Yemin ederim, eğer Dante beni bir gün daha yerleşkede kapalı tutmaya çalışırsa, oğlunun doğumunu görecektene kadar yaşayamayabilir." Tehdit, dans eden su gözleri ve güneşli gülümsemesiyle tamamen dağılmıştı. Eldivenle kaplı elini uzattı. "Merhaba, ben Tess."

Corinne bir avuç sıcak yünü kısaca kavradı ve küçük bir selam verdi. "Tanıştığımıza memnun oldum."

"Alex," dedi diğer Breedmate, elini uzatarak ve hoş bir gülümsemeyle. "Senin ve Dragos'un kaçırdığı diğerlerinin artık güvende olduğunu bilmenin ne kadar rahatlatıcı olduğunu anlatamam Corinne."

Yanıt olarak başını salladı. "Hepinize minnettarım, kelimelerin anlatabileceğinden çok daha fazla.

hiç söylemedim."

"Ve yarın gece Corinne eve dönüyor," diye ekledi Gabrielle.

"Yarın mı?" Alex soru dolu gözlerle baktı. "Bu Brock ve Jenna'nın Alaska'dan dönmek üzere oldukları anlamına mı geliyor?"

"Kar fırtınası yüzünden hâlâ gecikiyorlar," diye yanıtladı Gabrielle. "Ama Hunter, Brock'un yerine Corinne'e Detroit'e kadar eşlik etmeye gönüllü oldu."

Corinne, Tarikat'ın kadınlarının üzerine çökmüş gibi görünen uzayan sessizlikte, devasa, ürkütücü bir şekilde okunamayan savaşçının onu eve götürme teklifini ağzından kaçırdığı anı yeniden yaşadı. Ondan kesinlikle böyle bir şey beklemiyordu.

Kızın kurtarıldığı gece, Tarikat'tan birkaç savaşçıyla birlikte Dragos'un serbest bıraktığı tutsakları Rhode Island'daki Darkhaven'a götürürken bile yardımsever biri gibi görünmüyordu.

Hunter'ı o gece gözden kaçırmak zordu.

Yontulmuş, sert yüz hatları ve bir buçuk metrelik iri kas yapısıyla, girdiği her odayı hiç çaba sarf etmeden domine eden bir erkekti. Kurtarma olayından sonraki saatler olaya dahil olan herkes için duygu dolu geçerken, Hunter sessiz kalan, etrafta görünmeyen ve sadece görevlerini soğukkanlılıkla yerine getiren biriydi.

O gecenin ilerleyen saatlerinde, diğer kadınlardan biri Andreas ve Claire'in Hunter hakkında özel olarak konuştuklarına kulak misafiri olduğunu fısıldadı. Kısa bir süre önce Dragos'la bir şekilde müttefik olmuş gibi görüldüğünü söylemişti.

Corinne gizemli savaşçının etrafını saran tehlike havasını fark etmemiş gibi davranamazdı. O zaman da şimdi de onun yakınında olma düşüncesinin kendisini tedirgin ettiğini inkâr edemezdi.

Onu kısa bir süre önce yerleşkede olduğu gibi, kanlı savaş kıyafetleri ve ince beline doladığı korkunç silah cephaneliğiyle hayal etmek fazla zaman almadı. Gözlerinin çarpıcı altın rengini ve şahin bakışlarını hatırlamak için çok daha az çaba harcamak gerekti.

onu gördüğü anda ona kilitlendi.

Neden bu kadar dikkatini çektiğini tahmin bile edemiyordu.

Tek bildiği, onun delici bakışları tarafından kapana kısılmış gibi hissettiği, kendisini hem canlanmış hem de açıkta hissettirecek şekilde incelendiği idi.

Şimdi bile onun hatırladığı farkındalıkla teni karıncalanıyordu.

Vücudu paltosunun yalıtıcı kıvrımları içinde üşümeye yakın olmasa da, bu hisle titredi.

Yine de, sinir uçlarındaki tuhaf, hararetle karıncalanmayı gidermek için ellerini kollarında aşağı yukarı gezdirerek bu hissi gidermeye çalıştı.

"Avcı!" Küçük Mira hiçbir uyarıda bulunmadan karda oynadığı oyundan sıçradı ve teras avlusuna doğru koşmaya başladı. "Hunter, bizimle dışarı gel!" Corinne de diğer kadınlarla birlikte başını çevirdi ve Mira'nın heyecanlı koşusunu takip ederek hemen arkalarındaki malikânenin bahçesine bakan açık Fransız kapılarına kadar gitti.

Hunter çerçeveli cam kapıların hemen içinde duruyordu.

Artık baştan aşağı siyah giysiler içinde değil, yeni duş almış, bol kot pantolon ve göğsünü ve gövdesini kaplayan dermagliflerin özenle işlenmiş desenlerini belli eden, düğmeleri açık beyaz bir gömlek giymişti. İri ayakları yılın bu zamanına rağmen çıplaktı ve sarı saçlarının kısa, nemli dikenleri alnının üzerinde gevşekçe sarkıyordu.

Ve onu tekrar inceliyordu ...

Hala onu inceliyordu. Ne kadar zamandır orada duruyordu?

Corinne gözlerini ondan kaçırmaya çalıştı ama delici altın gözleri onu bırakmadı. Bakışları Corinne'den uzaklaşıp yaklaşmakta olan çocuğu fark etmedi, ta ki Mira kendini hışımla onun güçlü kollarına atana kadar.

Onu zahmetsizce kaldırdı ve sol dirseğinin kıvrımında havada tuttu,

Küçük kız gün boyunca yaşadığı maceraları anlatırken onu dinliyordu. Corinne onun ne dediğini güçlükle duyabiliyordu ama sesini alçak ve hoşgörölü tonlarda tutarak çocuğu kayırdığı belliydi.

Onunla sohbet ettiği birkaç dakika içinde, normalde okunamayan yüzüne bir şey geçti. Onu oldukça hareketsiz kılan bir şey. Corinne'e doğru bir bakış daha gönderdi, çocuğu yavaşça ayaklarının üzerine bırakmadan önce onu delip geçen uzun bir bakış. Sonra uzaklaştı, yerleşkenin kalbine geri döndü.

O gittikten sonra bile, Mira karla dolu bahçede köpeklerle oynamak için geri koştuktan sonra bile ve

diğer Irkdaşlar kendi sohbetlerine devam ederken, Corinne hâlâ Hunter'ın gözlerinin rahatsız edici sıcaklığını üzerinde hissedebiliyordu.

Corinne Bishop'un yüzünü daha önce bir yerlerde görmüştü.

Dragos'un hapisane hücrelerinden kurtarılması sırasında değil. Rhode Island'daki Darkhaven'da da, o ve serbest bırakılan diğer tutsakların barınak ve koruma için getirildiği yerde de.

Hayır, kadını bundan aylar önce görmüştü, artık emindi. Küçük kız

kucağına aldığında bu gerçek ona fiziksel bir darbe gibi çarpmıştı. Birkaç dakika önce Mira'yı kollarına almıştı. Ona bunu hatırlatan tek şey, çocuğun masum yüzüne, genç Irk Arkadaşı'nın geleceği yansıtma gücüne sahip gözlerine bir bakış atmak olmuştu.

Özel olarak üretilmiş kontakt lensler genellikle Mira'nın yeteneğini sustursa da, bu gece olduğu gibi, aylar önce Hunter'ın istemeden onun ayna gibi gözlerine baktığı ve merhamet dileyen, doğuştan katil olmaması için yalvaran bir kadın gördüğü bir an olmuştu.

İmgelemde kadın, adamın elini tutmaya çalışmış, umutsuzca bu hayatı sadece bu seferlik, sadece onun için bağışlamasını istemişti.

Bırak onu, Hunter.

Lütfen, size yalvarıyorum... Bunu yapmayın!

Anlamıyor musun? Onu seviyorum! O benim için her şey demek...

Bırak gitsin... Yaşamasına izin vermelisin!

BÖLÜM 5

İmgelemde, kadının yüz ifadesi

Hunter'ın kendisi için bile sarsılmayacağını anladığında düşmüştü. İmgelemde kadın, bir an sonra Hunter kolunu kadının elinden çekip son darbeyi indirdiğinde, kalbi kırık bir şekilde acı içinde çığlık atmıştı.

O kadın Corinne Bishop'tı.

Verilen adı Dragos'tu, tıpkı kendisinden önceki babası gibi, ancak onu bu şekilde tanıyan çok az kişi vardı.

Sadece bir avuç gerekli ortağı, kendi yarattığı bu savaştaki teğmenleri onun gerçek adını ve kökenini biliyordu. Elbette düşmanları da artık onu tanıyordu. Lucan Thorne ve Tarikat savaşçıları onu ifşa etmiş, birden fazla kez yere sermişlerdi.

Ama henüz kazanmamışlardı.

Özel mülkünün ceviz kaplı çalışma odasını arşınlarken, onların da öyle yapmayacağından emin oldu.

Sıkıca kapatılmış pencerelerin dışında, yetersiz öğle ışığını engelleyen bir kış fırtınası uğulduyordu. Atlantik'ten esen rüzgâr ve kar, adadaki ininin sarp kayalıklarını aşarken camları dövüyor ve kiremitleri sarsıyordu. Geniş arazisini çevreleyen uzun alpin yaprak dökmeyen ağaçlar, fırtına batıya doğru çarpıp anakaraya doğru ilerlerken ıslık çaldı ve inledi, şimdi ev dediği izole kayalıktan sadece birkaç mil uzakta.

Dragos dışarıda kopan fırtınanın öfkesinden zevk alıyordu. Tarikat'ı ve operasyonuna karşı yaptıkları saldırıları her düşündüğünde içinde benzer bir fırtınanın çalkalandığını hissediyordu. Öfkesinin kırbacını hissetmelerini, intikamını almaya geldiğinde ki gelecekti, çok yakında kana bulanmış ve tamamlanmış olacağını bilmelerini istiyordu.

Hiç acımayacak, hiç merhamet göstermeyecekti.

Çalışma odasının kapalı kapısına kibarca vurulduğunda hâlâ Lucan ve onun şimdiye kadar ulaşılamayan gizli Boston yerleşkesi için yaptığı planlar üzerine kafa yoruyordu.

"Ne oldu?" diye bağırdı, sabrı ne kadar azsa öfkesi de o kadar azdı.

Minyonlarından biri kapıyı açtı. Çilek sarısı saçları ve nemli, şeftali ve krem rengi yüzüyle güzel ve gençti. Onu birkaç hafta önce önemsiz bir balıkçı kasabasında garsonluk yaparken görmüş ve inine döndüğünde onu eğlendirebileceğine karar vermişti.

Ve öyle de oldu.

Dragos onu balık bağırsağı ve salamura kokan bir restoran çöplüğünün arkasında beslemişti. İlk başta bir mücadele vermiş, yüzünü tırmalamış ve ısırtığı narin boğazını tamamen ele geçirmeden önceki anlarda onu tekmelemişti.

Kısa bir çılgılık attı ve dizini adamın taşaklarına sokmaya çalıştı.

Bunun için ona acımasızca, defalarca ve zevkle tecavüz etmişti. Sonra onu neredeyse ölüm noktasına kadar tüketmiş ve onu şu anki kölesi haline getirmişti, özverili, sadık, tamamen kendisine köle olmuştu. Artık ondan talep ettiği hiçbir şeye direnmiyordu, ne kadar ahlaksızca olursa olsun.

Kız, başını ağırbaşlı bir şekilde eğerek çalışma odasına girdi. "Anakaradaki kutunuzdan bu sabahın postasını getirdim, Efendim."

"Mükemmel," diye mırıldandı, elinde bir avuç zarfla içeri girip onları büyük odanın ortasındaki geniş masasına yerleştirirken onu gölgeledi.

Onunla yüzleşmek için döndüğünde, ifadesi yumuşak ama alıcıydı, Efendisinin bir sonraki emrini bekleyen bir Minion'un ayırt edici bakışıydı. Eğer ona dizlerinin üzerine çökmesini ve hemen orada onu emmesini söylese, en ufak bir tereddüt göstermeden bunu yapardı. Gümüş mektup açacağını alıp kendi boğazına geçirmesini söylese de aynı itaatle karşılık verirdi.

Dragos başını eğdi ve onu inceledi, iki kişiden hangisinin

senaryolar onu daha çok eğlendirirdi. Tam bir senaryo üzerinde karar kılmak üzereydi ki, gözü masadaki diğer mektupların üzerinde duran beyaz parşömen kaplı büyük bir zarfa takıldı.

Davetiyenin ön yüzündeki Boston iade adresi ve el yazısıyla yazılmış kaligrafi tüm dikkatini çekti.

Bileğinin sıkılmış bir hareketiyle Minion'u kovdu.

Kız sessizce çalışma odasından çıkarken masasının kalın deri minderlerine oturdu ve beyaz zarfı alıp gülümsedi, parmaklarını son zamanlarda insan çevrelerinde kullandığı takma adı heceleyen özenle yazılmış el yazısı üzerinde gezdirdi.

Dragos var olduğu yüzyıllar boyunca hem kendi Irkı hem de insanlar arasında o kadar çok sahte kimliğe bürünmüştü ki, artık takip etme zahmetine bile girmiyordu. Artık bunun bir önemi yoktu; kim olduğunu ve neler yapabileceğini saklama dönemi neredeyse sona ermişti. Artık çok yakındı.

Tarikat'ın son müdahalesini boş verin. Onu engellemek için gösterdikleri çabalar önemsizdi ve çok geç kalmışlardı.

Elindeki tatil partisi duyurusu, zafere giden yolda attığı bir başka adımdı.

Bir yıldan uzun bir süredir Massachusetts'in genç senatörüne kur yapıyor, hırslı genç politikacının her hareketini takip ediyor ve senatörün kampanya kasasının fazlasıyla dolu kalmasını sağlıyordu.

İnsan, kaderinde yücelik olduğuna inanıyordu ve Dragos onun olabildiğince yükseğe ve hızlı bir şekilde tırmanması için elinden geleni yapıyordu.

Beyaz Saray'a kadar, eğer bu konuda söyleyecek bir şeyi varsa.

Dragos zarfı açtı ve davetiyenin detaylarını taradı. Bu özel bir etkinlik olacaktı, senatörün güç sahibi dostları için yüksek fiyatlı bir akşam yemeği ve bağış toplama etkinliği, en etkili ve en

cömert kampanya bağışçıları. Bu partiyi hayatta kaçırmazdı. Aslında, beklemeye bile zor dayanırdı.

Sadece birkaç gece sonra, masayı kendi lehine o kadar çok egecekti ki, hiç kimse onun vizyonunun meyvesini görmesini engelleyemeyecekti.

Kesinlikle insanlar değil. Sonuna kadar hiçbir şeyden haberleri olmayacaktı, tam da onun istediği gibi.

Tarikat da onu durduramayacaktı. Şu anda bile Lucan ve savaşçılarıyla bu yeni savaş tarzında mücadele etmek için ihtiyaç duyduğu özel silahları almak ve Tarikat'ta yoluna çıkacak kimsenin kalmayacağından emin olmak için Minion piyonlarından birini göndererek bundan emin oluyordu.

Senatörün davetiyesini masaya geri koyduğunda, dizüstü bilgisayarına takip edilemeyen ücretsiz bir servisten gelen bir e-posta mesajıyla çınladı. Tam zamanında, diye düşündü Dragos, sahadaki kölesinden gelen raporu açmak için tıkladığında. Mesaj basit ve özlüydü, tam da eski bir askerden bekleyeceği türdendi.

Varlıklar bulundu. İlk temas başarılı. Planlandığı gibi geri alma işlemine devam ediliyor.

Cevap vermesine gerek yoktu. Minion görev hedeflerini biliyordu ve güvenlik amacıyla e-posta adresi diğer uçta zaten devre dışı bırakılmış olacaktı. Dragos mesajı kutusundan sildi ve sandalyesinde arkasına yaslandı.

Dışarıda kış fırtınası gürlemeye devam ediyordu. Arkasına yaslandı ve gözlerini kapadı, büyük planının tüm parçalarının nihayet yerine oturduğunu bilmekten memnun bir sakinlik içinde öfkesini dinledi.

Adı Dragos'tu ve çok geçmeden her erkek, kadın ve çocuk, hem Irk hem de insan, efendileri ve kralları olarak ona boyun eğecekti.

Her şey değişmişti.

Ertesi akşam Hunter'la birlikte Detroit'e vardıkları andan itibaren Corinne'in kafasında dönüp duran düşünce buydu.

Dragos'un laboratuvarlarında geçirdiği on yıllar boyunca, insanların konuşma ve giyim tarzlarından, yaşama, çalışma ve seyahat etme biçimlerine kadar, bir zamanlar tanıdığı dünyadaki sayısız yeni değişime ve ilerlemeye uyum sağlamakta zorlanmıştı. Serbest bırakıldığı andan itibaren Corinne kendini bir şekilde başka bir gerçeklik düzlemine sürüklenmiş, geleceğin tuhaf dünyasında kaybolmuş bir yabancı gibi hissetmişti.

Ancak hiçbir şey, Hunter'la birlikte Tarikat tarafından sağlanan bir arabayla havaalanından ayrılıp şehre, ailesinin yanına giderken hissettiği duygu kadar iliklerine işlememişti.

Darkhaven. Hatırladığı canlı şehir merkezi artık yoktu. Nehir boyunca, eskiden açık alan olan araziler şimdi bazıları şık ve modern binalarla doluydu, yüksek ofislerin ışıkları parlıyordu; diğer yapılar ise uzun süredir boş, terk edilmiş ve kırık dökük görünüyordu. Sokaklarda sadece bir avuç insan dolaşıyor, ana cadde boyunca hızla ilerleyerek bakımsızlığın ışsız koridorlarını geçiyordu.

Karanlıkta bile, Detroit manzarasının ikiliği şok edici, inanılmazdı. Blok blok, sanki ilerleme bir araziye gülümserken diğerine tükürmüş gibi görünüyordu.

Hunter büyük siyah sedanı bir zamanlar evim dediği ay ışığıyla aydınlanmış Darkhaven malikânesinin önünde durdurana kadar ne kadar endişelendiğini fark etmemişti.

"Aman Tanrım," diye fısıldadı arabada onun yanında otururken, içini bir rahatlama kapladı. "Hâlâ burada. Sonunda evdeyim..."

Ama Darkhaven bile hatırladığından farklı görünüyordu. Corinne el yordamıyla emniyet kemerini çözmeye çalıştı, artık endişeliydi ve Hunter'ın yolculuk boyunca takması için ısrar ettiği rahatsız edici bağlardan kurtulmaya fazlasıyla hazırdı. Öne doğru eğilerek koyu renkli yolcu camından dışarı baktı. Ağır ferforje giriş kapısının ve çevre çitin yanından geçerken nefesi kesildi.

en son eve geldiğinde oradaydı.

Bu sadece tüm şehir için tehlikeli zamanların bir işareti miydi, yoksa onun ortadan kaybolması, yılmaz babasının kendisini ve ailesinin geri kalanını kendi hapishanesinin arkasına kapatacak kadar savunmasız hissetmesine mi neden olmuştu?

Sebep her ne olursa olsun, bir zamanlar huzurlu olan bu toprakları çevreleyen çirkin bariyeri görünce suçluluk ve üzüntü kalbini sıktı.

Kaleyi andıran girişin ötesinde, arnavut kaldırımlı uzun yolun sonunda, perdeli pencereleri yumuşak bir ışıkla parlayan kırmızı tuğlalı görkemli malikâne duruyordu. Araba yolunu çevreleyen uzun meşe ağaçları onun yokluğunda olgunlaşmış ve kalınlaşmıştı, çıplak kış dalları kaldırımın üzerinde koruyucu kollardan oluşan bir gölgelik gibi birbirlerine uzanıyordu. İleride, büyük Yunan Revival evinin önünde uzanan geniş çimenliğin yarısında, o ve küçük evlatlık kız kardeşi Charlotte'un küçük kızlar olarak yazın sıcağında oynadıkları kireçtaşı fiske ve dilek havuzu bir süre sonra yerini dekoratif kayalara ve çuval bezi örtülü bir budama koleksiyonuna bırakmıştı.

Burada yaşayan bir çocukken arazi ne kadar geniş görünüyordu. Bu özel ve mahrem dünya o zamanlar ona ne kadar büyümlü görünmüştü.

Sadece birkaç yıl sonra, yeterince hızlı uzaklaşamayan genç ve inatçı bir kadın olarak her şeyi ne kadar da hafife almıştı.

Şimdi çaresizlikten başka bir şey olmayan bir ihtiyaçla içeri geri dönmek istiyordu.

Corinne parmaklarını ağzına götürdü, boğazına küçük bir hıçkırık takıldı. "Gerçekten burada olduğuma inanamıyorum. Evde olduğuma inanamıyorum."

Dürtüleri onu kapının koluna doğru itti ve sürücü koltuğunda oturan soğukkanlı arkadaşının hırıltısını duymazdan geldi. Corinne araçtan indi ve özel yoldan demir kapıya doğru birkaç adım yürüdü. Önündeki karlı arazide esen soğuk bir rüzgâr yüzünü üşüttü ve kalın yün paltosunun içine biraz daha gömülmesine neden oldu.

Arkasında, kendisine doğru yayılan ani bir sıcaklık hissetti ve Hunter'ın şimdi orada olduğunu anladı.

Adamın kendisini takip etmek için arabadan indiğini bile duymamıştı, o kadar sinsice hareket ediyordu ki. Arkasındaki sesi alçak ve derindi. "Kapıya güvenli bir şekilde teslim edilene kadar arabada kalmalısın."

Corinne ondan uzaklaştı ve kapalı kapının uzun siyah parmaklıklarına dokunmak için yürüdü.

"Ne kadar zamandır yoktum biliyor musun?" diye mırıldandı. Hunter cevap vermedi, sadece arkasında sessizce durdu.

Parmaklarını soğuk ütünün etrafına kapattı ve sessiz, esprisiz kahkahasının üzerine kısa bir buhar üfledi. "Geçtiğimiz yaz, yetmiş beş yıl olacaktı. Hayal edebiliyor musunuz? Hayatımın bu kadar büyük bir kısmı benden çalındı. O evdeki ailem... hepsi benim öldüğümü düşünüyor."

Anne babasının ve kardeşlerinin onun kaybolmasıyla yaşadıkları acıyı düşünmek ona acı veriyordu. Corinne kaçırıldıktan sonra bir süre ailesinin nasıl başa çıktığını merak etmişti. Kaçırılmasından sonra uzun süre boyunca, onu arayacakları umuduna sarılmıştı, özellikle de babası bulunana kadar aramayla asla bırakmayacaklardı. Ne de olsa Victor Bishop Breed toplumunda güçlü bir adamdı. O zamanlar bile varlıklı ve iyi bağlantıları olan biriydi. Elinde her türlü imkân vardı, peki neden kızı bulunup eve getirilinceye kadar şehrini ve burası ile hapishane arasındaki herkesi paramparça etmemişti?

Bu, tutsaklığının her saatinde içini kemiren bir soruydu. O zamanlar bilmediği şey, onu kaçıran kişinin ailesini ve onu tanıyan herkesi artık hayatta olmadığına ikna etmek için hastalıklı yollara başvurduğuydu. Tarikat için savaşçı olmadan çok önce onun çocukluk korumalığını yapmış olan Brock, kurtarıldıktan sonra onu bir kenara çekmiş ve kayboluşuyla ilgili bildiği her şeyi anlatmıştı. Gerçekler konusunda nazik davranmış olsa da, Brock'un ona anlattığı korkunç ayrıntıları yumuşatmak mümkün değildi.

"Ben kaçırıldıktan birkaç ay sonra, buradan çok uzak olmayan bir nehirden bir kadın cesedi çıkarıldı," dedi Hunter'a sessizce, öğrendiklerinden öğrenerek. "Benimle aynı yaşıydı, aynı boy ve yapıdaydı. Birisi ona benim kıyafetlerimi giydirmiş, kaçırıldığım gece giydiğim elbisenin aynısını.

alındı.

Daha fazlasını da yaptılar. Vücudu ..." "Kadın

sakatlanmıştı."

Tiksintisi sözlerini yarıda kesmesine neden olunca Hunter araya girdi. Soru sorarcasına ona baktı. Hunter onun bakışlarını kesin bir ifadeyle karşıladı. "Brock kayboluşunuzdan bahsetti. Kurbanın kimliğini gizlemek için cesedin nasıl değiştirildiğinin farkındayım."

"Değiştirilmiş," diye yanıtladı Corinne. Çenesini indirdi ve kendine özgü Irkdaş doğum lekesini taşıyan sağ elinin üzerinde kaşlarını çattı. "Ailemi ölen dişinin ben olduğuma ikna etmek için, katil ya da katilleri onun ellerini ve ayaklarını da kesmişlerdi. Hatta kafasını bile almışlar." Başka bir insana böyle bir şey yapmak için gereken zalimliği ve ahlaksızlığı düşündükçe midesinden safralar yükseliyordu.

Tabii ki Dragos'un ona ve laboratuvarlarında hapsedilen diğer Irkdaşlarına yaptıkları daha az iğrençti. Corinne, karanlığın içinden yarasalar gibi üzerine gelen anı sağanağına karşı gözlerini sımsıkı kapattı: Rutubetli beton hücreler.

Soğuk çelik masalar, acımasız, kaçınılmaz, kalın deri kelepçelerle donatılmıştı. Birçok iğne ve sonda kullanılmıştı. Testler ve prosedürler. Acı, öfke ve mutlak umutsuzluk.

Delilerin, ölenlerin ve bu ikisi arasında bir yerde kaybolanların korkunç, iç burkan feryatları.

Ve kan.

Kendi kanı ve kaçırılan diğer dişiler gibi Dragos'un sapkın amaçları için genç ve yaşayabilir örnekler olarak kalması için düzenli olarak boğazından aşağı zorla akıtılan kan.

Corinne ürperdi ve kollarını şu anda tam ortasından esiyormuş gibi görünen derin, soğuk boşluğa doladı. Bu içi boş bir acıydı.

çok uzun zamandır uzak tutmaya çalışıyordu. Sadece kurtarılmasından bu yana geçen günlerde daha da açılmıştı.

"Hava soğuk," dedi Boston'dan gelen soğukkanlı eskortu. "Sizi eve güvenli bir şekilde teslim edene kadar araca dönmelisiniz."

Başını salladı ama ayakları sabit kaldı.

Şimdi orada durmuş, uzun zamandır gerçekleşmesi için dua ettiği an gerçekten gerçekleşiyordu ve bununla yüzleşecek cesareti olduğundan emin değildi. "Öldüğümü düşünüyorlar Hunter. Bunca zamandır onlar için var olmadım.

Ya beni unuttularsa? Ya bensiz daha mutlu olmuşlarsa?"

Şüphe onu bastırdı. "Belki de Boston'dan ayrılmadan önce onlarla iletişime geçmeye çalışmalıydım. Belki de buraya bu şekilde gelmek o kadar da iyi bir fikir değildir."

Dönüp ona baktı ve korkularının yersiz olduğuna dair bir güvence bulmayı umdu. Ani sinir krizinin, Brock'un şu anda yanında olsaydı söyleyeceği rahatlatıcı bir şeyden başka bir şey olmadığını söylemesini duymak istiyordu. Ama Hunter'ın ifadesi anlaşılmazdı.

Şahine benzeyen altın rengi gözleri kırpmadan ona bakıyordu. Corinne yumuşak bir nefes verdi. "O evde senin ailen olsaydı ne yapardın Hunter?" Siyah deri trençkotunun altından iri bir omzu hafifçe kalktı. "Benim ailem yok." Bunu, şu anda dışarıda havanın karanlık olduğunu söyleyebilecek kadar rahat bir şekilde söyledi. Bariz olanın bir ifadesi. Soru sormaya davet etmeyen ama yine de onun hakkında daha fazla şey öğrenmek istemesine neden olan bir ifade. Onu karşısında duran ağırbaşlı, neredeyse acımasız savaşçıdan başka bir şekilde hayal etmek zordu. Elmacık kemiklerinin keskin açıları ve çenesinin acımasız, kare çizgisi yerine onu bir çocuğun yumuşak yuvarlak yüzüyle hayal etmek zordu. Onu siyah savaş kıyafetleri ve uzun paltosunun kıvrımları arasında parıldayan bıçak ve silah cephaneliği olmadan hayal etmek imkânsızdı.

"Ailen olmalı," diye dürtükledi, şimdi meraklanmıştı. "Birilerinin

seni büyüttü mü?"

"Kimse yok." Sonra onun yanından geçip gitti, bakışlarını bir anlığına kaydırdı. Çenesi kaskatı kesildi, altın rengi gözleri kısıldı ve sertleşti. "Fark edildik." Bunu söyler söylemez, arazinin etrafına monte edilmiş güvenlik projektörleri birbiri ardına yanarak avluyu ve araba yolunu aydınlattı. Parıltı kör ediciydi, kaçınılmazdı. Yarım düzine silahlı adam ışıkların arkasından bir yerlerden çıkarken Corinne'in damarlarına endişe sızdı.

Muhafızlar elbette Breed'di ve ona ve Hunter'a o kadar hızlı ve sert geliyorlardı ki Corinne onları zar zor takip edebiliyordu.

Hunter'ın böyle bir sorunu yoktu.

Bir anda onun önüne geçti, savaşa hazır bir duruşa geçerken bile sert ama nazik bir kolla onu sırtına doğru yönlendirdi. Babasının muhafızları gözlerinde tehditle kapıya doğru hücum ederken, altı vampirin her biri namluları Hunter'ın göğsüne çevrilmiş büyük, siyah bir tüfek sallarken, o hiçbir silahını çekmedi.

Corinne, elinde silah tehdidi olmasa bile Hunter'ı tek başına görmenin babasının muhafızlarını biraz şaşırtmış gibi göründüğünü fark etmekten kendini alamadı. Kendi türlerinden hiçbiri onu Breed'den başka bir şey sanmazdı ve siyah kıyafetlerini ve ölümcül soğukkanlılığını gördüklerinde toplu olarak attıkları temkinli bakışlara bakılırsa, onun aynı zamanda Tarikat'ın bir üyesi olduğunu anlamaları bir saniyeden fazla sürmemişti.

"Kollarını indir," dedi Hunter, sinir bozucu sakinliği kulağa hiç bu kadar ölümcül gelmemişti. "Kimseye zarar vermek gibi bir niyetim yok."

"Burası özel mülktür," diye ağzından kaçırılmayı başardı muhafızlardan biri. "Kimse kapıdan habersiz geçemez."

Hunter başını eğdi. "Koy. Yere.

Kollarını. Kollarını."

İkisi sanki içgüdüsel olarak itaat etti. Biri diğerini indirmeye başladığında

tüfeği de yakasına takılı bir cihazdan keskin bir tıslama sesi çıkardı. Nereden geldiği belli olmayan bir erkek sesi duyuldu: "Orada neler oluyor Mason? Derhal rapor ver!"

"Aman Tanrım," diye fısıldadı Corinne. Bu gürleyen baritonu duyduğu anda tanıdı, alışılmadık bir öfkeyle yükseldiğinde bile. Umut, sanki kanatlanmış gibi içinde yükseldi ve daha önceki tüm korkularını ve belirsizliğini dağıttı. Hunter'ın arkasından bakarken, neredeyse rahatladığını haykırıyordu.

"Baba!"

Muhafızlar daha şaşkın görünemezdi. Ama Hunter'ın etrafından dolaşıp bir adım öne çıkmaya çalıştığında, içlerinden biri silahının uzun namlusunu kaldırdı. Corinne'in tahminine göre Hunter bundan daha kısa bir süre içinde kapıya dayanmıştı. Savaşçının kas, kemik ve saf, ölümcül bir niyetten oluşan canlı bir kalkan gibi kendini onun önüne yerleştirmesini hayretle izledi.

Muhafızın tüfeğini nasıl bu kadar zahmetsizce kavradığını anlayamıyordu ama siyah çelik burun bir an kendisine doğrultulmuş, bir an sonra da kapının demir parmaklıkları arasında sert bir açıyla bükülmüştü. Hunter babasının diğer adamlarına uyarıcı bir bakış gönderdi, hiçbiri onu test etmeye hevesli görünmüyordu.

Victor Bishop'ın sesi iletişim cihazından tekrar geldi. "Biri bana neler olduğunu anlatsın. Dışarıda seninle kim var?"

Mason adındaki muhafız Corinne'in artık tanıdığı biriydi. Kendini bildi bileli Bishop ailesinin bir parçasıydı, Brock'un arkadaşı olan ve caz müziğini en az onun kadar seven iyi kalpli ama ciddi bir Breed erkeğiydi. O zamanlar bakır sarısı altın rengi saçlarını şık bir şekilde arkaya yatırıp pomat sürerdi.

Şimdi daha kısa kesilmişti, parlak turuncu şapkası genişleyen gözlerini daha da büyük gösteriyordu.

"Bayan Corinne?" diye sordu tereddütle, şaşkınlıkla ona bakıyordu. "Ama ... nasıl? Yani, Tanrım... gerçekten sen olabilir misin?"

Sessizce başını sallayınca yüzünde bir gülümseme belirdi. Muhafız ceketinin yakasındaki iletişim cihazını kavrayıp ağzına yaklaştıırken yumuşak bir küfür fısıldadı. "Bay Bishop, efendim? Ben Mason. Ön kapıdayız ve... şey, efendim, buna inanmayacaksınız ama burada bir mucizeyle karşı karşıyayım."

BÖLÜM 6

Kadın güvendeydi ve onun buradaki işi bitmişti.

Corinne Bishop babasının güvenlik görevlilerinin eline teslim edilirken Hunter kendi kendine böyle söylüyordu. Korumalar, istemeden de olsa düşmanca karşılandıkları için tekrar tekrar özür dileyerek hemen kapıları açtılar. Mason adındaki korumanın gözleri kıza bakarken nemliydi, elini yüzüne götürüp kızın karşısında durduğunu görünce duyduğu şaşkınlığı mırıldanırken sesi zorlukla dizginlenen duygularla çatlıyordu. Diğer muhafızlara ilerlemelerini işaret eden Mason, koruyucu bir kolla Corinne'in minyon omuzlarını sardı ve onu taş döşeli yolda yürütmeye başladı.

Hunter kapının hemen gerisinde durmuş, onun ilerideki malikâneye doğru ilerleyişini izliyordu.

Corinne'i güvenli bir şekilde evine ulaştırma görevi yerine getirilmişti ve bu sayede Tarikat'ın özel uçağının kendisini Boston'a götürmek üzere beklediği havaalanına dönmekte özgürdü. Corinne Bishop kısa bir süre içinde ailesinin Darkhaven'ına yerleşmiş olacak ve sadece birkaç saat içinde Dragos'u ve ona hizmet eden Birinci Nesil katiller ordusunu takip etme gibi daha acil bir işe devam edebilecekti.

Yine de Mira'nın vizyonu meselesi vardı...

Corinne, babasının korumaları tarafından araba yolunun ilerisine götürülürken ona bakmak için arkasını döndü. Uzun abanoz saçları soğuk esintiye kapılmış, koyu renk telleri solgun yanaklarında ve alnında dalgalanıyordu.

Dudakları konuşmak istercesine aralandı ama sözcükler kayboldu, nefesi rüzgâra kapılıp uçup giderken bulanıklaştı. Bakışları onun üzerinde kaldı.

O uzun, perili bakışın, bir dokunuş kadar elle tutulur bir şekilde mesafenin ötesinden kendisine ulaştığını hissetti.

Corinne Bishop'un kendisinden uzaklaştırılmasını izlerken, onun yerine

Mira'nın önsezisindeki kadının gözyaşı lekeli yüzü ve vahşi çaresizliği. Kadının korku ve ıstırap dolu sesini duydu.

Lütfen, sana

yalvarıyorum... Onu

seviyorum...

Yaşamasına izin vermelisin.

Çocuk kahinin yeteneğinin şimdiye kadar hiç yanılmadığını hatırlatan mantığın altında, Hunter'ın içini yabancı bir şey çekiştiriyordu. İçindeki gizli taktikçi, imgelemin çözölmeyi bekleyen bir bulmaca olduğunu söylemekte gecikmedi. İçindeki suikastçi ise Mira'nın önsezisinin onu keşfedilmesi ve yok edilmesi gereken bir düşmana götürebileceği konusunda uyardı.

Ama bir yanı da o anda Corinne Bishop'a bakıyordu, onun narin güzelliğine ve onu Dragos'un zindanlarından omurgasını dik tutarak çıkaran çelik gibi direncine ve Mira'nın imgeleminde olduğu gibi sonunda onu ezecek kişi olmayı aklının ucundan bile geçiremiyordu.

Dragos'un ellerinde acı çekmiş olabileceği için ona karşı garip bir saygı duydu. Daha da garibi, Corinne Bishop'un acı çekmesine ve gözyaşlarına neden olan kişinin kendisi olmak istemediğini fark etti.

Gözlerini kadından kaçırmamasına ve yolun sonunda bekleyen aracına doğru dönmeye başlamasına neden olan şey, içindeki o mantıksız, fazlasıyla insani parçaydı. Eğer şimdi giderse, kadınla yollarının bir daha asla kesişmeme ihtimali yüksekti.

Boston'a geri dönebilirdi ve imgelem lanetlenebilirdi.

İlk adımlarını attığında, malikânenin ön kapısı kadınsı bir feryatla açıldı. "Corinne! Onu görmek zorundayım! Kızımı görmek istiyorum!"

Çekici, esmer bir kadın hızla evden çıkarken Hunter omzunun üzerinden bakmak için durakladı. Paltosunu almak için durmamıştı, görünüşe göre her ne yapıyorsa bırakmış ve üzerinde sadece beyaz saten bir bluz ve

dar, koyu renk etek. Yüksek topuklu ayakkabıları parke taşlı yoldan geçerken tıkırdıyor ve kayıyordu, uzun araba yolunun ortasındaki muhafızlara ve Corinne'e doğru aceleyle ilerlerken hıçkırarak ağlıyordu.

Corinne diğerlerinden ayrıldı ve onu karşılamak için koştu. "Anne!" İki kadın birbirlerine sımsıkı sarıldılar, ikisi de hem ağlıyor hem gülüyordu, birbirlerine sıkıca sarılmışlardı.

Victor Bishop rahatlamış arkadaşının sadece bir dakika gerisindeydi.

Darkhaven'ın ev reisi sessizlik içinde geldi, yüzü ay ışığında solgun ve gevşekti, kara kaşları kırpışmayan kara gözlerinin üzerine düşmüştü. Breed erkeğinin boğazına boğuk bir çığlık takıldı.

"Corinne..." Babası adını söylediğinde başını kaldırdı ve ona doğru yaklaşırken başını salladı. "Gerçekten benim, baba.

Tanrım... Sizi bir daha göreceğimi hiç düşünmemiştim!"

Hunter, Corinne'in acılı babasının olan biten her şeyi anlamlandırmaya çalışmasını dinleyerek kavuşmanın devam etmesini izledi. Bishop, "Bunların nasıl olabileceğini anlamıyorum," diye mırıldandı.

"Çok uzun zamandır yoktun Corinne.

Sen ölmüştün..."

"Hayır," diye güvence verdi ona, şaşkın bakışlarını karşılamak için kollarından sıyrıldı. "O gece götürüldüm. Öldüğüme inandırıldınız ama ölmemiştim. Tüm bu zaman boyunca bir tutsak gibi tutuldum. Ama artık bunların hiçbir önemi yok. Tekrar evde olduğum için çok mutluyum. Özgür olacağımı hiç düşünmemiştim."

Victor Bishop'ın başı yavaşça sallandı. Kaşları daha da aşağıya indi ve yüzündeki şaşkınlık ifadesi derinleşti.

"Buna inanmakta güçlük çekiyorum. Bunca yıldan sonra... Şu anda burada karşımızda durman nasıl mümkün olabilir?"

"Tarikat," diye cevap verdi Corinne. Bakışları Bishop'ın muhafızlarının arasından Hunter'ı buldu.

"Hayatımı savaşçılara ve onların dostlarına borçluyum. Tutulduğum yeri buldular. Geçen hafta beni ve diğer birkaç tutsağı kurtardılar ve bizi Rhode Island'daki güvenli bir eve getirdiler."

"Geçen hafta," diye mırıldandı Bishop, sesi hem şaşırılmış hem de rahatsız olmuş gibiydi.

"Ve kimse bize söylemeyi düşünmedi mi? Bize senin iyi olduğun söylenmeliydi, hayatta olduğun söylenmeliydi, Tanrı aşkına."

Corinne nazikçe onun ellerini kendi ellerinin arasına aldı. "Bunu benden başka kimseden, şahsen duymana izin veremezdin."

Başına gelenleri size anlatırken yüzlerinizi görebilmek ve kollarımı size dolayabilmek istedim." Yüz ifadesi ciddileşti, neredeyse kederli bir hal aldı, bu Hunter'ın gözünden kaçmadı. "Ah, baba... sana ve anneme anlatmam gereken o kadar çok şey var ki." Corinne'in annesi ona sıkıca sarılıp bir hıçkırığı daha bastırırken, Victor Bishop'ın çenesi giderek geriliyordu. "Peki ya seni kaçıran kişi? Yüce Tanrım, lütfen bana seni bizden çalan piçin öldüğünü söyle."

Hunter, "Olacak," diye cevap verdi ve sözünü kesmesi orada toplanan herkesin dikkatini çekti.

"Biz konuşurken Tarikat onu takip ediyor."

Yakında bunu yapan kişi artık olmayacak." Bishop'ın dar bakışları Hunter'ı tepeden tırnağa taradı. "Risk altında olan benim ailem olunca yakında demek yeterli değil savaşçı." Adamlarına eliyle işaret etti. "Şu kapıyı kapatın ve çevre sensörlerini devreye sokun."

Burada daha fazla kalmamalıyız.

Regina, Corinne'i eve götür. Ben hemen arkanda olacağım."

Bishop'un muhafızları onun emirlerini yerine getirmek için acele ettiler. Corinne'in annesi onu eve doğru yönlendirirken, Corinne oradan ayrıldı ve

Hunter ayağa kalktı. Ona elini uzattı. "Beni

eve getirdiğin için teşekkür ederim."

Bir an için onun güçlü ve sabit bakışları ile kendisine uzanan ve onayını bekleyen soluk, narin eli arasında kaldı.

Hunter onun ince parmaklarını avuçlarının içine aldı.

"Rica ederim," diye mırıldandı, büyük eli küçük elini yutarken onu ezmeye dikkat ediyordu.

Fiziksel temasa alışık değildi ve minnettarlığa ihtiyacı olduğunu hiç bilmiyordu.

Yine de Corinne'in teninin avucuna ve parmak uçlarına karşı ne kadar yumuşak olduğunu fark etmemek imkânsızdı. Sert, silahla kaplı elinin kaba sıyrıklarına karşı ılık bir kadife gibi.

Hiçbir şey ifade etmemeliydi ama bir şekilde bu kadına dokunma fikri içinde her türlü ilgiyi uyandırdı. İstenmeyen, yersiz bir ilgi... Corinne'in Mira'nın imgelemindeki ıstıraplı yakarışları zihninin gerisinde yankılanırken bu nokta daha da netleşti.

Bırak onu, Hunter.

Lütfen, size yalvarıyorum... Bunu yapmayın!

Anlamıyor musun? Onu seviyorum! O benim için her şey demek...

Onu gevşek tutuşundan kurtardı, ancak temas kesildikten sonra bile, elini yumruk yapıp tekrar yanına indirirken sıcaklığı avucunun beşiğinde yuvalanmış kaldı.

Corinne sessizce boğazını temizledi ve kollarını iki yana açtı. "Lütfen Andreas Reichen ve Claire de dahil olmak üzere Tarikat'taki herkese yaptıkları her şey için sonsuza dek minnettar kalacağımı söyleyin."

Hunter başını eğdi. "İyi bir hayat yaşa Corinne Bishop." Kadın gözlerini

Uzun bir süre onu izledi, sonra belli belirsiz başını salladı ve annesine kavuşmak için döndü. İki kadın birlikte eve doğru ilerlerken Victor Bishop Hunter'ın görüş alanına girdi ve başını çevirerek kadınların araba yoluna geri dönüşünü izledi. Onlar iyice uzaklaştığında alçak sesle lanet okudu.

Hunter'a bir kez daha bakarken, "Bu anın geleceğini hiç hayal etmemiştim," diye mırıldandı. "O kızı yıllar önce gömdük. Ya da o kız olduğunu düşündüğümüz şeyi. Regina'nın bir hata olduğu ve adamlarımın aylar sonra nehirden çıkardığı cesedin aslında kızı olmadığı umudundan vazgeçmesi uzun zaman aldı." Hunter sessizce dinledi ve Bishop'ın konuşurken yüzünün duygularla buruşup kızarmasını izledi.

"Corinne'i kaybetmek Regina'yı neredeyse mahvediyordu. Bir mucize ummaya devam etti. Bu umudunu mümkün olabileceğini düşündüğünden daha uzun süre korudu.

Sonunda bıraktı." Piskopos avucunu kırıkmış alnında gezdirdi ve yavaşça başını salladı. "Ve şimdi... Tanrı ve Tarikat sayesinde, bu gece nihayet mucizesine kavuştu. Hepimiz kavuştuk."

Hunter ne övgüyü ne de önündeki Darkhaven vampirinin uzattığı eli kabul etti. Annesiyle birlikte uzun araba yolunun geri kalanını yürüdükten sonra ilerideki sıcak ışıklı evin açık ön kapısından içeri girerken gözlerini Corinne'in geri çekilen formundan ayırmadı.

Kapı arkalarından kapanıncaya kadar izledi ve geçici korumasının tamamen ailesinin kollarına teslim edildiğinden emin oldu.

Uzayan sessizlikte Victor Bishop elini tekrar yanına indirirken boğazını temizledi. "Bu gece burada yaptıklarınız için Tarikat'a borcumu nasıl ödeyebilirim?"

Hunter, "Onu güvende tut," dedikten sonra Bishop'tan uzaklaştı ve caddede bekleyen aracına doğru yürüdü.

Tarikat'ın birkaç üyesiyle birlikte yerleşkenin teknoloji laboratuvarında otururken Lucan'ın damarlarında öfkeli bir zonklama vardı. Dirseklerini uzun konferans masasının kenarına dayamış, o ve diğerleri tiksintiyle dinliyordu

Gideon, dün gece Boston'daki özel kulüpte olay yerinden kaçan ve henüz hiçbir yerde ortaya çıkmayan İcra Ajanı Murdock'la ilgili bulgularını gözden geçirdi.

"Sık sık gittiği yudumlama ve soyma kulüplerine ek olarak, bizim Murdock da kan Konaklarının çok genç ve nadir olmasını tercih ediyor gibi görünüyor. Teşkilat kayıtlarında reşit olmayan bir insana cinsel tacizde bulunmaktan birden fazla leke var, üstelik sadece besleme niyetiyle cinsel tacizde bulunmaktan da değil. Ayrıca hem Darkhaven sivil nüfusu hem de insanlar arasında aşırı güç kullanımı nedeniyle bazı atıflar. Unutmayın, bunlar sadece genel dosyasındaki şeyler. Eğer yüzeyden daha derine inersem, bu adamla ilgili bir yığın pislik daha çıkacaktır." Gideon içeri girmiş ve vampirin kayıtlarını IID'den, yani var olduğu bilinen neredeyse tüm Irk bireylerini kaydeden bilgi veritabanından almıştı. Elbette istisnalar da vardı; Lucan ve her türlü teknolojiden yüzyıllar önce doğmuş sayısız diğer erken nesil Irk. Lucan düz panel monitöre baktı; ekranda yağlı, fazla güler yüzlü bir gülümsemeye sahip, kahverengi saçlı, nazlı bir erkeğin fotoğrafı vardı.

"Peki ya ailesi? Bu pisliğin nerede olabileceğine dair bilgi almak için sıkıştırabileceğimiz biri var mı?"

Gideon başını salladı. "Asla bir Soydaş almadım ve hiçbir yerde kayıtlı bir soydaşı da yok. Bir başka şey de Murdock'ın son elli küsur yıldır buralı olması. Ondan önce, çocuklarla ve şiddetle ilgili belgelenmiş sorunlarının olduğu zamanlarda, Atlanta'daki Ajans'ın bir parçasıydı. Görünüşe göre o bölgenin müdürü Murdock'ı buradaki pozisyonuna transfer ve terfi için bizzat tavsiye etmiş."

Masanın karşısında, toplanan erkek savaşılar gibi siyah kıyafetler ve devriye teçhizatıyla oturan Nikolai'nin eşi,

Renata, alay etti. Çene hizasındaki kumral saçları çene çizgisinin etrafında sallanırken arkasına yaslandı ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Bir sorundan kurtulmanın, onu paketleyip başka bir yere göndermekten daha kolay bir yolu var mı? Montreal'deki yetimhane çalışanları arasında bundan bolca gördüm."

Rio, "Görünüşe göre bu pislik Murdock'ın öldürülmesi gerekiyor," dedi.

Niko ve Renata'nın diğerk tarafında. Topaz gözleri küçümsemeyle parlıyor, yüzünün sol tarafını delik deşik eden savaş yaralarının daha da vahşi görünmesine neden oluyordu.

Savaşçılardan bir diğeri, Kade, dikenli siyah saçlı başını salladı. "Hunter ve Chase'in dün gece kulüpte onun işini bitirmemiş olması çok kötü. Dünyaya bir iyilik yapmış olabilirim."

"Murdock pisliliğın teki," diye onayladı Lucan, "ama Dragos'la ya da onun operasyonuyla uzaktan da olsa bir bağlantısı olma ihtimali varsa, bizi oraya götürecek kadar uzun süre nefes aldığından emin olmalıyız."

"Peki ya Sterling?" Konuşan Elise'di, Lucan ile arkadaşı Tegan'ın arasındaki koltuğundan Lucan'a bakmak için döndüğünde sesi kararsızdı. Toplanan grubun geri kalanı görevlerinden ve Ajan Murdock'un yerini bulmanın yeni önceliğinden bahsederken, Elise sessiz ve dalgındı.

Şimdi endişesini ağzının düz baskısında ve gözlerinin fırtınalı lavantasında taşıyordu. "Neredeyse yirmi dört saattir kayıp. Ondan hiç haber var mı?"

Bir an için kimse bir şey söylemedi.

Sterling Chase'in yokluğu odadaki fil gibiydi, herkesin dilinde olmasa da aklında olan bir konuydu.

"Haber yok," diye cevapladı Gideon. "Cep telefonu doğrudan telesekretere düşüyor ve aramalarıma cevap vermiyor."

Dante konferans masasının diğerk tarafından, "Ben de," diye ekledi. Tüm savaşçılar arasında, Tess'in arkadaşı Chase'in en sıkı müttefikiydi. Sadece bir yıl kadar önce, Chase Tarikat'a katıldığında, Dante'yle birbirlerinin boğazına sarılmışlardı. O zamandan beri, arkadaş ve kardeş olarak birbirlerinin arkasını kolladılar. Ama şimdi Dante bile Chase hakkında şüpheli görünüyordu. "Bu toplantıya gelmeden hemen önce onu aradım ama cevap alamadım. Harvard bu sefer bizden kaçıyor."

"Bu hiç de onun yapacağı bir şey değil." Elise, Tegan'ın elini kendi elinin içine çekmek için uzandığında ona baktı. "Hiçbir açıklama yapmadan böyle çekip gitmeyecek kadar sorumluluk sahibi biri."

"Öyle mi?" Tegan'ın sorusu nazikti ama yanındaki sorunlu Irk Arkadaşına bakarken çenesinde şiddetli bir koruyuculuk vardı. "Chase için en iyisini düşünmek istediğini biliyorum ama artık ona temiz gözlerle bakmalısın. Onu dün gece gördün, Elise. Bana şapelde sana nasıl davrandığını anlattın. Tanıdığını sandığın Chase bu muydu?"

"Hayır," diye cevap verdi sessizce, sarışın başını yavaşça sallarken gözleri kısılmıştı.

O günün erken saatlerinde Elise, Chase'in yerleşkeden ayrılmasından önceki dakikalarda onunla yüzleşmesini, öfke ve kabalıkla ona nasıl saldırdığını herkese anlatmıştı. Lucan olanları duyunca yüzünü buruşturmuştu ama Tegan'dan daha kötü değildi. Diğer Gen Bir, sevgili eşinin eski akrabasına karşı olan duygularını özenle ele almasına rağmen, Chase'in yaptıklarına karşı hâlâ hissedilir bir kinle titreşiyordu.

"Ona vurmamalıydım," diye mırıldandı Elise. "Üzgün olduğunu biliyordum. Çekip gitmeli ve onu yalnız bırakmalıydım. Bana yapmamı söylediği şey buydu. Onu itmemeliydim"

"Hey," dedi Tegan, parmak uçlarıyla çenesini şefkatle kaldırarak. "Dün gece onu o kapıdan sen itmedin. Kendi isteğiyle gitti." Tegan o zaman Lucan'a doğru baktı. "Kabul edelim, Harvard bir süredir çok ince bir çizgide yürüyor. Belki de hepimizin ona daha net gözlerle bakmaya başlamasının zamanı gelmiştir. Chase için bahaneler üretmeyi bırakıp son zamanlarda birden fazlamızın onun hakkında ne düşündüğünden eminim."

Lucan Tegan'ın bilmiş bakışlarındaki anlamı ve odanın üzerinde bir cenaze kefeni gibi asılı duran ifadeyi yakaladı.

Lucan'ın kendi yakın geçmişini ve kısa bir süre önce tüm Irkların başına bela olan zayıflığın kurbanı olmamak için verdiği savaşı düşününce Tegan'ın ne demek istediğini nasıl yanlış anlayabilirdi ki?

"Kana susamışlık," dedi Lucan, bu düşünceyle yüzünü buruşturarak. Masanın etrafında oturan Irk kardeşlerinin yüzlerine baktı, Tegan hariç hepsinden daha çok susuzluğa bağımlı olmanın ne demek olduğunu farkındaydı. Bir vampir bir kez o yola adımını attı mı, düşüşü hızlı olurdu. Çok fazla düşerseniz bir daha asla geri dönemezsiniz. "Alınma T ama umarım yanıyorsunuzdur." Tegan'ın bakışları sabit kaldı, çok emindi. "Ya yanılmıyorsam?" Cevap veren sessizliği başka kimse doldurmayınca, Dante bir lanet tısladı.

"Her iki durumda da Harvard'ı kampa geri götürüp yola getirmeliyiz. Çok geç olmadan birinin ona kendini toparlamasını söylemesi gerek.

Gerekirse bunu onun kalın kafasına bizzat ben sokacağım."

Lucan Dante'nin argümanına katılmak istedi ama düşündükçe kendini başını sallarken buldu. "Chase buradan çıkarken ne yaptığını biliyordu. Eğer bilmiyorduyse bile artık bildiği kesin. Harvard'ın başka bir pisliğini temizlemekten daha büyük sorunlarımız var. Hunter, Chase'le birlikte devriyeye çıkmasaydı daha da kötüye gidebilecek berbat bir görevin hemen ardından geliyor. Geçen hafta Kellan'ın kurtarılması sırasında Lazaro ve Christophe Archer'ı güvende tutamayanın Chase olduğunu unutmayalım. Sağda solda çuvallıyor.

Açıkkçası, o bir yük haline geliyor."

"Peşinden gidip onu yola getirmeye çalışabilirim," diye ısrar etti Dante. "Yani, Tanrım, Lucan. Savaşta sağlam olduğunu kanıtladı. Kırımı birden fazla kez kurtardı ve gemiye geldiğinden beri Tarikat için çok iyi şeyler yaptı. Sence de biraz şüpheden faydalanmayı hak etmiyor mu?"

Lucan, "Davranışları Tarikat'ın hedeflerini tehlikeye atacaksa hayır," diye cevap verdi.

"Ve buradaki varlığı bu yerleşkenin ya da bu duvarlar içindeki herhangi birinin güvenliğini tehlikeye atarsa olmaz. Tegan'ın da söylediği gibi, Chase'i kimse birlikten dışarı itmedi. O buradan kendi özgür iradesiyle ayrıldı." Dante, masanın etrafında oturan diğerleriyle birlikte acımasız bir sessizlik içinde bakakaldı.

Bu Lucan'ın vermek istediği bir karar değildi ama burada lider oydu ve nihayetinde onun sözü kanundu. Savaşçıların hiçbirisi bu konuyu daha fazla tartışmak istemiyordu. Koltuğuna yığılan ve alçak sesle bir küfür mırıldanan Dante bile.

Lucan boğazını temizledi. "Şimdi Murdock'a geri dönelim."

O daha düşüncesini tamamlayamadan teknoloji laboratuvarının cam kapıları tıslayarak açıldı ve Rio'nun Cins Arkadaşı Dylan odaya daldı. Çillerle kaplı yüzü saçlarının ateş rengine karşı solgundu, gözleri panikle irileşmişti.

"Beni Tess gönderdi," diye ağzından kaçırdı ve birden durdu. "Revirde. Acilen yardıma ihtiyacı var!"

Dante oturduğu yerden fırladı. "Oh, lanet olsun. Bebek mi?"

"Hayır." Dylan başını salladı. "Öyle bir şey yok Tess iyi. Sorun Kellan Archer. Onda gerçekten yanlış olan bir şeyler var. Çok acı çekiyor. Kasılmalarını durduramıyoruz." Toplantı Lucan ve Dante'nin öncülük ettiği bir hareketlilik içinde dağıldı.

Herkes koridorun diğer ucundaki revire doğru koşuşturdu.

Dylan genç Kellan Archer'ın durumunun kötü olduğunu söylerken abartmıyordu. Breed genci revir yatağında iki büklüm yatıyor, karnını tutuyor ve bariz bir acı içinde inliyordu.

Grup odaya doluşurken Tess, "Mide bulantısı yarım saat kadar önce kötüleşmeye başladı," diye gönüllü oldu. Kellan'ın büyükbabası, Birinci Nesil sivil Lazaro Archer yatağın bir yanında, Tess de diğer yanında duruyordu. Tess'in eli, Kellan'ın vücudunda derin bir kasılma daha yaşanırken gencin sırtında hafifçe duruyordu.

"Kellan'ın nesi var?" diye sordu küçük Mira, yanında Gideon'un eşi Savannah'yla birlikte duruyordu. Kız açılmış bir kitabı göğsüne bastırmıştı, sanki yakın zamanda ondan bir şeyler okuyormuş gibiydi. Gözleri kocaman ve endişeliydi. "O iyi olacak mı?"

"Kellan'ın kötü bir karın ağrısı var."

Savannah çocuğu yataktan uzaklaştırırken Gideon ve Lucan'a bakarak ona söyledi. Son derece sakın konuşuyor ve hareket ediyordu ama koyu kahverengi gözleri endişeyle doluydu.

Gerçek şu ki, kimse Kellan Archer'ın sorununun ne olduğunu bilmiyordu. Dragos'un emriyle kaçırıldıktan ve işkence gördükten sonra toparlanmak yerine daha da zayıflamış görünüyordu. Beslenmeye ihtiyacı olduğu kesindi ama henüz yukarı çıkıp kendi başına bir ev sahibi bulabilecek durumda değildi.

Dragos'un Darkhaven'ı yerle bir edip akrabalarını yok etmesinin ardından Lucan'ın Tarikat'ın merkezini Lazaro Archer ve torununa açmak zorunda kalması yeterince kötüydü. Kellan'la işler kısa sürede düzelmezse, Lucan yerleşkenin bir kuralını daha çiğnemek ve çocuğu beslemek için içeri bir insan sokmak zorunda kalacaktı.

Renata Mira'nın elini tutmak için uzandı.

"Hadi, Mouse. Neden bir süreliğine Savannah ve benimle gelmiyorsun?"

Kellan kendini daha iyi hissettiğinde geri gelebiliriz, tamam mı?" Mira başını salladı ama diğer iki Cins Arkadaşı onu odadan çıkarana kadar başını yatakta acı çeken gence doğru çevirdi. Onlar gider gitmez, genç vampir daha derin bir spazm geçirerek iki büklüm oldu ve açık ağzından salya damlamaya başladı.

"Lütfen," dedi Lazaro Archer. "Lütfen, oğluma yardım etmek için bir şeyler yap. Elimde kalan tek şey o." Breed gencinin boğazından korkunç bir inilti koptu. Öğürdü ve hırıldadı, sonra gövdesini büyük bir hamleyle kaldırarak revir yatağına doğru eğildi ve kusmaya başladı. Öne doğru eğilip tekrar kusarken ağzından bir sıvı fışkırdı.

Dante öne doğru sıçradı ve Tess'i yolundan çekerek kendisine siper etti.

Dylan ve Rio yakındaki dolaptan kağıt havlu almak için koşuştururken

Elise, genci rahatlatmak ve temizlenmesine yardımcı olmak için devreye girdi.

Vücudu bırakması gereken azıcık şeyi dışarı attıktan sonra bile kasılmalar onu sarsmaya devam etti. Utanç dolu bir özür iniltisiyle konuşmaya çalıştı, ama sadece çığ bir ses çıkarabildi.

"Şşşt," diye fısıldadı Elise, Kellan'ın yatağa yığıldığı nemli saçlarını okşayarak. "Artık her şey yolunda Kellan. Daha iyi hissetmek dışında hiçbir şey için endişelenme." Rio kirli battaniye ve çarşafı sıyırmaya çalışırken Dylan aşağıda elleri ve dizleri üzerinde yerdeki pislği temizliyordu. Lucan Dylan'ın soluk soluğa kaldığını duydu ve Kellan Archer'ın yatağının yanında aniden hareketsiz kalışını izledi.

"Um... siz çocuklar?" Sonra ayağa kalktı, elinde bir tomar ıslak kağıt havlu vardı.

"Sanırım Kellan'ı neyin hasta ettiğini biliyorum."

Lucan öylece bakakaldı, Dylan kirli, vıcık vıcık bir yığını uzatırken içinde bir hastalık hissi uyandı. Ortasında bozuk para büyüklüğünde gümüş bir disk vardı.

"Ah, Tanrım. Ah, sik beni," diye mırıldandı Gideon. Nesneyi tükürük ve mide asidiyle dolu ıslak yuvasından çıkarmak için uzandığında yüzü gevşedi. "Buna inanamıyorum. Orospu çocuğu!"

"Ne oldu?" Tegan da diğerleri gibi yüzünü ekşiterek sordu.

"Bu bir GPS çipi," diye yanıtladı Gideon. "Lanet olası bir izleme cihazı." Bir elini başının üstünde gezdirdi ve Lucan'a döndü.

"İfşa edildik." Lucan nefesini verdi, yaptığı hatanın büyüklüğü onu varlığının merkezine giren bir yük treni gibi çarptı. Şimdi her şey anlam kazanmıştı. Kellan Archer'ın kaçırılması. Çok kolay kurtarılması. Archer'ın Darkhaven'ına yapılan eşzamanlı saldırı... Öyle kapsamlı bir saldırıydı ki bu, çocuğun yerleşkeye dönüp Tarikat'ın korumasına girmekten başka gidecek yeri olmamasını sağlayacaktı.

Dragos her şeyi bu amaç için sahnelemişti.

BÖLÜM 7

Artık nerede yaşadıklarını biliyordu. Lucan sivillerin Tarikat'ın evine girmesine izin verme kararını verdiğinden beri, günlerdir biliyordu.

Geriye kalan tek soru Dragos'un ya da onun yerli katillerden oluşan ordusunun bu savaşı malikânenin ön kapılarına kadar getirmesinin ne kadar süreceğiydi.

Aç mısın, sevgilim? Tilda'dan senin için güzel bir şeyler hazırlamasını istedim, ama yemek odası hazır olmadan önce yiyecek bir şey istersen, sadece sorman yeterli, senin için getiririm.

Ne isterseniz "

"Ben iyiyim." Corinne, kısa bir süre önce annesi onu eve soktuktan ve babası Mason ve diğer Darkhaven muhafızlarıyla görüşmek üzere çalışma odasına çekildikten sonra getirildiği odanın penceresinden başını çevirdi.

Bu telaş ve hareketlilik Corinne'i rahatsız ediyordu. Artık evde olduğuna göre, tek istediği ailesiyle baş başa geçireceği birkaç özel andı.

Onlara ailesini ne kadar özlediğini ve yardımlarına ne kadar ihtiyacı olduğunu söyleyecek kadar zaman.

Annesi mutfağı arayıp odaya bir tepsi yemek getirilmesini yüksek sesle söylemeye başladığında Corinne yanına gitti ve onun ellerini tuttu. "Ben iyiyim, gerçekten.

Lütfen, benimle uğraşmak zorunda hissetmeyin kendinizi."

"Ama elimde değil. Seninle tekrar ilgilenebilmek için kaç kez dua ettiğimi biliyor musun?" Regina Bishop'ın teni nemli ve serindi, parmakları Corinne'inkileri aceleyle kavrarken titriyordu. Nazik gözlerinde yaşlar yüzüyordu. "Yüce Tanrım, gerçekten burada mısın?

Sana bakıyorum, seni hissediyorum, her zamanki gibi canlı ve güzelsin, ama zorlukla

bunun olduğuna inanıyorum.

Sen kaybolduktan sonra bir kâbus yaşadık."

Corinne usulca, "Biliyorum," diye onayladı.

"Hepinizin yaşadıkları için ben de üzgünüm."

"Lottie sen kaybolduktan sonra haftalarca ağladı. Tekrar evde olduğunu öğrenince çok mutlu olacak."

Corinne küçük kız kardeşiyle yeniden bir araya gelme düşüncesiyle gülümsedi. Her ikisi de Irkdaş doğum lekesiyle doğmuş olsalar da, Charlotte ile kan bağı yoktu. Yine de, birbirlerine şiddetle bağlıydılar, belki de bebekken ihmal ve terk edilmişlik içinde doğduklarından, sadece Piskoposların koğuşları olarak aile olmak için daha da fazla.

"O burada mı anne?"

"Oh, hayır, sevgilim. Charlotte'un eşi ve iki oğluyla birlikte Londra'da kendi Darkhaven'ı var. Aslında, en küçüğü ve onun Cins Arkadaşı birkaç hafta önce ilk oğullarının doğumunu kutladılar."

Corinne yüreğinde acı tatlı bir sarsıntı hissetti. Corinne'den beş yaş küçük olan Lottie, Corinne'in kaçırıldığı sırada çelimsiz bir ergendi. Şimdi bir eşi ve kendi yetişkin çocuklarıyla büyümüşü. Corinne kız kardeşi için mutlu olmalıydı; içten içe mutluydu.

Ancak bu haber, Corinne yokken zamanın ilerlediğini daha da keskin bir şekilde ortaya koyuyordu.

Çok daha acı verici olanı ise Dragos onu hapsederken ondan alınan değerli şeyleri kaybettiğini hatırlamasıydı. Şimdi buradaydı, ailesinin yanına dönmüşü.

Eve döndüğünde, tüm enerjisini kendi kırık hayatının parçalarını geri kazanmaya harcayabilirdi.

"Daha önce geldiğimizde Sebastian'ı görmemiştim," dedi.

Evlatlık kız kardeşlerine karşı çok sabırlı davranan yakışıklı, çalışkan Breed genci.

Corinne'in kaçırıldığı yıl yirmi yaşındaydı. Şimdi muhtemelen kendi Darkhaven'ının lideriydi, güzel bir Breedmate'i ve kendi yarım düzine oğlu da vardı.

Sorusunu karşılayan uzun sessizlik Corinne'in endişeli bir nefes almasına neden oldu.

Regina Bishop'un ağzı titredi. "Elbette bilemezsiniz. Sebastian'ı Kan Tutkusu yüzünden kaybedeli kırk yıldan fazla oldu."

Corinne gözlerini kapattı. "Oh, Tanrım. Tatlı Sebastian'ımız olmasın."

"Biliyorum hayatım." Annesinin sesi kısıktı, on yıllar sonra bile hâlâ oğlunun acısıyla doluydu. "Sebastian sen kaybolduktan sonraki yıllarda değişmişti. Mücadele ettiğini, susuzluğunun onu tükettiğini biliyorduk ama o bizden uzaklaştı. Sorunlarını bizden saklamaya çalıştı, yardım kabul etmedi.

O gece şehirde korkunç bir öldürme çılgınlığı yaşamıştı. Eve döndüğünde kanlar içindeydi. Hiçbirimiz ona ulaşamadık. O zamana kadar Rogue'du, kurtarılamayacak kadar ölmüştü. O da bunu biliyordu.

Sebastian her zaman çok anlayışlı, çok zeki ve duyarlıydı. Kendini babanın çalışma odasına kilitledi. Bir dakika bile geçmeden silah sesini duyduk."

"Çok üzgünüm." Corinne ona sarıldı ve diğer kadının hıçkırıklarını bastırırken çektiği acıyı hissetti.

"Korkunç olmalı."

"Öyleydi." Annesinin kucağından çekilirken hüzünlü gözler bakışlarıyla buluştu. "Bir çocuk kaybedene kadar ve bu geceye kadar iki çocuk kaybettiğimi sanıyordum, kimse içinde böyle bir boşluk hissetmenin nasıl bir şey olduğunu hayal edemez."

Corinne nasıl cevap vereceğini bilemediğinden hiçbir şey söylemedi. Kendi boşluğunu taşıyordu,

Şimdi bile kendi kaybına katlanıyordu. Onu eve getiren, kendi bencil rahatlık ihtiyacından ve ailesinin koruyucu kollarından daha çok bu kayıptı.

"Bu odayı tanıyor olmalısın, değil mi?" diye sordu annesi aniden, gözlerinin kenarlarını silerek.

Gönülsüzce ama bir anlık dikkat dağınıklığından memnun bir şekilde Corinne çevresini inceledi. Bakışları zarif, koyu kiraz rengi kızaklı yatakta ve bunca yıla rağmen ona hâlâ çok tanıdık gelen antika sandık ve şifonyerde gezindi. Çarşafklar ve pencereler farklıydı. Duvarlar da öyleydi; artık metrelerce parıldayan şeftali ipeğiyle kaplanmamış, güvercin grisinin rahatlatıcı mat bir tonuna boyanmıştı. "Burası eskiden benim yatak odamdı."

"Hâlâ öyle," diye yanıtladı Regina, sesinde zoraki bir parlaklık vardı. "Eğer istediğin buysa, her şeyi eski haline getireceğiz. Yarın başlayabiliriz hayatım. Sabah seni yeni bir gardırop almaya götüreceğim ve dekoratöründen randevu alıp tüm odayı baştan aşağı yeniden döşeyebiliriz. Her şeyi eski haline getireceğiz ve sanki bir gün bile yokmuşsun gibi görünecek. Her şey eskisi gibi yapılabilir Corinne. Göreceksin."

Corinne, annesinin kederli ifadesini fark edene kadar başını salladığının farkında bile değildi.

"Hiçbir şey eskisi gibi olamaz. Artık her şey değişti."

"Bunu düzelteceğiz, hayatım." Annesi sanki tek başına emin olması bunu sağlayacakmış gibi başını salladı. "Artık evindesin ve en önemli şey de bu. Gerisinin hiçbir önemi yok."

"Evet," diye mırıldandı Corinne. "Bu önemli. Ben yokken başıma bir şeyler geldi. Sana anlatmam gereken korkunç şeyler. Sen ve babam ikiniz de ..."

Bu şekilde ağzından kaçırmak istememişti.

Niyeti anne ve babasını birlikte oturtmak ve nazıkçe yürümekti.

Elinden geldiğince tutsaklık koşullarını onlara anlatmaya çalışıyordu. Regina Bishop'un güzel yüzünde beliren dehşeti izlerken, gerçeği anlatmanın zarif bir yolu olmayacağını biliyordu.

İkisi de toplum içinde kız kardeş gibi görünebilirdi, ikisi de genç görünüyordu, yaşlanma süreci otuz yaş civarında durmuştu. Genetik anomalileri ve bir Irk erkeğinin kanında bulunan hayat veren güç nedeniyle tüm Irkdaşlar için aynıydı. Corinne yetmiş küsur yıl önce ölmüştü ama neredeyse hiç yaşlanmamıştı. Hayatta tutulmuş, kasıtlı olarak genç ve canlı kalması sağlanmıştı çünkü onu esir alan kişi için değeri buydu.

Regina Bishop artık bu gerçeği görüyordu; Corinne, sanki annesi o ana kadar ona hiç yakından bakmamış gibi, farkına varışını izledi. "Söyle bana," diye fısıldadı.

"Sana ne olduğunu anlat bana Corinne. Neden biri sana zarar vermek istesin ki?" Corinne başını yavaşça salladı. "Neden biri benimle birlikte yakalanan genç Irkdaşlardan herhangi birine zarar vermek istesin ki? Delilik, belki. Kötülük, kesinlikle. Yaptığı şeyleri açıklamamanın tek yolu bu. İşkence ve deneyler..."

"Ah, sevgilim," diye haykırdı Regina, sözcükler boğuk bir nefes alışta

kayboldu. "Bunca zamandır mı?

Bunca yıldır böyle şeylere katlanmak zorunda mı bırakıldınız? Ne amaçla?"

"Biz çok özel bir amaç için kullanıldık," diye yanıtladı Corinne, sesi kendi kulaklarına bile ahşap gibi geliyordu.

"Bizi alan kişi, bizi ışıksız bir hapishaneye kapatan ve bize sığırdan daha iyi davranmayan kişi, kendi ordusunu büyütmesine yardımcı olmak için bedenlerimize ihtiyaç duyuyordu.

Onun tek tutsağı biz değildik. Sebastian'ın bizi korkutmak için Lottie ve bana anlattığı hikâyelerde duyduğum bir yaratığı daha vardı."

Annesinin yüzünün tüm rengi solmuştu. "Ne diyorsun sen?"

"Laboratuvarlarda hapsedilmiş bir Kadim de vardı," dedi geçmişten konuşarak.

Regina Bishop'ın geri tepen nefesi. "Bizi esir alan kişi onu deneyler için de kullandı.

Ve onu üremek için kullandı, hizmet köleliğinde yetiştirilecek Birinci Nesil vampirlere babalık etmek için, daha çok hepimizi kontrol eden deliye benziyordu."

Annesi uzun bir süre öylece baktı, sessiz ve solgun. Anlayış tam olarak yerleştğinde yanağından bir damla yaş süzöldü. "Ah, sevgili çocuğum ..." Corinne boğazını temizledi. Artık bu kadar ileri gitmişti; gerisini de anlatması gerekiyordu. "Elime geçen her fırsatta savaştım ama sonunda onlar daha güçlüydü. Uzun zaman aldı ama sonunda, tahmin edebildiğim kadarıyla on üç yıl önce benden istediklerini aldılar." Devam edebilmek için derin bir nefes almak zorunda kaldı. "O korkunç laboratuvar hücrelerindeyken bir erkek çocuk doğurdum. Dışarıda bir yerlerde bir çocuğum var. Doğduktan birkaç saat sonra benden çalındı. Artık özgür olduğuma göre, onu geri almak niyetindeyim."

Doğru olmayan bir şeyler vardı.

Hunter arabayı Tarikat'ın havaalanındaki özel hangarına park ederken, Corinne'in Darkhaven ailesiyle yeniden bir araya gelişini düşünüp duruyordu. Yırtıcı içgüdülerinin neden Victor Bishop'ın etrafında dönüp durduğunu merak edip duruyordu.

Neredeyse, ama tam olarak değil.

Bishop'ın Corinne'in yeniden ortaya çıkışına verdiği tepkide doğru olmayan bir şeyler vardı. Breed erkeğı şok olmuş gibi görünüyordu, kesinlikle ve belli ki tüm akrabaları için bu kadar uzun süredir ölü olan genç kadını görmekten etkilenmişti.

Her Darkhaven liderinin yapacağı gibi, Bishop da evinin ve sakinlerinin acil güvenliğı konusunda oldukça endişeliydi. Tedbirli ve korumacıydı, tüm bunlar beklenen şeylerdi.

Yine de Hunter, Bishop'ta Corinne'in beklenmedik eve dönüşü karşısındaki şaşkınlık ve rahatlama ifadesinden daha derin bir şeyler sezmişti.

Victor Bishop'ın kızına bakarken bakışlarında bir uzaklık vardı. Kızını kucaklayıp onu tekrar görmenin ne kadar rahatlatıcı olduğunu söylerken bile adamın tavırlarında bir tereddüt, bir dikkat dağınıklığı vardı. Victor Bishop bir şeyler saklıyordu. Corinne'e karşı bir şekilde kendini tutuyordu; Hunter bundan emindi.

Yine de, herhangi bir duygu gösterisi söz konusu olduğunda o kim oluyordu da yargılayabiliyordu?

Duygularla değil, mantık ve gerçeklerle ilgilenmek üzere yetiştirilmişti. İçgüduları gizliliğe ve savaşa, herhangi bir hedefi takip etmeye ve yok etmeye yönelik olarak geliştirilmişti. Bu konularda uzmandı. Ve Boston'da onu bekleyen de tam olarak bu şeylerdi; hem Çin Mahallesi'ndeki kulüpten kaçan İnfaz Ajanı'nı takip etmek hem de Dragos'un ve onun sayısız yerli suikastçısının kökünü kazıyıp yok etmek.

Ama yine de... Araçtan inip özel hangarın içindeki şirket jetine doğru ilerlerken şüphe Hunter'ı rahatsız ediyordu.

Önünde, Cessna'nın alçaltılmış basamaklarında, pilotlardan biri dışarı çıktı ve onu kibar bir gülümsemeyle selamladı.

"Bay Smith," diye mırıldandı insan. O ve yardımcı pilotu, Tarikat tarafından sürekli olarak tutulan gizli bir kiralama servisinin parçasıydı. Hunter bu anlaşma hakkında çok az şey biliyordu, sadece Tarikat için özel jetleri işleten insanların sınıflarının en iyileri olduğu ve genellikle gece geç saatlerde gelen müşterilerine soru sormamaları için iyi bir ücret ödedikleri dışında. "Siz hazır olur olmaz taksi ve kalkış için izin verildi, Bay Smith." Hunter başını hafifçe sallayarak onayladı, ayağını ilk basamağa koyarken içgüduları hâlâ karıncalanıyordu. İşte o zaman farkına vardı.

Victor Bishop'un söylediği bir şey.

Seni kaçırandan ne haber? Corinne'den bunu istemişti.

Yüce Tanrım, lütfen bana seni bizden çalan piçin öldüğünü söyle. Gerçi ne

Corinne ne de Hunter nerede olduğuna dair bir ayrıntı vermemişti.

Victor Bishop onun yakalanmasının suçunun tek bir kişiye ait olduğunu biliyormuş gibi konuşuyordu.

Darkhaven liderini gözle görülür biçimde endişelendiren bir kişi. Hunter, Bishop'ın muhafızlarını malikânenin kapaklarını kapatmaya ve Bishop'ın eşiyle Corinne'i malikâneye sokmaya iten acele emirleri hatırladığında aklına gelen kelime "paranoyak" oldu. Hunter şimdi düşününce, Victor Bishop yaklaşmakta olan bir kuşatmanın eşiğindeki bir adam gibi davranıyordu.

Asıl soru şuydu: Neden?

"Bir sorun mu var Bay Smith?"

Hunter cevap vermedi. Uçağın merdivenlerinden döndü ve havaalanı hangarının beton zemininde ilerledi, botları her uzun adımda sertçe vuruyordu. Tekrar arabaya bindi ve motoru çalıştırdı.

Siyah sedan kükreyerek hareket etti, gaz pedalına bastığında lastikler çıgılık attı ve Victor Bishop'la ve sakladığı sır her neyse onunla yüzleşmek için geri döndü.

BÖLÜM 8

Corinne annesiyle birlikte yemek masasında oturmuş, Tilda'nın Darkhaven'ın mutfağından son servis tabaklarını getirmesini sessizce izliyordu. Yemekler harika görünüyordu, daha da güzel kokuyordu ama iştahı yoktu. Bakışları resmi yemek odasının hemen dışındaki bitişik fuayeye, babasının çalışma odasının kapalı kapılarına doğru kaymaya devam etti.

"Eminim her an işi bitebilir, hayatım." Regina sağındaki koltuktan ona gülümsedi. "Onu beklememizi ve Tilda'nın lezzetli yemeğinin soğumasını istemezdi." Masanın başında babasının sandalyesi boş duruyordu. Onun için bir yer ayarlanmıştı ama porselen ve kristaller sadece gelenek gereği oradaydı; Cinslerin hiçbirisi insan yiyeceği ya da içeceği tüketmiyordu. Corinne yemeğe başlamak için hiçbir hareket yapmadı. Boş maun sandalyeye bakıyor, Victor Bishop'ı işinden uzaklaştırıp ailesinin koruyucusu olarak yerine oturtmaya çalışıyordu.

"Biraz çorba ile başlamaya ne dersiniz?"

Regina aralarındaki masanın üzerinde duran büyük gümüş tencerenin kapağını kaldırarak konuştu. Derin kâsedden aromatik bir buhar yükseldi. Bir kepçeyi içine daldırdı, sonra çorbayı Corinne'e servis etti.

"Çok lezzetli kokmuyor mu? Arpacık soğanlı ve yabani mantarlı çok lezzetli bir dana konsomesi."

Corinne annesinin sadece onunla ilgilenmeye çalıştığını, normal olmayan bir duruma biraz normallik getirmeye çalıştığını biliyordu. Kemik porselen kâsesinin tuzlu çorba ve sebzelerle dolmasını izledi ve çığlık atmak istedi.

Şu anda yemek yiyemezdi. Babasıyla konuşup Dragos gibi sadist bir canavarın bile onu çocuğundan uzak tutamayacağına dair güvence vermesini duyana kadar hiçbir şey yapamazdı. Bu sözleri duyana ve oğlunu bulup geri getirmenin mümkün olduğuna inanana kadar başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

"Belki de gidip onunla çalışma odasında konuşmalıyım," dedi ve sandalyesini masadan çekip ayağa kalktı.

Annesi kaşığı yere bıraktı, ince kaşları çatıldı. "Hayatım, sorun ne?" Corinne yemek odasından çıkıp antreden geçerken elleri her adımda endişeyle iki yanında kıpırdanıyordu.

Victor Bishop'ın özel ofisinin kapalı kapılarına yaklaştığında, içeriden keskin bir cam kırılma sesi duyuldu.

"Babacığım?" Endişe merkezini delip geçti.

Corinne avucunu cilalı ahşap panellere dayadı ve kapıya birkaç kez vurdu. Panik içindeydi, elini tereddütle vuruyordu, aniden karanlık bir korku kapladı içini. İçeriden düşen kâğıtların hışırtısı, boğuk bir homurtu gibi daha fazla mücadele sesi yükseldi. "Baba, her şey yolunda mı?" Mandalı denedi. Neyse ki kilit açıldı. Kapıyı itip içeri girdiğinde annesi ve babasının Darkhaven muhafızlarından bir çift, Mason ve başka bir Breed erkeği hemen arkasındaydı.

Yaşadığı şaşkınlık ve inançsızlık karşısında Victor Bishop masasının üzerine sırtüstü yatırılmıştı ve şimdi boğazına bir mengene gibi kenetlenmiş iri elin ezici kavrayışı altında nefes alamıyordu.

Babasına saldıran kişi Corinne'in bir daha görmeyi umduğu en son kişiydi.

"Hunter," diye fısıldadı, inanamıyordu, dehşete kapılmıştı.

Annesi Victor'un adını haykırdı, sonra da hıçkırıklara boğuldu.

Corinne'in arkasında Mason ve diğer muhafız temkinli bir şekilde yer değiştirdi. Corinne onların gerginliğini hissetti, iki Cins erkeğin silahlarını çekip bu beklenmedik tehdidi etkisiz hale getirme şanslarını ölçtüklerini sezdi. Asla başaramayacaklardı.

Corinne bunun doğruluğunu Hunter'ın duygusuz yüzünde gördü. Altın rengi gözlerindeki bakış tüyler ürpertici, ölümcül bir sakinlikti. Corinne bir anda can almanın bu savaşçıyı hiç duraksatmayan bir şey olduğunu anladı. Sadece kavramasını sıkılaştırması, güçlü parmaklarını serin bir şekilde esnetmesi yeterliydi.

bir saniyede babasından canını aldı.

Corinne'in endişesi onu bıçakladı ve o korku ve endişe anında, içinde derinlerde bir güç akımının kıpırdadığını hissetti. Bu onun sessizce yükselen yeteneğiydi, herhangi bir sesi yakalamasına ve onu sağır edici yüksekliklere manipüle etmesine izin veren sonokinetik enerjinin düşük uğultusuydu. Şimdi içinde karıncalanıyor, hazırda bekliyordu. Ama bunu riske atamazdı. Hele de babasının boğazı Hunter'ın pençesindeyken.

Mason, Hunter'ın niyetini test etmek için ondan daha istekli bir şekilde hafifçe öne doğru eğildiğinde, Corinne başını hafifçe sallayarak onu geri çekti.

Sersemlemişti, kafası karışmıştı. Hunter'ın Darkhaven'da ne işi vardı? İçeri nasıl girdiğini merak etmesine gerek yoktu. Çalışma odasının Fransız kapılarındaki ağır perdeler dışarıdan gelen kış esintisiyle dalgalanıyordu. İçeri gizlice girmişti, aklında tek bir amaç ve tek bir hedef olan bir davetsiz misafir.

"Neden?" diye mırıldandı. "Hunter, bu neyle ilgili?"

"Söyle ona." O acımasız bakışlarını tekrar babasına çevirdi. Victor Bishop kustu, boğazını sıkan eli pençelemeye çalıştı ama nafiye.

Kasları gevşedi ve tükürük dolu, umutsuz bir iniltiyle başı masanın üzerine düştü. Hunter gözlerini zorlukla kırıştırdı. "Gerçeği söyle, yoksa seni burada ve şimdi öldürürüm." Corinne'in nabızı şakaklarında atıyor, korku içini burkuyordu. Kendisini yetiştiren Breed erkeğine yönelik ölümcül tehdit mi yoksa Hunter'a bakıp onun düşüncesizce hareket edecek bir erkek olmadığını anladığında zihninin sınırlarını kemiren korku mu daha büyük bir endişeye yol açmıştı, bilmiyordu.

Hayır, o kasıtlı değilse hiçbir şeydi. Onu çok uzun zamandır tanı mıyordu ama Hunter kendini mantıksızlığa ya da hataya yer bırakmayan soğukkanlı ve becerikli bir şekilde taşıyordu.

Babasının bu savaşçının gazabının hedefinde olduğu gerçeği Corinne'in midesine bir düğüm attı. Derin, içgüdüsel bir farkındalığı vardı.

önünde çatlamak üzereydi. Yaşadığı onca şeyden sonra buna dayanabileceğini sanmıyordu. Yaşadığı onca şeyden sonra.

"Hayır," dedi, şu anda içini kaplayan duyguyu inkâr etmek istiyordu. Bu inkâra, avucunun içindeki bir iplik kadar kırılabilir hissetmesine rağmen sarıldı.

"Lütfen Hunter... bunu yapma.

Lütfen, bırak gitsin."

O konuşurken başını hafifçe ona doğru eğdi. Bakışlarında tuhaf bir şey parladı, bir dikkat dağınıklığı titreşimi.

Belki bir anlık şüphe? Ama babasını serbest bırakmak için hiçbir hamle yapmadı.

Sonra kaşları hafifçe çatıldı. "Kaybolduğun gece sana ne olduğunu biliyor. Başından beri kaçırıldığını ve kim tarafından kaçırıldığını biliyordu. Bundan çok daha fazlasını biliyor."

"Hayır. Bu imkânsız." Sesi çok kısık çıkmıştı, ciğerlerinden çıkan havadan biraz daha fazlaydı. İnkâr ipliğinin avuçlarının içinde yıpranmaya başladığını hissetti. "Bu konuda yanılıyorsun Hunter.

Korkunç bir hata yapıyorsun. Baba,

lütfen... ona hatalı olduğunu söyle."

Victor Bishop o anda daha da sönmüş gibiydi. Terliyor, titriyor, Hunter'ın amansız gücü altında zayıf bir teslimiyet durumuna düşüyordu. Çocukken Corinne'in içini rahatlatan o yakışıklı yüz şimdi sarkmış, kızarmış ve boncuk boncuk terle parlıyordu. O anda gözleri Corinne'in gözleriyle buluştu ve zayıf bir özre benzeyen bir şeyler mırıldandı.

Corinne uyuştı, başındaki ve uzuvlarındaki tüm kanın çekildiğini hissetti. Ağırlık ayaklarına çöktü ve neredeyse dizlerinin üzerine çökmesine neden oluyordu. Mason ve diğer muhafızın etrafındaki hava hissedilir derecede gerildi, her iki erkek de durumun ya patlamasını ya da çözülmesini bekliyordu.

Corinne yanında annesinin vücudunun titrediğini hissetti, kendisi gibi dengesi

bozulmuştu.

öyleydi.

"Victor, böyle şeyleri biliyor olamazsın," diye ısrar etti Regina. Solgun eli, bir kuş kadar narin bir şekilde ağzının yanında gezinirken, elini bırakıp tekrar yanına indi. "Bu kız ortadan kaybolduğunda yasını tuttun. Hepimiz gibi paramparça olmuştun. Bu duyguları taklit edemezdin. Eşin olarak sana kan bağıyla bağıyım, samimi olup olmadığını bilirdim."

"Evet," diye mırıldanmayı başardı. Corinne, Hunter'ın iri elindeki tendonların gevşemesini izledi, ama sadece en küçük bir özgürlüğe izin verecek kadar. Victor Bishop hâlâ kapana kısılmıştı, hâlâ tamamen savaşçının merhametine kalmıştı. "Evet Regina, yas tuttum. Onun ölümü beni paramparça etti. Ailemi ne pahasına olursa olsun koruyacaktım. Aslında ben de öyle yaptım."

Ben sadece ailemden geriye kalanları korumaya çalışıyordum ve bu yüzden sessiz kalmaktan başka çarem yoktu." Sözler beklenmedik ve acı bir şekilde içine işlerken Corinne gözlerini kapattı. Konuşmadı, sadece göz kapaklarını kaldırabilirdi ve yüzünde ne şaşkınlık ne de acıma ifadesi olan savaşçının sabit altın bakışlarını tutabilirdi. Sadece ciddi bir anlayış.

"Başka seçeneğim yoktu," diye tekrarladı Victor Bishop. "Bana bu şekilde misilleme yapacağını hiç düşünmemiştim. Bana inanmalısınız"

"Victor," diye nefes nefese kaldı annesi. "Ne diyorsun sen?"

Gözleri Corinne'den uzaklaşıp son yüz yıldan fazla bir süredir hayatının bir parçası olan Cins Arkadaşı'na kaydı.

"Öyle ya da böyle benim desteğimi alacağını söyledi Regina. Ondan daha zeki olduğumu sanıyordum. Daha bağlantılı olduğumu biliyordum. Ama gördün mü? Benden istediği de buydu, bağlantılarım. Teşkilat içinde daha hızlı yükselebilmesi için benim desteğime ihtiyacı vardı."

Corinne'in babası çirkin itirafını ağzından kaçırdırken Hunter alçak sesle hırladı.

Hayır, diye içinden düzeltti. Victor Bishop onun babası değildi. Artık değildi.

Ona yabancıydı, şu son dakikalarda, evinden uzak kaldığı on yıllar boyunca olduğundan çok daha fazla yabancılaşmıştı.

"Onun davasına katılmayı reddettiğimde tehditler aldım," dedi Bishop, umutsuzluk kelimeleri sertleştirerek. "O zamanlar neler yapabileceğinin farkında değildim. Tanrım, neler yapabileceğini nereden bilebilirdim ki?"

"Seni tehdit eden kimdi Victor?" diye sordu Cins Arkadaşı, hem sesindeki hem de tavrındaki tereddüt kaybolmuştu. "Kızımızı bizden kim çaldı?"

"Gerard Starkn."

"Müdür Starkn?" Regina mırıldandı.

"Yıllar boyunca bu eve bir düzineden fazla kez geldi. Corinne kaybolmadan önce ve sonra buraya geldi. Tanrım, Victor, elli yıl önce olmalı, ama İcra Dairesi'nin yüksek konseyine seçildiğinde onun resepsiyonunda konuştuğunu hatırlıyorum. Onun bu işle bir ilgisi olduğunu mu söylüyorsun?" Corinne kaşlarını çatı, şimdi kafası karışmıştı. Tanıdık olmayan bu isim vahş ve umutsuz bir umut doğurmuştu.

Belki de burada bir tür hata vardı. Onu kaçıranın Dragos olduğunu bilmiyorsa, belki de Victor Bishop'un elleri korktuğu kadar kanlı değildi.

Ama Hunter'ın acımasız bakışları onun bu kırılğan umudunu bile yok etti. Sanki onun düşüncelerinin yönünü biliyormuş gibi başını belli belirsiz salladı. "Dragos pek çok takma ad kullandı. Bu da dahil.

Gerard Starkn ve Dragos tek ve aynı kişilerdir."

Corinne Victor Bishop'a baktı, artık tanımadığı bu yüzde bir parça dürüstlük arıyordu. "Bunu biliyor muydun? Gerard Starkn dediğiniz adamın aslında Dragos adında bir canavar olduğunun farkında mıydınız?"

Kaşları daha da çatıldı, gözleri tanımaktan bomboştu. "Sana bildiğim her şeyi anlattım."

"Hayır," diye mırıldandı. "Bana her şeyi anlatmadın. Bana ne olduğunu biliyordun ama peşimden gelmedin. Bekledim. Her gün dua ettim. Kendime, beni bulana kadar rahat etmeyeceğini söyledim. Kurtulup tekrar eve dönene kadar. Ama kimse benim için gelmedi."

"Yapamadım," dedi. "Starkn bana ona karşı çıkarsam daha fazla acı çekeceğimi söyledi. Siyasi olarak onu desteklemekte tereddüt edersem ya da Teşkilat içindeki konumuna ulaşmak için yaptıklarını ifşa etmeye çalışırsam, karşı gelmemin bedelinin zaten ödediğimden çok daha büyük olacağını söyledi. Hepiniz anlamalısınız ki, yaptığım şeyi ailemi korumak için yaptım, ailemden geriye kalanları korumak için."

Regina keskin, titrek bir nefes aldı.

"Ve sen de kızımızın onda kalmasına izin mi verdin? Corinne ailemizdi, o da ailemiz, lanet olsun sana. Nasıl bu kadar kalpsiz olabilirsin?"

"Bana başka bir yol bırakmadı," diye yanıtladı Bishop, o yabancının gözleri tekrar Corinne'e kayarak.

"Starkn, eğer seni bulmaya çalışırsam ya da birinin senin onun elinde olduğundan şüphelenmesine izin verirsem, bir sonraki yasımın Sebastian olacağına söz verdi. Bu yüzden sessizliğimi korudum. Taleplerine itaat edildiğinden emin oldum." Sesi bir an için kesildi.

"Üzgünüm, Corinne. Buna inanmak zorundasın"

"Bir daha söylediğin hiçbir şeye inanmayacağım," diye cevap verdi, evet yaralıydı ama kırılmak üzere değildi.

Bundan daha kötülerini de atlatmıştı. Onun ihanetinin ağırlığıyla hırpalanmış ve bitkin düşmüştü ama önünde hâlâ uzun, karanlık bir yol vardı.

Orada öylece durmuş, duyduğu her şeyi bağdaştırmaya çalışırken, üzerine yeni bir korku çökmeye başladı. "Kız," dedi, onun aldatmacasının bulmacasında yeni parçalar yerine oturuyordu.

"Ben alındıktan sonra, nehirden kurtarılan bir kız vardı..." Victor

Bishop onun dehşet dolu bakışlarını tuttu. "Sen gitmiştin ve Starkn asla geri dönmeyeceğini açıkça belirtmişti. Kayboluşunla ilgili sorular olduğu sürece... hayatta olabileceğine dair umut olduğu sürece..."

Gerçek, kurşun gibi soğuk ve ağır bir şekilde üzerine çöktü. "Herkesin benim öldüğüme ikna olmasını isteyen sendin.

Tanrım... Masum bir kızı öldürttün. Sırf kendi günahlarını örtmek için onu parçalara ayırdın."

Bishop cinayeti haklı çıkarmak istercesine, "O bir hiçti," diye karşılık verdi. Devam ederken sesine öfkeli bir ton karıştı.

"Rıhtımın aşağısında kendini satan sıradan bir çöptü."

"Peki ya ben?" Corinne sordu, kendi öfkesi yükseliyordu. İçindeki öfke bir anda dışarı taşı. "Ben de senin için bir hiç olmalıydım. Beni alıp götürmesine, bunca zaman kafesteki bir hayvan gibi tutmasına izin verdin. Daha da kötüsü. Onun ellerinde bana neler olduğunu hiç merak etmedin mi? Bana işkence ediyor, beni aşağılıyor olabileceğini hiç düşünmedin mi... Sahip olduğum her şeyi parça parça yok ettiğini? Onun gibi sadist bir delinin beni ve topladığı diğer esirleri tuttuğu hapishanenin derinliklerinde ne tür işkenceler yapabileceğini hiç hayal etmediniz mi?"

Regina Bishop gözyaşlarına boğuldu. Bishop hiçbir şey söylemedi, sadece etkilenmemiş bir sessizlik içinde Corinne ve eşine baktı. "Bırak beni," diye hırladı parmakları bir kez daha boğazına dolanan Hunter'a.

"Bana elini çek dedim. Artık tatmin olmuş olmalısınız. Buraya benden almaya geldiğiniz itirafı aldınız."

Hunter onun üzerine eğildi. "Şimdi bana Gerard Starkn hakkında bildiğin her şeyi anlatacaksın. Nerede olduğunu ve onu en son ne zaman gördüğünü bilmem gerek.

Hem Teşkilat içinde hem de dışında kimlerle iş birliği yaptığını bilmem gerekiyor.

Bana her ayrıntıyı anlatacaksın ve şimdi anlatacaksın."

"Başka bir şey bilmiyorum," dedi Bishop sertçe. "Bırakın onu görmeyi, aklıma bile gelmeyeli on yıldan fazla oldu. Size yemin ederim ki anlatabileceğim başka bir şey yok."

Ama Hunter ikna olmuş görünmüyordu. Aradığı cevaplar kendisine verilse bile Bishop'ı öldürücü pençesinden kurtarmaya meyilli de görünmüyordu. Corinne, Hunter'ın ölümcül niyetinin gerçekliğini gözlerindeki kararlı sakinlikte görebiliyordu.

Bishop da bunu fark etti. Kıvrınmaya ve mücadele etmeye başladı. Masasının üzerinde debeleniyor, bacaklarını tekmeliyor ve deri ciltli bir yığın kitabı yere düşürüyordu.

Corinne'in damarlarında şimdi daha yoğun bir şekilde uğuldayan yeteneği, düşen kitapların neden olduğu perküsyonu yakalamak için dışarı çıktı. Kendini tutamadı. Gürültü hızla arttı, odayı sarsan ve içindeki her şeyi sallayan uzun süreli bir gök gürültüsüne dönüştü.

"Corinne, dur!" diye bağırdı annesi, gürültü sarsılıp gürlerken kulaklarını kapatarak, şimdi daha yüksek ve daha yüksek sesle.

Yükselen gürültünün altında, Bishop'ın dudakları dişlerinden geriye doğru sıyrıldı ve ortaya çıkan dişlerinin uçları göründü. Öfke ve korku, gözlerini normal kahverengisinden Irk'ın ateşli kehribar rengine dönüştürdü. Gözbebekleri inceliyor gerilerek kedi gibi yarıklara dönüştü.

Ancak Hunter soğukkanlılığını korudu ve kontrolü tamamen ele aldı. Corinne'in kinetik güç patlamasına sadece kısa bir onay verdikten sonra dikkatinin dağılmasını tamamen engellemiş gibi göründü.

Gözleri altın rengini koruyordu, keskin açılı yüzü gergin ve zayıftı, odaklanmıştı ama öfkeli değildi. Parmaklarını Bishop'ın gırtlığına daha sıkı doladı.

Corinne nefes nefese ve bitkin bir halde dudaklarını araladı. Yeteneğinin azalmasını diledi ve tüm bu çılgınlığın sona ermesi için çılgılık atmanın eşiğindeydi.

Ama ilk konuşan Regina oldu.

"Henry Vachon," diye ağzından kaçırdı. Victor hırladı ve şimdi öfkesinin daha çok cezalandırıcısına mı yoksa sarsılmış Breedmate'ine mi yönelik olduğunu söylemek zordu.

Regina gözlerini ondan kaçırarak çenesini kaldırdı ve doğrudan Hunter'la konuştu.

"Başka bir Cins erkek hatırlıyorum, o da İcra Dairesi'nden. Onu ne zaman toplum içinde görsem neredeyse sürekli Starkn'ın yanındaydı.

Adı Henry Vachon'du. Güneyli bir yerlerden... hatırladığım kadarıyla New Orleans'tan. Gerard Starkn'ı ya da şu anda kendine her ne diyorsa onu bulmak istiyorsanız Henry Vachon ile başlayın."

Hunter başını eğerek belli belirsiz bir onay işareti yaptı ama eli hâlâ Bishop'ın boğazındaydı.

"Bırakın onu," diye mırıldandı Corinne sessizce. Tüm duydukları onu hasta etmişti ama kalbinde intikam duygusu yoktu. Kendisine böylesine duygusuzca ihanet eden babası için bile. "Lütfen Hunter... bırak onu."

Ona daha önce, Victor Bishop'a zarar vermemesini ilk kez istediğinde attığı tuhaf bakışın aynısını attı. Corinne onun gözlerinin altın rengini karartan garip titreşimi okuyamadı. Bu bir soruydu, belirsizliğin ya da beklentinin sessiz bir duraklamasıydı.

"O buna değmez," dedi. "Bırakın yaptıklarıyla yaşasın. O artık benim için yok." Hunter elini gevşetirken, Bishop öksürüp çırpınarak yere yuvarlandı.

Regina'nın nazik yüzü ağlamaktan kıpkırmızı kesilmişti. Corinne'den özür dileyerek ve Victor'un yaptıkları için af dileyerek tekrar hıçkırmaya başladı.

Corinne'i kollarına çekmeye çalıştı ama şu anda herhangi biri tarafından dokunulma düşüncesi onun için dayanılamayacak kadar fazlaydı.

Corinne geri çekildi. Odada kapana kısılmış gibi hissediyor, artık evi olmayan ve bir daha asla olamayacak olan Darkhaven'in sınırları içinde boğuluyordu. Duvarlar üzerine doğru bastırıyor gibiydi, zemin kayıyor ve

midesi çalkalanıyor ve başı

dönüyordu. Oradan çıkmak

zorundaydı.

Kız çalışma odasının açık kapısına doğru garip bir adım atarken Mason onu desteklemek için elini uzattı. Kız onun uzandığı elden kaçtı, rahatlatıcı elini ve acıyan gözlerini kaçırdı.

"Havaya ihtiyacım var," diye fısıldadı, kelimeleri oluşturma çabasıyla nefes

nefese kalmıştı. "Yapamam... Buradan... çıkmam gerek."

Ve sonra koşmaya başladı.

Büyük evin fuayesinden geçip uzun araba yoluna çıktı. Yakınlarda bir yerde Noel müziğinin parlak melodisini duydu, neşeli ilahiler geceye yayılıyordu. Corinne'in içini derin bir keder kapladı.

Soğuk havayı içine çekti, karla çevrili yolda koşarken ciğerlerine hızlı nefesler girip çıktı.

Bölüm 9

Hunter, Victor Bishop'ı günahlarının enkazıyla baş başa bırakıp Darkhaven'dan dışarı, donmuş çimenlerin üzerine çıktığında Corinne sokaktaki kapalı kapıya kadar gelmişti. Evin içinde gösterdiği güce rağmen çok küçük, bir şekilde kırılğan görünüyordu. Şimdi burada, karanlıkta tek başınayken, onun gerçekten ne kadar yaralı olduğunu fark etti. Kapının siyah demirine tutunmuş, omuzları çökmüş, başı öne eğilmiş bir haldeyken vücudu titriyor, sadece tahmin edebileceği bir acı çekiyordu.

Adam yaklaşırken usulca ağladı. Nefesi soluk bulutlar halinde karanlığa karıştı. Hıçkırıkları sessizdi ama içinde çok derin bir yerden geliyor gibiydi. Ona yaklaşırken ne söyleyeceğini bilemedi. Onu rahatlatacak herhangi bir sözü yoktu, onun ne duymak isteyebileceği hakkında en ufak bir fikri bile yoktu.

Elini uzattı, başkalarının sıkıntılı anlarında yaptığı gibi onun titreyen omzuna koymak niyetindeydi. Açıklanamaz bir şekilde, onun acısını kabul etme dürtüsü hissetti.

O anda o kadar yalnız görünüyordu ki, ona o evde kendisi için önemli olan bir şeyi kaybettiğini fark ettiğini göstermek istedi: güvenini.

Adam kendisine dokunmaya fırsat bulamadan onun varlığını fark etti.

Burnunu çekerek başını kaldırdı ve omzunun üzerinden ona baktı. "Sen mi ...

ona bir şey yaptın mı?"

Hunter başını yavaşça salladı.

"O yaşıyor, ancak ölümünü neden bu kadar kabul edilemez bulduğunuzu anlamıyorum."

İnce kaşları çatıldı.

"Beni bir zamanlar sevmişti. Birkaç dakika öncesine kadar o benim babamdı. Bunu bana nasıl yapabildi?"

Hunter onun öfkeli gözlerine baktı ve kendisinden cevap beklemediğini anladı.

Victor Bishop'un korkaklığının, yanına alıp kızı gibi büyüttüğü çocuğa olan bağından daha güçlü olduğunu onun gibi o da bilmeliydi.

Corinne onun yanından geçip omzunun ötesindeki karanlığa baktı. "Söylediği yalanlarla sadece bana değil, ailenin geri kalanına da ne yaptığını bilerek bunca zaman nasıl yaşayabildi? O kızı öldürdükten ve onun ölümünü aldatmacasının bir parçası olarak kullandıktan sonra nasıl uyuyabildi?"

Hunter, "Bu gece ona gösterdiğin merhameti hak etmiyor," diye cevap verdi, ifadesinde kötü niyet yoktu, sadece kasvetli bir gerçek vardı. "Onun da sana aynı ilgiyi göstereceğinden şüpheliyim."

"Onun ölmesini istemiyorum," diye fısıldadı.

"Bunu annem Regina'ya yapamazdım. Ona hesap vermenin bir yolunu bulmalı, bana değil. Sana ya da Tarikat'a da değil." Hunter boğazının altından homurdandı, pek ikna olmamıştı. Victor Bishop'ın hâlâ nefes alıyor olmasının başlıca nedeni ihanete uğramış kızının ricasıydı.

Kadın ondan adamı bağışlamasını istediğinde Hunter şaşırmıştı. Şaşırmamalıydı. Ne de olsa Mira'nın imgelemi bunu öngörmüştü.

Yine de tahmin ettiğİ kadar kusursuz değildi. Durum farklı görünüyordu. Corinne farklı görünüyordu, Mira'nın imgeleminde tanık olduğı ateşli çaresizlikle değil, yenilmiş bir yorgunlukla yalvarıyordu.

Hunter sadece bu kadar da değil, diye düşündü. İmgelemin sonucu, çocuk kahinin ona gösterdiğinden farklı olmuştu. Elini durdurmuştu. Rota değişmişti ve bu daha önce hiç olmamıştı.

Her şey yanlış geliyordu.

Bir yanı Darkhaven konutuna doğru geri çekilirken

orada durdu.

Daha sonra çözülebilecek yarım kalmış işler bırakmamak üzere eğitilmişti.

Hunter kırılmış bir adama tanık olmuştu, uysal ve zayıf olduğu kanıtlanmış birine.

Bu şeyler daha güçlü biri tarafından manipüle edilebilirdi, tıpkı yıllar önce Dragos'un yaptığı gibi. Bu gece Victor Bishop, servetine ve kalan siyasi bağlantılarına rağmen pek de önemli olmayan bir düşman gibi görünse de, Hunter'ın içindeki deneyimli yırtıcı, işini bitirme ihtiyacıyla seğiriyordu.

Küçük Mira'yı ve onun olağanüstü yeteneğini bildiği için, Corinne'in ricalarına karşı gelmemesinin ve o son, önceden belirlenmiş darbeyi indirmemesinin nasıl mümkün olduğunu merak ediyordu.

Güvenlikli kapının demirinden ürpertici bir rüzgâr eserken onun önünde titrediğini gördü.

"Buradan çıkmam gerek," diye mırıldandı uzun parmaklıklara doğru

dönerek. "Ben buraya ait değilim.

Artık değil."

Kapıyı iki eliyle kavradı ve daha sert, daha sert salladı, boğazının derinliklerinden sözsüz bir çığlık yükseldi. Başını arkaya attı ve yıldızlarla delinmiş, siyah gökyüzüne doğru bağırdı. "Çıkarın beni, lanet olsun! Buradan hemen uzaklaşmam gerek!" Hunter onun arkasına geçti ve ellerini onunkilerin üzerine koydu. Kadın hareketsiz kaldı, içindeki her kas gerildi ve hareketsiz kaldı. Titriyor olmasına rağmen vücudu Hunter'ın göğsünde sıcak hissediyordu. Bu sıcaklık canlı bir şeydi, neredeyse dayanılmaz bir varlıktı ve Hunter'ın tüm duyularını uyanmış bir devre gibi harekete geçiriyordu.

Corinne de bunu hissetmiş olmalıydı. Ellerini onunkilerin altından çekti ve kollarını önünde kavuşturdu. Şimdi ne kadar yakın olduklarını fark etti, omurgasını göğsünden ve gövdesinden ayırmak için sadece bir inç vardı, minyon vücudu yakalandı

kollarının kafesinde.

O kadar küçük ve narindi ki, yine de etrafına yayılan meydan okuyan bir enerji vardı. Bu onu daha da yaklaştırıyor, onu içine çekmeye, dokunuşunun küçük ellerinin inanılmaz yumuşak üst kısımlarına geri dönmesine izin vermeye ve uzun siyah saçlarının ipeksi sıcaklığını sakallı yanağında test etmeye teşvik ediyordu.

Günaha teslim olmak şöyle dursun, onu kabullenmeye bile alışık değildi. Ve bu yüzden, nabzının aniden hızlanmasını ve damarlarında alevlenen sıcaklığı görmezden gelerek, o şaşırtıcı anda kendini hareketsiz tuttu.

Kadın geri çekilip eğildiğinde Hunter hızlı bir rahatlama hissetti. Kollarının arasındaki boşluğu soğuk hava doldurdu. Hunter demir kapının kilitli yerine yaklaşp kapıyı kırarak dışarı çıkabilecekleri kadar açtığında Corinne onun yanında durdu.

Evin arkasındaki alarmlar hemen çalmaya başladı. Dört bir yandaki projektörler yanıp sönererek Darkhaven'ın girişini ve çevre duvarlarını aydınlattı.

Corinne güvenlik lambalarının soluk sarı ışıkları altında ona baktı. "Çıkar beni buradan. Nereye gittiğimiz umurunda değil, sadece beni buradan götür Hunter." Corinne'e sertçe başını salladı, sonra da Bishop'la yüzleşmek için döndüğünde caddenin aşağısında park halinde bıraktığı arabaya kadar onu takip etmesini işaret etti.

Birlikte koştular, Hunter direksiyona geçerken Corinne yolcu koltuğuna atladı.

Arabayı sürdü ve Darkhaven'ı karanlıkta arkalarında bırakırlarken kadının bir kez bile arkasına bakmadığını fark etti. Yanındaki koltukta sert bir şekilde oturuyordu, bakışları uzakta, ön camdan dışarı bakıyor ama hiçbir şeye odaklanmıyordu.

Yirmi dakikadan fazla bir süre sessizce yol aldılar, ta ki adam şehrin sakin bir bölgesine varıp kenara çekecek bir yer bulana kadar. Deri trençkotunun cebinden cep telefonunu çıkararak, "Merkeze rapor vermeliyim," dedi.

Corinne onu zar zor fark etti, boş gözleri hala uzaktaki

ufuk.

Hunter, Gideon'un tipik "Konuş benimle" selamını duymayı bekleyerek telefon etti. Onun yerine Lucan cevap verdi. "Neredesin?"

"Detroit'te gecikti," diye yanıtladı Hunter, Tarikat'ın liderinde gergin bir sabırsızlığın aciliyet notasını algılamıştı.

"Bir terslik var," diye tahmin etti yüksek sesle.

"Dragos ile ilgili gelişmeler oldu mu?"

Lucan karanlık bir küfür mırıldandı. "Evet, öyle de denebilir. Az önce yerleşkenin yerini bildiğini öğrendik. Bildiğini varsayıyoruz yani. Birkaç saat önce Kellan Archer bir izleme cihazı çıkardı. Biz konuşurken Gideon onu analiz ediyor."

Hunter parçaları bir araya getirerek, "Kaçırma olayı bir tuzaktı," dedi. Geçen hafta boyunca sivillere yapılan sebepsiz saldırı şimdi mantıklı geliyordu.

"Dragos, Tarikat'ın çocuğa sempati duymasını sağlamak zorundaydı, bu yüzden ailesini öldürdü ve Darkhaven'larını yerle bir etti. Gencin tecrit edilmesi gerekiyordu, bu da Tarikat'ın onu korumasına almaktan başka seçenek bırakmadı."

Lucan sert bir sesle, "Tam içine girdik," dedi. "Protokolü çiğneme ve çocuğu yerleşkeye getirme kararını ben verdim. Dragos'a lanet olası kapıyı açıp onu içeri davet edebilirdim."

Hunter Lucan'dan hiç pişmanlık duymamıştı. Eğer Birinci Nesil ihtiyarın şüpheleri varsa bile, bunları şimdiye kadar Hunter'a söylememişti. Bunu yapmış olması durumun ciddiyetini daha da arttırıyordu.

"Dragos'un nasıl çalıştığını biliyorum," dedi Hunter. "Nasıl düşündüğünü, nasıl strateji kurduğunu gördüm. Archer gençliği birkaç günden fazla bir süredir yerleşkede."

"Yetmiş iki saat," diye araya girdi Lucan.

Hunter, Dragos'un adı geçtiğinde Corinne'in bakışlarını üzerinde hissetmişti. Corinne şimdi sessizce dinliyordu; güzel yüzü, rölantideki sedanın gösterge panelinden gelen yeşilimsi ışıkla yıkanıyordu.

Hunter, Lucan'la konuşmaya devam ederken onun korkusunu bir ürperti gibi hissedebiliyordu.

"Dragos cihazın çok uzun süre fark edilmeyeceğini biliyor olmalıydı. Bu hileyi devreye sokmadan önce bile bir saldırı için örgütlenmeye başlamış olacaktır. Saldırdığında da, Tarikat'a en büyük zararı verecek şekilde yerleşkeye saldıracaktır."

"Kan peşinde," diye cevap verdi

Lucan. "Benim kanım."

"Evet." Hunter, güç delisi Dragos'a hizmet ettiği zamanlardan, onunla Tarikat arasındaki bu savaşın kişisel bir şeye dönüştüğünü biliyordu.

Dragos hedeflerinin önündeki engelleri yok etmeye çalışacaktı ama öfkesi onu bunu Lucan Thorne'a ve onun sorumluluğu altındakilere en derin acıyı yaşatacak şekilde yapmaya zorlayacaktı.

Boston yerleşkesi artık kimse için güvenli değildi ama Hunter'ın bunu söylemesine gerek yoktu.

Lucan biliyordu. Ağırbaşlı sesi durumun ciddiyetini yansıtıyordu ama ağır sessizliği daha da anlamlıydı.

Hunter ona, "Detroit'teki görevimle ilgili bazı karışıklıklar oldu," dedi ve bu rapor derin, olgun bir lanetle karşılık buldu. Lucan'a Corinne ve ailesiyle Darkhaven'da neler olduğunu, Victor Bishop'ın bir şeyler sakladığına dair şüphelerinden Corinne'in geleceğini belirsiz bırakan ama Tarikat'a Dragos'un geçmişteki ortaklarından biri hakkında ipucu olabilecek bir şey kazandıran ifşaata kadar özetledi.

"Henry Vachon," dedi Lucan, Regina Bishop'un onlara verdiği ismi test ederek. "Onu tanımiyorum ama eminim Gideon o piçin izini bulabilir. Her türlü ipucundan yararlanmanın bizim için ne kadar önemli olduğunu söylememe gerek yok sanırım."

Dragos'ta bunu yapabiliriz."

"Elbette," diye onayladı

Hunter.

"Gideon'a Vachon için bir IID araması yaptıracağım ve bulduklarımızla birlikte size geri döneceğim. Bir saat içinde bilgi almış olmalısınız," dedi Lucan. "Peki ya Corinne? Hâlâ seninle mi?"

"Evet," diye yanıtladı Hunter, konuşurken ona baktı. "Şu anda arabada benimle birlikte." Lucan homurdandı. "Güzel. Onu yakınında tutmanı istiyorum. Burada, yerleşkede kaos içinde olduğumuz sürece, ikinizden birinin şu anda geri dönmesi iyi bir fikir değil." Hunter kaşlarını çattı, hâlâ Corinne'in sorgulayan yüzüne bakıyordu.

"Kadını benim gözetimime mi veriyorsunuz?"

"Şimdilik onun için daha güvenli bir yer düşünemiyorum." Gecenin erken saatlerinde Tarikat'a ulaşan kötü haberlere rağmen Lucan görevlendirilen devriyelerin hiçbirini iptal etmemişti. Aksine, yerleşkenin etrafındaki hava bir kademe daha yükselmişti.

Ya da yirmi.

Dante'ye, Kellan Archer Dragos'un izleme cihazını öksürerek çıkardığı anda bir saatli bombanın geri sayım saati devreye girmiş gibi gelmişti. Herkes bunun ne anlama geldiğini anlamıştı ve ufukta beliren belanın her an üzerlerine çökeceği beklentisi kimseyi yara almadan bırakmamıştı.

Ama korku ve hareketsizlik yaklaşan fırtınayı durduramazdı. Dragos'u ele geçirmeye bir santim bile yaklaşmalarını sağlayacaksa, daha da saldırganlaşmalı, her köşeyi kurcalamalı, her taşı yerinden oynatmalıydılar. Yeri tespit edilmeli ve şimdi her zamankinden daha fazla durdurulmalıydı.

Dante'ye Tess'in yanından ayrılma ve o gece Kade'le devriyeye çıkma gücünü veren tek şey bu mantık ve onun ardından gelen öfkeydi.

Kalbi yerleşkeye geri dönmüştü ama aklı tamamen oyundaydı, kaçan Ajan Murdock ve Dragos'un suikastçılarının şehirdeki varlığıyla ilgili en ufak bir ipucu bile arıyordu...

hiçbir şey.

Ve bütün gece, bir parçası başka bir tür ipucu için de gözlerini dört açmıştı.

"Dur bakalım," dedi Rover'ı Southie'deki Mystic'in aşağısındaki köhne bir yola çevirmiş olan Kade'e.

"Şuradaki adamı gördün mü?"

Kade siyah cipi yavaşlattı ve Dante'nin işaret ettiği yöne baktı. "Lucite topuklu ayakkabılara ve Forever Twenty-One modasına düşkün birkaç yaşlı geçmiş sokak fahişesinden başka kimseyi göremiyorum. Şık."

Dante diğer savaşçının mizahını paylaşamadı, her ne kadar bloğun diğer ucundaki köşede gezinen fahişeler hakkında geçerli bir noktaya sahip olsa da.

"Sanırım Harvard olabilir," dedi, eski bir tuğla deponun diğer tarafında kaybolan iri gölgeli figürün Breed olduğundan neredeyse emindi. Ve erkeğin hareket edişine, kendini taşıyışına bakılırsa, köhne sanayi bloğunun karanlığına doğru süzülürken bile, Dante onun Sterling Chase olduğuna bahse girmeye fazlasıyla istekliydi. "Arabayı durdur."

"Harvard olsa bile, bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum, dostum"

"Ne düşündüğünün canı cehenneme," diye tersledi Dante, firari arkadaşı için duyduğu endişe her şeyin önüne geçmişti.

"Kenara çek, Kade. Ben iniyorum."

Aracın durmasını beklemedi. Araçtan atladı ve vampirin gidişini izlediği yere doğru koşmaya başladı. Kade hemen arkasındaydı, nefesinin altından küfrediyordu ama ne olursa olsun arkasını kollamaya hazırды.

Tuğla deponun kenarından döndüler ve kendilerini az ilerideki düşük kiralı bir demiryolu sahasına bakarken buldular. Raylardan birinin üzerinde bir sıra öksüz yük vagonu duruyordu; paslanmış, grafiti etiketli bir vagonun yan tarafı birinin geçebileceği kadar açıktı. Bir grup insan yakınlarda durmuş, içinde yanan çöplerden parlayan ve kıvılcım çıkaran metal bir varilin etrafında toplanmıştı. Ellerini konteynırın üzerinde ısıtıyor, birbirlerine küçük bir nargile uzatıyorlardı.

Dante ve Kade yanlarından geçip giderken keşler başlarını kaldırıp bakmadılar bile. Yüzleri boş, hayalet gibiydi. Uyuşturucu, içki ve çürümüş giysi kokuyorlardı.

Saçları kirliydi, vücutları yıkanmamışların pis kokusuyla olgunlaşmıştı. Sırlı gözler odaklanmadan uzaklara bakıyor, zihinleri çürümüş, bağımlılıklarının baştan çıkarıcı pençesinde kaybolmuştu.

"Tanrı aşkına," diye tısladı Kade, iğrenerek.

"Eğer Chase bu bok çukurunda aylak aylak dolaşıyorsa, gerçekten kafayı yemiş olmalı."

Bu ifadedeki gerçeği inkâr edemeyen Dante, çenesinin acı verecek kadar gerildiğini hissetti. Chase berbat durumdaydı. Şapelde Elise'le olanları duyar duymaz bunu anlamıştı. Tarikat'tan kaçmış olması, kendi elleriyle yaptığı tabutuna çakılmış bir başka çivi idi.

Ama Dante ondan vazgeçmeye hazır değildi.

Harvard'ın tamamen kaybolmadığına inanmak zorundaydı. Belki onu bulabilirse, onunla biraz konuşabilirdi. Birkaç saat önce yerleşkede yaşananlar hakkında onu uyandırabilir ve kendisine ihtiyaç duyulduğunu söyleyebilirdi.

Ve tüm bu seçenekler başarısız olursa, Dante şu andan gelecek haftaya kadar Harvard'ın kendine zarar veren kışını tekmelemeye hazır ve istekli idi.

"Bu tarafa gitti," dedi Dante. "Buralarda bir yerde olmalı." Kade

çenesini kaldırarak açık vagona doğru işaret etti. Dante başıyla onayladı. Chase'in saklanabileceği tek yer orasıydı ama Dante de Tarikat'taki herkes kadar iyi biliyordu ki, Chase bulunmak istemiyorsa, gölgeleri bükme yeteneği nereye giderse gitsin etkili bir gizlenme sağlayabilirdi.

O ve Kade birlikte arabaya yaklaştılar. Dante büyük metal kutunun içine yayılan karanlık boşluğa doğru yürüdü. Kendini yukarı kaldırıp kasvetli mekânın etrafına hızlıca bir göz atarken, terk edilmiş insanların pis kokusu ona doğru yayılıyordu. Tüm türünde olduğu gibi karanlıkta da görüşü kusursuzdu. Uyuyan erkekler ve kadınlar arasında Chase'e dair hiçbir iz göremedi, ne de ortak bir battaniyenin altında toplanmış, boş bakışlarla ona bakan az sayıdaki insanda.

Chase orada değildi, gölgelerin en derininde bile.

"Harvard," dedi, yine de ona ulaşmaya çalışarak. Belki tanıdık bir ses duyarsa...

Sessizlikten başka bir şey yok.

Bir an bekledi, bir yanı vagonun kirli iç kısmını dolduran boşa harcanmış hayatlara ve yanan çöp varilinin üzerinde akıllarını tüttürenlere üzülyordu.

Onlar yabancıydı, bir yüzyıldan kısa bir süre içinde yaşamak ve ölmek için doğmuş insanlardı. Ama onların kayıp ve umutsuz ifadelerinde arkadaşı Sterling Chase'i gördü.

Eğer kimse onun düşüşünü durdurmazsa Harvard'ı bekleyen şey bu muydu?

Oraya gitmek istemedi, Harvard'ın kendi iblisleriyle savaşıyor olabileceğini hayal etmek istemedi.

Tegan ve Lucan'ın Chase'in kan bağımlılığına kapılabileceği konusunda haklı olabileceklerine inanmak istemiyordu. Cinslerden biri için Kan Tutkusu'na yenik düşüp Rogue'a dönüşmekten daha kötü bir kader olamazdı.

Ve bir kez kaybedildiğinde, akıl sağlığına geri dönmek için neredeyse hiç umut yoktu.

"Lanet olsun ona," diye haykırdı dişlerini sıkarak.

Vagondan rayların yakınındaki donmuş zemine düştü. Yere indiğinde, ceketinin cebindeki cep telefonunun sesinin değiştiğini hissetti.

Telefonu çıkardı ve Kade'e bir açıklama yapamadan hızlı aramayı tuşladı. "Cep telefonu," dedi hattın diğer ucundan gelen ilk zil sesini duyunca. "Eğer Harvard bu tarafa doğru koştuysa, belki de cep telefonu açıktır."

Birkaç düzine metre öteden gelen yumuşak bir trıl sesiyle sözler yarıda kesildi. Kade'in gümüş gözleri kalkık siyah kaşlarının altında parlıyordu.

"Yakaladım seni, Harvard."

Koşar adımlarla yola koyuldular, her ikisi de demiryolu avlusundan geçerek ilerideki boğuk çınlamaya doğru ilerliyordu.

Dante umut etmek istemiyordu, Harvard'ı bulsa bile, meleyen hattın diğer ucunda bekleyen şeyden hoşlanmayabileceği konusunda soğuk bir korku onu uyarıyordu. Ölçülü bir beklentiyle Kade'i raylardan uzaklaştırdı ve üzgün görünen bir çift depo binasının arasına götürdü.

Telefon sesli mesaja geçtiğinde küfrederek bağlantıyı aniden kesmek zorunda kaldı. Tekrar hızlı arama yaptı ve zil sesi daha da yakından geliyordu.

Vay anasını, neredeyse tepesine çıkmışlardı.

Etrafta kimse yoktu. Ne bir ruh, ne de insanlar.

O ve Kade daha uzağa, daha hızlı koştular, ta ki Chase'in telefonunun melodisi kulağının dibinde ve çok yakın bir yerden stereo olarak çalana kadar.

"Buraya," dedi Kade, donmuş muşambalar ve dökülmüş plastik örtülerden oluşan bir yığının yanına çömeldi. Yığının içine daldı, dibe doğru ilerlerken pislikleri etrafa savurdu.

Adam yavaşlayıp bir küfür savurduğunda Dante çıkmaz sokağa girdiklerini anladı.

Kade cep telefonunu kaldırdı, yüzü hayal kırıklığı ile çizilmişti ama

Sürpriz. "Bizi ekti dostum. Dediğın gibi buradaydı. Ama bulunmak istemedi."

"Harvard!" Dante bağırdı, o anda her şeyden çok sinirlenmişti.

Endişeden midesi bulanıyor, kalbi göğsünde küt küt atıyordu. Öfkesini etrafındaki tüm yönlele gönderdi, nafile olsun ya da olmasın, bölgeyi taramak için döndü. "Chase, lanet olsun, burada olduğunu biliyorum. Bir şey söyle!" Kade zil sesini kapattı ve telefonu cebine soktu.

"Hadi, gidelim buradan. Harvard

gitti."

Dante sessizce başını salladı. Dün gece Sterling Chase sayısız hata ve bahaneden sonra Tarikat'ı terk etmişti. Şimdi de savaşçılar arasında sahip olduğu en yakın arkadaşını terk etmişti. Tüm kardeşlerine sırtını dönüyordu ve bu gece burada olanlara bakılırsa, Dante bunu kabul etmek zorundaydı

Chase bunu kasıtlı olarak yapıyordu.

Tanıdığı Harvard bunu asla yapmazdı. Kade haklıydı.

Harvard gitmişti, muhtemelen sonsuza dek.

Bölüm 10

Hunter, Tarikat'la yaptığı telefon görüşmesi ile Detroit'in dışındaki havaalanına geri dönmesi arasında geçen sürede Corinne'le iki kelime bile konuşmamıştı. Corinne'in konuşmaya ihtiyacı olduğundan değil.

Başı hâlâ Darkhaven'da olanlardan dolayı sersemlemişti, kalbi hâlâ hamdı ve varlığının merkezinde bir yarık gibi açıktı.

Ailesini aramak için eve gelmişti ama onun yerine ihanetle karşılaşmıştı. Daha da acısı, Victor Bishop'un gücünün ve kaynaklarının kayıp küçük oğlunu bulmak için kullanılmasına dair umutları da suya düşmüştü.

Tanıdığı tek aile onu bilerek bir canavara terk etmişken şimdi kime güvenecekti?

Aracın karanlık kabininde oturmuş, Hunter havaalanının özel erişim yollarının labirentinde ilerleyip halka açık terminal ve pistlere bitişik kubbeli hangarlardan oluşan bir komplekse doğru yol alırken, ay ışığının aydınlattığı manzarayı dalgın dalgın seyrederken umutsuzluk boğazını tıkiyordu.

Corinne çocuğunu düşünmeden edemiyordu, doğumundan birkaç dakika sonra Dragos'un kollarından çaldığı kıymetli bebeği. Şimdi büyüyen bir çocuk, annesini hiç tanımamış bir ergen olacaktı.

Dragos'un tutsaklarından biri olarak çaresizdi, ne takvimi, ne saati, ne de en yetersiz konforu vardı. Oğlunun yıllarını yapabildiği tek şekilde saymıştı: dokuz aylık artışlarla,

Diğer tutsak Cins Arkadaşlarının hamileliklerini gözlemleyerek zamanın geçişini işaretliyor. Yeni doğan erkek bebeğini kucağına aldığı andan geçen hafta kurtarıldığı güne kadar on üç doğum döngüsü.

Korkunç doğum koşullarına rağmen, Corinne bebeğini gördüğü andan itibaren onu derinden sevmişti. Bu dünyaya ne kadar vahşice gelmiş olursa olsun, o kendisine aitti ve kendisinin hayati bir parçasıydı. Onu özlemenin verdiği ıstırabı hatırlıyordu. Bunu hala hissediyordu, iliklerinde bilmenin acısını

hayatta olduğunu ama nereye götürüldüğünü ya da ona ne olduğunu bilmediğini söyledi.

Şimdi bile içini kemiriyordu. Hunter şık beyaz özel jetin beklediği işaretlenmemiş hangarın içine park ederken, o taze yas duygusunu atlattı. Cep telefonunu çıkardı ve bir arama yaptı. Derin, alçak sesi arka plandaki gürültüden başka bir şey değilmiş gibi geliyordu, derin, tuhaf bir şekilde rahatlatıcı bir gümbürtü. Onun güçlü ve sakin, kendinden emin, etrafındaki her şeyi zahmetsizce kontrol eden konuşma sesi, bir şekilde anılarının kabaran gelgitlerini daha gezilebilir hale getirdi.

Bebeğini kucağına alamaması ve onu güvende tutamamasıyla ilgili acı dolu anıların dalgaları onu bataklığa sürüklemeye devam ederken, bu anının onu demirlemesine izin verdi.

Eğer bu geceki felaket buluşması ona tutunacak bir şey verdiyse, o da terk edilmenin ne kadar acımasız bir his olduğunu anladığından beri demir gibi olan kararlılığıydı. Çocuğunu terk etmeyecekti. Onu bulmak için cehennem ateşlerinin içinden bile geçebilirdi.

Dragos ve onun kötülüğü bile onu oğluna kavuşmaktan alıkoyamazdı.

Hiçbir şeyin ve hiç kimsenin yoluna çıkmasına izin vermeyecekti.

Hunter'ın kısa telefon konuşmasını bitirdiğini fark etti.

Aramayı sonlandırdı, ardından küçük cihazı ceketinin cebine geri soktu.

Başını çevirdi ve gözleri arabanın loş ışığında buluştu. "Boston'daki arkadaşlarınla her şey yolunda mı?"

O gece Tarikat'ın yerleşkesine yaptığı ilk telefon görüşmesini ona anlatmamış olsa da Corinne, Hunter'ın yanındayken kötü bir şeyler olduğunu anlayacak kadar çok şey duymuştu. Dragos'un adını ve ailesi ile evini Dragos'un şiddeti yüzünden kaybetmiş olan genç bir Darkhaven çocuğundan bahsedildiğini duymuştu. Topladığı küçük parçalardan ve Hunter'ın anlaşılması zor, neredeyse

Ŗu anda Dragos'un bir Ŗekilde ŖstŖnlŖęŖ ele geçirmeyi baŖardıęı oldukça açık gŖrŖnŖyordu.

"BŖyŖk bir tehlike altındalar mı Hunter?"

"SavaŖın ortasındaız," diye cevap verdi, ıldırııcı derecede sakin sesi kayıtsızlıktan çok kasvetli geliyordu.

"Dragos Ŗlene kadar herkes bŖyŖk bir tehlike altında." Sadece Tarikat'ın yerleŖkesinde yaŖayanlardan bahsetmiyordu. SavaŖılardan ve Irk ulusundan bile bahsetmiyordu. Hunter'ın bahsettiği savaŖ bundan çok daha bŖyŖk bir Ŗeyi kapsıyordu. Dragos'un tŖm dŖnyaya yŖnelik tehdidinden bahsediyordu.

Eğer baŖka biri bŖyle bir Ŗey sŖyleseydi, bunu dramatik bulabilirdi.

Ama bu Hunter'dı. Abartı onun kiŖisel sŖzlŖęŖnŖn bir parçası değildi. O gerçekçi ve ŖzlŖydŖ. Hem sŖzlerinde hem de davranıŖlarında kesindi ve bu da ifadesinin ağırlığını kızın Ŗzerinde daha da artırıyordu.

Corinne onun delici altın bakıŖlarına dayanamayarak arkasına yaslandı. BaŖını çevirip arabanın yolcu tarafındaki renkli camından dıŖarı baktı ve kŖŖk jetin yan tarafının açılarak merdivenlerin katlanmasını ve hangarın beton zeminine inmesini izledi.

"Beni Boston'a geri mi gŖnderiyorsun?"

"Hayır." Hunter arabanın motorunu kapattı.

"Seni hiçbir yere gŖndermiyorum. Ŗimdilik benimle kalacaksın. Lucan senin geçici olarak gŖvenlięini sağlamakla beni gŖrevlendirdi." Bekleyen uçaktan gŖzlerini ayırdı ve uzaktaki arkadaŖına bir kez daha bakmaya cesaret etti. Kimsenin korumasına ihtiyaı olmadığını savunmak istedi, hele de ŖzgŖrlŖęŖn tadını henŖz almıŖken, bu tat ne kadar acı olsa da. Ama onun açıklaması daha bŖyŖk bir soruyu gŖndeme getirdi. "Eğer Boston'a gitmiyorsak, o zaman o uçak nereye gidiyor?"

"New Orleans," diye cevap verdi. "Gideon, Regina Bishop'un Henry Vachon'la ilgili hatıralarını doğrulayabildi.

New Orleans bölgesinde birkaç mülkü var ve orada ikamet ettiği tahmin ediliyor. Şu an itibariyle Vachon, Dragos'la olan en geçerli bağlantımız." Corinne'in kalbi göğsünde sertçe çarptı. Henry Vachon, Tarikat'ın Dragos'la en iyi bağlantısıydı... bu aynı zamanda onun da Dragos'la en iyi bağlantısı olduğu anlamına geliyordu.

Belki de oğluna ne olduğunu öğrenmek için sahip olduğu tek bağlantı.

Hunter'a ya da başka birine tasmalanma fikrini reddetmek istese de, daha büyük bir kısmı elinde çok az seçenek ve daha da az kaynak olduğunu anlıyordu. Eğer Hunter'a bağlanmak onu Henry Vachon'a ve çocuğuyla ilgili herhangi bir bilgiye yaklaştıracaksa, bunu yapmak zorundaydı.

Çocuğu için her şeyi yapar.

"Vachon'u bulabilirseniz ne yapacaksınız?" diye sordu.

"Görevim basit: Dragos'la olan bağlantısını tespit etmek ve elde edebileceğim her türlü yararlı istihbaratı almak. Sonra da gelecekteki olası serpintileri engellemek için hedefi etkisiz hale getirmek."

"Yani onu öldürmeye mi niyetlisiniz?"

Corinne bir soru değil ama acımasız bir anlayışla söyledi.

Hunter'ın sert bakışlarında hiçbir tereddüt yoktu. "Eğer Vachon'un geçmişte ya da günümüzde Dragos'a bağlı olduğunu tespit edersem, ortadan kaldırılmalı." Başını hafifçe salladığını hissetti ama içinde ne düşüneceğinden emin değildi. Yaşadığı çileyle bir ilgisi varsa Henry Vachon'a acıyamazdı ama bir yanı da Hunter'ın acımasız mesleğinin bu kadar sık ölümle uğraşan birini nasıl etkilediğini merak ediyordu.

"Yapmak zorunda olduğun şeyler seni hiç rahatsız ediyor mu?" Bu soruyu sormanın kendisine düşüp düşmediğine karar verme fırsatı bulamadan sordu. Cevabı bilmek isteyip istemediğini düşünecek zamanı bulamadan önce.

"Hayat senin için gerçekten bu kadar az şey mi ifade ediyor?"

Hunter'ın sert, yakışıklı yüzü irkilmedi. Yüksek elmacık kemiklerinin ve kare kesimli çenesinin açıları keskin kenarlı çelik kadar sert ve acımasızdı. Sadece ağzı yumuşak görünüyordu, dolgun dudaklarında ne bir kaş çatma ne de bir sırtıma vardı, sadece sakın, çıldırtıcı bir tarafsızlık.

Ama onu en çok etkileyen gözleri oldu. Sık kırpılmış sarı saçlarının tepesinin altında, gözleri delici ve araştırıcıydı. Ne var ki, onu ne kadar keskin bir şekilde delip geçseler de, ne kadar derinlemesine bakarsa baksınlar, kendilerinden hiçbir şey göstermemeye daha da kararlı görünüyorlardı.

"Ölümle uğraşıyorum," diye cevap verdi o zaman, özür ya da mazeret dilemeden. "Bu benim içine doğduğum ve çok iyi yapmak için eğitildiğim bir rol."

"Ve hiç şüphe etmiyorsun?" Bilmek için bastırmaktan kendini alamadı. Çok yalnız ve yalnız görünen bu zorlu Irk erkeğini anlamak istiyordu.

"Hiç yapmadığınız bir şeyi hiç sorgulamıyor musunuz?"

O anda yüzünde karanlık bir şey parladı. Gözlerinde bir kaçamak parıltısı vardı, diye düşündü. Kısa ama kaçırılması imkânsızdı ve bir saniye sonra arabanın anahtarlarını avuçlayıp aracın orta konsoluna bırakırken kirpiklerinin aşağıya doğru inmesiyle sustu.

"Hayır," diye yanıtladı sonunda. "Görevlerimin yapmamı gerektirdiği hiçbir şeyi sorgulamam. Asla." Sürücü tarafındaki kapıyı açtı ve araçtan inmeye başladı. "Uçak bizim için hazır. Gece hâlâ bizden yanayken hemen gitmeliyiz."

"Şu anda New Orleans yolundalar."

Lucan, Gideon Hunter'la yaptığı görüşmeyi bitirip Tegan'la birlikte teknoloji laboratuvarının konferans masasına döndüğünde başını kaldırdı ve açılmış bir dizi planı inceledi. "Corinne Bishop ya da Detroit'teki akrabalarıyla ilgili başka bir sorun yok mu?"

"Hunter endişeli görünmüyordu."

Gideon cevap verdi. "Durumu kontrol altına aldığını söyledi."

Lucan homurdandı, daha önce devam eden tartışmanın ağırlığına rağmen alaycıydı.

"Bu cümleyi daha önce nerede duymuştum?"

Geçtiğimiz bir buçuk yıl boyunca birden fazla kişinin söylediği meşhur son sözler."

"Evet." Gideon soluk mavi gözlüklerinin kenarından kaşlarını kaldırdı. "Genellikle kısa bir süre sonra sahadan gelen bir telefonla kontrol altında olduğundan emin olunan durumun aniden ve tamamen FUBAR'a dönüştüğü bildirilir."

Lucan'ın kendisi de bu konuda suçlanamazdı, Tegan ya da Gideon da öyle.

Yine de bahsettikleri kişi Hunter'dı.

Tegan onun düşünce tarzını anlamış gibiydi. "Eğer o adamın bazı kötü görevlerden kanlar içinde döndüğünü görmeseydim, onun kas ve kemikten değil çelik ve kablolardan yapıldığını söylerdim. O bir makine. DNA'sında olmadığı için hata yapmaz.

Hunter'ın herhangi bir sürprizi olmayacak."

"Olmasa iyi olur," diye cevap verdi Lucan.

"Zaten elimiz kolumuz yeterince dolu." Bununla birlikte üçü de dikkatlerini Lucan'ın masanın üzerine yaydığı planlara yöneltti.

Planlar, Dragos Tarikat'ın elinden kaçtıkça yerleşkenin ne kadar savunmasız hale geldiğini fark etmeye başladıktan kısa bir süre sonra, son birkaç aydır özel olarak üzerinde çalıştığı bir şeydi.

Bu, yepyeni bir genel merkezin tasarımıydı.

Vermont'un Yeşil Dağları'nda iki yüz dönümlük bir araziyi çoktan satın almıştı ve birçok yeraltı odasında ve özel olarak tasarlanmış tesislerinde küçük bir kasabayı barındırabilecek geniş, yüksek güvenli, son teknoloji ürünü bir sığınak için planlar neredeyse tamamlanmıştı. Burası muazzam ve inanılmazdı, Dragos yerleşkenin yerini öğrendiğine göre tam da Tarikat'ın ihtiyaç duyduğu türden bir yerdı.

Tek sorun, bu büyüklükte ve kapsamda bir tesise bir yıl ya da daha uzun bir süre ulaşamayacak olmasıydı.

Bugün bir şeye ihtiyaçları vardı, ileride değil.

Gideon bir süre sonra, "Belki de ayrılmayı düşünmeliyiz," diye önerdi.

"Hiçbirimiz parasız ya da sahipsiz değiliz. Demek istediğim, hiçbirimizin mülkü bu yerleşke kadar güvenli değil, daha doğrusu eskisi kadar güvenli değil. Ama seçeneksiz de değiliz.

Belki de en akıllıca ve en hızlısı her birimizin eşini alıp başka yerlere taşınması olacaktır." Tegan'ın yeşil gözleri Lucan'a ciddi bir bakış atarken karanlık bir şekilde parlıyordu. Diğer Birinci Nesil savaşçısının ne düşündüğünü sormaya gerek yoktu. Lucan ve o, her ne kadar tarihsel olarak araları pek iyi olmasa da, Tarikat'ın son kurucu üyeleriydiler. Tarikat'ın kuruluşundan bu yana geçen yaklaşık yedi asır boyunca yan yana savaşmış, sayısız kişisel cehennem ve zafer yaşamışlardı.

Birbirleri için öldürmüşler, birbirleri için kan dökmüşler... hatta bazen birbirleri için ağlamışlar. Sadece bu yere birlikte varmak için.

Birlikte, bölünmeden.

Lucan şimdi Tegan'ın bakışlarında ham, ortaçağdan kalma bir vahşet görüyordu. Bunu anladı. O da hissetti.

"Tarikat parçalanmayacak," diye cevap verdi Lucan, Dragos'un onları düşünmeye zorladığı şey için duyduğu öfkeyle. "Bizler savaşçıyız. Kardeşiz. Akrabayız. Kimsenin bizi dehşet içinde dağıtmasına izin vermeyeceğiz."

Gideon başını salladı, ciddi ve sessizdi. "Evet," dedi onların bakışlarıyla buluşarak. "Sik beni, tamam mı?"

Tamamen saçma bir fikir. Aklımdan ne geçiyordu bilmiyorum." Gergin bir kıkırdamayı paylaştılar, hepsi de yerleşkenin geri kalanının herkesin kaderine karar vermeleri için kendilerine emanet edildiğinin farkındaydı. Ve seçenekleri son derece azdı. Dragos onları fiçidaki balıklar gibi kapana kısırmıştı ve her an ateş etmeye başlayabilirdi.

"Reichen ve Claire'in Avrupa'da mülkleri var," diye belirtti Gideon. "Yani, buradaki yerleşkeyi boşaltıp bir anda yurtdışına taşınmak pek de ideal olmazdı."

Lucan bu seçeneği değerlendirdi. "Peki ya teknoloji laboratuvarı? Buradan çıksak bile Dragos'u zor durumda bırakmayı göze alamayız. Başka bir yerde dükkân açmanız ne kadar çabuk mümkün olur?"

"Tamamen sorunsuz olmazdı," diye yanıtladı Gideon.

"Ama her şey mümkün."

"Peki ya Tess?" Tegan'ın sorusu üzerlerine bir çekiç gibi indi. "Bahsettiğin türden bir hamleyi gerçekten yapabileceğini düşünüyor musun? Bu konuda, Dante'nin bu riski almaya istekli olduğunu düşünüyor musun?"

Tegan başını salladı ve Lucan onun haklı olduğunu biliyordu. Tess ve Dante'den bu büyüklükte bir yer değiştirme çabası için onun ya da yakında doğacak oğullarının sağlığını ve refahını tehlikeye atmalarını isteyemezlerdi.

Lucan'ın, Tarikat'ın yeni merkezini Dragos'un varsayılan operasyon üssünden bu kadar uzakta kurmanın uygulanabilirliği konusunda şüpheleri olduğu gerçeğinden bahsetmiyorum bile. Piçin üzerindeki baskıyı yakın mesafeden sürdürmek çok daha kolay olacaktı.

Lucan durumun imkânsızlığıyla boğuşurken, çevresinde bir hareketlenme yakaladı ve Lazaro Archer'ın laboratuvarının cam duvarlarının önünden geçtiğini fark etti. Birinci Nesil sivil kapıların önünde durakladı ve elini izin verir bir hareketle kaldırdı.

Lucan Gideon'a baktı. "Onu içeri alın."

Gideon iş istasyonuna doğru eğildi ve bir düğmeye basarak teknoloji laboratuvarının kapılarını yumuşak bir hidrolik tıslamayla serbest bıraktı.

Lazaro Archer içeri girdi, 1.80 boyunda ve heybetliydi, birinci nesil genleri ona savaştan ve kan dökmekten yüzlerce yıl uzak yaşamış olmasına rağmen bir savaşçı görünümünü veriyordu.

Ta ki Dragos gözünü Archer'ın ailesine dikene kadar.

"Kellan nasıl?" Lucan, tüm bu olanların stresinin kasvetli İrk büyüğünün gözlerinden okunduğunu görerek sordu.

"Her geçen saat daha iyiye gidiyor."

Archer cevap verdi. "Görünüşe göre onu bu kadar hasta eden şey cihazmış.

O güçlü bir çocuk. Tüm bunların üstesinden gelecektir, bundan hiç şüphem yok." Lucan ona yavaşça başını salladı. "İkiniz için de mutluyum, Lazaro. Ailenin Tarikat'ın Dragos'la olan savaşının ortasında kalmasına üzıldüm. Bunu siz istemediniz. Tüm bu yaşadıklarınızı hak etmediğinize de eminim."

Savaşçılara katılmak üzere masaya doğru yürürken Archer'ın koyu renk gözleri biraz daha keskinleşti. Bakışları, Lucan'a bakmak için geri gelmeden önce kısa bir süreliğine açılmış planların üzerine düştü. "O gece, Darkhaven'ım kül ve moloz yığınının döndükten, tek oğlum Christophe, Kellan'ın kurtarılma haberini beklediğimiz araçta yanımda vurulduktan sonra sana ne söylediğimi hatırlıyor musun? Sana bir söz vermiştim."

Lucan hatırladı. "Bana Dragos'un yok edilmesine yardım etmek istediğini söylemiştin. Kaynaklarınızı bize sunmuştunuz."

"Doğru," diye yanıtladı Archer.

"Neye ihtiyacın varsa, senindir. Tarikat benim en büyük sadakat ve saygıma sahiptir Lucan. Bugün Kellan'ın başına gelenlerden sonra daha da fazla. Tanrım, sırf yardımımıza geldiğiniz için hepinizin çok daha büyük bir tehlike altında olduğunu düşünüyorum."

"Yapma," diye sözünü kesti Lucan. "Burada suçlanacak bir şey yok. Ne sana ne de çocuğa karşı. Dragos seni kullandı. Yaptığı her şeyin bedelini ödeyecek."

"Yardım etmek istiyorum," dedi Archer tekrar. "Bazı kadınlardan burada yerleşkeyi taşıma planlarını tartıştığınızı duydum."

Lucan'ın bakışları Tegan ve Gideon'dan Archer'a döndü. "Bunu yapabilmeyi umuyorduk ama şu anda mümkün olmayabilir."

"Neden olmasın?"

Lucan planları işaret etti. "Üzerinde çalıştığımız planlarımız var, ancak gerçek bir fark yaratmak için zamanında hayata geçirilemezler. Diğer tek seçeneğimiz operasyonlarımızı denizaşırı ülkelere taşımak, ancak Dragos'un çabalarını burada, New England'da yoğunlaştırdığını göz önünde bulundurursak, birkaç bin mil öteye gitmek pek de iyi bir tercih sayılmaz."

"Peki ya Maine?"

Lucan kaşlarını çattı. "Şurada burada birkaç dönüm arazimiz var ama geçici ya da başka türlü, tüm yerleşke için uygun bir üs olarak çalışabilecek hiçbir şey yok."

Archer yavaşça, "Bilmiyorsun," diye cevap verdi.

"Ama öte yandan benim böyle bir yerim var."

Bölüm 11

Chase yavaşça uyandı, hastalıklı, tatlı, dumanlı bir koku burun deliklerine doldu ve onu kalın, ağır bir uykunun karanlığından çekip çıkardı.

Gözleri açılmayı reddediyordu. Vücudu halsizdi, uzuvları ağırlaşmıştı, yatağı olduğu anlaşılan soğuk ve sert yüzeye yüzüstü uzandığı yerde kurşuni bir renk almıştı. Kavrulmuş boğazıyla inledi, ağzında pamuk kuruluğundan başka bir şey yoktu. Çaba sarf ederek tek göz kapağını kaldırmayı ve kokuşmuş çevresine bakmayı başardı.

Eski bir vagonun içindeydi. Yer yer paslanmış, küçük delikler metali kemirmiş ve şimdi dışarıdan kör edici beyaz ışık yayıyordu. Gün ışığı.

Başının üstünden gelen ışınlar, çatının narin bir dantelden biraz daha fazlası olduğu, bir kısmının hurda tahta ve plastik kaplamalarla gelişigüzel yamanmış olduğu yerde parlıyordu. Onun için yeterli bir örtü değildi.

Parlak bir güneş ışığı nimbusu doğrudan çıplak elinin arkasına yönelmişti. Onu uyandıran pis kokunun bir parçası olarak derisinde çirkin bir yanık oluşturmuştu.

"Lanet olsun." Chase kendini yukarı kaldırdı ve gölgeli bir köşeye doğru kamburunun üzerine çöktü.

İşte o zaman vagonun kötü kokusunun diğer kaynağını gördü. Uyuduğu yerin yakınında ölü bir erkek yatıyordu. Adamın asker yeşili parkası omuzlarından sıyrılmış, yüzü dehşet içinde buruşmuş, korkunç bir beyazlığa bürünmüştü. Boğazı birçok yerinden delinmiş ve yırtılmıştı.

Chase'in çılgınca beslenmesinin grotesk kanıtlarını tanımlamak için "vahşileşmiş" daha iyi bir yol gibi görünüyordu.

Susuzluğunu hatırladı. Vagonun dolu sığınağına girdiğini, parlayan gözlerini ve sivri dişlerini gören evsiz bağımlıların çılgılık attığını hatırladı.

İnsanlar derme çatma barınaklarından kaçarken, en yavaş olanı yakalamıştı.

sürüsünden en kolay avı ayıklıyor.

İri adam savaşarak yere düşmüştü ama hiç de rakibi değildi. İnsanı vagonun pis zeminine atıp beslenirken, Chase'in içinde karanlık ve derin bir şekilde dönen vahşı ihtiyacı hiçbir şey durduramazdı.

Onu kurutmuştu. Onu öldürdü.

Yaptığı şeye bakarken, bunun için duyduğu utanç Chase'i sardı. Burada bir çizgiyi aşmış, İrk yasasının değışmez bir ilkesini çiğnemişti. Kendi onur duygusunu, tüm yaşamı boyunca kararlılıkla sarıldığı tek şeyi ayaklar altına almıştı.

Bir de Tarikat meselesi vardı.

Onların güvenini boşa harcamıştı. Dün gece Dante ve Kade onu fark ettiklerinde, endişeyle peşinden gittiklerinde, demiryolunun gölgelerinde haşarat gibi sinmişti. Orada olduğunu, kendini gizlemek için yeteneğini kullandığını, çağrılarını kasten görmezden geldiğini biliyorlardı. Ona biraz olsun güvenleri kaldıysa bile, onlarla yüzleşmeyi reddederek onu da paramparça etmişti.

Özellikle Dante'yi onlardan uzak tutmak canını yakmıştı ama savaşçı dostlarından herhangi birinin onu bu halde görmesine izin vermek canını daha da çok yakardı. Bütün gece avlanmış, bir kez karnını doyurmuştu ama bu onu doyurmaya yetmemişti. Susuzluk onu, kendisi gibi fahişelerin ve bağımlıların kümelendiğı, nehrin yakınındaki sanayi bölgesinin sefaletine sürüklemişti.

Susuzluğu utanç nedir bilmiyordu, sadece arzuluyor ve ihtiyaç duyuyordu.

Chase daha birkaç saat önce içtiğinden fazlasını içmiş olmasına rağmen hâlâ can atıyordu.

Ölü insana ters ters baktı, onun görüntüsünden ve kokusundan rahatsız olmuştu. Oradan çıkması gerekiyordu. İçindeki taze, muhtaç sızıyla Chase cesedin paltosunu çıkardı, sonra da gri eşofman üstünü ve bol kot pantolonunu çıkardı. Kendi kıyafetleri, bir gece önce Tarikat'ın yerleşkesinden ayrılırken giydiğı siyah tayt, dikkatsizce beslenmekten kana bulanmış ve iğrenç bir hal almıştı. Onları çıkardı, sonra insaninkileri giydi.

Kıyafetler. Kot pantolon ve sweatshirt Chase'in türünden biri için küçüktü ve muhtemelen eski sahibi onları Goodwill'den aldığından beri temizlenmemiştir.

Chase, birini öldürmüş gibi görünerek etrafta dolaşarak dikkat çekmediği sürece umursamıyordu.

Yıkık dökük kıyafetlerini bir eline alarak vagonun kısmen aralık duran kapısına doğru yürüdü. Kapıyı araladı ve kendi türünden çok az kişinin isteyerek tanık olacağı bir manzaraya baktı.

Güneş ışığı parlak mavi bir kuşluk vakti gökyüzünden vuruyordu. Aşağıdaki zemini aydınlatıyor, demiryolunun kirli karını ve donmuş çamurunu parlatıyordu. Yakın çevresinin çirkinliğine rağmen, yeni bir şafakta gün ışığının ilk kez görüldüğü o anda, çevresindeki sefalet meydan okuyan bir güzellik vardı.

Susuzluğunun aciliyetine bile meydan okuyarak durduğu yerde durmasına ve içinde yaşadığı mucizevi dünyaya bakmasına neden oldu. Damarlarında zonklayan her nabızla birlikte parmaklarının arasından kayıp gittiğini hissettiği dünyaya.

Chase aşırı hassas gözlerini imkansız parıltıdan korumak için kolunu bir siperlik gibi kaldırdı.

Yüzünü yukarı kaldırdı ve sabahın alışılmadık, muhteşem sıcaklığının yüzünü ısıtmasına izin verdi.

Acımaya başladı.

Çok geçmeden yanmaya başladı.

Güneşin onu çıtır çıtır pişirmesi ne kadar sürerdi? Muhtemelen yarım saat, diye tahmin etti, yanakları ve alnındaki derisi ısınırken asit yanığının tadını çıkarıyordu. Otuz dakika sonra artık açlık olmayacaktı. Artık utanç olmayacaktı. Kendini çok davetkâr, çok kutsanmış bir şekilde karanlık ve sonsuz görünen uçurumdan uzak tutmak için daha fazla mücadele etmeyecekti.

Bu fikri uzun, dayanılmaz bir süre düşündü ve iradesini test etti.

Ama bunda bile başarısız oldu.

Susuzluğunun pençeleri içine daha da batarken, Chase vagonun kenarından adımını attı ve aşağıdaki zemine düştü. Rayları geçti ve harap olmuş savaşçı kıyafetini, dumanı tüten bir çöp varilinin yanan karnına attı.

Sonra tekrar avlanmaya başlayabileceği gece karanlığını beklemek için bir sığınak bulmak üzere hızla uzaklaştı.

New Orleans'a sabahın erken saatlerinde varmışlar ve havaalanından taksiye binerek Hunter'ın turistik bölgenin kalbi olduğunu düşündüğü bir otele gitmişlerdi. Sokak gürültüsü ve müzik, dördüncü kattaki pencerelerinin altından gün ağarınca kadar yankılanmış, Hunter'ın duyularını en ufak bir sorun belirtisine karşı tetikte tutan bir gürültü yaratmıştı.

Uyumak gibi bir niyeti olduğundan değil. Dinlenmeye pek ihtiyacı yoktu; her gün en fazla bir ya da iki saat. Bu şekilde eğitilmişti; vücudunu her duruma hazır tutan, zihnini her an harekete geçmeye hazırlayan bir disiplin.

Öte yandan, Corinne geldiklerinde ölü gibi uyumuştı.

Onun çok yorulduğunu, fiziksel olarak tükendiğini biliyordu. Duyguları da çok yıpranmıştı ama eğer verimsiz bir kendine acıma ve gözyaşı krizine girmek isteseydi, bu konuda ona hak vermek zorundaydı. Olağanüstü bir güçle dayanmıştı. Bishop Darkhaven'dan ayrıldıklarından beri kararlı görünüyordu. Hatta meydan okuyordu.

Corinne'e onun himayesi altında olduğunu söylediğinde yeterince anlayışlı davranmıştı ve ona Tarikat için üstlendiği görevin ikisini de, kendisini esir alan ve ona işkence eden kişinin müttefiki olduğu bilinen Henry Vachon'un potansiyel düşman bölgesine götüreceğini söylediğinde hiç de mantıksız bir telaşa kapılmamıştı. Corinne bu fikir karşısında neredeyse hevesli görünüyordu, bu da onda dikkatli bir merak uyandırmıştı.

Şimdi de bitişikteki banyonun küvetinden gelen su sesini dinliyordu. Corinne öğleden kısa bir süre sonra temizlenmek için içeri girmiş, uyumuştı.

Otel odasının perdeyle çevrili oturma alanının ışıksız kasvetinde şehrin ve civardaki mahallelerin haritalarını incelerken sabah boyunca konuşmaya devam etti.

Kadının kapıyı sıkıca kapatmayı ihmal ettiğini fark etmişti ve son otuz yedi dakika boyunca, kadının küvette çıplak bir şekilde uzanarak geçirdiği zamanın tamamı boyunca, oturduğu yerdeki karanlığa dökülen ince altın lamba ışığına bakmaktan kasıtlı olarak kaçınmak zorunda kalmıştı.

Otele vardıklarında lobiden aldığı yayılmış haritalara odaklandı. Bunlar kısaltılmış sokak listeleriydi ve çoğunlukla asıl amaçları en yakın restoranları, barları ve caz kulüplerini bulmak olan turistler için tasarlanmıştı.

Hunter kısa süre içinde Gideon'dan Henry Vachon hakkında daha fazla bilgi alacaktı; o zamana kadar çeşitli sokakları ve bölgeleri tanımak için zamanını faydalı bir şekilde kullanacağını düşündü. Gün batımına kadar sanal bir keşif yapacak, sonra da dışarı çıkıp Vachon'un şehrinin kendi gözleriyle görebilecekti.

Bakışlarının odanın karşısındaki kısmen açık kapıya kaymasını engelleyecek herhangi bir şey.

Kadının tıpayı çekmesiyle boşalan suyun şırıltısını duyduğunda kararlılığı test edildi.

İçeride hareket ederken teni porselene çarparak gıcırdadı, sıvı sıçramaları küvetten çıktığını gösteriyordu. İnce kolunun uzanıp duvardaki cilalı metal çubuktan kalın beyaz bir havlu aldığını gördü. Kadın vücudundaki suyu kurulamaya başladığında havlu kumaşın hışırtısını duydu.

Gözlerini tekrar önündeki sehpayı kaplayan çalışmaya çevirmeye zorladı.

Tam bir konsantrasyonla haritanın şu anda kaldıkları bölümünü inceledi, çok renkli ızgarayı ve ona karşılık gelen sokak adlarını hafızasına kaydetmeye niyetlendi: Kaldıkları otel Yukarı Fransız Mahallesi denilen bir bölgedeydi. Şehrin bu bölümü Iberville Caddesi ile St. Anne Caddesi arasındaki çok sayıda bloğu kapsıyordu ve bir tarafı

North Rampart adında bir cadde ve diğer tarafta Mississippi Hafifçe aydınlatılmış açık kapı aralığından Corinne'in çıplak kalçasına bir an göz attı.

Havlu aşağı indi, sonra baldırının ince uzun kısmını kurulamak için ayağını kaldırıp tuvaletin kapalı kapağına dayadı.

Karnında alevlenen sıcaklık şimdi daha da azalmıştı. Hunter

başka tarafa bakmak istedi.

Öyle demek istedi.

Ama sonra kadın tekrar kıpırdandı ve adamın bakışları göğsünün küçük, yuvarlak kıvrımına takıldı. Onu taçlandıran meme ucu koyu gül rengindeydi ve kremsi teniyle kışkırtıcı bir tezat oluşturuyordu. Yumuşak, solgun teninin kabarıklığında beliren o tatlı pembe tomurcuğa baktı. Daha önce hiç çıplak bir kadın göğsü görmemişti. Arada sırada filmlerde ve televizyonda görmüştü elbette ama o sert görünümlü, fena halde şişirilmiş örneklerin hiçbiri Corinne'in çıplak formunda gördüğü narin mükemmellikle kıyaslanamazdı.

Onu daha fazla görmek istiyordu; bunu bu kadar çok istemesi onu şok etmişti. Onun görüş alanına girip çıkmasını izledikçe uyarılma duygusu etrafını sarmaya ve sıkılaşılmaya başladı. Cildi sıcak ve hapsedici hissediyor, göğsü boyunca ve boynu boyunca çok sıkı çekiliyordu. Daha da aşağıda, gerginlik her saniye daha da kötüleşiyor, cinsel organı kıpırdanıyor, damarlarındaki ani kan akışıyla sertleşiyordu.

Şoktan mı yoksa utançtan mı, emin olmasa da nefesinin altından sessizce homurdandı. Ona karşı bu merakı, bu istenmeyen cinsel farkındalığı hissetmek istemiyordu. Çocukluğundan beri temel ihtiyaçların ya da arzuların üstünde olmak için taviz vermeden disiplinli bir şekilde eğitilmişti.

Yine de şu anda dikkatini Corinne Bishop'tan ayıramıyordu.

Çok dar kıyafetlerinin bağlayıcı sıkıntısını hafifletmek için yer değiştirirken bile, daha uzun bir bakış umuduyla bir bakış daha çalarak baktı. Büyük beyaz havlunun kısa bir süre için elden düşmesini dileyerek gözlerini ona dikti

ve daha avantajlı bir görüş alanı için dirseğine yaslanmasına neden olan merakını giderdi.

Şakakları neredeyse kasıklarına yerleşen zonklama kadar ısrarla atıyordu.

Bu kadar sert, bu kadar acımasızca kaldırılmamış olsaydı, sadece acısını dindirmek için bile olsa, elini uyarılmışlığının zorlu darbeleri üzerinde gezdirmek isteyebilirdi. Bunun yerine dürtüsüyle savaştı.

İnce.

O anda Corinne'in içindeki tüm erkekler ona kilitlenmişti ve Corinne'in onun aç gözlerinin ağırlığını hissetmemesi için bilincini kaybetmiş olması gerekirdi.

Belki de bir şeyler hissediyordu.

Aniden döndü ve dar bir şekilde açılan kapıdaki boşluktan kaçmaya çalıştı. Hareket ederken, adamın bırakmasını istediği havlu elinden kaydı. Havlu bir yandan aşağı doğru sallanarak omurgasının sütununu ve kalp şeklindeki arka tarafının üst kıvrımını ortaya çıkardı.

Nefesi kesildi, ciğerlerinde alçak bir törpüye takıldı. Vücudunun kadınsı güzelliğinden değil, belli ki bir noktada ona uygulanan vahşetten.

Kızgın kırmızı yara izlerinden oluşan bir ağ, sırtının pürüzsüz tuvalinde omuzdan kalçaya kadar uzanıyordu. Muhtemelen bir zincirin kırbacından arta kalan iğrenç yaralar da cildindeki harabiyete bakarak onu donuk bir şaşkınlığa sürükledi.

Neye katlanmak zorunda kalmıştı?

Dragos'un kötülüğü onu ne kadar derinden yaralamıştı?

Bir an önce hissettiği tüm sıcaklık, o yara izlerinin görüntüsü tarafından gölgede bırakıldı. O anda anlaşılması zor ve yabancı bir şeyin onu sardığını hissetti, derinlerde bir yerden ona doğru yükseliyor gibi görünen duygular, bir

ulaşılamaz bir yerde, uzun süre ulaşamayacağı bir yerde.

Ona yapılanlar için duyduğu pişmanlık, sorumlu canavar için karanlık, kabaran bir öfke dalgasıyla birlikte içinden taştı.

İçindeki küçümsemeyi tutamayarak küfretti.

Corinne'in başı döndü, ıslak siyah saçları çıplak omuzlarına çarparken aceleyle havluyla örtünmeye çalıştı. Açık kapının ince aralığından Corinne'in gözleri adamın bakışlarıyla çarpıştı. Kızın gözünü budaktan sakınmayan bakışlarında bir meydan okuma vardı, öyle bir iğlik ki, Corinne'in yaralarını bilmesinin, onun için en az cezanın kendisi kadar derin bir ihlal olduğuunu hissetmesine neden oldu.

Hunter bakışlarını başka yöne çevirerek haritalarına geri döndü.

şimdiye kadar yapabildiğini bile fark etmediği sempati duygusuyla, saygısından gözlerini kaçırdı. Corinne'in çıplak ayaklarının banyo zeminindeki fayanslar üzerinde birkaç adım atmasını dinledi.

Kadın kapıyı yavaşça kapatırken kapı gıcırdadı ve onu dışarıda bırakacak şekilde sıkıca kilitledi.

Evet, tabii ki. Anlıyorum." Victor Bishop o öğleden sonra çalışma odasındaki şöminenin yanında durmuş, Darkhaven'ın özel hattından konuşuyordu. Aramayı yapmayı düşünmüştü ama bunun tek nedeni hoş karşılanmayan haberinin kendisine getirebileceği potansiyel fkeydi.

Sonunda, ittifakını yeniden teyit etmenin, kendisini bir kez daha sebepsiz düşman ateşi altında bulmamak için uygun renkte bir bayrak diktiğinden emin olmanın kendi yararına olacağını düşündü.

"Eğer daha fazla bilgi sağlayabilirsem, emin olun, hemen sizinle temasa geçeceğim."

Boğazını temizledi, sesine gariplik katan korkudan nefret ediyordu. "Ve, lütfen, ah, eğer...

bu son olaylarla hiçbir ilgim olmadığını bildiğinden emin olmak için

olaylar. Onun güvenine asla ihanet etmedim. Şimdi onun hizmetindeyim ve öyle kalacağım."

Sadece mırıldanan bir hoşça kal kelimesinin ardından, telefonun diğer ucundaki bağlantı aniden kesildi.

"Lanet olsun," diye hırladı Bishop, telefonu kulağından uzaklaştırarak. Etrafında döndü, yarı yarıya telsiz ahizeyi en yakın duvara fırlatmak istiyordu.

Yalnız olmadığını görünce şaşırarak hemen geri çekildi.

Regina onun arkasında duruyordu, sessizdi, kırmızı çerçeveli gözleri kınıyordu.

"Hâlâ yatakta olduğunu sanıyordum," dedi, onun yanından geçip telefonu dikkatle masasındaki konsoluna yerleştirirken bilmiş bir tavırla. "Yorgun görünüyorsun canım. Belki de geri dönüp biraz daha dinlenmelisin."

Corinne ve Bostonlu savaşçı Darkhaven'dan ayrıldıktan hemen sonra yatağına girmişti.

O zamandan beri onunla konuşmaya çalışmamıştı; dün geceki itirafının asla onaramayacağı bir gedik olduğunu biliyordu.

Regina'yla olan ortak kan bağı bile şimdi kırılmış olanı onarmaya yetmeyecekti. Birbirlerine kan ve yeminle bağlıydılar ama Regina'nın güveni ve aşkı bir daha asla onun olmayacaktı.

İtiraf etmeliydi ki bir yanı rahatlamıştı. Yalan çok uzun zamandır bir yükü, Regina'yla olan içgüdüsel bağı her zaman orada, ona çelme takmaya hazırken, yaşlı ve şaşkın baba maskesini takmak çok yorucuydu. Artık her şeyi açıklığa kavuşturmak iyi hissettiriyordu.

İçine sızan yakıcı bir zehir gibi hissettiği küçümsemeye rağmen özgürleştirici.

Regina'nın aşağılayıcı bakışları ve kendi damarlarında yankılanan nabzının çılgın gümürtüsüyle ona doğru akıyordu.

"Kiminle konuşuyordun Victor?"

"Önemli biri değildi," diye cevap verdi ve onu ters ters bakarak başından savdı.

Ona doğru bir adım attı, iki eli de iki yanında yumruk olmuştu. "Bana yine yalan söylüyorsun. Daha doğrusu hâlâ. Ne zamandır bana yalan söylediğini düşünmek beni hasta ediyor." Öfke içinde alevlendi. "Yatağına dön canım. Belli ki aşırı sinirlisin ve daha sonra pişman olacağın şeyler söylemeni istemem."

"Şimdi her şeyden pişmanım," dedi, kaşlarını çatarak ona bakarken.

"Yaptığın şeyleri nasıl yapabildin Victor? Corinne'e yaptıklarını bilerek kendinle nasıl yaşayabildin?"

"Anlayamadığın şey," diye homurdandı, "yaptığım şeyi bizim için yaptığım.

Oğlumuz için.

Starkn, Sebastian'ın peşine düşecekti. Oğlumuzu, kanlı canlı çocuğumuzu tehlikeye atacak değildim."

Regina ona sanki kendisine vurmuş gibi baktı. "Corinne bizim de çocuğumuzdu Victor. O ve Lottie de en az Sebastian kadar bizim çocuklarımızdı. Onları hayatımıza, kalbimize aldık, tıpkı bizim için doğmuşlar gibi."

"Benim için aynı şey değildi!" diye tersledi ve yumruğunu masaya indirdi. Oğlunu, dünyayı avucunun içine alması gereken hassas, aşırı düşünceli genci düşündüğünde içinden boşuna bir öfke akıyordu. Bishop'un etraflarında dikkatle ördüğü aldatma ağı olmasaydı, tüm bunlara ve daha fazlasına sahip olabilecek gelecek vaat eden oğlunu.

Yeterince dikkatli değildi, diye düşündü şimdi.

Bu ağ sonunda Sebastian'ı bulmuş, onun iyiliğini ve geleceğini boğmuştu.

"Önemli değil," diye mırıldandı Bishop, açıkça öfkeli olan Cins Arkadaşına. "Olan oldu. Zaten hepsi bir hiç uğrunaydı. Sebastian'ı korumak için yaptığım her şeye rağmen onu kaybettik."

Regina'nın gözleri ona çok yakındı. Çok bilerek bakıyordu. "Corinne kaybolduktan sonra bir daha asla eskisi gibi olmadı," dedi Victor'dan çok kendi kendine. "Basti'nin sadece birkaç yıl sonra ne kadar içine kapandığını, o son birkaç haftada bizden ne kadar uzak göründüğünü hatırlıyorum... Kan tutkusu onu ele geçirmeden önce."

Bishop bu hatırlatmadan nefret ediyordu. Tek oğlunun Rogue'u susuzluğuna, kana olan bağımlılığına, tüm Irklara hayat, güç ve kuvvet veren şeye kurban verdiğini fark etmenin ne kadar acı verici olduğunu hatırlamaktan nefret ediyordu. Basti zayıftı ama babasının yozlaşmasını keşfetmesi onu uçurumun kenarına itmişti.

Regina kan bağları olmasa bile onun suçluluk duygusunu şimdi anlayabilirdi. "Ne oldu?"

Victor mu? Sen de Sebastian'a ihanet ettin, değil mi?"

Bishop azı dişlerini birbirine geçirdi, hayatının en kötü anını ona yeniden yaşattığı için öfkeliydi. İkinci en kötü an, Sebastian'ın cinayet çılgınlığından sarhoş olup Victor'un silahlarından birini kafasına dayadığı ve kimse onu durduramadan tetiği çektiği andı.

"Anlamıştı, değil mi?" diye üsteledi. "Hepimizi kandırdın ama onu kandıramadın. O bir şekilde gerçeği ortaya çıkardı."

"Kapa çeneni," diye hırladı Bishop, zihni anılarla dolup taşıyordu.

Sebastian ve onun tertip ve düzen anlayışı. Babasına hediye olarak kendi elleriyle yaptığı maun silah dolabıyla ne kadar gurur duymuştu. Bunun bir sürpriz olmasını istemiş, Victor'un değerli antika silah koleksiyonunu eski dolaptan güzel yeni dolaba aktarmaya başlamıştı ki alttaki gizli paneli keşfetti.

Victor'un tüm karanlık sırları o özel zuladaydı.

Sebastian, Corinne'e benzemek için öldürülen fahişeyi öğrenmişti. Bir terzi dükkânında, Corinne'e aceleyle dikilen kıyafetlerin makbuzları vardı.

Victor'un titiz şartnameleri.

Victor'un şehir merkezindeki kuyumcu arkadaşlarından birinden gelen ve Corinne'in kaybolduğu gece taktığı kolyeye uyması için sipariş edilen özel yapım bir kolyenin taslağını içeren bir not.

Corinne'i bir daha görme umuduyla birlikte yakılması gereken aptalca hatıralar.

Sebastian bu keşif karşısında dehşete düşmüştü ama sessizliğini korumuştı.

Victor ona bu konudan bahsetmesini yasaklamış, onu tehdit etmişti.

Sebastian'a yalanını ortaya çıkarmanın hepsinin ölümüne davetiye çıkarmak anlamına geleceğini söylemişti.

Bu korkunç sır Sebastian'ın taşıyamayacağı bir yükü.

"O sendin," dedi Regina, sesi tahta gibiydi. "Oğlumuzun başına gelenlerden sen sorumluydun. Tanrım... onu Kan Tutkusu'na sürükleyen, tam da bu odada beynini uçuran sendin."

Bishop'ın öfkesi içinde patladı. "Kapa çeneni dedim!"

Regina onun sesinin keskinliği karşısında irkilmiş olsa da tereddüt etmedi.

Elleri hâlâ yumruk olmuş, parmak eklemleri öfkesinden bembeyaz kesilmiş bir halde adamın durduğu masaya yaklaştı. "Sebastian'ın hayatını da Corinne'inkini mahvettiğin gibi mahvettin ama bu senin için yeterli değil. Ona hâlâ ihanet edebilirsin." Şimdi ahizesinde duran telefona baktı. "Yaptın, değil mi? Yaptığın o arama... onun pahasına da olsa kendi kelleni kurtarmak içindi. Bu şekilde yaşayamam, seninle değil. Sen bir korkaksın, Victor. Beni iğrendiriyorsun." Masanın üzerinden uzanıp kapalı eliyle yüzüne sertçe kelepçe vurdu.

Kadın darbenin şiddetiyle yere düştü. Dönüp ona baktı, şimdi öfkeden köpürüyordu, dişleri ağzını dolduruyordu. Kız sinmedi. Başını kaldırarak adamın gözlerinin içine baktı, yüzünü bir öfkeyle yıkayan dönüşmüş irisleri karşısında irkilmedi bile

kehribar parıltısı.

Dili ağzının köşesine gitti ve çenesine kırmızı bir damlayla kanayan küçük yarayı test etti.

"Bunca yıldır ona ne yapıldığına dair bir fikrin var mı?" diye soruyor ona suratsızca. "Tecavüze uğradı, Victor. Dövüldü ve işkence gördü. Bir tür hayvan gibi üzerinde deneyler yapıldı. O hapisnede bir bebek doğurdu. Bu doğru, Corinne'in kendi oğlu var. Onu ondan aldılar.

Aslında onu bulmasına ve kendisine geri getirmesine yardım edebileceğinizi düşünüyordu. Tek istediği, kendisi ve çocuğu da dahil olmak üzere yeniden bir aile olmamızıdı."

Piskopos dinledi ama hiç etkilenmedi. Regina'nın yanaklarından süzülen gözyaşlarının bile bir etkisi olmamıştı. Çok derine inmişti ve çok uzun süredir bu işin içindeydi. Değiştiremeyeceği şeyler için acımak ya da pişmanlık duymakla vakit kaybetmektense, Gerard Starkn ya da Dragos'un, artık güçlü erkek kendine ne diyorsa, gözüne girebilmek için bu durumu çarpıtmanın yollarını hesaplamaya başlamıştı bile.

Ne bir kelime ne de bir el uzatarak Regina'nın ayağa kalkışını izledi. Onu hor görüyordu; kanında kaynadığını hissedebiliyordu.

"Gitmeni istiyorum Victor. Bu gece, bu Darkhaven'dan gitmeni istiyorum." Bu o kadar saçma bir talepti ki, yüksek sesle güldü. "Kendi evimden çıkıp gitmemi mi bekliyorsun?"

"Doğru," diye cevap verdi, onu hiç görmediği kadar kararlı bir şekilde. "Çünkü eğer yapmazsanız, yolsuzluğunuzu tüm Irk ulusuna ifşa edeceğim. Sen, Gerard Starkn, Henry Vachon... hepiniz."

Meydan okuyarak topuğunun üzerinde döndü ve çalışma odasının açık kapısına yöneldi. Kapıya ulaşmasına izin vermedi.

Bundan bir saniye daha kısa bir süre içinde, odanın ortasında durduğu yerden parlayarak tam önüne geçti ve onun fuayeye giden yolunu kapattı.

Onu kollarının üst kısmından sertçe yakaladı, sonra da dişlerini sıkarak konuştu.

"Böyle bir şey yapmayacaksın. Sen, canım, lanet diline dikkat edeceksin. Eğer senin için neyin iyi olduğunu biliyorsan, eşine dikkat edeceksin."

Gözleri biraz daha büyüdü ve yutkunurken boğazının hareket ettiğini gördü.

Kadın konuşmadan önce, adam bunu korku sanmıştı. "Yoksa ne olur?" diye sordu, onun hoşuna gitmeyecek kadar cesurca. "Ne yapacaksın Victor, beni öldürecek misin?"

Neredeyse hiç duyulmamış kadar nadir olsa da, özellikle de bu modern, medeni zamanlarda, doğasının daha vahşi tarafının kontrolünü kaybedip eşini öldüren ilk Cins erkek o olmayacaktı.

Regina'ya bakarken, artık onsuz olmanın kendisi için ne kadar kolay olacağını fark etti. Günahları onunla birlikte ölecekti.

Ve eğer Corinne, her nereye varırsa varsın, yoluna çıkmayı düşünürse, onu bu dünyadan eyerinin altına sıkışmış bir çapak gibi koparıp almak hiç de zor olmayacaktı. Corinne artık onun için bir hiçti, Gerard Starkn'ın onu kaçırdığı gece olduğundan bile daha az.

Bishop'ın Irk Arkadaşı'nı kavrayışı neredeyse kendiliğinden sıkılaştı. Kaşlarını çattı, acı güzel yüzünü çimdikledi.

"Canımı yakıyorsun," diye yakındı, yardım arar gibi omzunun üstünden gergin bir bakış fırlattı.

Şimdi öfkeden midesi bulanmıştı ve Regina'nın kendisine olan güveninin sarsıldığı kadar, onun da Regina'ya olan inancının sarsıldığını fark etmenin soğukluğunu yaşıyordu. "Beni tehdit etmen çok aptalca bir şeydi Regina. Beni küçümsemeni mazur görebilirdim ama senin de yardımsever bir şekilde belirttiğin gibi, yaşam tarzım için bir tehdit haline geldin. Sen benim göze alamayacağım bir risksin." Silahın aniden ateş alması onu şaşırttı. Ama sağ şakağına dayanan soğuk metal hissinden daha fazla değil.

"Ellerinizi onun üzerinden çekmeniz gerekiyor, efendim. Hemen." Mason.

Bakmadan, en uzun süre hizmet edenlerden birinin alçak ve sabit sesini tanıdı.

muhafızlar. Ve erkeği birden fazla kez iş başında görmüştü, çok tatsız bir çıkmaza girdiğini anlayacak kadar. Son derece dürüst olan Mason, artık nefes alamayacak duruma gelmedikçe kavgadan geri adım atmazdı. Hele ki Bishop'ın uzun zamandır Mason için Darkhaven'ın hanımefendisinden çok daha fazlasını ifade ettiğinden şüphelendiği güzel Regina'yı savunmaya gelmişse. Mason onu ölümüne koruyacaktı, Bishop'ın bundan hiç şüphesi yoktu.

Bu da, gün bitmeden her ikisinin de hayatını kana bulamak zorunda kalacağı anlamına geliyordu.

Önemli değil, diye düşündü Bishop, merhametten yoksun.

Hayatını ve geleceğini daha az karmaşık bir rotaya sokmak için ne gerekiyorsa yapmaya hazırdı.

"Bırak onu dedim." Mason tabancasının soğuk burnunu biraz daha ısrarla Bishop'un şakağına dayadı.

Bishop, sıkı sıkıya verilen emre uyarak Regina'yı tuttuğu yerden bıraktı, ancak bu sadece gardiyanın durumun kontrol altında olduğuna inanmasına yetecek kadar uzun sürdü.

Mason'ın tetik parmağının gevşediğini hissederek hissetmez, Bishop dişlerini göstererek ona saldırdı.

Silahı diğer erkeğin elinden alırken Regina çığlık attı.

Silah antrede yere düşerken kadın çalışma odasından koşarak çıktı.

Bishop gardını almak için hamle yaptı. Eşit durumdaydılar, Bishop'ın avantajı şiddetli kararlılığıydı, öfkesi kanında ve beyinde delilik gibi çarpıyordu. Akıl almaz bir kükremeye Mason'ı göğsünden yakaladı ve tüm gücüyle çalışma odasının uzak duvarına doğru fırlattı. Muhafızın tepki vermesi için bir saniye bile beklemedi.

Ona doğru sıçrayarak İtalyan mokaseninin topuğunu Mason'ın kasıklarına geçirdi.

Vampir acı içinde böğürdü, gözleri kömür gibi yanıyordu, dişleri diş etlerini yırtıyordu.

Bishop kıkırdadı. Diğer erkeğe yaşattığı acıdan biraz zevk almaktan kendini alamıyordu.

Regina'yı çıplak elleriyle boğmadan önce Mason'ı yavaşça öldürecekti.

Bu düşünce zihninde dans ederken, antrede bir hareketlilik yakaladı.

Regina geri dönmüştü ama çok uzağa gitmemişti. Mason'ın silahı elindeydi.

Bishop, tetiği çekerken horozun metalik patlamasını duymak için tam zamanında ona sert bir bakış fırlattı. Mermi boşaldı ve küçük bir duman bulutu üzerinde ona doğru süzüldü. Son anda sarsılarak kurşunun yolundan çekildi. Arkasındaki perdeli Fransız kapısı, kırılan camların gürültüsüyle patladı.

Öğleden sonra güneşi kalın perdelerdeki delikten içeri giriyor, Aralık ayının serin esintisini de beraberinde getiriyordu.

Bishop homurdandı, cins arkadaşının titrek elleri ve berbat nişancılığıyla alay etmek üzereydi.

Ama sonra tekrar ateş etti. Ona tekrar, tekrar ve tekrar ateş etti ve bu sefer kurşun yağmurundan kaçma şansı yoktu. Silah adamın üzerine boşalana kadar ateş etti.

Topuklarının üzerinde sendeleyerek geri döndü ve göğsünden sızan kırmızı alana baktı. Kanamayı durduramadı, sadece cehennemi hasara şaşkınlıkla bakabildi. Kalbinin ritmini korumak için çabaladığını, her nefesin göğsünde pençelerin çiğ bir sıyrığı olduğunu hissetti. Bacakları altından güçsüzleşti.

Ve şimdi Mason ayaktaydı, önünde duruyordu, büyük bedeninden karanlık bir gök gürültüsü bulutu gibi yuvarlanan düşmanlık.

Bishop bunun onun sonu olduğunu biliyordu.

Kurşunlar tek başına onu öldürmeyebilirdi ama ihtiyaç duyduğu gücü tüketmişti. Ciğerleri delinmişti, kalbi de. Ama bu son anında elinde kalan tek şey olan öfkesine sımsıkı sarıldı.

Victor Bishop, onu derinlerden parçalayacakmış gibi görünen bir kükremeyeyle Irk Arkadaşına doğru hamle yapmaya başladı.

Mason'ın inatçı elleri onu durdurdu.

Onu tuttu ve yerden kaldırdı. Ve sonra uçarak geriye doğru, Darkhaven'daki malikânesinin bahçesine açılan uzun Fransız kapılarına doğru savruldu. Vücudu perdelere ve cama çarparak kırılmış ve kanlar içinde dışarıdaki donmuş zemine düştü.

Gözlerini gökyüzüne dikmiş, hareket edemiyordu. Günün görkemli, acımasız ışığına hayretle bakarken kendisini bekleyen dayanılmaz yavaş ölümden kurtulamıyordu.

Bölüm 12

Dragos cep telefonunu kapattı, birkaç saat önce New Orleans'taki teğmeninden aldığı haber hâlâ sinirlerini bozuyordu.

İcra Teşkilatı'nda çalıştığı dönemden beri müttefiki olan Henry Vachon, yakında Tarikat üyelerinden birinin kendisini ziyaret edeceğinden ciddi şekilde endişe duyuyordu. Dragos bundan bir an bile şüphe etmedi. Vachon'un Detroit'te çok endişeli bir Victor Bishop'tan aldığı bilgilere dayanarak Dragos, Tarikat'ın misillemesinin olup olmayacağından çok ne zaman olacağının önemli olduğunu tahmin ediyordu.

Dragos, Vachon'u yatıştırmak ve operasyonun Lucan'ın savaşçılarına bir varlık daha kaptırmamasını sağlamak için ağır takviye birlikleri çağırmış ve onlara öldürme emri vermişti. Victor Bishop'a gelince, amacına uzun zaman önce hizmet etmişti. Vachon'u beladan haberdar etmek için aradığında görünüşte ne kadar yalvarmış olursa olsun, artık bir yükten başka bir şey değildi. Eğer Bishop yüzünü gösterecek kadar aptal olursa, Dragos onu parçalamaktan büyük zevk duyacaktı.

Son birkaç saattir içinde bulunduğu kötü ruh haline, şoförü Maine'in kuzeyindeki ıssız, kırsal bir toprak yolda hızla ilerlerken limuzininin cehennemi itiş kakışı da hiç yardımcı olmamıştı.

"Her çukura girmek zorunda mısın?"

Minion'a havladı. Ardından gelen yapmacık özrü duymazdan geldi ve bunun yerine pencereden dışarı bakarak kilometrelerce uzanan karanlık ormana ve donmuş bataklığa baktı. "Anakaraya vardığımızdan beri dört saatten fazladır burada oradan oraya savruluyorum.

Ne kadar uzakta?"

"Hiç de uzak değil, Efendim. GPS'e göre neredeyse vardık." Dragos homurdandı, bakışları hâlâ geçip giden manzaranın kasvetini takip ediyordu.

Elli yıllık karavanlardan ve hurdaya çıkmış otomobillerden oluşan yıkık dökük bir küme gerçekten

bir kasaba olarak adlandırılabilir. İnsan uygarlığı bu kadar kuzeye yayılmamıştı, hem de çok sayıda. Ya da yayıldıysa bile, engebeli arazi ve sanayi eksikliği yüzünden şehirlere doğru geri püskürtülmüştü.

Sadece en cesur ruhlar hayatlarını bu taşra sınırında sürdürmeyi tercih ederdi.

Ya da nefret ettikleri insan düzeninden olabildiğince uzakta yaşamak için çok iyi nedenleri olanlar.

Dragos'un şimdi tanışmaya gittiği adamlar gibi.

İnsan hükümeti onlara terörist diyordu; hoşnutsuzluklarını ve kişisel başarısızlıklarını kendilerinden başka herkese yüklemeye çalışan hoşnutsuz vatandaşlar.

Diğerleri ise onları, şiddetlerini haklı çıkarmak için bir sonraki siyasi veya mali krizi bekleyen sosyopatik saatli bombalar olarak adlandırıyordu. Tartışmanın her iki tarafındaki çoğu kişi için de bu gibi adamlar deli, insan toplumunun normları içinde anormal olarak görülüyordu.

Kendi aralarında birbirlerini kahraman, vatansever olarak adlandırdıklarına şüphe yoktu. Onu bekleyen üç kişiden herhangi biri muhtemelen gönüllü bir şehit olacak kadar ileri gidebilir, haklı ahlaki öfkelerinin sunaklarında hayatlarını tehlikeye atmış ve harcamış olan ünlü bir avuç benzerlerine öykünebilirdi. Bu adamları Dragos'un dikkatine ilk getiren şey, kişisel davalarına duydukları bu ateşli inanç, bu tehlikeli adanmışlık ve bu uğurda harekete geçme hevesiydi.

Bu grubun tamamının geçtiğimiz on yıl boyunca ABD hükümetinin izleme listesinde yer almış olması, onları işe alma ihtimalini çok daha tatlı hale getiriyordu.

Dragos limuzinin arka koltuğundan, şoför yavaşlarken ön camdan dışarı baktı, sonra daha da dar, asfaltsız bir yola saptı. Burası patikadan çok bir yoldu, ormanlık bir araziye doğru uzanan sert kar ve buz tabakasıydı.

Uzun sedan patika boyunca sallanıp eğilirken farların ışıkları sekti.

Bir gün önce kendisi için buluşmayı ayarlayan diğer Minion'un bıraktığı bir kamyonetin zincirlenmiş kar lastiklerinin belli belirsiz izi dışında, bu Allah'ın unuttuğu toprak parçasına aylardır kimsenin döndüğü görülmüyordu.

Eski bir ordu istihbarat subayı olan Minion, yolun sonundaki harabe bir ahırın önünde bekliyordu.

Limuzin zıplayarak dururken yolcu tarafındaki kapıya doğru yürüdü.

Dragos dışarı çıkarken başını eğerek, "Efendim," diye selam verdi. "Sizi içeride bekliyorlar."

Dragos, "şof r me motoru ve farları kapatmasını ve beni burada beklemesini söyle," diye mırıldandı.

"Bu uzun sürmez."

"Elbette, Usta."

Dragos, eski ahırın içinden parlayan loş ışığa doğru kıvrılan buzlu patıkaya dikkatle adım attı.   r yen tahtaları ve eskimiş, hayvan kokusu sinmiş, harap, sarkık ahşap yapıya bakmak için duraklamaktan kendini alamadı. Yakında kazanacağı zaferi d ş nrken ağzını kaplayan gülümsemeye de engel olamadı.

Radikal birkaç yerel kaybedenin elindeki bu uğursuz bina enkazının içinde, kudretli Lucan Thorne ve onun lanet olası Tarikatının tamamen ve geri dönülmez bir şekilde yok olmasını sağlayacak mükemmel araçların yatıyor olması ne kadar da ironik.

Corinne, New Orleans'taki otel odasındaki iki çift kişilik yataktan birine oturmuş, televizyonun uzaktan kumandasında kanaldan kanala tıklıyordu. Bu aktivite zihnini bir süreliğine meşgul etmiş, kafese kapatılmış bir kedi gibi küçük odasının sınırlarında gezinmesini engellemişti. Ama bu kadar çok gevezelik ve gürültünün, tek bir düğmeye basarak ekranda yanıp sönen tüm canlı görüntülerin yeniliği çoktan geçip gitmişti.

Güneş battığından beri her geçen dakika daha da uzaklaşan, daha da sessizleşen Hunter'a baktı. Yaklaşık bir saat önce Gideon'la cep telefonundan konuşmuş, Hunter'ın Henry Vachon'un bölgedeki bilinen mülklerinin yerini tespit edip sızma planını tartışmıştı. Vachon'u bulduğunda onu izole bir yere götürecek ve Dragos hakkında bilgi almak için sorguya çekecekti. Tek yapması gereken Vachon'un şu anda nerede olduğunu ortaya çıkarmak ve bu sırada yakalanmadan ya da öldürülmeden içeri girmekti.

Kulağa çok cesurca ve son derece tehlikeli geliyordu.

Televizyonu kapattı ve kumandayı yatağın üzerinde bırakarak odanın karşısındaki koltuk masasının üzerinde duran işaretlenmiş haritaya bakmak için ayağa kalktı.

Hunter o zamandan beri kâğıt haritayı bir kenara bırakıp cep telefonundaki elektronik haritayı tercih etmişti.

Tarikat'ın Vachon'un mülklerinin bulunduğu inandığı daire içine alınmış alanları inceledi.

Detroit'ten uçarken ve otel odasında Hunter'la birlikte geceyi beklerken geçirdiği süre boyunca Corinne, Henry Vachon'u tek başına bulmanın ve oğlunu geri almak için ona derdini anlatmanın bir yolunu bulmaya çalışmıştı.

Önce Hunter'ın onu bulmasına izin verirse, Vachon ölmüş sayılırdı. Ama bir şekilde o buluşmayı engelleyebilir, elinde kalan yetersiz imkânlarla Vachon'un merhametini kazanmak için pazarlık yapabilirse, belki de çocuğunu bulma şansı olabilirdi. Kendisini tekrar Dragos'un sadık takipçilerinden birinin erişim alanına sokma düşüncesi onu endişelendiriyordu. Ama sonra, eğer kaçırıldığı gece Henry Vachon gerçekten oradaysa, o zaman zaten onun en kötüsünü görmüştü. Onun ahlaksız zalimliğiyle bir kez yüzleşmiş ve hayatta kalmıştı; eğer bu onu oğluna götürecekse hem onunla hem de Dragos'la tekrar yüzleşebilirdi.

Bu umutsuz bir plandı. İntiharla eşdeğer olabilecek aptalca bir plan. Ama çaresizdi. Ve bu uğurda sahip olduğu her şeyi riske atmaya hazırды.

Oğluyla yeniden bir araya gelme umudu.

Cam sürgülü kapıların yanında duran Hunter'a baktı, iri vücudu ay ışığı ve aşağıdaki bulvardaki sokak lambalarının parıltısıyla siluet oluşturuyordu. Otelin dışındaki havada müzik mırıldanıyordu, bir saksafonun yumuşak feryadı, biri blues çalıyordu. O da cama doğru sürüklendi, her zamanki gibi notalar ve akorlarla aktarılan şiirin rahatlatıcı seslerine kapıldı. Bir süre dinledi, sokağın karşı köşesindeki yaşlı adamın hırpalanmış pirinç kornosunu yarı yaşından daha küçük birinin tüm tutkusuyla almasını izledi.

"Vachon'u aramaya başlamak için ne zaman yola çıkacaksınız?"

Hunter başını kaldırdı ve onun bakışlarına karşılık verdi. "Mümkün olan en kısa sürede. Gideon Vachon'un mülkleriyle ilgili kayıtları, eski bina planlarını, güvenlik şemalarını, keşiflerime yardımcı olacak şeyleri araştırıyor. Bir saat içinde işe yarar bir veri bulabilirse beni arayacak."

"Peki ya size yardımcı olacak bir şey

bulamazsa?" "O zaman onsuz devam

edeceğim."

Corinne başını salladı, onun açık sözlü cevabı karşısında şaşırmamıştı. Düşman kampına zekâsından ve üzerinde taşıdığı silahlardan başka bir şey olmadan girmek anlamına gelse bile, engellerin yoluna çıkmasına izin verecek birine benzemiyordu. "Sence Vachon sana Dragos'un nerede olduğunu söyleyecek mi?"

Hunter'ın yüzünde acımasız bir güven ifadesi vardı. "Eğer biliyorsa, bana söyleyecektir." Hunter'ın bundan nasıl emin olacağını tahmin etmek istemiyordu. Hunter kendisinden sadece birkaç adım ötede dururken onun delici bakışlarına bir andan fazla dayanamadı.

Ona bu kadar yakın olmak, altın bakışlarının hissedilir ağırlığını hissetmek, ona sadece o öğleden sonra yıkanırken onu izlerken bulduğunda ne kadar irkildiğini hatırlattı. İrkilmekten daha fazlası olmuştu. Adamın normalde anlaşılmaz olan bakışlarında yanan sıcaklık onu tamamen şaşırtmıştı. Bunu yeniden yaşadığında içinden bir sıcaklık aktı

Şimdi, aralarında kapanacak bir kapı olmadığına daha da kötüydü.

Korkmasa bile onu gördüğü için hakarete uğramış olmalıydı. O zaman da, şimdi olduğu gibi, Hunter'ın bakışları onu tedirgin etmişti. Hissetmesi gerektiğini düşündüğü korkudan değil, kendi farkındalık duygusundan. Metanetli savaşçı ona koruması ya da acıması gereken bir nesne olarak değil, bir kadın olarak bakmıştı.

En azından yaralarını görene kadar.

Yaşadıklarının dışa vuran kanıtları yeterince çirkindi, ama içinde taşıdığı yaralar daha korkunçtu. Hâlâ Dragos'un kâbus gibi hapishanesinden çıkamamış, ham ve yaralı bir parçası vardı; bu parçası asla gün ışığına çıkamayabilirdi.

O rutubetli laboratuvar hücrelerinde kendisinden o kadar çok şeyi geride bırakmıştı ki, bir daha bütün olabileceğinden emin değildi.

Otel odasının küçük banyosu gibi küçük bir alana kapatılma fikri onun bir parçasını ele geçirmişti.

Kapıda sadece en küçük boşluğu bırakmıştı, sadece küçük muhafazanın ötesini görebildiğine, istediği zaman dışarı çıkabilecek güce sahip olduğuna dair kendini rahatlatmaya yetecek kadar. İçeride kilitli ya da çaresiz değildi, anahtarı elinde tutan kişi tarafından bir sonraki işkence turunu bekliyordu.

Şu anda bile, sadece kapalı alanları ve parmaklıkları düşünmek bile dört duvarın içine doğru büzülmesine neden oluyor gibiydi.

Nabızı hızlanan, endişesinin yükselmesiyle boğazı düğümlenen Corinne, küçük balkondan şehre bakan geniş sürgülü kapıya doğru döndü. Ellerini uzattı, avuç içlerini serin cama bastırdı ve sadece nefes almaya odaklanarak kalbinin sakinleşmesini sağlamaya çalıştı.

Bu yeterli değildi.

"Sorun nedir?" Hunter kaşlarını çatarak birkaç hızlı nefes alıp verirken sordu.

"Hasta mısın?"

"Hava," diye nefes nefese kaldı. "Bir ... havaya ihtiyacım var"

Cam kapının mekanizmasını kurcaladı, sonunda çekerek açtı ve tökezleyerek balkona çıktı.

Kadın ferforje parmaklıklara tutunup temiz, açık gece havasını yudum yudum içine çekerken Hunter hemen yanındaydı. Hunter'ın varlığını yanı başında bir ısı duvarı gibi hissediyordu, iri cüssesi ona yaklaşmış, sessiz bir endişeyle onu izliyordu.

"Ben iyiyim," diye mırıldandı, her şey hâlâ etrafında dönüyordu, ciğerleri hâlâ bir mengeneyle sıkışmıştı.

"Bir şey yok..."

Ben iyiyim."

Uzanıp çenesini nazikçe avucunun içine aldı ve karanlıkta yüzünü kendisine doğru çevirdi.

Çatık kaşları şimdi daha derindi, altın sarısı gözleri kaşlarının çatık çizgisinin altını araştırıyordu. "İyi değilsin."

"Ben iyiyim. Biraz temiz havaya ihtiyacım vardı, hepsi bu." Kadın hafifçe geri çekildi ve adam elini bıraktı. Dokunuşunun sıcaklığı devam etti. Titrek bir nefes verirken adamın parmaklarının geniş çizgilerinin teninde hayalet gibi dolaştığını hissedebiliyordu.

Ona baktı, boğucu New Orleans gecesinde hava neredeyse hiç soğuk olmamasına rağmen onun titremesini izledi. "İyi değilsin," dedi tekrar. Sesi bu kez daha yumuşaktı ama daha az sert değildi.

"Vücudunuzun daha fazla dinlenmeye ihtiyacı var.

Beslenmeye ihtiyacın var." Adam konuşurken bakışları

kızın ağzına gitti.

Orada kaldı ve damarlarında yeni bir tür feryat yarattı. "En son

ne zaman yemek yedin, Corinne?"

Tanrım, o bile bilmiyordu. Detroit'e gitmeden önce Boston'daki yerleşkede yediği son şeyden bu yana muhtemelen yirmi dört saatten fazla zaman geçmişti. Ona belli belirsiz bir omuz silkme hareketi yaptı.

Esaret altında geçirdiği süre boyunca açlığın boş hissine uzun zamandır alışmıştı.

Dragos onu ve diğerlerini sadece hayatta kalmalarını sağlayacak kadar sık beslemişti.

Bazen, isyanı onu hücre hapsine düşürdüğünde, bundan bile daha az yemesine izin verilmişti.

"Ben iyiyim," dedi, Hunter'ın derinlemesine incelemesinden ve endişesinden rahatsız olmuştu. "Sadece bir süreliğine dışarı çıkmam gerekiyordu. Tek ihtiyacım olan biraz hava."

Pek de ikna olmamış görünerek balkondan aşağıdaki sokağa doğru ölçülü bir bakış attı.

Hoş gece esintisinde sesler yükseliyordu: insanlar konuşup gülüşerek yürüyor, bitişik caddedeki kaldırım taşları üzerinde araçlar gümbürdüyor, yakındaki köşede bir müzisyen duygulu bir melodiden diğerine geçiyordu. Kızarmış etlerin ve baharatlı sosların kokusu Corinne'in midesini haince bir hırıltıya boğdu.

Hunter o zaman ona baktı, kafası soru sorar gibi eğilmişti.

"Tamam," dedi. "Bir şeyler yiyebilirim sanırım."

"O zaman benimle gel," diye cevap verdi, çoktan odaya doğru yürümeye başlamıştı.

Corinne de onu takip etti, bir yanı dışarıdaki canlı sokağa, yaşayanların arasına dönmek için sabırsızlanıyordu. Daha temkinli bir yanı ise, bu gece Henry Vachon'la tek başına temas kurmanın bir yolunu arayarak planını uygulamaya koyacaksa, karnını doyurması ve önündeki umutsuz görev için kendini hazırlaması gerektiğini anladı.

Bölüm 13

Otelden birkaç blok ötede ve turist trafiğinin çoğundan uzakta küçük bir restorana gittiler.

Hunter'a pek bir şey gibi görünmedi. Mütevazı, kaba yontulmuş bir sahne ve posta pulu büyüklüğünde bir dans pistinin karşı tarafında yirmiden fazla masanın sıralandığı karanlık bir mağara. Sahnedeki üçlü yavaş ve boğucu bir şeyler çalıyor, kadın şarkıcı piyanodaki adama ve kısa pirinç bir trompetten kederli notalar üfleyen bir diğerine takdirle başını sallamak için duraklıyordu.

Hava yağlı yemeklerin ve tuhaf baharatların, ızgara dumanının ve parfümün birbirine karışmış kokularıyla ve hoşuna gitmeyecek kadar çok sayıda insan bedeniyle bulanıktı. Ama Corinne orada olmaktan fazlasıyla memnun görünüyordu. Müziğin sokağa taşıtığını duyar duymaz bir füze gibi oraya yönelmiş ve yemek yemek istediği yerin burası olduğu konusunda ısrar etmişti.

Hunter'ın bu konuda hiçbir çıkarı yoktu. Beslenmeye ihtiyaç duyan onun bedeni olduğu için, nereye gideceklerine onun karar vermesine izin vermeye fazlasıyla istekliydi.

Kendi ihtiyaçlarına gelince, beslenmeyeli birkaç gün olmuştu. Daha da uzun sürebilirdi ama Birinci Nesil metabolizmasını susuzluğunu gidermeden bir haftaya yaklaştırmak akıllıca değildi. Corinne'le birlikte köşedeki masada otururken, sırtı yakındaki duvara dönüktü ve bakışları eski, kavernöz mekânı dolduran insan kalabalığını inceliyordu.

Homo sapiens kalabalığını görsel olarak eleyen tek Cins erkek o değildi. Corinne'le birlikte içeri girer girmez bir çift vampiri fark etmişti. Hiçbir tehdit oluşturmuyorlardı, sadece birkaç Darkhaven sivilisi onun gibi potansiyel Konukçuları boş boş değerlendiriyordu. Yolun karşısından kendilerini izlediğini fark eder etmez, havuzlarına köpekbalığı girmiş bir çift balık gibi puslu gölgelere çekildiler.

Genç erkekler gözden kaybolduktan sonra, küçük masanın karşısındaki

Corinne.

"Yemeğiniz yeterli mi?" diye sordu.

"İnanılmaz." Buz küplerinin üzerine dökülmüş bir tür berrak, alkol bazlı karışım ve kalın bir limon dilimi olan içkisini masaya bıraktı.

"Her şey çok lezzetli, daha doğrusu çok lezzetliydi." Kadının badem kabuklu balık ve buharda pişmiş sebze tabağına ne kadar hızlı ve hevesle saldırdığına bakılırsa sormasına bile gerek yoktu. Üstelik bu, masanın kenarına tünemiş sepetten bir kase baharatlı çorba ve iki ekmek yedikten sonra olmuştu.

Yemekten hoşlandığı belli olsa da, orada oturdukları süre uzadıkça sessizleşiyor, dalgınlaşıyor gibiydi. Adam onun parmak uçlarını kısa kokteyl bardağının kenarında gezdirmesini izledi. Bakışları mum ışığıyla aydınlatılmış masanın öbür ucunda onunkilerle buluştuğunda, kendini onun egzotik koyu renk gözlerinin içinde buldu.

Küçük alevin parıltısı renkleriyle oynadı, her zamanki yeşilimsi mavilerini koyu orman yeşiline çevirdi. Corinne Bishop'ın gözlerinde tekinsizlik vardı, en acı verici sırları değişken yeşilden oluşan aşılmaz bir çalılığın ardına gizlenmişti.

Ona düşüncelerini söyleyeceğini sanmıyordu. Her ne kadar kendini meraklı bulsa da, bunu sormanın haddine olmadığını düşünüyordu. Bunun yerine Corinne gözlerini kapatıp sahneden gelen müzikle sallanırken sessizce oturdu. Seslerin ve servis takırtılarının gürültüsü arasında Corinne'in şarkıcının keder dolu sözleriyle birlikte usulca mırıldandığını duydu.

Uzun bir süre sonra göz kapakları açıldı ve adamın kendisine baktığını gördü. "Bu eski bir Bessie Smith şarkısı," dedi, sanki adını bilmesi gerekiyormuş gibi beklentiyle ona bakarak. "Onun en iyi şarkılarından biri."

Corinne'in bu şarkıda neyi sevdiğini anlamaya çalışarak dinledi. Ses yeterince hoştu, bir şarkının tembel gezintisi gibiydi, ama sözler sıradan, neredeyse saçma görünüyordu. Omuz silkti.

"İnsanlar garip şeyler hakkında şarkılar yazarlar. Bu şarkıcı aşırı görünüyor

yeni mutfak aletine karşı şefkatli."

Corinne kadehini dudaklarına götürmüş, içkisinin son yudumunu bitirmek üzereydi. Dudaklarında bir gülümseme belirmeden önce uzun bir süre ona baktı. "Bir mutfak aleti hakkında şarkı söylemiyor."

"Öyle," diye karşılık verdi, dizeleri yanlış duymadığından emindi. Şimdi şarkıcıyı inceliyordu, sonra söz tekrar geldiğinde Corinne'e onaylayan bir baş selamı verdi.

"Tam şurada. Erkeği onu terk ettikten sonra gidip bulabildiği en iyi kahve değirmenini aldığını söylüyor. Aslında bunu birden fazla kez söylüyor." Kaşlarını çatı, kelimelerin hiçbirinde mantık bulamadı.

"Şimdi de bir derin deniz dalgıcına duyduğu aşıkâr sevgiye geçiş yaptı."

Corinne'in gülümsemesi genişledi, sonra yüksek sesle güldü. "Şarkı sözlerinin ne dediğini biliyorum ama demek istedikleri bu değil.

Hiç de değil." Gözleri hâlâ eğlenceyle dans ederken, başını soru sorarcasına ona doğru eğdi. Şimdi onu inceliyordu. "Ne tür müzikten hoşlanırsın Hunter?" Nasıl cevap vereceğinden emin değildi. Diğer savaşçıların yerleşkede çaldıklarından bazılarını duymuştu ama hiçbirine özel bir yakınlığı yoktu. Müzik hakkında şu ya da bu şekilde hiç düşünmemiş, herhangi birinin ona hitap edip etmediğini düşünmek için hiç duraksamamıştı. Bunun ne anlamı olabilirdi ki?

Şimdi karşısında bir kol boyu uzaklıkta oturan, mum ışığında yıkanan ve güzel, gülümseyen bakışlarıyla onu tutan sevimli Corinne Bishop'a baktı. Sertçe yutkundu, onun gerçekten ne kadar zarif olduğunu fark etti.

"Ben... bunu seviyorum," diye cevap verdi, bakışlarını ondan ayıramıyordu.

Göz temasını ilk kesen o oldu, kucağındaki bembeyaz peçeteyi alıp ağzının kenarlarını silerken yere baktı. "Böyle harika bir yemek yemeyeli çok uzun zaman oldu. Ve tabii ki blues müzik. Eskiden hep bu tür müzikler dinlerdim... eskiden."

"Sen kaçırlmadan önce," dedi ve onun yüz ifadesinin düşünceli ve perili bir hal aldığını gördü.

Dragos onu kaçırdığında çok genç olduğunu biliyordu. Onun hayat dolu olduğunu, her zaman güldüğünü ve maceraya hazır olduğunu duymuştu. Şimdi sahneden gelen daha canlı melodiyle bilinçsizce sallanırken, ayakları masanın altında sessiz bir ritim tutarken onda bunun izlerini görebiliyordu. "Brock bana seni Detroit'te tanıdığı zamanlarda dans kulüplerine giderken sana eşlik ettiğinden bahsetmişti."

"Bana eşlik eder misin?" Corinne başını kaldırdığında yüzünde alaycı bir gülümseme belirdi. "Eğer sana söylediği buysa, sadece kibarlık yapıyordu. Brock benim için korumalık yaparken çekilmez bir baş belasıydım. Onu şehrin elli mil çapındaki her caz kulübüne sürüklerdim. Bunu onaylamıyordu ama sanırım beni götürmeyi reddederse kendi başıma gitmenin bir yolunu bulacağımı biliyordu. Eminim bana göz kulak olmaktan nefret ettiği zamanlar çok olmuştur." Hunter başını salladı.

"O seni önemsiyordu. Hâlâ da öyle."

Cevap gülümsemesi yumuşak ve güven vericiydi. "Onun mutlu olduğunu gördüğüme çok sevindim. Jenna'da bir eş bulmasına sevindim. Brock hayattaki tüm güzellikleri hak ediyor." Garson kız tabakları toplamak ve boş kokteyl bardağını kaldırmak için geldiğinde sessizleşti. "Sana başka bir votka gimlet getireyim mi, shugah?"

Corinne elini reddedici bir şekilde salladı. "Yapmasam daha iyi. Bu zaten doğrudan kafama gidiyor gibi görünüyor."

Hunter da reddetti, bira bardağına dokunulmamıştı, sadece gösteriş için sipariş edilmişti.

ilk geldikleri zamanki gibi. Servis görevlisi onları yalnız bıraktıktan sonra Corinne mum ışığının titrek parıltısı içinde ona baktı. Gözbebekleri karanlık havuzlar gibiydi, büyüleyici ve sonsuz.

Konuştuğunda sesi boğuk ve yumuşaktı, bir şekilde çekingendi. "Peki ya sen Hunter?"

Büyürken nasıl biriydin?

Nedense senin vahşi, fevri bir tip olduğunu düşünmüyorum."

"Ben bunların hiçbiri değildim," diye kabul etti, acımasız başlangıçlarını hatırlayarak.

Kendini bildi bileli ciddi ve disiplinliydi. Öyle olmak zorundaydı; yetiştirilme tarzının herhangi bir alanındaki başarısızlık onun ölümü anlamına gelirdi.

Hâlâ ona bakıyor, onu anlamaya çalışıyordu. "Ailen olmadığını söylediğini biliyorum ama hep Boston'da mı yaşadın?"

"Hayır," diye yanıtladı. "Geçtiğimiz yaz Tarikat'a katıldığım da oraya geldim."

"Oh." Buna şaşırmış ve pek de memnun olmamış görünüyordu. "Sadece kısa bir süredir onlarla birliktesin." Tekrar masaya baktı ve serseri ekmek kırıntılarını fırçaladı.

"Ne kadar zamandır Dragos'un

hizmetindeydiniz?" Şimdi hazırlıksız

yakalanan o olmuştu.

"O ilk gece, Claire ve Andreas'ın Darkhaven'ında," diye açıkladı. "Birisi senin hakkında konuştuklarını duymuş. Eskiden Dragos'un müttefiki olduğun hakkında." Onu yakından ve dikkatle izledi. "Bu doğru mu?"

"Evet." Basit. Dürüstçe. Görünüşe göre zaten bildiği bir gerçek. Öyleyse neden aniden bu kelimeyi ısırarak geri alma isteği duydu? Neden Dragos'a hizmet etmiş olsa da onun için bir tehdit oluşturmadığına dair güvence verme dürtüsüne kapıldı?

Bunu ona söyleyemezdi. Çünkü içten içe bunun doğru olup olmadığını merak ediyordu.

Onun için bir tehdit oluşturmuyor muydu?

Mira'nın önsezisi aksini gösteriyor gibiydi. Detroit Darkhaven'dan ayrıldığından beri, kehanetin değişmiş de olsa çoktan gerçekleşmiş

olduğunu, yüzleşmesi sırasında kehanet edilen sonucun engellendiğini düşünerek görülerini göz ardı etmeye çalışıyordu

Victor Bishop ile.

Ama bu konuda doğru olmayan bir şeyler vardı.

Daha önce hiçbir şey çocuk kahinin öngörülerini değiştirmemişti. Sırf karanlık bir güzelliğe sahip, hasarlı Corinne'in ilgisini çektiği için bunun şimdi olması gerektiğini düşünmek aptallık olurdu.

Onun bu samimi itirafını özümserken hızlı ama ince bir nefes verişini duydu.

Küçük masada öne doğru eğilmek yerine, kadının yavaş yavaş uzaklaştığını, omurgası sandalyesinin arkasına değene kadar fiziksel olarak geri çekildiğini fark etti. Uzun bir süre sessiz kaldı, odada asılı duran loş ışığa ve ince sise baktı.

"Ona ne kadar süre hizmet ettin?" diye sordu, şimdi

temkinli bir şekilde. "Hatırlayabildiğim kadarıyla."

"Ama artık değil," dedi, konuşurken onun yüzünü inceliyordu. Tahminine göre, yüz ifadesinde ona güvenebileceğine dair bir işaret arıyordu.

Kendisinden sakladığı bir şey olup olmadığına karar vermeye çalışırken yüz hatlarını kasıtlı olarak nötr tuttu. "Eskiden Dragos için yaptığım şeyi şimdi Tarikat için yapıyorum."

Gözleri onunkileri tuttu, anlayışla kasvetlenmişti. "Ölüm," dedi.

Hunter onaylarcasına çenesini eğdi. "Onun ve ona hizmet eden herkesin yok edilmesini istiyorum. Onu ve yandaşlarını teker teker avlamam gerekse bile bunu yapacağım." Sadece gerçekleri dile getiriyordu ama Corinne ona temkinli ifadesinde garip bir yumuşaklıkla baktı. Bakışlarında onun hoşuna gitmeyecek kadar şefkatli bir soru vardı. "Sana ne yaptı Hunter? Dragos sana nasıl zarar verdi?"

Hunter şaşkınlıktan kelimeleri söyleyemediğini fark etti. Yetiştirilme tarzındaki tecrit ve disiplini kabul etmekte hiçbir zaman isteksiz olmamıştı. Ne kendisini ne de bir başkasını, bir hayvandan bile daha kötü yetiştirildiği için aşağılanma hissi duyacak kadar önemsememişti.

Bu.

Uzaylı kardeşleriyle birlikte Dünya'daki tüm Irk ırkının babası olan, hayatta kalan son öteki dünyalı olan bir Kadim'in soyundan gelmeden önce Birinci Nesil kökenlerinden hiç utanmamıştı.

Dragos, güçlü vampiri uzun yıllar boyunca gizlice uyuşturmuş ve laboratuvarında hapsedmişti.

Aynı vahşi yaratık Dragos tarafından Corinne ve yakın zamanda serbest bırakılan diğer dişiler gibi sayısız tutsak Irkdaşın üzerine salınmıştı.

O kokuşmuş hücrelerde hapsedilmişken Hunter'ı doğuran meçhul Breedmate gibi.

Ona ne olmuş olabileceği hakkında hiçbir fikri yoktu, ona dair hiçbir anısı da yoktu. Ama Corinne Bishop'u görünce, onun narin sırtında gördüğü işkencelerin kanıtlarını görünce, Hunter ani ve derin bir utanç duydu ve Dragos'la ya da onun laboratuvarlarındaki dehşetle herhangi bir bağlantısı olduğunu inkâr etmek istedi.

Çenesindeki tendon seğirerek cevap verdi: "Bana ne olduğuyla ilgilenmene gerek yok.

Bunların hiçbiri Dragos'un sana yaptıklarından daha kötü değildi." Kaşları onaylamaz bir ifadeyle daha da çatıldı. Karanlıkta bile onun yanaklarına renk geldiğini görebiliyordu.

Hiç şüphesiz, onun yara izlerinden bahsettiğini biliyordu. Banyosunda onu gözetlemiyor olsaydı göremeyeceği yara izleri.

Hatırlatmaya kızmasını bekledi; buna hakkı vardı, diye düşündü.

Baktığını inkar etmezdi. Muhtemelen gördüklerine hayran kaldığını da inkar etmezdi.

Bütün gece onun otel odasındaki banyoda çıplak olduğu düşüncesini unutmaya çalışmıştı. Zihninden kovma çabasına rağmen anı şimdi ısrarla, canlı bir şekilde geri geldi.

Yara izlerine gelince, şok ediciydi ama güzelliğini azaltmamıştı. Onun gözünde değil.

Duymak istese de istemese de bunu ona söylemeyi bu kadar çok istemesi onu hayrete düşürdü.

Corinne ona uzun süre baktıktan sonra sandalyesini geriye itti ve ayağa kalkmaya başladı. "Ben tuvaleti bulmaya gidiyorum,"

mırıldandı.

Onunla birlikte ayağa kalktı, gözleri kalabalığı tarıyordu. "Ben de seninle geleceğim."

"Kadınlar tuvaletine mi?" Kadın onu reddeden bir bakış attı. "Burada bekle. Hemen döneceğim." Onu restoranın diğer ucuna kadar takip etmekten başka çaresi kalmamıştı. Adam onun "Kadınlar" yazan ışıklı tabelaya doğru geri çekilmesini izledi, sonra da karanlık, sallanan kapıdan geçerek gözden kayboldu.

Corinne tuvalette sadece bir ya da iki dakika geçirdi, sırtını duvara dayamış, çentikli porselen lavabonun ve yontulmuş aynanın karşısında durdu. Nefes almak ve düşüncelerini olabildiğince toparlamak için yeterli bir süre. Akşam yemeğinin yanında içtiği bir kokteyl gerçekten de aklını başından almıştı. Yoksa neden Hunter'la masaya oturmuş, müzikten bahsedip geçmişini yâd ediyordu ki, Henry Vachon hakkında Tarikat'la birlikte topladıkları bilgiler hakkında Hunter'ı sorgulaması gerekirken?

Hunter yara izlerinden söz etmeseydi ya da onları ve daha fazlasını otelde gördüğünü çok da ince olmayan bir şekilde hatırlatmasaydı, hâlâ orada oturuyor, iyi yemek, içki ve küçük bir kızken çok sevdiği müziğin basit zevkleriyle kendini kaybediyor olabilirdi. Hunter'ın sert arkadaşlığından bile keyif alıyordu, bu da azıcık alkolün onu ne kadar kötü etkilediğini vurguluyordu.

Tuvaletten çıktı ve restoranın dumanla kaplı mağarasına geri döndü.

Ayağa kalktığında, tuvalet duvarı onu sabit tutmuyordu, başı hafifti, yavaşça sallanan çiftlerle dolu bir dans pistine serenat yapan üç kişilik gruba doğru sürüklenirken bacakları gevşekti.

Corinne yıpranmış ahşap döşemeli küçük meydanın kenarında durup mum ışığı ve gölgeler arasında hareket eden insanları izledi.

Müzik tüm kulübü sararken bedenler birbirine yaklaşmış, kollar birbirine sarılmıştı. Özlemle gülümsedi, boğucu ama meydan okuyan şarkı sözlerini tanıdıkça gülümsemesini dudaklarından uzak tutamadı.

Başka bir Bessie Smith şarkısı. Geçmişe, masum olduğu, kötülüğün ne kadar acımasız ve çirkin olabileceğinden habersiz olduğu zamanlara doğru bir başka çekim.

Gözlerini kapattı ve tanıdık eski müziğin onu güvenli limanına doğru çekerek üzerine yıkıldığını hissetti. Bu sadece bir yanılsamaydı; bunu biliyordu. Yaşadığı her şeyi silmeyi ne kadar arzulasa da şu anda bulunduğu yerden kaçamazdı. Nerede olduğunu, neler kaybettiğini... hâlâ yapması gerekenleri görmezden gelemezdi.

Tüm bunları biliyordu ama şarkıcının sesi onu dans pistinin kenarında hafifçe sallanmaya iterken, bu sürükleyici çekime karşı koyamadı. Sadece bir dakikalığına, tadını çıkardığı, gözleri kapalı, duyuları başıboş, sakın bir gelgitte yüzen kısa bir hoşgörü.

Bir an sonra göz kapaklarını kaldırdığında Hunter tam karşısında duruyordu.

Hiçbir şey söylemedi, sadece onun üzerinde yükseldi, kas ve karanlık enerjiden oluşan bir duvar, varlığının sıcaklığı onları ayıran birkaç santimi hiç yokmuş gibi gösteriyordu.

Sertçe yontulmuş yakışıklı yüzü her zamanki gibi esrarengizdi. Ama gözleri yavaş yavaş yanan bir ateşin korlarıyla parlıyordu.

Oteldeyken adamın gözlerinde gördüğü bakışın aynısıydı, ama şimdi aralarında kapanacak bir kapı yoktu.

Bu tehlikeli, ölümcül adamın ateşli bakışlarından saklanabileceği hiçbir yer yoktu. Ama Hunter şimdi ona bakarken damarlarında dolaşan şey korku değildi. Hiç de öyle bir şey değildi.

O anda aralarında elektriksel bir şey, yasaklanmamış ve güçlü bir şey geçti. Ellerin onna nasıl uzandığını, avuçlarının onun geniş omuzlarında nasıl durduğunu ancak bu şekilde açıklayabiliyordu. Yanağını onun güçlü göğsüne yaslayıp fısıldamasına neden olan dürtüyü anlamasının tek yolu buydu: "Benimle dans et Hunter. Sadece bir dakikalığına?" Ona tutunarak Bessie'nin şarkı sözleriyle yavaşça sallandı, kulağını Hunter'ın kalbinin ağır gümbürtüsüne dayadı. Adam dans etmiyordu ama kızın umurunda değildi. Hunter'ın sıcaklığı onu sarıyor, muhtemelen odadaki en tehlikeli kişi olmasına rağmen kendini güvende hissetmesini sağlıyordu.

Kolları uzun bir süre sonra ona dolandı, iri elleri hafifçe, geçici olarak omurgasının dibinde durdu. Kaskatı kesilmişti, neredeyse garip bir şekilde. Artık onun nefes alışını duymuyordu, sadece kalp atışlarının yükselen davulu, o kadar ağır ve yoğun ki neredeyse diğer tüm sesleri bastırıyordu.

Başını kaldırıp ona baktı, elleri hâlâ adamın kalın omuzlarında duruyordu. Altın rengi gözleri kehribar rengi kıvılcımlar saçıyor, göz bebekleri kedi gibi yarıklara doğru daralıyordu. Arzu ondan yayılıyordu, açık ve sıcak. Tereddütlü bir adım geri çekildi, kendi nabızı ani ve yoğun bir farkındalıkla çarpıyor olsa da aralarına kesirli bir mesafe koydu.

Ve ihtiyaç.

Onu ne kadar derinden etkilediğini görünce irkildi.

Yaşadığı onca şeyden sonra arzu ona yabancı bir şeydi. Yaşadıklarından sonra bir erkeğin dokunuşunu asla arzulamayacağını düşünmüştü. Ama şimdi istiyordu. İnanılmaz bir şekilde, belki de aptalca, bu taş gibi, ölümcül savaşçının dokunuşunu o anda her şeyden çok arzuluyordu.

Kendini geriye doğru bir adım daha atmaya zorladı. "Dans için teşekkür ederim," diye mırıldandı, şaşkınlığı içinden geçen sıcaklıkla çarpışıyordu. "Bunun için teşekkür ederim. Beni bu gece buraya getirdiğin için. Normal hissetmenin nasıl bir şey olduğunu unuttuğumu sanıyordum." Aşağı baktı, gözlerini

gözlerinin yakıcı sıcaklığı.

"Artık bir şey hissetmemin... mümkün olmadığını düşünüyordum."

Cevap veren dokunuşu çenesinin altında hafif ama sertti. Bakışları bir kez daha kilitlenene kadar parmak uçlarının ucunda onun yüzünü kaldırdı. Başını onunkine doğru indirdi.

Ve sonra onu öpüyordu.

Yavaşça, telaşsız bir şekilde dudaklarını onunkilere değdirdi. Öpücüğü neredeyse çekingendi, sanki kızın ona vermek istediğinden daha fazlasını nasıl alacağını bilmiyordu. Dudaklarının onunkilere değmesi ne kadar sarhoş edici olsa da, aynı zamanda tatlıydı da; kıza ilk kez bu kadar dikkatli ve şefkat dolu bir şekilde dokunmuştu. Hunter gibi zorlu bir erkeğin böylesine sabırlı ve ölçülü olabilmesi onu hayrete düşürmüştü.

Bu onun için kolay değildi. Bir an sonra dudakları ayrılıp da kehribar rengindeki sıcaklıklarıyla onu yakan ikiz ateşlere dönüşmüş altın gözlere baktığında bu gerçeği gördü. Adamın başı kadınınkine doğru eğilmişti, etraflarını saran puslu karanlıkta ağızları arasında sadece bir nefes vardı.

Dişlerinin uçları üst dudağının arkasında bembeyaz parlıyordu. Boynunun kenarları boyunca ve ensesine doğru zarif kavisler çizerek ilerleyen dermagliflerin rengi kızarmıştı.

Onu istiyordu.

Bu düşünce onu dehşete düşürmeliydi, yaklaştırmamalıydı. Gözlerini ona dikti, her şeye rağmen onun şehvetli ağzının tadına bir kez daha bakmayı arzuluyordu. Adamın elleri, kısa dansları sırasında onu hâlâ tuttuğu küçük sırtında titriyordu. Birini yanağını okşamak için kaldırdığında, silahla sertleştirilmiş parmaklarının nasırlaşmış sertliğine rağmen dokunuşu tıy kadar hafif, öpücüğü kadar nazikti.

Adam başparmağıyla alt dudağını okşarken Corinne derin olmayan bir nefes verdi. Çenesini yumruğunun kenarına kaldırdı, başını bir kez daha onunkine doğru eğdi ...

Ve sonra dondu kaldı.

Gerginlik onu bir anda sarmıştı, yeni bir gerginlik, bu seferki soğuk ve savaşa hazır bir gerginlikti.

Gözleri yukarı kayarak kalabalık kulübü inceledi. "Bir sorunumuz var," dedi ve savaşçı moduna geri döndü.

"Artık güvenli değil. Seni buradan götürmem gerek."

"Ne oldu Hunter?" Adamın odaklandığı yönü takip etmeye çalıştı ama adam kendisinden omuz omuza daha uzundu. "Ne görüyorsun?"

"Vampirler," dedi, sesi alçak ve ihtiyatlıydı. "Az önce restoranın önünden bir grup geldi. Aralarında bir Gen One var. Dragos'un suikastçılarından biri." Corinne'in kalbi göğüs kafesine sertçe çarptı. "Emin misin?"

"Hiç şüphe yok."

Cevabı o kadar ciddiydi ki, nefesini tutmak için mücadele etmek zorunda kaldı. "Onları hâlâ görüyor musun? Ne yapıyorlar?"

"Kalabalığı araştırıyorum." Eli onunkini buldu ve sıkıca sardı. "Tahminimce bizi arıyorlar."

Onu dans pistindeki kalabalığın derinliklerine doğru çekti, ilgisiz çiftlerin arasından sıyrıldı, bakışları yaklaşan tehdidin bulunduğu varsayılan bölgeden hiç ayrılmadı.

"Neden bizi arasınlar ki?"

Onun yanında aceleyle ilerlerken sordu, panik göğsünde karanlık kanatlarla çırpınıyordu. "Dragos New Orleans'ta olduğumuzu nereden bilsin?"

"Çünkü biri ona nereye bakması gerektiğini

söylemiş," diye cevap verdi Hunter ters bir

şekilde.

"Şansım varken öldürmem gereken biri."

Victor Bishop.

Oh, Tanrım. Ona bir kez daha ihanet etmişti.

Bölüm 14

Yapmayacağını düşünmek ne aptalca bir hataydı. Daha da kötüsü, Hunter'ı onu bağışlamaya ikna ederek bunu mümkün kılmıştı. Şimdi sadece bunun ikisinin de hayatına mal olmamasını umabilirdi.

Bu düşünceyle hasta, pişmanlıkla öfkeli olan Corinne, Hunter onu kalabalığın arasından geçirip işletmenin karanlık arka tarafına doğru götürürken elini sıkıca tuttu.

Hunter'ın tek amacı Corinne Bishop'ı güvenli bir yere götürmek olduğundan, mekanın arka kapısından dışarı fırladılar. Çelik kapı arka sokağa doğru açılırken, İcra Dairesi kıyafetleri giyen bir çift Breed erkeği dışarıdaki görev yerlerinde hazır ola geçti.

Çok geç.

Hunter onları ölçüp biçmiş ve daha ilki yanında duran silahına uzanmaya fırsat bulamadan önemsiz engeller olarak görüp bertaraf etmişti. Corinne'in elini bırakan Hunter, öndeki erkeğin kafasını yakaladı ve şiddetli bir şekilde çevirdi. Ceset cansız bir şekilde yere düşerken omurgası boğuk bir silah sesi gibi çatırdadı.

İkinci muhafız da aynı hızla yere yığıldı.

Hunter arkasında duran ve sessizliğe gömülmüş Corinne'e baktı. "Gel," dedi.

"Fazla zamanımız yok."

Hunter, dar arka sokaklardan oluşan bir labirentte hızla ilerlerken pantolonunun cebinden cep telefonunu çıkardı. Boston'ı aradı ve olanları Gideon'a aktardı.

"Kahretsin," diye mırıldandı diğer uçtaki savaşçı. "Dragos New Orleans'a suikastçılar gönderecek kadar endişeleniyorsa, Dragos ile Vachon arasındaki bağlantının geçerli olduğunu varsaymak yanlış olmaz sanırım."

"Bu da Bishop ve Dragos arasındaki bağlantının da devam ettiği anlamına geliyor."

Hunter, tavuk ayağı ve diğer hayvan parçaları satan bir vudu dükkânının yanından geçip özellikle tuhaf bir sokağa girerken cevap verdi. "Bu konuyu Bishop'la daha sonra konuşacağım." Gideon keskin bir nefes verdi. "Gerek yok, dostum."

Victor Bishop bu öğleden sonra Darkhaven'da öldürüldü. Detroit'teki Ajansa sunulan raporda, Breedmate'ine saldırdığı ve malikanedeki güvenlik görevlilerinden biri tarafından durdurulmasaydı çok daha kötüsünü yapabileceği belirtildi."

"Onu kim öldürdü?"

"Raporlara göre Mason adında bir adam."

Hunter onaylarcasına homurdandı, Corinne'le birlikte geldiklerinde kapılarda olan Darkhaven muhafızının koruyucu tavrını hatırladı. Şimdi Corinne'e baktı ve onun uzun adımlarına ayak uydurmaya çalışırken solgun yüz hatlarında beliren anlayışlı ifadeyi gördü.

En azından Victor Bishop onu son kez yaralamıştı. İçindeki mantıksız bir parça, bu ikiyeüzlü piçin işini bitirenin kendi elleri olmasını diliyordu. "Gidecek bir yere ihtiyacımız var," dedi Gideon'a.

"Otelde değil misin?"

"Hayır. Haritalar ve silahlarım odada kaldı."

"Pekala, onları gitmiş say. Artık oraya geri dönemezsin, dostum. Çok riskli." Açık bir sonuç, diye düşündü Hunter. Eğer Dragos'un adamları onlardan bir iz bulmak için şehri tarıyorlarsa, bölgedeki otelleri de kontrol ettiklerini varsaymak zorundaydı.

"Dinle," dedi Gideon. "Az önce Vachon'a karşı sürpriz yapma avantajını kaybettin."

Lucan şu an yanımda ve o da aynı fikirde. Şu anda bu görevi tek başına üstlenmek çok riskli. Ayrıca, düşünmen gereken bir kadın var. Lucan iptal etme zamanının geldiğini söylüyor. Uçağa geri dönün.

Seni hemen oradan çıkarmaya çalışacağım."

Hunter dilinin ucunda bir tartışmanın yükseldiğini hissetti. Emirleri yerine getirmek ve asla sorgulamamak üzere yetiştirilmiş biri olarak bu ona garip geliyordu. Ama bir yanı bu işin sonunu görmek istiyor, Henry Vachon ve Dragos'un Corinne ve diğerlerine yapılanlar yüzünden cezalandırıldığını görmek istiyordu. Sadece taktiksel bir avantajı kaybettiği için bu ipucunun kaybolacağını düşünmek canını sıkıyordu.

Boston'daki kardeşlerine bu konuyu açamadan, Gideon hatta geri döndü. "Az önce pilotlarla konuştum.

Gaza basmış olacaklar ve sizin gelmenizi bekleyecekler. Havaalanından ne kadar uzaktasınız?"

Hunter bulundukları ara sokaktan çıktı ve Fransız Mahallesi'nin ana caddelerinden birine açılan, tanıdığı bir sokak buldu. "Şu anda yaya olarak gidiyoruz ama araçla en fazla yirmi dakika sürer."

"Oraya git," dedi Gideon. "Havalandığınızda haber verin. Sonra ikinize de burada ortalık sakinleşene kadar saklanabileceğiniz bir yer bulacağız. Saflarımıza daha fazla zarar gelmesini göze alamayız.

Zaten bir kişi eksik olmamız yeterince kötü."

"Bir aşağı mı?" Bu söz onu gafil avladı. Savaşçı arkadaşlarından birini kaybetme düşüncesi karnını soğuk ve sıkı bir şekilde sıktı. "Sahada bir ölüm mü oldu?"

"Kahretsin, duymadın. Harvard'dan.

Siz Detroit'e gitmeden önceki gece çekip gitmiş ve o zamandan beri ne görülmüş ne de haber alınmış. Dante ve Kade cep telefonunu Southie'de nehir kenarında bulmuşlar. Bunu söylemekten nefret ediyorum ama görünüşe göre Chase uçurumdan atlamış ve geri dönmeye niyeti yok." Gideon bir an için sessizleşti, düşüncelere daldı.

"Tarikat'ta bir ölüm olup olmadığını mı sordunuz? Bak ne diyeceğim, şu anda burası tam olarak böyle hissettiriyor.

Daha kötü hissettirecek tek şey, ileride bir yerde birinin devriyeden Rogue içtiğini bildirmesi ve bunun Harvard'a ait olduğunun ortaya çıkmasıdır."

"Umarım o gece gelmez," dedi Hunter ve bunu ne kadar içten söylediğini fark etti.

Gideon, "Sen ve çiftlikteki geri kalan herkes," diye cevap verdi.

"Bu arada, umalım da başka hiçbir şey cehenneme gitmesin, değil mi? O yüzden bir an önce havaalanına gidin. Siz ve kadın güvende olduğunuzda rapor verin."

"Olmuş bilin," diye cevap verdi Hunter acımasızca.

Telefonu tekrar cebine soktu ve Corinne ile birlikte şehirden çıkmak için bir ulaşım aracı aramaya koyuldu.

Neredeyse üzerine gelene kadar insanları fark etmedi.

Başı eğik olan Chase, ağzını kısa bir süre önce şehrin derinliklerindeki bir uyuşturucu evinden çıkarken takip ettiği kanlı bir ev sahibinin boynuna dayamıştı.

Şimdi de yaklaşan aracın farları, avıyla birlikte çömeldiği dar ara sokağın tuğla duvarlarından yansıyınca sinirle homurdandı.

Polis aracı eski apartmanların arasında ağır ağır ilerliyor, yolun yarısına yaklaştığında yan taraftaki spot ışığı yanıyordu.

Chase yere çömeldi ve gevşek ev sahibini, polisler tam önüne gelene kadar onu koruyacak olan kutu gibi çöplüğün gölgelerinin derinliklerine çekti. Saman saçlı sarışın inledi, şahdamarını emmesinin sükûnetinden mi yoksa kanını hastalıklı bir tatlılıkla lekeleyen kokainin vızıltısından mı, emin değildi. Kadın hareket etmeye çalıştı ama adam onu tuttu, zaten doyduğundan fazlasını aldığını bilmesine rağmen tam olarak doymamıştı.

Polis arabası daha da ilerledi ve açgözlülükle beslendiği yere daha da yaklaştı.

Aklının bir parçası onu gölgelere ulaşması için uyardı. Zihniyle onları yakaladı, onları iradesine boyun eğdirmeye çalıştı, iğrenç ışıklarını kendisine doğru çevirmelerine saniyeler kalan insan kolluk kuvvetlerinin tehdidinden saklanmak için etrafındaki kasveti toplamaya çalıştı.

Chase gölgeleri bükmek için çabaladı ama yeteneğini tutmak çok zordu. Zayıfça sallanıyordu.

Orada ve gitti, orada ve gitti, bir seferde sadece birkaç saniyeden fazla sürmedi. Kontrolünü kaybetmenin verdiği hayal kırıklığıyla hırladı.

Yeteneğinin elinden tamamen kayıp gitmesine daha ne kadar vardı? Kana susamışlığın başkaları üzerindeki etkilerini görmüştü.

Yıkıcı gücünü biliyordu. Bağımlılık önce Irktan gelen yeteneğini, sonra akıl sağlığını, insanlığını... ve en sonunda da ruhunu yiyip bitirecekti.

Bu düşünce, açgözlü beslenmesinin sisi arasından sızdı ve boğazından aşağı akan uyuşturuculu kan kadar acı geldi. Bir hırıltıyla ağzını yaradan ayırdı ve yalayarak kapattı, kendisinden ve yaklaşan polisin müdahalesi olmasaydı kurutabileceği insandan tiksindi.

Kadının bilinci yerinde olmayan bedenini büyük çöp konteynerinin arkasına doğru sürükledi.

Kısa bir süre içinde kendine gelecek, son birkaç dakikaya dair hiçbir şey hatırlamayacaktı.

Garip uyuşukluğundan sıyrılıp ayağa kalkacak ve onu bu sefil sokağa getiren bağımlılığına geri dönecekti.

Ona gelince?

Chase homurdandı, ara sokağın pisliği içinde çömeldiği çenesindeki kanı silerken başı hâlâ uğulduyordu.

Polis aracının ağır ağır ilerleyişi, onu çöplüğün kenarında istediğinden çok daha uzun süre sinmiş halde tuttu.

Arabanın ömeldiğı yerin önünde durmasını bekledi, dikkatle izledi, frenler gıcırdıyor.

Mavi flaşlar yanmadan önce aracın sireni kısa bir süre öttü ve ara sokağı titreşen bir ışıkla yıkadı. Kapılardan biri açıldı, sonra yumuşak bir gümbürtüyle kapandı.

"Arkada biri mi var?" Sert bir ses, ağır Boston aksanıyla iş konuşuyordu.

Sert tabanlı botlar donmuş kaldırımında ıtırdadı. Polis yaklaşırken telsizinden keskin bir parazit sesi geldi. "Burada aylak aylak dolaşmak yasak, özellikle de siz yozlaşmış keşler ve esrarkeşler." Bir adım daha yaklaştı. İki adım daha ve insan tam önünde olacaktı. "Seni karakola götürmemizi istemiyorsan, o taş kafalı kıçını kaldırıp gideceksin." Chase saklandığı yerden kötü bir rüyadan fırlamış gibi fırladı.

Büyük bir sıçrayışla kendini yukarı fırlattı ve şaşkın polisin başının üzerinden geçti.

Park halindeki kruvazörün kaputuna bir kedi kadar hafif bir şekilde indi, ardından Boston'un en iyi polislerinden herhangi biri az önce tanık oldukları şeyi fark etme şansı bulamadan aynı düzgünlükte tekmeledi ve yaya olarak uzaklaştı.

Chase, İrk genetiğı sayesinde sahip olduğı tüm hızıyla koştu.

Hâlâ buna sahipti, hâlâ vahşi doğasının gücüne ve dayanıklılığına sahipti. Hatta tükettiğı aşırı kan, içindeki canavarı daha da güçlendirmişti. Bu onu gecenin daha da derinlerine, ana caddelerin parlak ışıklarından ve hareketli tatil trafiğinden daha da uzağı sürükledi.

Ne kadar zamandır koştuğunu bilmiyordu.

Sonunda şehrin çok dışında olduğunu fark edecek kadar yavaşladığında nerede olduğundan emin değildi. Artık caddelerde, otoparklarda ya da

Mahalle aralarında değil, karla kaplı açık tarlalarda ve banliyö ormanlarının sık kümelerinde ilerliyordu. Önünde, çok uzak olmayan bir mesafede, çam ağaçlarıyla kaplı geniş bir granit tepe çevredeki kırsal alanın içinden yükseliyordu.

Belirsiz bir şekilde, insanlardan birinin

yayılan orman koruma alanları. Dört bir yanını saran kentsel yayılma tehdidinden korunmuş, geriye kalan az sayıdaki doğal alan parçalarından biri.

Konum, zihninin karanlık bir köşesinde gömülü olan bir şeyi, burayı bilmesi gerektiğine dair geçici bir düşünceyi harekete geçirdi.

Yıllar önce buraya bir kez gelmişti. Chase ormanlık alana girerken zihnindeki dikkat dağınıklığından kurtuldu, artık nerede olduğunu umursamıyordu, sadece hareket ediyordu ve şehrin parıltısını kilometrelerce geride bırakmıştı.

Sık ormanlık bir arazide kalçalarının üzerine çöktü ve sırtını yükselen bir meşe ağacının gövdesine dayadı. Çıplak dallar başının üzerinde titriyor, ay gece vakti yoğun bulut örtüsünün arasından görünmeye çalışıyordu.

Uzun bir süre boyunca duyduğu tek ses kendi sert nefes alış veriş ve göğsünde zonklayan nabzının vuruşuydu.

Orada oturmuş, susuzluğunun onu nereye götüreceğinden

emin değildi. Doğrusu, umurunda bile değildi.

Dudakları dişlerinden ve azı dişlerinden geriye doğru kıvrıldı, kış havasını içine çekti, soğuktan ve zehirli midesinin sıkılmasından titredi. İç organları çok sık alınan kanla dolup taşmış olsa da, bir sonraki ilacı nerede bulacağını merak etmekten kendini alıkoyamıyordu. Gece yarısı gökyüzüne baktı ve şafak onu bir kez daha geceyi beklemek üzere saklanmaya itmeden önce ne kadar beslenmesi gerektiğini tahmin etmeye çalıştı.

Oh, evet, diye düşündü, yarı deli bir eğlenceyle kendi kendine kıkırdadı. Tüm o

ihtiyacı olan şey, kancalarını ona çoktan saplamış olan pençeli canavara teslim olmaktı.

Yine de etrafındaki orman ürkütücü bir sessizliğe bürünürken ona fısıldayan o canavardı. Kıpırdamadan durdu, yırtıcı hayvan keskin ve mutlak bir dikkatle ayağa kalktı.

Dinlendiği yerden biraz uzakta, karanlıkta bir dal kırıldı. Sonra bir tane daha.

Chase hareketsiz, sessiz kaldı. Bekliyordu.

Çalılığın derinliklerinden biri yaklaştı.

Bir an sonra onu bir çocuk olarak gördü; ince, kot pantolonlu bacakları pompalıyor, arkasındaki ormanın karanlığına doğru endişeli bir bakış fırlatırken çizmeli ayakları hızla koşuyordu. Kışlık bir ceket giymişti ama açık fermuarın altındaki gömleği yırtıktı ve koyu lekelerle doluydu.

O kadar ani ve tuhaf bir müdahaleydi ki, gerçek gibi görünmüyordu. İlk başta çocuğun bir halüsinasyon olduğunu düşündü. Zıyan olmuş bir zihnin garip bir numarası.

Ta ki keskin korku kokusu burun deliklerini doldurana kadar. Kemik parçalayan, iğrenç bir korku. Ve kan.

Çocuk boynundaki küçük bir yaradan kanıyordu, Chase'in dikkatinden kaçmayan ikiz akıntılar. Taze kırmızı hücrelerin kokusu bir yük treni gibi duyularına çarptı. Çocuk saklandığı yere doğru koşarken, elleri ve dizleri üzerinde çömeldi.

Ve sonra, aniden, çocuk yalnız değildi.

Birkaç metre arkasında karanlığın içinden bir kadın çıktı. Sonra başka bir çocuk, bu daha büyük, yuvarlak, dehşet dolu gözleri olan bir genç. Bir an sonra uzaktaki çalılıklardan bir adam fırladı. Onu topallayan ve hıçkırarak ağlayan başka bir kadın izledi. O da kanlar içindeydi, ön kolundaki bir ısırık izi kanıyordu. Ürkmüş bir geyik sürüsü gibi ayrı yönlere doğru kaçışmaya başladılar.

Tıpkı bir spor oyunu gibi, Chase içine düştüğü gerçeği soğuk bir anlayışla fark etti.

Kan kulübü.

Bu yerin rahatsız edici tanıdıklığı buydu. Buraya daha önce bir kez gelmişti, on yıldan uzun bir süre önce, Quentin ve bir grup İcra Ajansı ile birlikte Boston'un banliyösündeki Blue Hills Park'ta yasadışı bir av partisinin gece eğlencesi düzenlediğine dair söylentilere yanıt vermişlerdi.

Kendi türünün en ahlaksızlarına yönelik bir oyunun ortasında durduğunu anlamak için bu lanetli insanların peşindeki vampirlerden birinin hayvan ulumasını duymasına gerek yoktu.

İrk yasaları tarafından yüzyıllardır yasaklanan, insanları spor olarak ve bir vampirin arzulayabileceği her şeyi düzenleyen kulüpler kınanmış ancak tamamen ortadan kaldırılmamıştı. Hâlâ yasalara karşı gelenler vardı. İrkın sapkın elitlerine hizmet eden, çok özel üyelikleri olan kapalı sosyal çevreler hâlâ vardı.

Chase, bu kadar ayıp bir şey için hissetmesi gereken küçümsemeyi aradı. Bir öfke titreşimi hissetti, eski ajanlık ahlakı müdahale etme dürtüsüyle karıncalandı ama bu, dökülen kanın bakırimsı kokusu çalılıklara sinerken dişlerinin diş etlerinden daha uzağa fırlamasını engellemeye yetmedi. Açlık içinde kıvrılıyor, nabzının damarlarında sıcak ve vahşi bir şekilde atmasına neden oluyordu.

Bölüm 15

İnsanlar onun çömeldiği plansız kör noktaya yaklaştıklarında ayağa kalktı.

Kehribar rengi bakışları görüşünü yakarak saklandığı yerden çıktı ve doğrudan onların yoluna girdi.

Havaalanına Hunter'ın New Orleans'ta sokaktan topladığı, alçaktan giden mor bir El Camino ile geldiler.

Aracı kaldırımın kenarında bırakan adam, kendisine borcu olduğunu düşündüğü, köşede oturan iki genç kadınla hararetli bir tartışmaya girmişti. Adam arabadan atlayıp onlara bağırıp küfrederken, Hunter Corinne'i yolcu koltuğuna oturtmuş, sonra da direksiyonun başına geçip adam onların gittiğini fark edemeden hızla uzaklaşmıştı.

Çalıntı aracı kavernöz alana sürdüklerinde Tarikat'ın jeti onları özel hangarda bekliyordu.

Corinne Hunter'a baktı, hâlâ onu caz kulübünde tutan şefkatli dokunuşla kulübün dışındaki ara sokakta iki can alan ölümcül şiddeti bağdaştırmaya çalışıyordu. Hunter arabayı park edip motoru durdurduğunda, "Şehirdeki o korumalar," diye mırıldandı. "Boyunlarını sanki daldan başka bir şey değillermiş gibi kırdın." Adamın ifadesi okunamazdı, tamamen nötrdü. "Artık gitmeliyiz Corinne.

Gideon pilotları uyarmak için önceden aradı bile. Bizi içeride bekliyor olacaklar." Kulüpten kaçtıklarından beri boğazına düğümlenen buz kütesini yutkundu.

"O adamları sen öldürdün Hunter. Soğukkanlılıkla."

"Evet," dedi dürüstçe. "Onlar bize aynısını yapma fırsatı bulmadan önce." Ölümle uğraşıyorum.

Daha dün gece ona böyle söylemişti.

Suikastçı olarak doğdu ve akla hayale gelmeyecek şeyler yapmak için çok iyi eğitildi.

Şimdiye kadar sadece kelimeler vardı. Sadece tehlike tehdidi. Şimdi onun yanında oturuyordu, çalıntı arabalarından çıkıp onu takip etmek ve onu Tanrı bilir nereye götürecek olan uçağa binmek üzereydi.

Yine de, direksiyonun arkasından inip kapıyı açmak ve ona elini uzatmak için yürüdüğünde, kadın elini tuttu.

Kadın onunla birlikte hangarın beton zemininden geçerek özel jetin kabinine çıkan alçaltılmış merdivenlere doğru yürüdü. Hunter basamakları onun önünde çıktı, sonra da ona geniş kabini işaret etti.

"Pilotlar kokpitte olmalı," dedi kadın onun yanından geçip içerideki düzinelerce büyük, deri koltuktan birine doğru ilerlerken. "Onlara burada olduğumuzu söyleyeceğim." Corinne başını çevirerek onaylarcasına başını salladı.

Ama dikkati tekrar Hunter'a yöneldiğinde, etraflarındaki her şey korkunç bir sessizliğe büründü. Gözleri uyarıyla parladı. Ona doğru uzandı.

"Corinne, çık dışarı. Buradan hemen çık."

Kız tepki vermeye fırsat bulamadan, Hunter kadar iri yapılı, tepeden tırnağa siyah formda giysiler giymiş bir Breed erkeği, arkasındaki kapalı kokpit alanından dışarı fırladı.

Hunter yıldırım hızıyla dönerek saldırganla karşılaştı ve kötü görünümlü siyah bir tabancayı tutan eli kavradı. Kurşunlardan biri Hunter'ın başının üstündeki tavana saplanırken, diğer ikisi de kabinin iç taraflarına doğru patladı. Bir pencere patladı.

Yuvarlağın ardında bıraktığı büyük deliğin etrafındaki temperli cam örümcek ağı.

Corinne deri koltuğun uzun arkalığının arkasına çömelmiş, dehşet ve şaşkınlık karışımı bir duyguyla Hunter'ın elinin kenarıyla saldırganının bileğini kesmesini izliyordu. Silah kabinin zeminine düştü ve

Hunter'ın botu, diğ er erkeğ in boynuna ve çenesine bir dizi benzer çıplak elle, kesici darbe indirdi.

Bu seferki, caz kulübünün dışındaki iki muhafız gibi kırılmamıştı. C sse olarak Hunter'a denkti ve Corinne dehşet içinde ona bakarken, ölümcül beceri konusunda da aynı derecede denk olduğunu fark etti.

Diğ er erkek Hunter'ı boynundan yakaladı ve yakındaki duvara çarptı. Hunter'ın yüzüne ve kafatasına k r edici hızda yumruklar indirdi.

Hunter cezalandırıcı tutuştan kurtulmayı başardı. Bir eliyle saldırganın bileğ ini sıkıca kavrayan Hunter, Corinne kemiklerin gerginlikten çatırdadığını duyana kadar diğ er erkeğ in kolunu sıktı.

Yine de Hunter'ın saldırganı, bir kez daha avantaj elde etmek için dönüp onunla yüzleşirken homurdanmaktan başka bir şey söylemedi. Hunter buna izin vermeye niyetli görünmüyordu. Kramponunun topuğunu diğ er adamın diz kapağının yan tarafına vurdu, ardından önce orta kısmına, sonra da siyah giysili adamın kafatasının yan tarafına sert bir darbe daha indirdi. Saldırgan yere yığıldı, örme baş örtüsü darbenin etkisiyle kayarak düştü ve yüzü ortaya  ıktı.

Corinne irkilerek soluk soluğa kaldı.

Hunter'ın g r saçları kafatasına yakın bir yerden kırılmışken, bu vampirin kafası tamamen keldi. Birinci Nesil dermagliflerden oluşan karmaşık bir desen kulaklarının etrafında ve kubbeli kafasının tepesinde iz bırakıyordu. Renkleri sessizdi, başka bir Cins erkeğ in deri işaretlerini derin, çalkantılı renklerle morartacak öfke ve acıdan hiçbirini göstermiyordu. Davetsiz misafirin kaşlarındaki koyu çizgilerin altında, vahşi gri gözler  elik kadar düz ve soğuktu.

Hunter kadar sakin ve soğukkanlıydı. Ve en az onun kadar ölümcüldü.

 kisi birbirinden farklı görünse de aynı zamanda aynıydılar.

 kisi de doğuştan suikastçi.

İkisi de Dragos'un emriyle öldürmek için eğitildi.

Kadının bunu fark etmesi için geçen sürede Hunter ayağını diğer erkeğin suratına indirmeyi hedeflemişti. Uyluk kasları esneyip botun topuğu sert inişine başladığında, diğer erkek yuvarlanarak yoldan çekildi ve kendini jetin kabin ile yıkık kokpit kapısı arasındaki küçük mutfağına doğru fırlattı.

Kesinlikle kırık olan kolu yanında işe yaramaz bir şekilde sallanırken, davetsiz misafir uzandı ve cam eşyalarla dolu bir dolabı aşağı çekti. Hunter'a doğru döndü ve uzun, ışıltılı bir kristal parçasını bıçak gibi salladı. Bir hamle yaptı, Hunter'ın kenara kaçmasıyla kıl payı kurtuldu, sonra yumruğunu saldırganın karnının alt kısmına indirdi. Darbe onu sendeletti, mücadele kadırganın içine doğru ilerlerken cam bıçak ayaklarının altında paramparça oldu.

Corinne kaçabilirdi. Muhtemelen kaçmalıydı da. Ama Hunter'ı bu durdurulamaz gibi görünen katille baş başa bırakma düşüncesi söz konusu bile olamazdı. Kabin koltuğunun arkasından sürünerek çıktı ve ona yardım etmek için bir yol aradı. Yeteneği burada hiçbir işe yaramıyordu.

Sabit bir ses dalgasının yardımını olmadan, ses enerjisinin hacmini bükme yeteneği çağrılmazdı.

Ama eğer savaş alanıyla arasında sadece birkaç metre olan silahı eline geçirebilirse...

Bunu çok geç fark etti.

Hunter'ın saldırganı çoktan ona doğru koşmaya başlamıştı bile; Hunter'ı savuştururken, o da ayağıyla silahı erişebileceği bir noktaya getirmeye çalışıyordu.

Döndüler ve gerildiler, daha hafif erkekleri bayıltacak darbeler savurdular. Ve sonra, Corinne'in hareketi algılayamayacağı kadar hızlı geçen bir anda, Hunter'ın saldırganı silahı kaptı ve tam yüzüne nişan aldı.

"Hayır!" Corinne nefes alıp bir kez daha bağıramadan ayakları hareket etmeye başladı.

Diğer erkeğin arkasından hızla yaklaştı ve kendini onun sırtına attı. Bir eliyle tutunurken diğer elinin tırnaklarıyla yüzünün ve gözlerinin yumuşak etini tırmıkladı. Dragos'un canavarlarından birinin değer verdiği birine zarar vermesini engellemek için hayvani bir ihtiyaçla olabildiğince sert bir şekilde oydu.

Eğitimli suikastçı onun saldırısı karşısında nefes bile almadı. Dirseği yüzünün yan tarafına sertçe geri geldi ve dudaklarını dişlerine doğru ezdi. Ağzındaki kanın tadını aldı. Dudağı yarılırken kanın çenesinden aşağı süzülüğünü hissetti.

Ve sonra geriye doğru uçtu, sanki hiçbir şey değilmiş gibi adamın geniş sırtından fırladı.

Başarısız olsun ya da olmasın, dikkatini dağıtma çabası Hunter'a, davetsiz misafir bir mermi daha sıkarken silahı hedefinden saptırmak için yeterli fırsatı vermişti. Hunter başını eğdi ve vücudunun tüm gücüyle diğer erkeğe çarptı, kalın omzu diğer erkeği topuklarının üzerinde geriye doğru itti.

Hunter onu alçaltılmış merdivenin tepesindeki açık kapıya doğru itti. İkisi birlikte uçaktan dışarı yuvarlandılar.

Corinne ayağa kalkıp açıklığa doğru koştu ve ikisinin sert bir şekilde aşağıdaki betona inişini izledi.

Hunter ona hızlı bir bakış atarak iyi olup olmadığını anlamaya çalıştı. Hunter'ın altın rengi gözlerinin yüzünde, çenesinden sildiği ince kan izinde yandığını hissetti.

Onun kısık hırıltısını duydu; bu, cezalandırıcı mücadelesi boyunca çıkardığı ilk sestti. Altında, yerde yatan yarı baygın suikastçıya döndüğünde, Hunter'ın hareketleri kesin ve gözünü kırpmadandı. Saldırganın gevşemiş elinden silahı aldı ve ayağa kalktı. İri, siyah giysili bedenine binen Hunter, silahın burnunu kılsız, gliflerle kaplı kafaya doğrulttu.

Hayır, bu tam olarak doğru değildi, Corinne şimdi fark etti.

Tam olarak suikastçının kafasına değil, tuhaf halkaya nişan almıştı.

Boynunu bir tür tasma gibi çevreleyen sert siyah bir malzeme.

Merdivenlerin tepesinden bile, Hunter silahını kalın, donuk siyah halkaya doğrulttuğunda suikastçının gözlerinin anlayışla açıldığını görebiliyordu. Şimdi diğer erkekte korku görüyordu.

Şimdi, nihayet, onun yenilgiyi kabul ettiğini gördü.

Hunter ateş etti.

Silah sesine bir ışık parlaması eşlik etti, o kadar parlaktı ki Corinne gözlerini ani patlamadan korumak zorunda kaldı.

Bir an sonra ortalık durulduğunda, suikastçının yattığı yerden ince bir duman yükseldi; iri bedeni betonun üzerinde cansız yatıyordu, kafası temiz bir şekilde kopmuştu.

"Aman Tanrım," diye fısıldadı, az önce neye tanık olduğundan emin değildi.

Kadın en alt basamağa ulaştığında Hunter alçaltılmış merdivenin arkasından çıktı. "İyi misin?"

Başını salladı, sonra zayıfça salladı ve burada ne olduğunu anlamaya çalıştı.

"Nasıl yaptınız... Ona ne yaptınız?"

Bakışları kızın yarılmış dudağına indiğinde karanlıkta parlayan kehribar rengi kıvılcımlar dışında yine soğukkanlı olan Hunter, onu yerdeki katliamdan uzaklaştırdı. Yanına gitti ve suikastçının kömürleşmiş boynundan kalın siyah yüzüğü aldı. "Biz gelmeden önce pilotlar ölmüştü. Dragos'un şu anda şehrin her yerinde gözleri olmalı. Peşimizden bunun gibilerini gönderebilir.

Artık gitmeliyiz."

Adam onu cesetten uzaklaştırırken omzunun üzerinden kuşkulu bir bakış fırlattı. "Onu orada öylece bırakacak mısın?"

Hunter acımasızca başını salladı. "Hangar kapıları açık. Sabah olduğunda, güneş ondan geriye kalanları yok edecek."

"Peki ya olmazsa?" diye üsteledi. "Ya Dragos ya da adamları buraya önce gelir ve ne yaptığınızı anlarsalra? Ya peşinizden gelirlerse?"

"O zaman denerlerse onları neyin beklediğini bilecekler." Elini ona uzattı, avuç içi yukarı bakacak şekilde, tutmasını bekledi. "Hadi buradan gidelim Corinne." Corinne tereddüt etti, belirsizlik vicdanını kemiriyordu. Ama sonra elini onun elinin içine soktu ve kendisini katliamdan uzaklaştırmasına izin verdi.

Bölüm 16

İnsan dişi, Chase'in büyük meşe ağacının arkasından çıktığını görünce çığlık attı. Yüzü, Chase'in dönüşmüş bakışlarının kehribar rengindeki ışııyla yıkanırken, kan donduran bir çığlık daha attı ve ondan kaçmak için keskin bir şekilde yön değiştirdi. Onu kolayca düşürebilirdi.

Olabilirdi, ama bir sonraki anda orman, kaçan avlarının peşindeki kan kulübünün yaklaşan hücumuyla patladı. İnsanların peşindeki karanlığın içinden bir vampir, koşan adamlardan birini yakalamak için havadan büyük bir sıçrayışla aşağı indi. Dişlerini avının boğazına geçirdiğinde, gölgelerin arasından büyük bir hızla üç Cins erkek daha çıktı ve hepsi bir kurt sürüsü gibi dehşete düşmüş insanlara yaklaştı.

İşte o zaman Chase tanıdığı bir yüz gördü. Murdock.

Orospu çocuğu.

Chase, İcra Teşkilatı'nda geçirdiği süre boyunca erkeğin sapkın ilgilerine dair söylentiler duymuştu, bu yüzden Murdock'ın kasvetten fırlayıp kanlı tişörtlü küçük çocuğu yakaladığını görmenin şaşırtıcı olmaması gerektiğini düşündü.

Ama Chase'i şaşırtmıştı. Dikkatini kendi kana susamışlığından, öğle güneşinin sert dozundan daha etkili bir şekilde uzaklaştırdı. Birkaç gece önce Çin Mahallesi'nde yaşanan ve şimdi ona yüz yıl geçmiş gibi gelen tartışmadan sonra Murdock'ı görmek onu öfkelenmişti.

Murdock'ın çocuğu yere fırlatırken saçlarından bir tutamı avucunun içine almasını ve narin boynunu beslenmesi için daha iyi bir açığa getirmeye hazırlanmasını izlemek onu tiksindirdi.

Chase vahşi bir kükremeyle vampire doğru uçu.

Murdock'ı çırpınan ve ağlayan çocuğun üzerinden düşürdü. Genç insan çılginca kaçmaya çalışırken, Chase Murdock'la birlikte kar ve çalılar arasına yuvarlandı. Yumruğunu vampirin çenesine indirdi ve bu acımasız darbenin tadını çıkardı.

parmak eklemlerinin altında parçalanmış kemiğin çatırtısı.

Murdock'ın kan kulübü arkadaşlarından biri davetsiz misafiri fark etti. Yakaladığı insanı bıraktı ve Chase'in sırtına atladı. Chase onu itti.

Vampir yakındaki bir ağaca sertçe çarptı.

Murdock kaçmak üzere debelenmeye başladı. Buna fırsat bulamadan, Chase düşen bir meşe dalını yakaladı ve Murdock'ın diz kapağına sapladı. Murdock acı içinde uluyarak, parçalanmış uzvunu kucaklamak için yuvarlanırken, Chase dikkatini diğer vampire çevirdi, o da kanlı dişlerini göstererek tıslayarak ona doğru geliyordu.

Chase, Murdock'ın yoldaşı üzerine atılırken, elinde sıkıca kavradığı sert meşe dalıyla yerden doğruldu. Chase, sivri dalı hızlı ve öfkeli bir hareketle, piçin etine ve göğüs kafesine, tam kalbine sapladı.

Geriye kalan iki kan kulübü katılımcısı, içlerinden birinin cansız bir şekilde yere düştüğünü, göğsündeki yaradan kan fışkırdığını ve bir diğerinin de yakındaki donmuş çalılar arasında acı içinde kıvrandığını görünce spora olan ilgilerini kaybeder gibi oldular.

Oldukları yerde donup kaldılar ve dehşete kapılmış avlarının kaçmasına izin verdiler.

Chase onlara doğru döndü, gözleri karanlık ormana vahşi kehribar ışınlar saçıyordu, kanla kaplı silahı elindeydi ve daha fazla hasar vermeye hazırды.

Yasaları çiğneyen Ajan çifti tek bir kelime bile etmeden zıt yönlerde doğru kaçarak gecenin karanlığında kayboldu.

Murdock'ın acı dolu iniltileri dışında orman bir kez daha sessizliğe gömüldü. Chase temizleyici bir nefes aldı.

Akıl ve mantık, öfkesinin karanlık sisi ve onu hala rahatsız eden susuzluktan yavaşça süzüldü. Şu anda kendini içinde bulduğu durum

pek ideal değil. Bir ölü ajan yerde kanlar içinde yatıyordu. İki tanesi de serbestti ve kendilerine sebepsiz yere saldırdığı kesindi. Son zamanlardaki şöhretine bakılırsa, yasadışı bir kan avına rastladığını ve sadece bunu durdurmak için yapması gerekeni yaptığını söylese ona inanacak çok az kişi olurdu.

Bir de kaçan insanlar, yani kaçaklar sorunu vardı. Türünün herhangi biri kadar iyi biliyordu ki, insanların hafızalarını Irk hakkındaki tüm bilgilerden arındırmadan genel nüfusa geri dönmelerine izin vermek ne kadar tehlikeliydi. Yeterince histerik insan "vampir" diye bağırırsa, yüzyıllardır süren dikkatli bir birliktelik bir anda yok olabilirdi.

Chase hırladı, ırkının sorumluluğu ile Murdock'tan Dragos'la ilgili herhangi bir bilgi koparmak için duyduğu daha derin ve kişisel ihtiyaç arasında kalmıştı.

Chase yapılacak doğru şeyi biliyordu. Murdock'tan bir adım uzaklaşarak kaçan insanların arkasına geçmeye ve durumu kontrol altına almaya hazırlandı.

Uzaklardan gelen ve her saniye daha da yükselen siren sesleri onu duraklattı. Şimdiden çok geç kalmış olabilirdi.

Murdock'a ters ters baktı.

Mırıldandığı bir lanetle yaralı vampiri omzuna aldı ve onunla birlikte çalılıkların arasına daldı.

Pezevenğin mor El Camino'sunun deposunda onları şehrin epey dışına taşıyacak kadar benzin vardı. New Orleans'ın yeniden canlanan merkezinden bu kadar uzaktaki evler küçük ve seyrek, çoğu hala bakımsızdı ya da yıllar önce patlayan kasırganın tahribatından dolayı terk edilmişti.

Hunter arabayı sürerken, gözleri yakında günün ağaracağı doğu ufkundaydı. Gece yarısının diğer tarafındaki masmavi sessizlik yerini sabahın pastel tonlarına bırakmaya başlamıştı bile. Yolcu koltuğunda sessizce oturan Corinne'e baktı. Yarılmış dudağı şişmiş ve morarmıştı. Gözleri önündeki boş yola dikilmişti. Yorgun görünüyordu, narin omuzları ya şoktan ya da soğuktan titriyordu; hangisinden emin değildi.

"Yakında duracağız," dedi. "Dinlenmen gerek ve şafak sökmek üzere." Başını belli belirsiz salladı, bir onaylama titremesinden biraz daha fazlasıydı. Titrek bir nefes aldı.

Yavaşça üfledi. "Onu tanıyor muydun?"

Hunter onun kimden bahsettiğini sormak zorunda kalmadı. "Bu gecedен önce onu hiç görmemiştim."

"Ama sen ve o..." Yutkundu, sonra adama yan gözle bakmaya cesaret etti.

"Siz de aynı şekilde dövüştünüz. İkiniz de diğeriniz ölene kadar durmazdınız. İkiniz de çok gaddar, çok acımasızdınız. Duygusallıktan o kadar uzaktınız ki."

"İkimiz de öldürmek için eğitildik, evet."

"Dragos'un emriyle." Konuşurken kızın bakışlarının kendisine sabitlendiğini hissetti, çevresel görüşünde kızın kederli ifadesini gördü. "Orada kaç kişi var?"

Hunter omuz silkti, emin değildi. "Sayılarımızı sadece tahmin edebiliyorum. Birbirimizden hiç haberdar edilmedik. Dragos bizi izole etti, sadece temel ihtiyaçlarımızla ilgilenecek bir Minyon işleyicisi vardı.

Göreve çağrıldığımızda işimizi hep yalnız yapardık." "Çok insan

öldürdünüz mü?"

"Yeter," diye cevap verdi, sonra kaşlarını çattı ve başını salladı. "Hayır, Dragos'un ölüp gittiğini görene kadar yeterli olmayacak. Ona ulaşmak için benim gibi diğerlerini de alaşağı etmem gerekse bile.

O zaman yeterli olacaktır."

Bakışlarını tekrar yola çevirdi, sessiz ve düşünceli. "Havaalanındaki suikastçıyı öldürmek için kullandığın şey neydi? Bir çeşit tasma takıyordu. Ayrılırken onu almıştın ve onu vururken ona nişan aldığını gördüm. Patlama kör ediciydi."

Hunter o delici ışık patlamasını hâlâ zihninde görebiliyordu. Bazı zamanlar, Tarikat'a katıldığı gece attığı kendi tasmaının hapsedici ısırtığını hâlâ hissedebiliyordu.

"Dragos'un tasarımı olan bir itaat cihazı. Tasmanın içinde yoğunlaştırılmış ultraviyole ışık var. Fünyeyi tetiklemeden kurcalanamaz ya da çıkarılamaz. Sensörü sadece Dragos devre dışı bırakabilir."

"Aman Tanrım," diye fısıldadı. "Yani bu bir kelepçe. Ölümcül bir kelepçe."

"Etkili, kesinlikle."

"Peki ya sen?" Corinne sordu. "Sen böyle bir yaka takmıyorsun." "Artık takmıyorum."

Ana yoldan sapıp bir yan sokağı takip ederek terk edilmiş gibi görünen bir sıra eve doğru ilerleyen adamı dikkatle izledi, gözlerini ondan ayırmadı. "Eğer sen de o korkunç cihazı taktıysan, nasıl kurtuldun?"

"Dragos'un beni serbest bırakmaktan başka seçeneği yoktu. Geçen yaz Montreal dışında özel bir yerde müttefikleriyle bir toplantı yapmıştı. Tarikat onun neyin peşinde olduğunu öğrendi ve saldırmak için harekete geçti. Dragos, kendisi ve adamları arkadan kaçarken bana tek koruma sağlamamı emretti."

Corinne'in sessiz dinleyişindeki ciddi anlayışı hissetti. "Tarikat'tan kaç kişiye karşı seni tek başına gönderiyordu? Senin ölmeni istiyordu."

Hunter omuz silkti. "Bu bana sadece onun çaresizliğini ve beni küçümsediğini gösterdi."

O da ben de biliyorduk ki, o birkaç dakika içinde savaşçılarla yüzleşmek için dışarı çıkmazsam, onun ve arkadaşlarının kaçma şansı kalmayacaktı. Ona gideceğimi söyledim, ama ancak beni kefaletimden kurtarırsa."

Montreal'in dışındaki ormanlarda geçirdiği o geceyi düşünmeyeli uzun zaman olmuştu. Aslında özgürlüğe doğru yolculuğu daha da erken başlamıştı

O yaz, Dragos'tan aldığı öldürme emriyle Sergei Yakut adında bir Birinci Nesil vampirin özel locasına girdiği ve kendini masum küçük bir kızın büyüleyici, ayna gibi gözlerine bakarken bulduğu gece.

"Bana özgürlüğümü talep etme cesaretini veren Mira'ydı," dedi, sadece çocuğu düşününce göğsünün ortasında bir sıcaklık açıldı. "O bir kahin. Öngörü yeteneğine sahip. Dragos'un kontrolünden kurtulduğumu onun gözlerinde gördüm. Eğer o olmasaydı, başka türlü yaşamamanın mümkün olduğunu asla bilemeyebilirdim."

"O senin hayatını kurtardı," diye mırıldandı Corinne. "Ona bu kadar değer vermene şaşmamalı."

"Onun için hayatımı feda ederim," diye cevap verdi, nefes almak kadar otomatik bir şekilde.

Ve bu doğrudu. Bu gözlem onu belli bir düzeyde sarsmıştı ama küçük kıza duyduğu sevgiyi de inkâr edemiyordu. Tıpkı şu anda yanında oturan güzel kadına karşı korumacı hissetmeye başladığı gibi, ona karşı şiddetle korumacı olmaya başlamıştı.

Ama Mira'ya duyduğu sevgi yumuşak bir sıcaklıkken, Corinne Bishop'a duyduğu saygı tamamen farklı bir şeydi. Daha derinlere iniyor, birlikte oldukları her an daha da güçlenecekmiş gibi görünen bir yoğunlukla yanıyordu. Onu arzuluyordu; daha önce öpüştüklerinde bu çok açık bir şekilde ortaya çıkmıştı. Onu tekrar öpmek istiyordu ve bu bir sorundu.

Kızın onda uyandırdığı diğer duygulara gelince, bundan ne anlam çıkaracağını bilmiyordu. Bilmek de istemiyordu. Görevi Tarikat'a karşıydı ve dikkatini dağıtacak şeylere yer yoktu. Ne kadar cazip olurlarsa olsunlar.

Corinne'in cevap vermesi uzun bir süre aldı. "Her çocuk, onları güvende tutmak ve mutluluklarını sağlamak için ne gerekiyorsa yapmaya hazır birilerini hak eder. Aile böyle bir şey olmalı, değil mi?" Şimdi ona baktığında, yüz ifadesi sıkıntılı, bir şekilde lanetli görünüyordu.

"Sence de bu doğru değil mi Hunter?"

"Bilemem." Küçük, karanlık bir av tüfeği evinin önünde yavaşladı.

Tahta pencereler ve sarkık bir ön sundurma. Yıllar önce sular çekildikten sonra hala ayakta kalan diğer yetersiz evler gibi terk edilmiş görünüyordu. Çatlamış, ot bürümüş çimento temeller diğer evlerin olduğu yerleri işaretliyordu. Aracı park ederken Corinne'e "Bu yeterli olacaktır," dedi.

Kadın hâlâ El Camino'nun geniş koltuğunun üzerinden ona tuhaf tuhaf bakıyordu. "Çocukken bile hiç kimsen olmadı mı? Annen bile mi?" Motoru durdurdu ve anahtarı çıkardı. "Hiç kimse yoktu.

Ben daha bebekken Dragos'un laboratuvarında beni doğuran Cins Arkadaşımdan koparıldım. Onu hiç hatırlamıyorum. Dragos tarafından bana atanan Minion işleyicisi benim yetiştirilmemden sorumluydu. Öyle de oldu."

Yüzü solmuş ve gevşemişti. "Laboratuvarda mı doğdun? Annenden mi koparıldın?"

"Hepimiz öyleydik," diye yanıtladı. "Dragos bize gebe kaldığımız andan itibaren hayatlarımızı tasarladı.

Sadece ona sadık mükemmel ölüm makineleri olmamızı sağlamak için her şeyi kontrol etti.

Biz onun suikastçıları olmak için doğduk. Onun Avcıları, başka bir şey değil."

"Avcılar." Kelime dilinde tahta gibi tınlıyordu. "Hunter'ın senin adın olduğunu sanıyordum. Senin adın mı?"

Onun kafa karışıklığını görebiliyordu. Duyduğu her şeyi sessizce değerlendirirken kaşları daha da çatıldı.

"Hunter doğduğum günden beri bana verilen tek isim. Ben buyum.

Her zaman olacağım şey."

"Aman Tanrım." Yumuşak nefes verışı biraz titredi. O anda yüzünde başka bir şey daha belirdi, ne olduğunu çıkaramadığı bir şey. Sanki

üzüntü. Taze, şafak söktüren bir dehşete benziyordu. "Dragos'un laboratuvarlarında doğan tüm bebekler götürüldü. Hepsi senin gibi mi yetiştirildi? Tüm o masum erkek bebekler. Hepsine ne oldu..." Bunu bir soru olarak sormamıştı, ama ona içten ve ciddi bir baş hareketiyle cevap verdi.

Corinne başka bir şey söylemeden gözlerini kapattı. Başını ondan uzağa, yolcu penceresinin karanlık camına doğru çevirdi.

Birdenbire garipleşen ve uzayan sessizlikte Hunter uzanıp sürücü tarafındaki kapıyı açtı.

"Burada bekle. Ben gidip evi kontrol edeceğim ve uygun bir barınak olduğundan emin olacağım." Cevap vermedi. Adama bakmadı bile, yüzü şimdi sağ omzunun içine gömülmüştü.

Adam oradan uzaklaşırken, kadının yanağından süzülen gözyaşlarını fark ettiğini düşündü.

Corinne, Hunter eve girer girmez arabadan dışarı fırladı. Bu dar alanda uzun süre yolculuk etmek, bu gece havaalanında şahit oldukları düşünüldüğünde, endişesini daha da artırmaya yeterdi. Ama arabadan kaçıp nemli, şafak öncesi açık havaya çıkmasına neden olan şey çok daha kötüydü.

Korku ve dehşet onu sardı, yan taraftaki metruk bahçede beton bir levhaya doğru tökezlerken midesini altüst etmekle tehdit etti. Nemli temelin üzerine çöktü ve yüzünü ellerinin arasına gömdü.

Oğlunun başına neler gelebileceğine dair gördüğü onca kâbus arasında, Hunter'ın az önce ona tarif ettiği acımasız kaderi hiç hayal etmemişti.

Hunter.

Tanrım, gerçek bir isim bile değildi.

Sadece bir nesne için kullanılan bir etiket; bir bıçak, bir tabanca ya da yalnızca yok etmek amacıyla üretilmiş herhangi bir alet için kullanılandan farklı değil.

Önemsiz. Harcanabilir. İnsanlık dışı.

Hunter daha araçtan çıkmadan önce dökülmeye başlayan gözyaşlarını sildi. Kalbi Hunter'ın geçmişte çektiği acılar için sızlarken, görür görmez sevdiği o güzel, masum çocuğun hâlâ Dragos'un yarattığı çirkin dünyada sıkışıp kaldığını fark edince göğsü parçalandı.

On üç yıl kadar önce doğurduğu bebeğin tatlı yüzünü hatırlayınca boğazında bir hıçkırık yükseldi. Minion hemşire onu yıkamak ve düz beyaz bir battaniyeye sarmak için doğumhaneye taşırken minik yumruklarını sallayışını hâlâ hayal edebiliyordu. Gözlerinin badem şeklinde ve kendisininkiler gibi mavimsi yeşil olduğunu, dermaglif kaplı kafa derisinin kendisininkiyle aynı renkte ipeksi siyah saçlarla taçlandığını görebiliyordu.

Oğlu da onun sonokinetik yeteneğine sahip olacaktı, tıpkı kendisini doğuran yaratıktan Gen Bir gücünü ve kudretini aldığı gibi ondan da genetik olarak miras kalacaktı. Corinne'in oğluna verdiği yetenek Dragos'un ondan asla alamayacağı bir şeydi.

Bu yetenek, Dragos'un onu sapkın görevlerine ve ideallerine boyun eğdirmek zorunda kaldığı yıllar boyunca ona ne yapmış olursa olsun, onu sonsuza dek onun olarak damgalayacaktı.

Oğlunun da bir adı vardı. Corinne, doğumhanede gözlerinin buluştuğu ve kilitlendiği o ilk anda bunu ona fısıldamıştı. Onu duymuştu, rahminden çıkmalı birkaç dakika bile olmamıştı, bundan emindi. Ve Minion hemşiresi onu bir daha hiç görmemek üzere bir an sonra götürürken onun için ağladığını duymuştu.

Tanrım, kaç gün, kaç hafta, kaç ay, kaç yıl onun yokluğunun yasını tutmuştu? Ve şimdi, içine doğduğu şeyi düşününce.

Dragos'un onu kontrol ettiği on üç yıl içinde ne hale gelmiş olabileceğini hayal etmek onu ıstırapta hasta ediyordu.

Umut, içinde umutsuzca çalkalanıyordu.

Belki de o korkunç varoluşu yaşamıyordu.

Belki de Dragos'un kaprislerine ölümcül bir ultraviyole tasma ile zincirlenmek yerine başka bir amaç için ondan alınmıştı. Gerçekte kim olduğunu bilmeden, onu tutacak, besleyecek ya da sevecek kimse olmadan bir ölüm makinesi olarak var olmaya zorlanmamıştı.

Ya Dragos'un laboratuvarlarında suikastçi olarak yetiştirdiği Birinci Nesil çocuklardan biriye? Belki o da Hunter gibi korkunç köleleştirilmesinden bir şekilde kurtulmuştu.

Belki de oğlu artık hiç yaşamıyordu. Utanç verici bir an için, Hunter'ın tarif ettiği kasvetli varoluştan onu kurtarmak için bile olsa, onun ölmesini diledi.

Ama o yaşıyordu. Bunu her ebeveynin bilmesi gerektiği gibi biliyordu, onları çocuklarından ne kadar zaman ya da mesafe ayırırsa ayırsın. İliklerinin derinliklerinde, küçük oğlunun hâlâ nefes aldığından emindi.

Bir yerlerde...

Aramaya nereden başlayacağını bile bilmezken onu bulmanın umutsuzluğu, beton levhanın üzerinde tek başına oturmuş, büyük olasılıkla

Bir zamanlar New Orleans'ın eteklerinde hoş bir mahalleydi. Şimdi ise geriye neredeyse hiçbir şey kalmamıştı. Yerlerinden edilmiş aileler, bakımsızlık ve harabeye dönmüş evler, durdurmaya güçlerinin yetmediği bir güç tarafından parçalanmış sayısız hayat.

Dragos'un onu hapsettiği on yıllar boyunca kendi fırtınasını atlatmıştı. Onu henüz yenememişti. Kazanmamıştı.

Nefes alabildiği sürece o da alamayacaktı. Tek

yapabileceği oğlunun da aynı derecede dirençli olması

için dua etmekte.

Ne de olsa Hunter kaçmayı ve yeni bir hayata başlamayı başarmıştı. Ama sonra Hunter'ın yanında onu önceki varoluşundan çekip çıkarmasına yardım edecek Tarikat vardı. Bir şansı, bir çıkış yolu olabileceğine dair o çok ihtiyaç duyduğu umudu aşlamak için Mira'ya sahipti.

Oğlunun neyi varmış?

Onu seven ve özgür olmasını isteyen biri olduğunu bilmiyordu. Zayıf da olsa bir umut olduğunu, birinin onu bulmayı ve ona hak ettiği hayatı vermeyi arzuladığını bilemezdi.

Corinne'e gelince, oğlunun kurtarılıp kurtarılamayacağı bir yana, nerede olduğunu bile bilmiyordu. Bir de Hunter ve Tarikat vardı. Onlar için oğlu Dragos'un ölümcül varlıklarından sadece biriydi. Hepsinin yok etmeye yeminli olduğu biri, en çok da kendisi gibi diğerlerinin ne kadar tehlikeli olduğunu herkesten iyi bilen Hunter. Tarikat Dragos'a ve ona hizmet eden herkese savaş ilan etmişti ve bunun iyi bir nedeni vardı. Onun çocuğunu bir düşman olarak görecektlerdi.

Her ne kadar bunu düşünmek istemese de, içinde haklı olabileceklerinden endişelenen dehşete düşmüş bir parça vardı.

Hunter yandaki evden çıkarken Corinne elinin tersiyle nemli yanağını sildi. Corinne'in orada oturduğunu gördü ve yırtık pırtık, çamurlu çimenlerin arasından geçerek ona doğru yürüdü. Yaklaşan şafağın loş gölgelerine karşı karanlıktı, uzun, kaslı bacakları onu yaklaştıırken büyük siyah savaş botları çimleri çiğniyordu. Paltosu her adım atışında siyah deri bir yelken gibi arkasında dalgalanıyordu.

Yaklaşırken kaşlarını çatı. "Aracı neden terk ettin?" Son gözyaşlarını da sildi. "Dar alanları sevmiyorum. Bunun yanı sıra, uzun bir gece oldu ve yorgunum."

Kadının önünde durdu ve soru sorarcasına ona baktı. "Ağlıyorsun."

"Hayır." Bu yalan muhtemelen inandırıcı olamayacak kadar hızlıydı ama onu rahatlatmak için Hunter konuyu uzatmadı. Bakışları kızın ağzında sabitlenmiş, kaşları daha da çatılmıştı.

"Dudağın yine kanıyor."

İçgüdüsel olarak, o gece erken saatlerde aldığı küçük kesigi bulmak için dilini dışarı çıkardı.

Kanın sadece hafif bir izini tattı, telaşlanacak bir şey yoktu. Ama Hunter'ın gözleri

hâlâ ona sabitlenmişti. Gözbebekleri küçüldü.

İrislerinin altın renginde kehribar parlıyordu.

"Şafak söküyor," dedi, sesi alçak, hırıltılı bir hırıltıydı. "Benimle gel. Ev bir süredir boştu. Bize yeterli barınak sağlayacaktır."

Ayağa kalktı ve onu takip etti. Terk edilmiş ev küf, tuzlu su ve kurumuş çamur kokuyordu. Hunter onun önünde yürüdü, oturma odasındaki kırık pencerenin üzerinde hâlâ asılı duran sertleşmiş perdeleri topladı. Başlarının üzerinde bir tavan vantilatörü ters dönmüş bir lale gibi sarkıyordu, ahşap kanatları sel suları yüzünden eğilmişti, suların çekilmesinden önce kaç gün boyunca onları yutmak için yükseldiğini Tanrı bilirdi.

Parçalanmış hatıralar, soyulmuş duvar kâğıtları ve zemini kaplayan tozlu döküntülerin arasında sadece birkaç mobilya parçası kalmıştı. Hunter onun için en iyi yolu bularak üzerinden geçti. Koridorun sonundaki bitişik, açık bir kapıya geldiğinde duraklayarak ona ilerlemesini işaret etti.

"Burada bir süre dinlenebileceğiniz bir yer açtım."

Corinne ona doğru yürüdü ve içeri baktı. Yerin büyük bir kısmı boştu, evin diğer alanlarını saran pislikten arındırılmıştı. İnce, çamur lekeli bir şilte uzak duvara yan yatırılmış, sağlam ama fırtınadan harap olmuş bir çekmeceli dolap tarafından yerinde tutuluyordu.

Hunter uzun deri paltosunu çıkardı ve temizlenmiş zeminin ortasına serdi. "Üzerinde uyuman için," dedi kadın ona sorgulayan bir bakış attığında.

"Peki ya sen?"

"Tarikat'a rapor vereceğim, sonra da siz dinlenirken diğer odada nöbet tutacağım."

Onun yanından geçip koridora geri dönmek için döndü.

"Bekle. Hunter ..." Kollarını kendine doladı, şimdiden kendini çok fazla

Kasvetli küçük odanın sınırları içinde çok yalnızdı. "Burada benimle kalır mısın... sadece ben uyuyana kadar?" Adam neredeyse dayanabileceğinden daha uzun bir süre konuşmadan öylece baktı. Muhtemelen teselli araması gereken son kişinin o olduğunu biliyordu, özellikle de bu gece onu gördükten sonra. Onun yetiştirilme tarzı ve Tarikat için üstlendiği kişisel misyon hakkında duyduklarından sonra, bu ölümcül erkeğin çocuğunu bulup kurtarmak için sahip olabileceği en kötü müttefik olduğunu biliyordu.

Yine de fırtınanın harap ettiği evin yumuşak gölgeleri arasında Hunter'a baktığında acımasızlık ya da vahşet görmemişti. Hunter'ın şehirdeki caz kulübünde, dans pistinde onu beklenmedik bir şekilde öpmeden önceki anlarda ona gösterdiği itidal ve şefkatin aynısını görüyordu.

Altın rengi gözleri şimdi de aynı sıcaklıkla kaynıyor, bakışlarının sıcaklığı yavaşça kızın ağzına doğru kayıyordu.

Corinne şimdi suskun ve hareketsizdi, onu neyin daha çok rahatsız ettiğinden emin değildi: onu tekrar öpme düşüncesi mi, yoksa adamın arkasını dönüp gidebileceği ve onu orada tek başına bırakabileceği düşüncesi mi?

"Uzan," diye mırıldandı, sesi kalın ve sertti. Konuşurken dişlerinin uçları gür üst dudağının arkasında parlıyordu.

Corinne ondan uzaklaştı ve kendini onun yayılmış ceketinin üzerine bıraktı. Adam yavaş, yırtıcı bir sinsilikle ona doğru ilerledi, sonra Corinne tereyağı yumuşaklığındaki siyah derinin üzerinde yan yatarken yanına çöktü. Adamın vücudu kadının omurgası ve kıvrımlı sırtı boyunca uzanan uzun bir ısı duvarıydı, kalçaları kadınınkilere karşı sert ve sağlamdı. Tamamen giyinik olmalarına rağmen, her sinir ucu farkındalıkla canlandı. İçindeki ihtiyaç, tüy kadar hafif kanatlarını yavaşça gererek, zaten düzensiz olan kalp atışlarını hızlandırdı, zaten titrek ve sık olan nefesini çaldı.

Hunter'ın kolu onun etrafına dolandı, ağır kemik ve kaslardan oluşan bir bant onu nazikçe kendine doğru çekti.

Vücudunun her santimetrekaresinden güç yayılıyordu ama Corinne sıkıştırılmışlık hissi karşısında korku ya da endişe duymak yerine korunduğunu hissetti.

Bölüm 17

Kendini güvende hissediyordu, çok uzun zamandır bilmediği bir şeydi bu. Tanıdığı en ölümcül adamın kollarında güvende.

Tarikat'ın Boston'daki merkezinde kuşluk vakti normalde Lucan ve yerleşkenin diğer sakinleri için ışıkların sönmesi ve uyku vakti anlamına geliyordu.

Bugün olmaz.

Ve her ne kadar kimse bunu söylememiş olsa da, bu genişleyen hanenin reisi olarak Lucan hepsini saran gerilimin kırılma noktasına yaklaştığını biliyordu.

Mira bile durgun görünüyordu; sezgileri kuvvetli çocuk kahin, her zamanki hızıyla gevezelik etmek yerine büyük yemek masasında Renata'nın yanında krep ve sosisinden kalan son birkaç lokmayı sessizce yiyordu.

Doğaçlama kahvaltı toplantısı Gabrielle'in fikriydi. Tarikat'ın kadın sakinlerinin sokak seviyesindeki malikânede değil de yerleşkede, savaşçı arkadaşlarıyla birlikte yemek yemesi Lucan'ın ısrarıyla olmuştu. Herkesin Gabrielle ve onun odasına doluşması, Gabrielle'in aylar önce yerel bir Darkhaven zanaatkârından özel olarak sipariş ettiği uzun masanın etrafında on dokuz kişinin toplanması tuhaf hissettirse de, gündüz vakti onları korumak için hiçbir şey yapamayacağı bir zamanda kimsenin gözünün önünde olmaması düşüncesinden çok daha kabul edilebilirdi.

Onları korumak mı? Kahretsin.

Ne lanet bir şaka haline gelmişti.

Lucan kendi kendine alay etti, Tarikat'ın hiç bu kadar savunmasız olmadığıнын farkındaydı. Bir zamanlar yerleşkenin kesin olan güvenliği, Dragos'un tam konumlarına erişebilmesiyle birlikte zayıf bir güvenlik kılıfına indirgenmişti.

Sadece bu da değil, Dragos'un başka yerlerde de saldırıya geçtiği anlaşılıyordu. Örnek olarak Hunter'ın birkaç gün önce merkeze yaptığı durum çağrısı gösterilebilir.

saatler önce. Dragos'un Birinci Nesil suikastçılarında birinin havaalanı hangarına düzenlediği saldırı iki charter pilotunun ölmesine ve Hunter'ın sivil kadın Corinne Bishop'la birlikte New Orleans'ta mahsur kalmasına neden olmuştu. Şu anda Katrina sonrası bir harabede saklanmış, gün batımını ve Lucan'ın yeni talimatlarını bekliyorlardı.

Bir de Sterling Chase'in yokluğu meselesi vardı. Lucan savaşçının firar etmesinden bu yana birlikten ayrıldığını ilan etmişti ama gerçek şu ki Harvard'ı kaybetmiş olmak onu rahatsız ediyordu. Bu herkesi rahatsız ediyordu ve onun masadaki ve görevlerdeki yokluğu tüm Tarikat tarafından hissediliyordu. Ama onu geri istemek onu geri getirmiyordu ve ayrılmak Chase'in kararı olduğuna göre, geri dönmek de onun kararı olmalıydı.

Son zamanlarda yerleşkede meydana gelen tek iyi şey Brock ve Jenna'nın dün gece geç saatlerde Alaska'dan sağ salim dönmeleri idi. Detroit'ten gelen iri yarı Breed erkeği ve onun güzel insan eşi masanın diğer ucunda Lucan'ın yanında oturuyor, çift Kade ve Alex'le sohbet ederken Brock'un uzun, kara parmakları Jenna'nın ince, solgun parmaklarına dolanıyordu. Jenna'nın bir Cins Arkadaşı olmaması Brock'la arasındaki bağı daha az yoğun hale getirmiş gibi görünmüyordu. Yine de Jenna Darrow'a insan demek, kadının son birkaç haftadır omuriliğinde taşıdığı pirinç büyüklüğündeki uzaylı DNA'sı ve biyoteknoloji malzemesi düşünüldüğünde, artık pek doğru değildi.

Gideli sadece birkaç gün olmuştu ama bu süre zarfında, o gitmeden önce ensesinde kendiliğinden beliren küçük dermaglif omuzlarına doğru ilerlemeye başlamıştı. Bir insanın, üstelik dişi bir insanın etinde bir Cinsin deri izini görmek çok korkunç bir şeydi.

Buna bir de Jenna'nın vücudunun Lucan'inkine benzer bir hızla yaraları iyileştirdiği gerçeği eklenince, yeni keşfedilen insanüstü gücü ve çevikliği ile birlikte Alaska'dan gelen eski asker, Tarikat'ın personel cephaneliğine müthiş bir katkı olarak şekilleniyordu.

Jenna'nın genetik dönüşümünün ne kadar ileri gidebileceğini hâlâ kimse tahmin edemiyordu.

Tanrım, ne garip bir yolculuktu bu, diye düşündü Lucan masanın etrafında toplanmış yüzlerden oluşan çemberi tararken. Bu yüzlerin çoğu

Sadece bir buçuk yıl önce tanımadığı bu insanlar artık ona kan bağı olan akrabaları kadar tanıdık geliyordu.

Lazaro Archer ve torunu Kellan bile, Tarikat'ın gözetimi altında geçirdikleri birkaç gün içinde yabancından ziyade yerleşkenin aile üyelerine benziyorlardı. Lazaro güçlü ve onurlu bir erkek olduğunu kanıtlamıştı. Lucan'a gelince, diğer Gen Bir'in Maine'deki kalesini Tarikat'ın geçici karargâhı olarak teklif etmesi karşısında alçakgönüllülüğünü korudu. Bu ihtiyaç duydukları bir can simidiydi ve Lucan bunu mümkün olan en kısa sürede değerlendirmek istiyordu.

"Teklifin için tekrar teşekkür etmek istiyorum Lazaro," dedi ve Archer'ın oturduğu masanın sol tarafına bakarak, genç torunu ile genç Mira arasında, ikisinin de yakın zamanda okuduğu bir kitap üzerine geçen hararetli tartışmayı dinlerken boş boş gülümsedi.

Lazaro Archer'ın lacivert gözleri Lucan'ın bakışlarıyla buluştuğunda ciddiydi. "Lütfen, bana teşekkür etmenize gerek yok. Sana ve Tarikat'a ödeyebileceğimden çok daha fazlasını borçluyum. Siz Kellan'ın hayatını kurtardınız, siz de benimkini kurtardınız. Size her zaman borçlu olacağım. Ayrıca," diye ekledi geniş omzunu silkerek, "kuzeydeki yer neredeyse 1950'lerde inşa ettirdiğimden beri boş duruyor.

Eleanor bu fikri saçma buldu, güldü ve ona Soğuk Savaş döneminde pek çok insanın yaptığı gibi evin altına güvenli bir sığınak ve bomba barınağı inşa etmek istediğini söylediğinde deli olduğunu söyledi. Nükleer bir felaket durumunda, evimizin altında konserve sardalyalar gibi pişmektense nüfusun geri kalanı gibi bir toz bulutu içinde yok olmayı tercih edeceğini söyledi.

Onu orada bir gece bile geçirmeye ikna edemedim. Güzel olduğu kadar inatçıydı da Ellie'm." Lucan, Irk Arkadaşı'ndan bahsederken Irk büyüğünün yüz ifadesinin hüzne dönüşmesini izledi. Bu, Darkhaven'larına yapılan saldırıda Archer'ın ev halkının geri kalanıyla birlikte öldürülmesinden bu yana onun adından ilk kez bahsediydi.

Eleanor Archer ve özel konuttaki diğer herkes Dragos'un emriyle kül ve moloz yığınınına dönüşmüştü.

Tüm o hayatlar Dragos'un daha sıkı bir şekilde tutunabilmesi için kaybedildi.

Emrin boğazı.

Lazaro Archer nefes verdi ve başını salladı. "Burayı ya da Ellie'nin burayı sevmediğini çok uzun zamandır düşünmemiştim.

Size daha önce de söylediğim gibi, mülkü Tarikat için uygun bulursanız, sizin olarak kabul edin."

Lucan onaylarcasına başını salladı.

"Bu kararı bu gece, mekâna bir göz atmaya gittiğimizde vereceğiz."

Masanın diğer tarafındaki birkaç koltuktan birinde oturan Gideon, Lucan'ın gözüne takıldı ve daha fazla ayrıntıyla söze girdi. "CAD yazılımıyla yüklü bir dizüstü bilgisayarım ve yanımızda getireceğimiz iletişim araçlarım var. Mekânın içinin ve dışının fotoğraflarını çekebiliyoruz, sonra yazılım bunları anında planlara ve şemalara dönüştürecek. Ayrıca hazır uydu alıcılarım da var, böylece oraya varır varmaz bazı iletişim bağlantılarını kurabilir ve taşınmaya hazırlanmak için ihtiyaç duyacağım testleri yapabiliriz."

Lucan, Gideon'un tam bir inek moduna geçtiğini duyunca sırtmasını güçlkle bastırabildi. "Biz yukarıdayken teknik hokus pokus tamamen sana ait."

Gece planlanan kuzey yolculuğu hakkında konuşurlarken Savannah'nın Gideon'un yanında sessizleştiğini fark etti. Gideon da eşinin tepkisini gözden kaçırmamıştı.

Masanın üzerinde duran elini nazikçe sıktı. "Merak etme canım. Bu sadece bir saha gezisi, görev değil.

İşin içinde silah ya da patlayıcı yok. Daha da acısı," diye ekledi şakacı bir gülümsemeyle.

Lucan oturduğu yerden bile Savannah'nın yumuşak kahverengi gözlerinin ayık olduğunu görebiliyordu. Ayık olmaktan da öte, dehşetten kaskatı kesilmişlerdi. Sesi şefkatliydi, Lucan'ın daha önce hiç duymadığı kadar yaralıydı. "Bu konuda şaka yapamam, Gideon. Artık yapamam. Bu iş artık çok gerçekçi olmaya başladı.

Ben."

Aniden masadan kalktı ve boş tabağını ve çatal bıçak takımını toplamaya başladı.

Gabrielle, Elise ve Dylan kadın dayanışmasının belirtilmemiş bir göstergesi gibi hızla Savannah'nın peşinden gidip alabildiklerini aldılar ve hemen arkasından bitişikteki mutfığa açılan açılır kapanır kapıdan geçerek gözden kayboldular.

Gideon boğazını temizledi. "Görünüşe göre bu gece yola çıkmadan önce biraz tüy yumuşatma işlemi yapacağım."

Lucan homurdandı. "Belki biraz da yalakalık."

"Senin için endişeleniyor," dedi Tess Gideon'a, elini hamile karnının geniş kıvrımlarının üzerine koyarak. "Ne kadar endişelendiğini asla belli etmez, çünkü senin güçlü olmak için ona ihtiyacın olduğunu bilir. Ama her zaman yanında." Gideon'un başıyla onaylaması üzerine Tess şefkat dolu bakışlarını yanındaki eşi Dante'ye çevirdi.

"İçinizden biri her göreve çıktığında bu endişe hepimizi sarıyor.

Yerleşkeden her ayrıldığında kalplerimizi de yanında taşıyorsun."

"Değerli kargo," dedi Dante, elini doğmamış çocuklarının yuvarlak kabarıklığının üstünden kaldırıp dudaklarını avucuna bastırarak.

Tess'in cevap gülümsemesi acı dolu bir yüz buruşturmaya dönüştü. Havayı içine çekti, sonra yavaş bir tıslamayla dışarı üfledi. "Oğlunuz bu sabah yine huzursuzlanmaya başladı. Sanırım en iyisi... kamaramıza dönüp... biraz uzanmak..."

Dante hemen harekete geçerek, Renata, Jenna ve Alex'in iki yanlarında gözcülük yapmalarıyla birlikte ona nazıkçe yardım etti. Lucan farkına bile varmadan ayağa kalkmıştı, tıpkı odadaki diğer çiftleşmiş Irk erkekleri gibi, hepsi de orada temkinli bir sessizlik içinde duruyor, muhtemelen hissettikleri kadar işe yaramaz görünüyorlardı.

"Ben iyiyim," diye geveledi Tess, Lucan'ın hoşuna gitmeyecek kadar soluk soluğaydı. Yavaşça ve dikkatle yürüyordu, bir kolu karnının alt tarafını tutuyordu, diğeri ise Dante onu nazıkçe masadan uzaklaştırırken ona sıkıca sarılmıştı.

Teknik olarak doğumuna daha birkaç hafta vardı ve Lucan bu konularda uzman olmasa da, Tarikat'ın bekleyen doğumunun daha erken geleceğini tahmin etmek zorundaydı.

"Diğer odadaki kanepeye kadar gidebilir misin, bebeğim?" Dante gergin ve endişeli bir şekilde sordu, sadık, müşfik baba adayı.

Tess soruyu el sallayarak geçiştirdi. "Yürümek istiyorum... biraz hareket edersem daha iyi olur.

Uzandığımda bir süre orada kalacağım."

"Tamam," dedi Dante. "Yavaş ve nazık davranacağız, tamam mı? İşte böyle, bebeğim. Yavaş adımlar.

Harika gidiyorsun."

Çift hızlıca vedalaştı ve ardından yerleşkedeki odalarına doğru telaşsız bir yürüyüşe başladı.

Gabrielle, Tess ve Dante'nin gittiğini görmek için tam zamanında Savannah ve diğerleriyle birlikte yemek odasına geri döndü. Birkaç dakikalık garip bir sessizlikten sonra Mira endişeli bakışlarını Renata'ya çevirdi.

"Tess'in bebeği doğmaya hazır mı?"

Renata'nın ağırbaşlı bakışları odadaki endişeli yüzleri gezdikten sonra besleyici, sabırlı bir gülümsemeyle Mira'ya döndü. "Evet, sanırım öyle, Fare. Bebeğin doğması hiç de uzun sürmeyecek."

Mira kaşlarını çattı. "Hunter acele edip eve gelse iyi olur, yoksa bebek geldiğinde onunla tanışamayacak. Nerede o?"

"Hâlâ görevdeyim," diye cevap verdi Niko, küçük kız için bir baba figürü haline gelmiş gibi yumuşak bir tavırla.

"Hunter'ın New Orleans'ta yapması gereken bazı önemli işler var ama en kısa zamanda geri dönecek."

"Bu çok iyi," diye açıkladı Mira.

"Çünkü Noel'den önce kesinlikle burada olması gerekiyor."

Daha önce hiç Noel geçirmediğini biliyor musun? Ona odası için bir dekorasyon yapacağıma söz verdim."

Kızın yaklaşan tatilden bahsetmesiyle yemek salonunun üzerine bir gölge daha düştü. Lucan kasıtlı olarak kendisinden kaçan bakışların ağırlığını hissetti, herkes onun huysuzlanmasını ve masum bir çocuğa yerleşkede Noel olmayacağını duyurmasını bekliyordu.

Lanet olsun, iki haftadan az bir süre kalmış olan Noel'e kadar bir bileşik olacağından bile emin değildi.

Renata, Mira'nın masadaki sandalyesinin yanına çömeldi. "Bir fikrim var Fare.

Neden benimle gelip Hunter için ne yaptığını göstermiyorsun?"

"Tamam," diye cevap verdi ve sonra parlak bir sırıtışla Kellan'a döndü. "Sen de görmek ister misin?"

"Elbette." Genç adam hiç umurunda değilmiş gibi omuz silkti ama söz dudaklarından çıkar çıkmaz oturduğu yerden kalktı. Renata ve Mira'nın arkasında asık suratla, kollarını ve bacaklarını gevşekçe sürüyerek ilerledi.

"Renata bebek konusunda haklı, biliyorsunuz." Savannah odadaki herkese hitap etti. "Annemin soyunda pek çok iyi Güneyli ebe var ve ben de Tess'in doğuma girmesine muhtemelen birkaç gün kaldığını bilecek kadar çok doğuma katıldım. Taşımaya devam ederse, birkaç saate inebiliriz."

Lucan kaşlarının çatıldığını hissetti. "Günler mi saatler mi? Birkaç haftaya daha ihtiyacımız var." Lazaro Archer onu bilgece bir bakışla karşıladı.

"Doğa kolaylığı umursamaz ve hiçbir zaman da umursamadı."

Lucan homurdandı, bu ironik gerçeğin farkındaydı. Ayrıca Dragos'a bir şekilde çekiç indirip piçin tekrar kaçmasını sağlayabilirlerse çok değerli bir zaman kazanabileceklerini de biliyordu. Bu, yerleşkenin olası bir yer değiştirmesini değerlendirmek için ihtiyaç duydukları zamandı ve Tess ile Dante'nin bebeklerini normal, huzurlu koşullara benzer bir şekilde doğurmak için hak ettikleri zamandı.

Gideon'a doğru baktı. "En iyi tahminle, Archer'ın holdingine taşınmanın uygun olduğuna karar verirsek ne kadar sürede çalışmaya başlayabilirsiniz?"

"Dizüstü bilgisayarım var, seyahat edeceğim. Orada sorunsuz bir şekilde uydu erişimi kurabileceğimizi varsayarsak, temel sistemlerimizi birkaç saat içinde toparlayabilirim.

Ağlar, telekomünikasyon, güvenlik kameraları, ısı ve hareket sensörleri *ve benzerlerinin* tamamının bir araya getirilmesi en az birkaç hafta sürecektir."

Lucan alçak sesle iç çekerken bir de küfür savurdu. "Pekâlâ. Haberler pek iyi değil ama bu işi halletmemiz gerekecek. Dragos'la ilgili ipuçlarından ne haber?" diye sordu toplanan gruba. "Murdock'ın olası yeri hakkında bir şey çıktı mı?"

"Kesin bir şey yok," diye yanıtladı Tegan masanın diğer ucundan. "Bilinen birkaç ortağını sorguladım ama bir şey çıkmadı. Bulduğum hiç kimse geçen gece Çin Mahallesi'ndeki olaydan beri onu görmemiş ya da ondan haber almamış.

Bu arada Rowan, Murdock için Teşkilat içinde nabız yokluyor.

Öyle ya da böyle, o orospu çocuğunu bulacağız." Lucan acımasızca başını salladı. "Bunu bir an önce yapalım, tamam mı? Şu anda Dragos'u bu taraftan vurmak için en iyi şansımız o. Biz bu konu üzerinde çalışırken Hunter da bu gece New Orleans'ta Henry Vachon'la ilgili keşif yapacak. Dragos'un dün gece emrettiği saldırıya bakılırsa, Vachon ile arasındaki bağlantı fazlasıyla geçerli." Gruptan birkaç ciddi bakış Hunter ve sivil arkadaşının Dragos'un suikastçılarından biriyle yaşadıkları kıl payı kazayı sessizce onayladı. En endişeli ifade Brock'unkiydi.

Corinne Bishop'la, ailesinin Detroit'teki Darkhaven'ında koruma olarak görev yaptığı dönemdeki geçmişı düşünöldüğünde bu anlaşılabilir bir durumdu. Corinne'in Victor Bishop'la talihsiz bir şekilde yeniden bir araya gelmesi ve Detroit'teki evine geri dönmesinin ardından ortaya çıkan ifşaatların ayrıntıları kendisine aktarıldığında savaşçı neredeyse dizginlenemez hale gelmişti. Bu haberler karşısında hâlâ gözle görülür bir öfke duyuyordu.

"Henry Vachon, Dragos'la yeni bir bağlantısı olsun ya da olmasın, açıkça bir pislik," dedi derin sesi öfkeyle gürleyerek. "Şahsen o piçin çizilip dörde bölündüğünü görmek isterdim ama Hunter'ın ihtiyacımız olan bilgiyi toplarken Corinne'i bir dakika bile korumasız bırakması fikrinden nefret ediyorum."

"Bu beni de endişelendiriyor," diye cevap verdi Lucan.

"Hunter şimdilik güvenli bir yerde oldukları için rahat ama daha iyi bir barınak bulmaları gerekiyor. Ne yazık ki bölgedeki otelleri riske atamayız ve yerel Darkhaven'lardan da emin olamayız. Oradaki sivil nüfustan herhangi birinin Henry Vachon ya da Dragos'un kendisiyle gizli bağları olabileceğini varsaymak zorundayız."

"Peki ya insan nüfusundan biri?" Savannah'nın sorusu tüm kafaları ona doğru çevirdi. "Bir süreliğine güvende olabilecekleri bir yer biliyorum. Şehirden çok uzakta değil ama olabildiğince alışılmışın dışında bir yer."

"Savannah," diye araya girdi Gideon

yavaşça. "Ona soramayız."

"Söz konusu insan kim?" Lucan sordu. Savannah onun bakışlarına karşılık verdi. "Kız kardeşim Amelie."

Yetmiş yıldan fazladır Atchafalaya Bataklığı'nda yaşıyor. Ve güvenilir biri.

Gideon ve benim bugün hayatta olmamız, burada hepinizin önünde durmamız bunun bir kanıtıdır." Gideon isteksizce de olsa başını salladı.

"Savannah ve ben

Amelie Dupree bizim hayatımız. O sağlam biri Lucan. Bunun için hayatımı ortaya koyarım. Aslında yatırdım."

"Amelie, Gideon'un ne olduğunu biliyor."

Savannah ekledi. "Otuz yıl kadar önce beni aramak için kapısına geldiği gecedan beri onu tanıyor ve bunca zaman sırrımızı sakladı."

Louisiana bataklıklarındaki bir insanın Irk'ın varlığından haberdar olması Lucan'ın içini pek de ısıtmamıştı. Yine de Savannah ve Gideon'un kendisine sunduğu seçeneği değerlendirmemenin aptallık olacağını biliyordu. İnsan ittifakları onun ilk tercihi değildi, hatta ona göre sonuncu sıradaydılar ama durum çaresizdi ve zaman kesinlikle Tarikat'ın yanında değildi.

o an. "Kız kardeşinle iletişime geçmenin ne kadar süreceğini düşünüyorsun?"

"Onu hemen arayabilirim," dedi Savannah. "Bize yardım etmek isteyeceğini biliyorum. Ona söylemem gereken tek şey, şirketinin ne zaman gelmesini beklemesi gerektiği."

Lucan, "Ona gece çöker çökmez orada olacaklarını söyle," diye karşılık verdi.

Bölüm 18

Corinne öğleden sonraya kadar hiç uyanmadan uyumuştı. Hunter şimdi küçük yatak odasında Corinne'in karşısında kamburunun üzerine çömelmiş olsa da, Corinne'in vücudunun yumuşak kıvrımlarını hâlâ hissedebiliyordu. Corinne uyurken ona sarılarak geçirdiği saatlerden kalan saçlarının ve teninin kokusunu hâlâ alabiliyordu.

Şimdi onun nefes alıp verişini izliyor, her yavaş nefes alışını bekliyor, zarif boğazının dibindeki ince kaymaktaşı derinin altında daha hızlı bir tempoya giren nabzının atışıyla büyüleniyordu.

Aralarına koymaktan memnun olduğu fiziksel mesafeye rağmen ona duyduğu açlık azalmamıştı. Onu ürkütücü bir şekilde, en ilkel Irk susuzluğunu bile aşan bir şekilde istiyordu. Ona duyduğu arzu daha önce de onu rahatsız etmişti ama şimdi, günün büyük bölümünde onu karşısında tutmanın verdiği eziyetten sonra, tüm duyularını istila etmişti. Daha da kötüsü, mantığını da istila etmiş, gecenin ilerleyen saatlerinde yapacağı keşif görevini planlaması gerekirken onun rahatına odaklanmasına neden olmuştu.

Odağını birkaç saat önce Tarikat'tan aldığı çağrıya geri döndürmeye çalıştı.

Corinne ve kendisi için şehrin batısına arabayla yaklaşık bir saatlik mesafede güvenli bir ev bulmuşlardı. Gün batımında Corinne'i kendisine tahsis edilen sığınağa götürecek, ardından Henry Vachon'un bilinen yerlerini araştırmak ve umarım piçin nerede bulunabileceğine dair sağlam bilgiler toplamak için tek başına yola çıkacaktı.

Dragos'un muhtemel teğmenlerinden birine yaklaşma beklentisi, içindeki yırtıcının geceyi beklemesine neden oldu.

Corinne yerdeki derme çatma paletin üzerinde bir inilti çıkardı. Hunter ayağa fırladı, Dragos ve meslektaşlarının düşünceleri Corinne kıpırdanmaya başladığı anda bir kenara itildi. Bacakları sanki görünmez bir bağdan kurtulmaya çalışıyormuş gibi makaslanıyordu. Hızlı, sıkıntılı yudumlarla hava emerken ağzı yüzünü buruşturdu.

Hunter deri ceketinin üzerinde onun arkasına doğru eğildi ve onu kendine doğru çekti. Onu sakinleştirmek için ne söyleyeceğini bilmiyordu. Yararlanabileceği hiçbir deneyimi yoktu, bu yüzden kız kucağında çırpınıp yer değiştirirken kollarını gevşekçe ona doladı.

Şimdi nefes nefese kalmıştı, belli belirsiz fısıldıyordu, paniği her geçen saniye daha da artıyor gibiydi.

Dudaklarından bir çığlık koparken nabzının çılginca attığını hissetti. Bu tek bir kelimeydi, onu irkiltip uyandıran soluk soluğa bir ünlem, yüzü şimdi onunkinden bir inçten daha az uzaktaydı. Göz kapakları ardına kadar açıldı.

"Güvendesin," dedi ona, bakışlarındaki dehşet dolu yeşil-mavi havuzlara bakarken sahip olduğu tek kelimeyle.

Elini yavaşça yukarı kaldırdı ve Corinne'in nemli alnındaki siyah saç tutamını süpürdü. "Benimle güvendesin, Corinne."

Ona hafifçe başını salladı. "Bir kabus gördüm. Oraya geri döndüğümü sandım... o korkunç yere."

"Bir daha asla," dedi ona. Bu, uğruna ölmeye hazır olduğunu o anda fark ettiği bir sözdü. Adam yanağının ve çene çizgisinin narin eğimini okşamaya devam ederken kadın irkilmedi.

Ancak gözleri onun üzerinde sabit kalmış, onu inceliyordu. "Ben uyurken ne kadar süre benimle kaldın?"

"Bir süre."

Başını hafifçe salladı, ama parmaklarının onun bağlanmamış saçlarının ipeksi sıcaklığında gezinmesine engel olmadı. "Uzun süre kaldın. Uyuyabilmem için bana sarıldın."

"Sen istedin," diye cevap verdi.

"Hayır," diye nazikçe karşılık verdi. "Senden sadece ben uyuyana kadar kalmanı istedim."

Yaptığın şey... çok nazikti." Kadının gözleri öylesine açık bir minnettarlıkla ona kilitlenmişti ki, bu onu alçalttı.

Tekrar konuştuğunda sesi sanki kelimeleri toparlamakta zorlanmış gibi kısılmıştı. "Kucağa alınmaya alışık değilim. Herhangi bir özen ya da şefkatle dokunulmanın nasıl bir şey olduğunu hatırlamakta güçlük çekiyorum. Artık nasıl hissetmem gerektiğini bilmiyorum."

"Eğer sizi rahatsız ediyorsam"

"Hayır," diye cevap verdi hızla, avucunu hafifçe göğsüne bastırmak için uzandı. Orada, kalp atışlarının ağır gümbürtüsünün üzerinde ince bir ısı parçası olarak kaldı. "Hayır, bana hiç rahatsızlık vermiyorsun Hunter. Hem de hiç."

Kaşlarını çattı ve büyük elinin yüzünün inanılmaz derecede hassas hatlarını okşamasını izledi. Parmak uçları silah kullanmaktan ve şiddetle uğraşmaktan nasır tutmuştu. Adamın teni kadının kadifemsi mükemmelliğine sürtünüyordu. "Sen şimdiye kadar dokunduğum en güzel şeysin. Sana karşı dikkatli olmak istiyorum. Sert ellerimin altında kırılacağından endişeleniyorum."

Bunun üzerine gülümsedi, dudaklarındaki derin kıvrım onu öpmek için yanıp tutuşmasına neden oldu. "Ellerin çok nazik. Ve şu anda bana dokunuş şeklini seviyorum."

Fısıltıyla söylediği övgüler vücudunda bir şimşek gibi çaktı. Nabızı kulaklarında çınlıyor, kanı damarlarında ve atardamarlarında ani ve kabaran bir lav seli gibi akıyordu. Dişlerinin uçları gerildi, anatomisinin başka bir parçası gibi açıkça tepki verdi.

Vücudunun ateşli tepkisiyle savaştı, çenesinin kenarını izlerken onu dizginleyebileceğinden emindi, sonra başparmağının pedini alt dudağının esnek kıvrımının üzerinde izledi. Tanrım, çok yumuşaktı. Çok güzeldi.

Adam elleri ve gözleriyle onu incelemeye devam ederken kadın küçük, kulağa hoş gelen bir iç çekti. "Kadınlarınıza karşı her zaman bu kadar dikkatli ve hassas mısınız?"

Omuz silkti, başka kadın olmadığını itiraf etmekten kaçındı.

Bir kere bile.

Bir makine gibi yetiştirilmiş, disiplin dışında her türlü fiziksel temastan mahrum bırakılmıştı. Corinne'le geçirdiği son birkaç güne kadar daha fazlasını arzuladığını bilmiyordu.

"Benim yetiştirilme tarzımda samimiyete yer yoktu," dedi ona. "Bu benim eğitimini aldığım türden bir temas değil."

"Bana sorarsanız gayet iyi gidiyorsunuz."

Yine gülümsedi ve vücudu yine sıcak, kıvrımlı bir ihtiyaçla karşılık verdi. Onun varlığındaki her hücrede dolaşan titreşimi hissetmesi gerektiğini biliyordu. Adamın uyarılmasının sert çıkıntısını hissetmesi gerekiyordu, uyluğuna ısrarla bastırdığı yerde, onlar orada yatarken bir şekilde bacaklarının arasına sıkışmıştı, onları ayıran çıplak bir inç bile yoktu.

Onu öpmek istedi. Elini ensesindeki hassas kemerin etrafında dolaştırıp onu kendine doğru çekerken içinde açılan sızıyı biraz olsun dindirmek istiyordu. Kadın bir an bile direnmedi.

Hunter ona doğru ilerledi ve ağzını onunkinin üzerinde gezdirdi. Bir gece önce paylaştıkları öpücük beklenmedik, tatlı ve geçici olmuştu. Bu öpücük tamamen başka bir şeydi.

Dudakları birbirine karıştı, yüzleri birbirine yaklaştı, elleri uzandı ve sıkıca tuttu. Bu öpücük aç ve acıldı, karşılıklı ihtiyaçla açgözlüydü. Hunter avucunu Corinne'in başının arkasına dolayarak onu kucağının daha da derinlerine çekti. Kalbinin her atışında damarlarında ateş fişkırıyordu. Azı dişleri zonkluyor, diş etlerinden fırlayarak tam boylarına ulaşıyor ve ağzını dolduruyordu.

Aleti, kadının vücudunun lezzetli yumuşaklığına karşı nabız gibi atıyor, içindeki ilkel bir şeyi, hayvani ve tamamen kendi kontrolünde olmayan bir şeyi ateşliyordu.

Arzusunun daha fazla yükselebileceğini düşünmüyordu ama sonra Corinne'in dilinin üst dudağında çıldırtıcı bir şekilde kaydığını hissetti.

Vücudu bağlarını koparmanın eşiğindeyken kelimelerden aciz, anlaşılmaz bir şeyler inledi. Dudaklarını hırıltılı bir nefesle ayırdı ve Corinne'in dilinin ucu içeri girdiğinde neredeyse aklını kaybediyordu.

Uzun birkaç dakika boyunca öpüştiler, Corinne onun kollarında daha da esnekleşip kucağında erirken adamın tüm vücudu gergin ve kaya gibi sertti. Corinne'in göğüslerinin göğsüne yumuşak bir şekilde çarptığını hissetti ve merakla uzanıp avucunu kazağının ince kumaşına sürttü. Küçük tümseklerden birini avuçladı, onu okşamanın ve buna karşılık titrek zevk soluklarını duymanın ne kadar erotik hissettirdiğine hayret etti.

Artık yeterince yaklaşamıyordu. Bundan daha fazlasına ihtiyacı vardı... ondan daha fazlasına.

Nabızı hızla atıyor, arzusu onu neredeyse boğacak bir şiddetle içinde kükrüyordu, Hunter onu sırt üstü yatırıp altına aldı. Vücuduyla onu sarmaladı, ağzı talepkâr bir öpücükle onunkine yapıştı, uyarılmışlığının vurucu gücü kalçalarının onun leğen kemiğine sürtünmesine neden oldu.

Cinsel boşalmanın tadına hiç bakmamış olmasına rağmen, şimdi buna duyduğu ihtiyaç jilet gibi keskin pençeleriyle içine işliyordu. Corinne'in altında kıvrandığını hissetti, ellerini kollarının uzunluğuna doğru kaydırırken iniltisini duydu. Ona sahip olma, onu sahiplenme ihtiyacı, nabzının her atışında içine çarpıyordu.

Corinne'in hâlâ inlediğini fark etmesi bir anını aldı, içinde zonklayan aynı şiddetli açlıkla değil, rahatsız edici bir şekilde korkuya benzeyen bir şeyle.

Ellerini başının üzerinde tutmuş, parmaklarını narin bileklerine pranga gibi geçirmişti. Kız hâlâ onun altında kıvranıyordu ve bencil ihtiyacının donuk sisi içinde birdenbire onun mücadele ettiğini, vücudunun boyun eğmeyen baskısından kurtulmak için kıvrandığını anladı.

İniltisi önce bir sızlanmaya, sonra da soluksuz bir hıçkırığa dönüştü.

Kendinden dehşete düşen Hunter hemen ondan uzaklaştı. "Özür dilerim," diye ağzından kaçırdı, kollarını bir kalkan gibi kavuşturarak yerden kalkarken kendini aptaldan da beter hissediyordu.

"Corinne, öyle demek istemedim... Özür dilerim."

Ona solgun bir bakış fırlattı. "Özür dilemene gerek yok. Sana izin vermemeliydim. Bunu yapamayacağımı bilmeliydim," dedi nefesini tutarak. "Buna hazır değilim Hunter."

Belki de olabileceğimi düşündüğüm için delirmişimdir."

Kadın ona sırtını döndüğünde, adam kendini toparlamak için mücadele etti. "Nathan yüzünden mi?"

Başını tekrar ona çevirdi. Yüz ifadesi dehşet içindeydi, gözleri endişeyle açılmıştı. Sesi neredeyse hiç duyulmuyordu.

"Ne dedin sen?"

"Nathan," diye cevap verdi. "Bu, kâbustan uyanmadan hemen önce uykunda seslendiğin isim. Hazır olmamanın nedeni o mu? Kalbin başka bir erkeğe ait olduğu için mi?"

Nefes almıyordu. Sonsuza dek sürecekmış gibi görünen bir süre boyunca kıpırdamadan ona baktı.

"Neden bahsettiğini bilmiyorsun," diye cevap verdi sonunda, kelimeler kesin bir şekilde kırılmıştı. "Uykumda kimsenin adını söylemedim. Bunu hayal etmiş olmalısın." Hayal etmemiştir ama onu daha fazla zorlamaktan kaçındı.

Birlikte geçirdikleri an paramparça olmuş, o anda bitmişti. Nabızı hâlâ atıyor, seksi hâlâ azgın ve serbest kalmak için can atıyor olsa da, kadının artık onunla hiçbir şey yapmak istemediğini görebiliyordu. Sessizliği uzadı, ondan uzaklaşırken yüzü kapandı, şimdi temkinliydi. Gözlerindeki bakış onu bir şekilde suçluyor gibiydi, sanki aniden onun kendisine yabancı olduğunu hatırlamıştı... hatta belki de bir düşman.

Kendini garip, utanmış ve kafası karışmış hissetti. Bu kadın yüzünden şimdiye kadar ona yabancı olan şeyler.

Ona gösterdiği ilgi ve aralarına daha da fazla mesafe koyarken ona attığı köşeye sıkışmış bakış yüzünden.

Mira'nın görüntüsü yüzüne bir tokat gibi geri geldi. Corinne'in yalvarışı.

Gözyaşları. Kaybetmeye dayanamadığı erkeğin hayatını bağışlaması için ona yalvarması.

Ve şimdi Hunter o erkeğin adını bildiğinden emindi.

Nathan.

Bu bilginin dişlerini neden gerdiğini bilmiyordu ama germiştir. Çenesini

öyle bir kenetledi ki azı dişleri sızladı.

"Hunter," diye başladı Corinne, titrek bir nefes almak için ara verdi. "Az önce aramızda ne oldu?"

"Bu bir daha olmayacak," diyerek sözlerini tamamladı.

Şehvet ve gurur onu ikiz mahmuzlarla ısırduğında, zihinsel olarak bu gereksiz duyguları bastırdı. Kendisine her zaman çok iyi hizmet etmiş olan katı disipline sarıldı; Corinne Bishop'ın güzel gözlerinde yüzen yaralı şaşkınlıkla karşılaştığında onu atlatmaya niyetli görünen bir disiplindi bu.

"Güneş yakında batacak," dedi ona. "Batar batmaz yola çıkacağız." Kadın

irkildi, yüz ifadesini şimdi endişe kaplamıştı.

"Nereye?"

"Güvenli bir ev ayarlandı. Ben Tarikat için görevime devam ederken siz orada kalacaksınız." Arkasını döndü ve onu odada tek başına bıraktı.

"Bay Masters, son aylarda kampanyama göstermiş olduğunuz cömertlik için size minnettarım. Bu çek" Senatör, büyük şirket bağışına bir kez daha bakarken bakımlı kaşlarını kaldırdı. "Evet, efendim,

Açıkçası, bu büyüklükte bir katkı çok alçakgönüllü.

Gerçekten eşi benzeri görülmemiş bir şey."

Dragos parmaklarını çenesinin altında birleştirdi ve yukarı doğru hareket eden politikacının masasının diğer tarafındaki pelüş misafir koltuğundan gülümsedi. "Tanrı demokrasiyi ve Birleşik Devletler Yüksek Mahkemesi'ni korusun."

"Gerçekten."

Senatör biraz rahatsız bir şekilde kıkırdadı, adem elması smokin gömleğinin kolalı beyaz yakasına ve gıcır gıcır siyah papyonuna doğru geriliyordu. Kusursuzca şekillendirilmiş altın sarısı saçları yakışıklı yüzünden gevşekçe geriye doğru taranmıştı; şakaklarının iki yanındaki kırlar otuzlu yaşlarındaki senatöre bilgelik ve seçkinlik havası veriyordu.

Dragos bu seçkin görünümlü çizgileri pahalı bir kuaförde mi kazandığını merak etti, sonra da umursamadığına karar verdi. Dragos'u en çok ilgilendiren senatörün siyaseti ve elit Ivy League bağlantılarıydı.

"Sizin ve TerraGlobal'in kampanyamın hedeflerine böylesine inanmanızdan onur duydum," dedi ve Boston'un en çekici, en uygun bekarına ayrıcalıklı genç hayatında istediği her şeyi kazandıran ciddi bir ifade takındı. "Katkıda bulunduğunuz tüm paranın ihtiyatlı ve iyi bir şekilde kullanılacağına dair kişisel güvenceme sahipsiniz."

"Hiç şüphem yok, Senatör Clarence."

"Lütfen," dedi ve çeki masasının en üst çekmecesine koyup kilitledi.

"Bana Robert demelisin. Ah, kahretsin, bütün arkadaşlarım bana Bobby der." Dragos cilalı gülümsemeye karşılık verdi.

"Bobby o."

"Bilmenizi isterim ki Sayın Masters, büyük ulusumuzu etkileyen gerçek meselelere olan bağlılığınızı paylaşıyorum. Bu konuda üzerime düşeni yapacağıma söz verdim.

Washington'a, dünyanın en büyük ülkesi olarak bizi hak ettiğimiz yere geri getirmeye yardımcı olmak için geldim. Ve bilmenizi isterim ki, tarihimizin böylesine önemli bir döneminde bu görevi yürütme onuruna sahip olduğum için mücadelem daha yeni başlıyor. Buradayım çünkü bir fark yaratmak istiyorum."

"Elbette," diye mırıldandı Dragos, Bobby Clarence seçim kampanyasında birden fazla kez dinlediği kırmızı-beyaz-mavi renklerden oluşan konuşmayı sabırla dinlerken. "Sen ve ben birçok konuda aynı fikirleri paylaşıyoruz. Bunlardan en önemlisi de terörle mücadele girişimlerine olan bağlılığınız. Bu tür içler acısı faaliyetlerde bulunanlara karşı sıfır toleranslı duruşunuzu takdir ediyorum. Ulusal güvenlik söz konusu olduğunda sert bir çizgi çizmeye istekli olduğunuz için sizi takdir ediyorum."

Bobby Clarence masasında öne doğru eğildi, gözleri alıştırmış bir yoğunlukla kısıldı.

"Aramızda kalsın Drake, müsaade edersen?" Dragos devam etmesi için eliyle işaret etti ve insanın kendisine birçok takma adından biriyle hitap etmesine izin verirken kendi kendine gülümsedi.

"Aramızda kalsın ve bu dört duvar arasında, özellikle de kendi Amerikan topraklarımızda ayırık otu gibi biten teröristler söz konusu olduğunda, halka açık infazların geri getirilmesine karşı çıkmam.

O piçleri taşaklarından asın ve açlıktan ölmek üzere olan bir sürü köpeği bağırsaklarının üzerine salın, derim. Ne yazık ki, idarecilerim muhtemelen bunun harika bir kampanya sloganı olmadığını söyleyeceklerdir."

Tam olarak aynı nedenlerle olmasa da Dragos'un da paylaştığı bir mizahla, neşeli bir kahkaha attı. Dragos'un kıkırdaması özel bir eğlence ve Tarikat'a karşı nihai zaferiyle sonuçlanacak ipleri çekeceği anın neredeyse baş döndürücü beklentisiydi.

Senatörün masasındaki hoparlör gelen bir aramayla çaldı. Kıbarca müsaade istedi, sonra ahizeyi kulağına götürdü ve düğmeye bastı. "Evet, Tavia? Hı hı. Pekâlâ, sorun değil. Ah, kahretsin. Bu o mu?

Şimdiden mi? Lütfen başkanın ofisini arayıp benim adıma özür dile, olur mu?

Ona günün son toplantısında olduğumu ve bizden önce yardıma gitmesi gerektiğini söyleyin. Mümkün olan en kısa sürede ona ve diğerlerine katılacağız. Evet, son dakika plan değişikliklerinden ne kadar nefret ettiğini biliyorum ama korkarım ki bununla başa çıkmak zorunda kalacak." Bobby Clarence Dragos'a doğru iyi çocuk göz kırpması gönderdi. "Ona bir İç Güvenlik meselesi yüzünden geciktiğimi söyle.

Bu, biz oraya varana kadar ona çiğneyecek bir şeyler verecektir."

Senatör yardımcısıyla yaptığı görüşmeyi tamamladı ve Dragos'a özür dileyen bir omuz silkme hareketi yaptı. "Kimse bana seçilmenin bu işin en kolay kısmı olduğunu söylemedi. Programımı aksatmamak ise bambaşka bir şey, özellikle de yılın bu zamanlarında. Size söyleyeyim, geçtiğimiz ay lanet olası bir smokinin içinde, ait olduğum siperlerde geçirdiğimden daha fazla zaman geçirdim."

"Sen aranan bir adamsın," diye cevap verdi Dragos, şişman kedi partileri ve gösterişli sosyal etkinliklerden duyduğu bıkkınlığın altın çocuğun kamusal yüzünün sadece bir parçası olduğunu hissederek. Seçimlerde kesinlikle işe yaramıştı ve Dragos için önemli olan da buydu, çünkü Cambridge'den gelen parlak yıldızın onu insanlığın gerçek güç simsarlarıyla yüz yüze getireceği gerçeğine büyük miktarda para yatırıyordu.

Dragos, senatörün kendisiyle konuşmak için bol bol vakti olduğuna dair telaşına rağmen misafir koltuğundan kalkarak, "Yetişmeniz gereken randevularınız var, sizi daha fazla geciktirmeyeyim," dedi. "Bu kadar kısa sürede ve bu kadar geç bir saatte benimle görüşmeyi kabul ettiğiniz için teşekkür ederim."

Senatör Clarence masanın etrafından dolaştı ve Dragos'un kaşmir paltosunu silkmesine yardım etti.

Uzandı ve Dragos'un elini dostça sıktı. "Bugün seninle konuşmak benim için bir zevkti, Drake. Bunu tekrar yapma fırsatını her zaman memnuniyetle karşılarım." Dragos'la birlikte kapıya doğru yürüdü ve kapıyı onun için açtı. Diğer tarafta, kapıyı çalmasına bir saniye kalmış gibi elini kaldırmış, çok uzun boylu, çok çekici genç bir kadın duruyordu

Kömür grisi bir iş pantolonu ve yüksek yakalı, fildişi rengi bir bluz giymişti. Kalın, karamel-kahverengi saçları ensesinde uzun bir at kuyruğu şeklinde toplanmıştı ve tek bir teli bile yerinde değildi. Hepsi bir araya geldiğinde, daha az güzel bir kadında itici olabilecek bir görünümdü, ama burada değil.

Dragos tam önünde durduğunda Bobby Clarence, "Ah! Tavia," diye mırıldandı, yüzünün birkaç santim ötesindeki genç kadını görünce çarpılmıştı.

Ani bir adım geri çekildi, zeki bakışları Dragos'un meraklı gülümsemesinden işvereninin yumuşak sırtışına kaydı.

Senatör elini Dragos'un omzuna koydu. "Drake, kişisel yardımcım Tavia Fairchild ile tanıştın mı?"

"Memnun oldum," diye mırıldandı ve selamlamak için başını eğdi.

"Bay Masters," diye cevap verdi, uzatılan eli kabul etti ve kısa ama sıkı bir şekilde profesyonelce sıktı. "Tanışma fırsatımız olmadı ama isminizi senatörün çeşitli yazışmalarından tanıyorum."

Gururlu patronu, "Tavia'nın isim ve yüz hafızası tekinsiz," diye övünüyordu.

"O benim gizli silahım, beni her zaman zamanında ve haberdar ediyor. Ya da en azından öyle yapmaya çalışıyor."

"Hiç şüphem yok," diye yanıtladı Dragos, gözlerini kadından ayıramıyordu.

Koyu renk kirpikleri bahar yaprağı yeşili bakışlarını neredeyse endişeyle kapattı, dikkati ondan uzaklaşmadan önceki anda, kadının içgüdüsel bir düzeyde onun muhafazakâr takım elbisesi ve kaşmir paltosunun altında görüldüğünden daha fazlası olduğunu hissedip hissetmediğini merak etmesine neden oldu.

Senatöre dönüp kırmızı bir kurdele ve neşeli bir dal taze çobanpüskülü ile süslenmiş küçük bir hediye paketi uzatırken Dragos ondan etkilenmeye devam etti, gerçekten büyülenmişti.

"Başkanın karısı için. Geçen hafta sonu Newbury Caddesi'ndeki bir dükkanda bulduğum antika bir broş. "Kameo koleksiyonu yaptığı için"

"Sana ne demiştim, Drake?" Bobby Clarence hediyeı alıp biraz ıngırdatırken mükemmel kare şeklindeki çenesini ona doğru salladı. "Gizli silahım. Beni her zaman olduğumdan daha iyi gösteriyor."

Tavia Fairchild bu övgüyü soğukkanlılıkla karşıladı ve görevinin başında kaldı. "Garajı arayıp arabayı sizin için getirmelerini isteyeyim mi Senatör Clarence?"

"Evet, bu harika olur, Tavia. Teşekkürler."

Güzel yardımcısı masasına doğru dönüp şoförünü çağırmak için telefonunu eline aldığında senatör Dragos'un omzuna dostça bir şaplak attı. "Seni de gelmen için ikna edebilir miyim Drake? Biraz daha konuşabiliriz ve seni bu geceki İlk Müdahale Edenler yardım gecesindeki bazı iyi insanlarla tanıştırmaktan mutluluk duyarım. Tartıştığımız bazı konularda seninle düşüncelerini paylaşmaktan keyif alacak pek çok benzer fikirli kişi bulacağını düşünüyorum."

Dragos hoşęörölü bir gülümsemeye izin verdi. "Korkarım bunu yapmam mümkün değil." Gözünü şehrin itfaiyecileri ve polis departmanlarındaki sendika hödüklerinden biraz daha yükseğe dikmişti. "Teklifiniz için teşekkür ederim. Ancak, artık gerçekten gitmeliyim."

"Emin misiniz?" diye sordu senatör muzip bir sırıtışla. "Sadece yemek bile buna değer. Bu adamlar yemek yemeye bayılır. Siz de seversiniz, özellikle de North End'in en iyi İtalyan şefi tarafından hazırlanan bir tabak beş yüz dolara."

"Ne yazık ki," diye itiraz etti Dragos, "ok sıkı bir diyet uyguluyorum. İtalyan yemekleri bana göre değil."

"Ah, bunu duyduğuma üzüldüm." Bobby Clarence kıkırdayarak yakındaki bir dolaba doğru yürüdü ve pahalı görünümlü ipek astarlı bir paltoyu omuz silkerek giydi. "Yarın akşam benim evimdeki tatil partisinde olacaksın, değil mi?"

Dragos başıyla onu onayladı. "Bunu hayatta kaırmazdım."

"Mükemmel. Tavia gerçekten kendini açtı, el yazması davetiyelere kadar benim için tüm partiyi bir araya getirdi."

"Öyle mi?" Dragos, paltosunu ve çantasını almış, bilgisayarını kapatıp ofis telefonlarını sesli mesaja yönlendirmekte olan genç kadına bir kez daha değerlendirci bir bakış attı.

"Bunu kamuoyuna duyurmamam gerekiyor," diye ekledi Senatör Clarence, "ama yarın akşam sürpriz bir onur konuğumuz olacağını teyit ettik. Cambridge günlerimden iyi bir arkadaşım ve akıl hocam. Tanışmak isteyeceğinden emin olduğum biri, Drake." Genç politikacı kurnazlık yapmaya çalışsa da, Dragos'un Bobby Clarence'ın bu özel konuğu ve yakın arkadaşının, bir başka yükselen yıldıza akıl hocalığı yapan ve ülkenin en yüksek ikinci makamına yerleşen gözde üniversite profesöründen başkası olmadığını tahmin etmesi için başka bir ipucuna ihtiyacı yoktu. Bobby Clarence'ı Dragos için bu kadar değerli kılan da işte bu bağlantıydı.

Yarın geceye kadar Dragos iki adamın da aklına ve ruhuna sahip olacaktı.

"O zamana kadar," diyerek senatöre uzandı ve masum insanın eline coşkulu bir pompa verdi. Bobby Clarence'ın güzel asistanına baktı ve kibarca başını eğdi. "Bayan Fairchild, sonunda sizinle tanışmak bir zevk."

Kadının kurnaz bakışları onu takip ederken ve senatörün iyimser vedası yandaki koridorda yankılanırken Dragos ofisten çıktı ve asansöre yöneldi. Cadde seviyesine ulaşp kendisini bekleyen limuzine bindiğinde, memnuniyetle ve hiç çekinmeden yayılan istekli gülümsemesi yüzünden yanakları yanıyordu.

Bölüm 19

Tarikat'ın onlar için ayarladığı güvenli eve gitmek yaklaşık bir saat sürdü. Otoyoldan birkaç mil uzaktaydılar, onları alçak bataklıkların ve ürkütücü, yosun tutmuş selvi kümelerinin bulunduğu bir bölgenin derinliklerine götüren asfaltsız bir yol boyunca ilerliyorlardı.

Hunter işaretlenmemiş bir araba yoluna sapınca Corinne bunun bir araba yolu olduğunu düşündü, çünkü arabanın farları ileride yer seviyesinde asılı duran birkaç çift parlayan sarı gözü aydınlatıyordu. Sık çalılıklar, içlerinde saklanan bataklık yaratıkları vahşi alanlarının kasvetine geri kaçışırken sallandı.

"Buranın doğru yer olduğuna emin misin?"

Hunter arabayı karanlığın derinliklerine doğru sürerken Corinne sordu. "Birinin ev koyacağı bir yere benzemiyor."

"Yanlışlık yok," diye cevap verdi. "Burası Amelie Dupree'nin ikamet ettiği yer." Bütün yolculuk boyunca ona söylediği ilk şey buydu. O vurdumduymaz asker şimdi tam anlamıyla geri dönmüştü, ama onun işle ilgili ses tonuna şaşırması gerekirdi. Daha önce araları pek de iyi sayılmazdı.

Olanlar hakkında konuşmak istemesine rağmen, ilk başta çok hoş, inanılmaz derecede zevkli olan şeye verdiği paniklemiş tepkiyi açıklamaktan utanması, dilini ağzının çatısına bastırmıştı.

Bir de Hunter'ın oğlunun adını yüksek sesle söylediğini duyunca yaşadığı şaşkınlık ve dehşet.

Buna hazırlıklı değildi. Aslında hâlâ da değildi. Çocuğunu koruma içgüdüğü, onu keşfedilmekten ve zarar görmekten koruyacaksa varlığını inkâr etme içgüdüğü, tıpkı açık bir alevden elini çeker gibi içinde yükselmışti. Yalan bir refleksti ve şimdi Hunter ile arasında bir uçurum gibi uzanıyordu.

Araba yavaşladığında ve ışıklar söndüğünde onun okunamayan yüzüne baktı.

Hayaletli, yosun tutmuş ağaçların arasında yer alan eski, rustik bir evin yıpranmış gri ahşap kiremitlerini aydınlatıyordu. Çiçekli bir elbise giymiş yaşlı, siyah bir kadın, üstü kapalı verandanın altında durmuş, onların yaklaşmasını izliyordu. Kollarını geniş göğsünün altında kavuşturmuştu ama araba yaklaşıp durduğunda elini yavaş bir selamlama hareketiyle kaldırdı.

Hunter motoru kapattı ve anahtarları deri ceketinin cebine koydu. "Ben sana güvenli olduğunu söyleyene kadar burada bekle."

Araçtan inip yaşlı kadınla buluşmak üzere yürürken, Corinne onu nasıl bir tehdidin beklediğini merak etti.

Ama kendini taşıma şeklinden, omuzlarının sert çizgisinden ve uzun bacaklarının gevşek yürüyüşünden, şu anda hareketlerini kontrol edenin eğitimi olduğunu görebiliyordu.

Onunla uzun saatler geçirdikten sonra ne kadar iri olduğunu, ne kadar ölümcül olabileceğini unutmak kolaydı. Onu Dragos'un en ölümcül piyadelerinden biri yapan yetenekleri olmasa bile tehlike saçıyordu.

Ağzının onunkinin üzerinde bu kadar şefkatle hareket ettiğini hissettikten sonra, bir düşman tehdidi sezdiğinde ya da şüphelenmek için bir nedeni olduğunda ellerinin ne kadar acımasız olabileceğini unutmak kolaydı. Ne kadar küçük görünürlerse görünsünler, burada işini şansa bırakmıyordu. Corinne onun bu ihtiyatlı tavrını görmezden gelmek istedi ama eğer adam aşırı korumacıysa, bunun sebebinin onu güvende tutmak istemesi olduğunu azımsanmayacak bir alçakgönüllülükle fark etti.

Panter gibi bir zarafet ve askeri bir hassasiyetle hareket ediyordu ve gülümseyen, büyükannemsi ev sahibesine doğru ilerlerken, Corinne bir an için zavallı yaşlı kadının korkudan çılgılık atıp diğer tarafa kaçabileceğinden endişelendi. Ama kaçmadı. Corinne yolcu tarafındaki pencerenin camından, Hunter'ı ve onu karşılayan ve içeri gelmelerini söyleyen pekmez gibi yumuşak bir ses duydu.

Hunter başını çevirdi ve Corinne'in bakışlarıyla karşılaştı. Belli belirsiz başını salladı ve Corinne kendi başına çıkmaya fırsat bulamadan yanına gelip kapıyı açtı. Onunla birlikte yaşlı kadına doğru yürüdü ve

Corinne'in eli, onu selamlamak için uzanmış avuç içinde bekliyordu.

Amelie Dupree, Corinne'in elini sımsıcak bir şekilde tutarken bulutlu, süt rengi gözleri bir ileri bir geri gidip geliyordu.

Gülümsemesi geniş ve ışılıtıydı, derinlerinden yayılıyor gibi görünen bir nezaketle doluydu. Ve konuştuğunda, yaşlanan sesi tatlı, müzikal bir trp gibiydi.

"Merhaba, ocuğum."

Amelie'nin kr bakışları karanlıкта onları ararken Hunter hızlıca tanıştırdı. Corinne'in elini bir anne şefkatiyle okşadı. "şimdi içeri gel ocuğum. Ocakta ıslık almak üzere olan bir aydanlığım ve bütün öğleden sonra kaynayan bir tencere bamyam var."

"Kulağa çok lezzetli geliyor," dedi Corinne, Amelie Dupree onu verandanın gıcırıtılı basamaklarından yukarı çıkarırken onu takip etmekten başka çaresi kalmamıştı. Hunter'a dönüp baktı, onun geride kaldığını fark etti, cep telefonu kulağına dayanmıştı bile, hiç şüphesiz olaysız vardıklarını haber vermek için Tarikat'ı kontrol ediyordu.

Ev dışarıdan pek bir şeye benzemiyordu ama içerideki mobilyalar yeni ve bakımlıydı, boyalı duvarlar sıcak toprak tonlarıyla yıkanmıştı ve sanat eserleri ve onlarca yıllık eşyalarla süslenmişti.

değerinde çerçeveli fotoğraf vardı. Amelie Dupree'nin arkasında yürürken Corinne'in gözüne hemen bir resim takıldı ve yaşlı kadının yardım almadan ya da tereddüt etmeden odada gezinme becerisine hayret etti.

Corinne dikkatini çeken fotoğrafa daha yakından bakmak için durakladı. Güncel değildi, tuhaf kıyafetlerine ve camın altındaki sararmış renk tonuna bakılırsa uzun yıllar öncesine ait olmalıydı. Ama abanoz buklelerin oluşturduğu yuvarlak haleli, canlı geç kadının yüzü çok netti. Corinne onunla Tarikat'ın Boston'daki yerleşkesinde tanışmıştı.

"Benim güzel kız kardeşim, Savannah."

Amelie Dupree geri dönüp Corinne'in yanında durarak onayladı. "Aslında üvey kardeşiz. Annemiz aynıydı, Tanrı onun tatlı, acı çeken ruhunu korusun."

"Fark etmemiştim," dedi Corinne, gri saçlı kadının arkasından evin arka tarafındaki neşeli sarı mutfığa doğru yürümeye devam ederek.

Çaydanlık ocakta ısılık çalmaya başlamıştı. Amelie elini düğmelere attı ve bir sonraki ocakta kapalı bamyı tenceresi fokurdarken çaydanlığa giden gazı hatasız bir şekilde kesti. Dolabı açtı ve bir çift toprak kupa çıkardı.

"Kız kardeşimi tanıyor musun?" diye sordu, yayvan parmakları tezgâhın yüzeyinde geziniyor ve bir teneke kutunun üzerine düşüyordu.

"Onunla sadece kısa bir süre tanıştım," diye cevap verdi Corinne, kan bağı olsa bile Tarikat'ın yerleşkesi dışındaki birine ne kadarını anlatması gerektiğinden emin değildi. "Savannah çok hoş birine benziyor."

"Daha iyisi gelmiyor, buna emin olabilirsin," diye onayladı Amelie, ince sesinde bir gülümsemeyle. "Yılda birkaç kez konuşabiliyoruz ama sanki o hiç gitmemiş gibi kaldığımız yerden devam ediyoruz."

Corinne yaşlı kadının çay poşetlerini fincanlara yerleştirmesini ve ardından ocağın önündeki küçük bir kancada asılı duran tencere tutacağına uzanmasını izledi.

Yardım teklif etmek istedi ama Amelie Dupree kendi başına oldukça becerikliydi. Bir elinin işaret parmağıyla bardağın kenarını işaretleyerek, sıcak suyu kendini haşlamadan ya da tek bir damla bile dökmeden döktü.

Corinne'in kendisi de bu kadar titiz olmakta zorlanırdı. "Peki o iyi adam nasıl?"

Amelie dumanı tüten iki fincanı masaya götürürken kayıtsızca sordu. "Kız kardeşimle tanıştıysan, Gideon'la da tanışmış olmalısın. İkisi en az otuz yıldır birbirlerine bağlılar." Yaşlı kadın oturdu ve Corinne'e yanındaki sandalyeyi işaret etti. Hunter dışarıda vakit geçiriyor gibi görüldüğü için Corinne oturdu.

aşağı indirdi ve bardağının üstüne hafifçe üfledi.

"Mm-mm," dedi Amelie düşünceli bir şekilde, görmeyen bakışları düşüncede kaybolmuş gibi görünüyordu. "Tüm bu sorunların üzerinden bu kadar zaman geçtiğine inanmak zor."

"Sorun mu var?" Corinne sıcak çayını dikkatle yudumlarken sordu. Sadece Hunter ve ona evini açan kadın hakkında değil, Tarikat'ın ayrılmaz bir parçası gibi görünen bu çift hakkında da daha fazla şey öğrenmek istediğini inkâr edemezdi.

"Kötü anıları canlandırmaktan hoşlanmam çocuğum ve bu en kötüsü."

Corinne'in elini kendi eliyle kapamak için uzandı ve hafifçe okşadı. "O gece çok fazla kan döküldü. Ön bahçemde iki hayat neredeyse yok oluyordu. Gideon'u ilk gördüğüm anda farklı olduğunu anlamıştım, tabii bu yaşlılık gözlerimi çalmaya başlamadan yıllar önceydi. Kendi gözlerimle görmemiş olsaydım, onun gerçekte ne olduğunu asla tahmin edemezdim. Kurşun yarası onu öldürmüş olmalıydı.

Savannah'ya vuran kişi de onu öldürebilirdi, eğer onu kurtarmak için yaptığını yapmasaydı. Kendi bileğini ısırmasaydı ve ona kendi kanını vermeseydi."

Corinne nefesini tutmuş, hayranlıkla dinlediğini fark etti. "Onu beslerken gördün... onun ne olduğunu biliyor musun, Amelie?"

"Cins." Yaşlı kadın başını salladı. "Evet, biliyorum. O gece bana her şeyi anlattılar. Hayatlarını bana emanet ettiler ve vaktim geldiğinde bu gerçeği mezara götüreceğim."

Amelie çayından bir yudum aldı. "Dışarıdaki adam... O da Gideon'un türünden biri.

Benim gibi kör ve yaşlı bir kadın bile bunu görebilir. Onda karanlık bir güç var. Daha arabadan inmeden önce ondan yayılan titreşimi hissettim."

Corinne gözlerini kupasına dikti.

"Hunter biraz... göz korkutucu ama ben onda iyi şeyler gördüm. Tıpkı senin ve Savannah'nın Gideon'u tanıdığı gibi onurlu ve cesur biri." Amelie alçak sesle homurdandı. Hâlâ Corinne'in sağ elini tutuyordu, başparmağı boş boş

gözyaşı damlası ve hilal-ay doğum lekesi. Küçük izin dış hatlarını çizmeye devam ederken Corinne onu incelediğini fark etti. "Tıpkı onunkine benziyor," diye mırıldandı, pürüzsüz kaşları çatılmıştı. "Savannah'da da aynı doğum lekesi var ama onunki sol kürek kemiğinde. Annem bunun, perilerin onu anne rahmine yerleştirmeden önce öptüğü yer olduğunu söylerdi.

Annem de biraz etkilenmişti."

Corinne gülümsedi. "Her Cins Üyesi vücudunun bir yerinde bu işaretle doğar."

"Hmm," diye düşündü yaşlı kadın. "Sanırım bu seni ve Savannah kardeşleri başka bir tür yapıyor, değil mi?"

Corinne hem çaydan hem de ev sahibesinin nazik kabulünden ısınmış bir halde, "Evet, sanırım öyle," diye onayladı. "Uzun zamandır mı burada yaşıyorsun, Amelie?"

Kırışmış başını iki yana salladı.

"Yetmiş iki yıldır tam da bu noktadayım. Aslında tam şu diğer odada doğdum. Aynı Savannah gibi, ama o doğduğunda ben çoktan büyümüş ve doğumuna yardım edecek yaşa gelmiştim. Küçük kardeşimle aramda yirmi dört yıl var." Yetmiş iki yaşında, diye düşündü Corinne, yaşlı yüzünü ve gümüşü gri saçlarını inceleyerek. Dragos'un laboratuvar hapishanesinde geçirdiği onca zaman boyunca kendisine zorla iştirilen Kadim kanı olmasaydı, vücudu Amelie Dupree'ninkinden yaklaşık yirmi yıl daha yıpranmış olacaktı. Bu dünyadan olmayan bir yaratığın hayat veren besinlerinden nefret ettiği şeyin Dragos'un işkencelerinden sağ çıkmasını sağlaması şimdi ona ironik geliyordu. Tek istediği yatıp ölmekken onu güçlü tutmuştu. O uzaylı kanı sayesinde dışarıda bir yerlerde bir oğlu vardı, kalbinin bir parçası gittikçe ondan uzaklaşıyordu

ulaş.

Göğsündeki ağrı dayanabileceğinden fazla olmaya başladığında Amelie'ye "Başka ailen var mı?" diye sordu.

Yaşlı kadın gülümsedi. "Ah, evet. İki kızım ve bir oğlum var. Sekiz tane de torunum var. Akrabalarım artık dağıldı. Çocuklar bataklığı hiçbir zaman benim sevdiğim gibi sevmедiler. Bu onların kanında, kemiklerinde yok, benim ve rahmetli kocamın olduğu gibi. Ellerinden geldiğince çabuk şehirlere gittiler. Her hafta beni görmeye geliyorlar, iyi olup olmadığımın emin oluyorlar ve evdeki işlerin halledilmesine yardımcı oluyorlar ama bu asla yeterli olmuyor.

Özellikle de yaşlandıkça. Yaşlandıkça sevdiğin herkesi olabildiğince yakınında tutmak istiyorsun." Corinne gülümsedi ve yaşlı kadının sıcak elini nazıkçe sıktı. O anda yaşlı kadının körlüğünden memnundu, gözünün kenarından sızan yaş fark edilmeyeceği için minnettardı.

"Böyle hissetmek için yaşlı olmana gerek olduğunu sanmıyorum, Amelie." Nazık kadının yüzü hafifçe eğildi, yüz hatlarına düşünceli bir ifade geldi.

"Seninkini görmeyeli uzun zaman oldu mu çocuğum?"

Corinne hareketsiz kaldı, aniden bulutlu gözlerin sandığından daha fazlasını görüp görmediğini merak etti. Kendini gülünç hissederek boştaki elini kaldırdı ve Amelie'nin bakışlarının önünde kısa bir süre salladı. Hiçbir tepki vermedi. Yaşlı kadın bir şekilde onun zihnine mi bakmıştı? Hunter'ın duyabileceği bir yerde olmadığından emin olmak için omzunun üzerinden baktı. "Nereden bilebilirsin ki?"

Amelie yumuşak bir kıkırdamayla, "Eğer düşündüğün buysa, ben medyum değilim," dedi.

"Savannah aile soyumuzda gerçek bir yeteneğe sahip olan tek kişi. Anneme göre kız Cajun'dan çok çingeneymiş ama kim bilebilir ki? Savannah'nın babası ailemizde bir söylentiden biraz daha fazlasıydı. Annem ondan bahsetmeye hiç hevesli görünmezdi. Bana gelince, ben sadece yeterince yıl ebelik yaptım.

doğum yapmış bir kadını tanıyın. Bir kadın dünyaya bir can getirdikten sonra içinde bir şeyler değişir. Eğer böyle şeylere karşı duyarlıysanız, bunu bir sezgi gibi hissedebilirsiniz sanırım."

Corinne bunu inkâr etmeye çalışmadı. "Oğlumu bebekliğinden beri görmedim. Doğduktan kısa bir süre sonra benden alındı. Nerede olduğunu bile bilmiyorum."

"Ah, çocuğum," diye soludu Amelie. "Senin için çok üzgünüm. Onun için de üzgünüm, çünkü ona duyduğun sevgiyi kalbinde hissedebiliyorum. Onu bulmalısın."

Umudunuzu kaybetmemelisiniz."

Corinne sessizce, "Benim için önemli olan tek şey o," diye cevap verdi.

Ama bunu söylerken bile bunun tamamen doğru olmadığını biliyordu. Başka biri de onun için önemli olmaya geliyordu.

Gerçekler konusunda güvenmek istediği biri. Ona şefkatten başka bir şey göstermemişken, itip kaktığı ve yalan söylediği için kendini hasta hissettiği biri.

Adamın aralarına ördüğü duvardan nefret ediyordu. Daha fazla yükselmeden bu duvarı yıkmak istiyordu ve bu da kendini ona tamamen açmak anlamına geliyordu. Ona güvenmek istiyordu ve bu da ona haklı olduğunu kanıtlama gücünü vermek anlamına geliyordu... ya da aptal olduğu ortaya çıkarsa, haksız olduğunu.

Tek bildiği ona bu şansı vermesi gerektiği idi.

"Bana bir dakika izin verir misin, Amelie? Hunter'ı neyin tuttuğunu görmek istiyorum." Yaşlı kadının başıyla onaylaması üzerine Corinne masadan kalktı ve evin önüne doğru yürüdü. Daha verandaya çıkmadan Hunter'ın ve mor arabanın gitmiş olduğunu gördü.

Tek kelime bile etmeden görev yerine gitmişti. Murdock

boğuk bir çığlıkla kendine geldi.

Chase, vampirin kendisini tutan zincir üzerinde çırpınışını ve debelenişini izledi.

Podunk'ın derinliklerinde bir yerde eski, boş bir tahıl silosunun orta kirişine ayak bileklerinden asılmıştı. Ajan'ın çıplak vücudunu delik deşik eden saatler öncesinden kalma kesik ve çürüklerden kan akıyordu. Silonun içindeki hava çok soğuktu, Chase'e bilmesi gerekenleri söylemeyi inatla reddeden orospu çocuğu için işkenceye işkence eklenmişti.

Fare istilasına uğramış sığınakta geçirdikleri gündüz saatlerinin çoğunda Chase, Murdock'tan bilgi almaya çalışmıştı. Bu işe yaramadığında ve Chase'in ince sabrı, dışarıda güneşin batışı ve susuzluğunun sızlamasıyla kırılmaya başladığında, Murdock'ın kendi bıçağını almış ve gerçeği ondan kesmeye çalışmıştı.

Bir noktada, vampir bayılmıştı. Chase, kendi eli diğer erkeğin kanıyla yıkanınca kadar fark etmemişti, iri vücut gevşek bir şekilde sarkıyor, verilen hiçbir acıya tepki vermiyordu.

Ve Chase bıçağı bırakıp beklemeye başladı.

Kapalı sığınakta zincirleri şangırdayan Murdock'ın kendine gelmeye çalışmasını izledi. Erkek öksürdü ve başının yaklaşık altı metre altındaki zemine kan tükürdü. Kirli betonun üzerinde büyük bir leke oluşmuştu bile; kan ve sidik birikintisi, uzun zamandır unutulmuş olan küflü kalıntıların içine sızıyordu.

hayvan yemi ve dağılmış, buzla kaplanmış haşarat dışkıları. Taze kırmızı hücrelerden oluşan parlak su birikintisi bir işaret feneri gibi gözünü aldı ve yapılması gereken bu işi unutup avlanmaya çıkma arzusu uyandırdı.

Murdock debelenip durdu, kan çanağına dönmüş gözleri silonun zemininde Chase'in kırpışmayan bakışlarıyla buluştuğunda tısladı. "Piç!" diye kükredi. "Kiminle uğraştığını bilmiyorsun!"

Chase yumruğunu Murdock'ın boynuna dolanmış başka bir uzun zincirin ucuna biraz daha sıkıca sardı ve sertçe çekti. "Bu bana söylemeye hazır olduğun anlamına mı geliyor?" Ayağa kalktı, yaklaşırken zincirin gevşekliğini yavaşça yumruğunun etrafında dolaştırdı.

Sadece birkaç metre boşluk kaldığında durakladı. "Ne var

Dragos'la bağlantın nedir? Ve eğer bana bu ismin senin için bir şey ifade etmediğini söylemeye devam edersen, bunu anlayana kadar suratını darmadağın edeceğim." Murdock bir hırıltı çıkardı, daralmış, kanla kaplı gözleri kehribar rengi bir öfkeyle parlıyordu.

"Seninle konuşursam beni öldürür."

Chase omuz silkti. "Ve eğer yapmazsan seni öldürecekim. Burası senin klasik kaya ve sert yer dediğin yer.

Zinciri ve bıçağı elinde tutan ben olduğuma göre, seni ısırık büyüklüğünde parçalara ayırmaya başlayacak olan ben olduğuma göre, beni zaten kızdırdığından daha fazla kızdırmamaya çalışmanı öneririm."

Murdock ters ters baktı. Çenesini sıkı sıkı tutuyordu ama kömür gibi parlayan gözlerinde korkunun izleri vardı.

"Dragos'un operasyonuna benden daha yakın olan başkaları da var. Aradığınız her neyse, konuşmak isteyeceğiniz kişi ben değilim."

"Ne yazık ki, şu anda etrafımda dolaşan tek kişi sensin. O yüzden sabrımı sınamayı bırak ve konuşmaya başla." Chase ne demek istediğini anlatmak için yumruğuna bir zincir daha doladı.

Tanrım, erkeğe bu kadar yakın olmaktan nefret ediyordu. Sadece diğer iğrenç günahlarının yanı sıra kan kulübüne katıldığı için beynini parçalama dürtüsü yüzünden değil, aynı zamanda tüm o lanet olası kan yüzünden. Irk kanı kendi türlerine besin sağlamasa da, bu kadar taze, dökülen hemoglobinin görüntüsü ve kokusu Chase'in vahşi tarafının midesinin çukurunda bir engerek yılanı gibi kıvrılmasına neden oluyordu.

Murdock, Chase'in dişlerinin ağzını doldurduğunu fark edemeyecekti. Kendi bakışları, Murdock'ın gözlerinin hırpalanmış yarıklarının arasından onu yakan aynı kehribar ateşini yansıtıyordu, ama acıdan, korkudan ya da öfkeden değil, bir şekilde neredeyse her uyanık anında ona binmeye başlayan açlığın pençeli pençesinden.

İçindeki o vahşi parça hırladı ve kendisini

Murdock'ın yüzü. "Dragos'u nerede bulacağımı söyle."

Cevap yeterince hızlı gelmeyince Chase kolunu geri çekti ve yumruğunun zincirle sarılmış ekicini Murdock'ın kafatasının yan tarafına savurdu. Vampir uludu, ağzından fırlayan bir diş koyu kırmızı kan akıttı.

Murdock'ın aşağıdaki betona kızıl bir nehir kusmasını izlerken Chase'in bağırsakları sıkıştı, damarlarında iğrenç, vahşi bir heyecan yükseldi. Hastalıklı, kuduz bir neşe onu bir yumruk daha atmaya, ağlayan bok parçasını hak ettiği gibi parçalamaya itti.

İçindeki karanlığın bu kadar güçlenmesi onu şaşırtmıştı. Vahşetin ne kadar talepkâr olduğunu, deliliğin onu avucunun içine aldığında ne kadar derinlere işlediğini hissetti.

Doğrusu, bu onu korkutuyordu.

Onu gidebildiği kadar aşağı itti ve Murdock'ı çenesinden yakalamak için uzandı. İçinde cereyan eden savaşın çalkantılı uğultusu arasında sesini bulmakta zorlanıyordu. Sonunda konuştuğunda, sesi çakıl gibiydi ve boğazının arkasını tırmalıyordu. Dudakları dişlerinin arasından sıyrıldı ve hırlamaya başladı. "Nerede?"

Öyle mi? Dragos mu?"

"Bilmiyorum," diye soludu Murdock. Chase tekrar vurmak için zincir topunu kaldırdı. "Bilmiyorum!"

Yemin ederim bilmiyorum! Tek söyleyebileceğim, Tarikat'ın yok olduğunu görmek istediği."

"Hadi canım," diye araya girdi Chase sertçe.

"şimdi seni burada ve şimdi bitirmeden önce bana bilmediğim bir şey söyle." Murdock birkaç hızlı nefes çekti.

"Tamam, tamam... Bir planı var. Hepinizden kurtulmak istiyor.

Sipariş verin.

Büyük planını gerçekleştirme şansı varsa bunu yapmak zorunda olduğunu söylüyor."

"Büyük plan," diye tekrarladı Chase, belki de sonunda bir yere varıyormuş gibi hissediyordu. "Dragos neyin peşinde?"

"Emin değilim. Yakın çevrenin bir parçası değilim. Atlanta'dan Boston'a gelen bir teğmenine rapor veriyordum.

Freyne de ona rapor verdi."

"Bu teğmenin adı ne?" Chase sordu. "Onu nerede bulabileceğimi söyle."

"Zahmet etmeyin," diye cevap verdi Murdock. "Geçen haftadan beri kimse ondan haber almadı, yani büyük ihtimalle Dragos'u kızdırdı ve kendini öldürttü. Dragos kimseye iki kez hata yapma şansı vermez."

Chase alçak bir küfür savurdu. "Tamam, o zaman bana onun yakın çevresinden biraz daha bahset.

İçinde başka kim var?"

Murdock başını salladı ve Chase'in botlarına kan damlaları saçıldı.

"Kimse ona bu tür bir erişimin kimin elinde olduğunu bilmiyor. Bu konuda çok dikkatli."

"Tarikat'ı nasıl ortadan kaldırmayı planlıyor?"

"Bilmiyorum. Büyük bir şey. Duyduğuma göre bir süredir üzerinde çalıştığı bir şey. Yerleşkenin nerede olduğunu bulmaya çalışıyormuş.

Freyne öldürülmeden önce bir yemden bahsetmişti. Bir çeşit Truva atı.

"Ah, lanet olsun," diye mırıldandı Chase.

Dragos'un Murdock'ın tarif ettiği gibi bir şeyi nasıl yapabileceğini düşündüğünde içinden hastalıklı bir şüphe geçti. İcini kemiren açlığın bulanıklığı içinde Kellan Archer'ın kurtarıldığı geceyi düşündü. Lazaro Archer'ın Darkhaven'ının yok edilmesi, Tarikat'a ailenin hayatta kalan iki üyesini koruma amacıyla yerleşkeye getirmekten başka seçenek bırakmayan bir saldırıydı.

Her şey Dragos'un istediği gibi mi gelişmişti? Orospu çocuğu bu olayı Tarikat'ın merkezini bir şekilde ifşa etmek için kullanmış olabilir miydi? Ve ne amaçla? Olasılıklar sayısızdı ve her biri demir bir kazık gibi karnına saplanıyordu.

Chase zihinsel olarak dikkatini tekrar sorgulamaya verdi. "Planları hakkında başka ne biliyorsun?"

"Hepsi bu kadar. Tek bildiğim bu."

Chase bakışlarını vampire dikti, şüpheyle birlikte öfke de alevlenmişti. Başını iki yana salladı.

"Sana inanmıyorum. Belki de hafızanı canlandırmak için bir şeye ihtiyacın vardır." Yumruğunu Murdock'ın kafasına tekrar indirdi. Vampirin yanağında bir yara açıldı ve Chase, daha fazla kanın görüntüsü ve kokusu karşısında içinden yükselen hayvani hırıltıyı zapt edemedi.

"Konuş, lanet olası," diye tısladı, insanlığının çıplak ipliği ısırان canavar tarafından yutuluyordu. "Sana bir daha sormayacağım."

Murdock artık ikna olmuş görünüyordu. Islak, kırık bir sesle öksürdü. "Kolluk kuvvetlerindeki insanları gözü ve kulağı olarak kullanıyor. Minyonlar yaratıyor, hem de çok sayıda. Son zamanlarda bir politikacı hakkında konuştuğunu duydum, şu yeni seçilen senatör." Chase insan siyasetini umursamayalı uzun zaman olmuştu ama o bile Cambridge'den yeni çıkmış ve ulusal sahnede hızla yükselecek gibi görünen, gelecek vaat eden genç Ivy Leaguer'dan haberdar olmayacak kadar uzak değildi. "Bunların onunla ne ilgisi var?" Chase sordu.

Murdock yarılan dudağı ve şişen çenesiyle, "Dragos'a sorman gerekecek," diye mırıldandı.

"Planları her neyse, bir şekilde bu Clarence denen adamla ilgili olma ihtimali çok yüksek." Chase bir an düşündü ve Ajan'a küçümseyerek baktı.

"Bana söyleyebileceklerinin bu kadar olduğuna emin misin? Kafatasının diğer tarafına bir delik açarsam daha ilginç bir şey öğrenemeyecek miyim?"

"Size her şeyi anlattım. Başka bir şey bilmiyorum, size söz veriyorum."

"Senin sözün," diye mırıldandı Chase nefesinin altından. "Kendi türünü Dragos gibi sapkın bir pisliğe satan pedofil bir kan emicinin sözüne inanmamı mı bekliyorsun?"

Murdock'ın gözleri temkinli ve endişeli bir parıltıya büründü. Ağzının kenarından sızan kana rağmen güneyli şivesi daha kalın görünüyordu. "Bilgi istediğini söyledin ve ben de sana verdim. Adil olan adildir, Chase. Beni serbest bırak. Bırak gideyim."

Chase gülümsedi, gerçekten eğlenmişti. "Gitmene izin mi vereyim? Hiç sanmıyorum. Senin için her şey burada bitiyor.

Dünya sizin gibiler olmadan çok daha iyi bir yer olacak."

Murdock'ın cevap kıkırdamasında manyakça bir yan vardı, sanki durumdan sıyrılma umudu olmadığını anlamış ve bu işten sıyrılmak istiyor gibiydi.

"Oh, bu çok zengin, Sterling Chase. Kendini beğenmişliğin sınır tanımıyor, değil mi? Dünya bensiz daha iyi bir yer olacak. Son zamanlarda hiç aynaya baktın mı, evlat? Bana söylediğin her şey olabilirim ama sen de bir ödül değilsin."

"Kapa çeneni," diye hırladı Chase.

"Gözlerinin bunca zamandır bir fırın gibi kehribar saçtığını fark etmediğimi sanma. Dişlerini göstermeyeli ne kadar oldu?"

ağzını doldurmuyor

muydun?" "Kapa çeneni

dedim Murdock."

Ama yapmadı. Lanet olsun, yapmadı.

"Senin gibi bir bağımlının ellerinin ve dizlerinin üzerine çöküp benden akan kanı aşağıdaki boktan zemine yuvarlamak istememesi için ne kadar çaresiz olması gerekir? Tarikat'taki senden daha kutsal dostların seni böyle görmekten hoşlanmaz mıydı? Dünyaya bir iyilik yap ve kendini bu işin dışında tut."

Chase daha fazla tahammül edemedi. Gerçeği duymaya dayanamıyordu, özellikle de Murdock gibi bir pislikten duymaya. Zincirle güçlendirilmiş yumruğunu vampirin suratına indirdi ve onu ayak bileklerindeki zincirle sallanmaya gönderdi. Chase, Murdock'ı geri çekti ve onu tekrar dövdü, cezalandırıcı darbeler üstüne darbeler. Vuracak pek bir şey kalmayana kadar vurdu.

Murdock'ın bedeni cansız bir şekilde asılı kalana kadar, korkunç gerçek sonunda susturuldu.

Chase zonklayan yumruğunun etrafındaki zinciri indirdi. Sonra Murdock'ı havada tutan zinciri bıraktı. Ceset, et ve kemikten oluşan ağır bir gümbürtüyle eski silonun zeminine çarptı, zincir arkasından aşağıya doğru sallandı.

Chase arkasını döndü ve kapıyı gecenin diğer yırtıcılarının leşle beslenmesi ve yarının güneşinin kalan her şeyi alması için açık bırakarak dışarı çıktı.

Bir kez olsun şans bizden yana Lucan."

Bölüm 20

Gideon, Lazaro Archer'ın Soğuk Savaş döneminden kalma binasının altında saklı olan kavernöz sığınağın ortasında duruyordu.

Darkhaven, Augusta, Maine'in birkaç saat kuzeyindeydi. Archer'ın da uyardığı gibi, burası Tarikat'ın yerleşkesinin büyüklüğüne ve karmaşıklığına yakın bir yer değildi ama Lucan Gideon'a hak vermek zorundaydı: Şu anda ellerindeki en iyi seçenek bu gibi görünüyordu.

Son birkaç yüzyılda muhtemelen insanlardan çok geyik ve kara ayı görmüş olan iki yüz dönümlük bakir bir ormanda yer alan bu mülk, özel değilse hiçbir şeydi. Konutun kendisi on yatak odalı, sekiz bin metrekarelik, taş ve kalın ahşaptan yapılmış geniş bir kaleydi.

Boston'daki zarif malikâneye ya da Dragos'un kitle imha eyleminden önce Lazaro Archer ve ailesinin yaşadığı sofistike kahverengi taş binaya kıyasla oldukça sağlamdı. Etrafını çevreleyen arazi aşılmaz ve yasaklayıcıydı; yükselen çamlardan ve dikenli çalılardan oluşan doğal bir çevre duvarı.

"Keşke sana daha fazlasını sunabilseydim," dedi Archer Lucan'ın yanından. Sert yüzü, eve çıkan beton tünelin tepesinde asılı duran floresan güvenlik lambasının soluk ışığıyla aydınlanmıştı. "Dragos'un planlarında ailemin oynadığı rolden dolayı ne kadar pişman olduğumu tam olarak ifade edemem. Kellan'ı farkında olmadan bir piyon olarak kullanmasından."

"Unut gitsin," diye cevap verdi Lucan. "Dragos olmasaydı hiçbirimiz bu durumda olmazdık. Bu holdinge gelince, Gideon'un da dediği gibi, şu anda kesinlikle ihtiyacımız olan bir avantaj." Üçü uzun yeraltı tüneline yürümeye devam ederken Archer başıyla onayladı.

"Ev bunca yıldır boş olmasına rağmen, yerel bir mülk yönetim şirketi bakım ve onarımdan sorumlu olmuştur"

Lucan, "Onlara artık hizmetlerine ihtiyaç duyulmadığını bildirin," diye cevap verdi. "Eğer

Sözleşmenin ödenmesi gerekiyorsa, bana haber verin; masraflar veya arızı durumlarla ilgilenmek için gerekli düzenlemeler yapılacaktır."

"Çok iyi," dedi Archer. "Taşınma işlemine ne zaman başlamayı düşünüyorsunuz?"

Lucan Gideon'a bir bakış fırlattı. "Yarın akşama kadar ilk ekipman dalgasını çıkarmaya hazır olabilir misin?"

Gideon'un gözleri açık mavi gözlüklerinin kenarlarından keskin ve kararlıydı. "Yerleşim sıkışık ama uygulanabilir. Buradaki duvarların malzemesi ve kalınlığına bağlı olarak kablolu yerine kablolu ve koaksiyel bir kombinasyon kullanmam gerekebilir ama evet... Yarın akşamdan itibaren bunu gerçekleştirebilirim."

Lucan başıyla onayladı. "Görünüşe göre işe başladık."

Gideon bir adım atarak Archer'ın diğer tarafına geçti. "Gitmeden önce, kurduğun güvenlik sistemine bir kez daha bakmak istiyorum, Lazaro."

"Evet, tabii ki."

Gideon ve Archer mülkün ince noktalarını tartışmaya devam ederken Lucan'ın cep telefonu ceketinin cebinde titreşiyordu.

"Evet, bebeğim?" Lucan, Gabrielle'in çağrısına bağlanırken konuştu. "Evde her şey yolunda mı?"

"Ah, evet ve hayır," diye cevap verdi. Tereddütlü sesi onu ele vermemiş olsaydı bile, bir şeyler döndüğünü anlayacaktı.

Lucan, Cins Arkadaşıyla paylaştığı kan bağı sayesinde, onun damarlarındaki heyecan ve endişe karışımını kendi damarlarıymış gibi hissediyordu.

"Neler oluyor?"

"Ben Tess," dedi. "Lucan, kasılmaları var. Bebek yolda." Hunter çalıntı El Camino'yu Amelie Dupree'nin evinden birkaç mil ötedeki bataklığa bıraktı ve New Orleans'a doğru yürüyüşünün geri kalanını yaya olarak yaptı. Henry Vachon'un evlerinin ilkinde hiçbir hareketlilik bulamamıştı.

Gideon'un ona verdiği diğer Darkhaven adresini gözetlemeye devam etmişti.

Bir saatten fazla bir süre boyunca yaptığı keşif, Henry Vachon'un bir düzine insana yetecek büyüklükte bir malikânede prenslere yaraşır bir yaşam sürdüğü ama sadece kendisinin ve küçük bir rütbeli Breed muhafız kadrosunun yaşadığı bilgisinden başka bir şey öğrenmesini sağlamamıştı.

Hunter evin arka tarafına geçip kapıda bekleyen adamların boğazlarını etkili bir şekilde keserek bu sayıyı üçe indirdi.

Eski bir hizmetli odası gibi görünen bir yere girdi, sonra hızla ve sessizce malikânenin ikinci katına çıkan merdivenlere yöneldi.

Bir Gen One suikastçısı merdiven boşluğunun başında onu bekliyordu. Hunter'ın elinde hâlâ bıçak vardı. Bıçağı fırlattı ama diğer erkeğin refleksleri saldırının geleceğini biliyordu ve hızlı, iyi eğitilmiş eller hançeri savuşturdu. Hunter ellerini merdiven boşluğunun duvarının iki yanına dayadı ve rakibi ona doğru fırlarken bir tekme atarak kendini kaldırdı.

Uçuşun ortasında birbirlerine çarptılar, basamaklara sertçe indiler ve Hunter üstünlüğü ele geçirmeden önce birkaç kez yuvarlandılar. Silah kemerinde kılıflı bir bıçak daha vardı. Onu çekti ve bir anda kesti; elinin bir hamlesi Gen Bir'in boğazını temiz bir şekilde keserken, geri dönüş hamlesi siyah naylon savaş giysilerini, deriyi, kasları ve kemiği parçaladı.

Suikastçı kanlar içinde merdivenlere yığılırken Hunter ayağa kalktı ve yolun geri kalanını tırmanarak bir üst kattaki yaşam alanına çıktı.

Koridorun sonundaki kapalı bir kapının ardında bir hareket duydu. Ona doğru yürüdü ve kapıyı tekmeleyerek menteşelerinden ayırdı. Parçalanan tahtalar görkemli bir yatak odasının zengin renklerle bezenmiş halısının üzerine dökülürken, bitişikteki banyoya girerek gözden kaybolan bir figür gördü. Hunter onu takip etti ve kısa bir süre içinde orada belirdi.

Henry Vachon mermer zeminde, altın işlemeli tuvalet ile derin, gömme küvetin arasına sinmişti. Elinde bir cep telefonu vardı, parmakları küçük tuş takımında çılgınca bir şeyler yazıyordu. Hunter yumruğundaki kanlı bıçağı havaya kaldırdı.

Vachon'un parmaklarından birini kopardı.

Vampir acıyla tısladı, gözleri şaşkınlık ve korkudan çılgına dönmüştü. Cep telefonu elinden kaydı ve affetmeyen cılalı taş zemine çarparak parçalara ayrıldı.

"Burada ne halt ediyorsun?"

Vachon, sesi tiz ve gıcırtilı bir şekilde talep etti. "Benden ne istiyorsun?"

Hunter başını eğdi. "Eminim biliyorsundur. Bilgi istiyorum."

"Sana bir şey vereceğimi sanıyorsan aptalsın," diye karşılık verdi, harap olmuş elini kucaklayarak.

Kan, göğsünde açan bir çiçek gibi beyaz ipek gömleğinin ve özel dikim gri pantolonunun önünü lekeledi. "Sadakatim senin gibiler tarafından bozulmayacak. Bunu mezara kadar götüreceğim."

Hunter meydan okumaya aldırmadan bir adım öne çıktı. "Bir bedeni öldürmeden ona maksimum acı vermenin yüzden fazla yolunu biliyorum. Yüzlercesi de ölümü dilemenize neden olur.

Bunlardan birinin dilinizi çözeceğinden emin olabilirsiniz."

Vachon köşede beceriksizce ayağa kalktı, çorapları kanı sünger gibi emiyor, zeminin cam gibi yüzeyinde kayıyordu. "Tarikat, Dragos'u geçmek için ödeyeceğin bedele değer mi?"

Seni yaratana ihanet ederek sırtına çok büyük bir hedef koyuyorsun, suikastçı." Hunter başını salladı. "Dragos yaratıcı değil. O bir yok edici. O bir korkak ve deli; masumları öldüren, çaresiz kadınlara ve çocuklara işkence eden biri.

Dragos ve ona sadık olan herkes yakında ölmüş olacak. Sana gelince, Henry Vachon, senin değersiz hayatını bizzat sona erdirmekten biraz daha fazla tatmin olacağım."

Erkeğin ifadesi biraz duraksadı, alnının ortasına bir kırışıklık yerleşti. "Ben mi? Ben sana ne yaptım?"

"Bana değil, ona," diye cevap verdi Hunter, sesindeki öfkeyi tutmakta garip bir şekilde zorlanıyordu.

"Piskopos çantası mı?" Vachon gerçekten şaşırmış görünüyordu ama sadece bir anlığına. Gülümsemesi sapkındı, ağzını saygısızca bükmüştü. "Ah, evet.

Onun eteklerini kokluyordun, değil mi?

Bir erkeğin bunun bir örneğini arzulamaması için kör ve aptal olması gerekir. Senin gibi etten çok makine olarak yetiştirilmiş bir erkeğin bile."

Hunter kan dolaşımında sıcak bir parlama hissetti ama yem olmayı reddetti.

Bırakın Vachon onun hakkında ne düşünürse düşünsün; onun düşüncesi de tıpkı varlığı gibi anlamsızdı. "Dragos Tarikat'a karşı bir saldırı planlıyor. Bana bu saldırının ne zaman, nerede ve nasıl yapılacağını söyleyeceksin."

Vachon sadece ona baktı, kara gözlerinde rahatsız edici bir parıltı vardı. "Onu becerdin mi, suikastçı?

Yoksa sadece özlem mi duyuyorsunuz?"

"Bir sivilin midesine zorla yerleştirilmiş bir işaret vardı," diye devam etti Hunter, bu sakatatın Corinne hakkında bu kadar kabaca konuşması fikri çenesini germiş olsa da iğnelemelere aldırmadan. "Dragos bu sinyali kullanarak kendisini Tarikat'ın karargâhına götürecekse, yerleşkeyi istila etmeyi ya da bir tür yıkım gerçekleştirmeyi mi planlıyor?"

"Çok güzel bir kıcı var."

Vachon mırıldandı. "İnanın bana, böyle bir dışının bir erkeğin kafasını nasıl karıştırabileceğini, ona gerçekte kim ve ne olduğunu nasıl unutturabileceğini anlayabiliyorum.

Bu kadar sıcak ve sıkı bir şeyin içinde sürünmeye direnmek için ne kadar disiplin gerekirdi ve "

"Ondan bahsetme," diye tersledi Hunter, omurgasına yayılan öfke dalgası karşısında şaşkına dönmüştü. Gözleri kafatasının içinde yanıyordu, görüşü kehribar rengi bir öfkeyle yanıyordu. Konuşmaya çalıştı ve uçları jilet gibi diline değen dişlerinin tüm varlığını hissettiğinde şaşırdı. Henry Vachon'a öldürücü bir öfkeyle baktı. "Sen onun çok altındasın. Adını bile anamayacak kadar, seni iğrenç orospu çocuğu."

"Onun altında mı?" Hunter, Henry Vachon'un ince dudaklarının arasından dökülen alaycı kıkırdamadan hoşlanmamıştı. "Onun üstünde ve arkasında bulundum. Hem de birden fazla kez. Onu Detroit'teki o kulüpten kaçırdığımız gece Dragos'la ikimiz de sırayla yaptık. Ruhlu küçük zebani."

Bir iblis gibi savaştı. Onu diğerleriyle birlikte hapsettikten sonra yıllarca elinden geldiğince savaştı, bunun ona yaptığı tüm iyilikler için."

Duyduğu çirkin sözler, korkunç gerçekler Hunter'ın kontrolündeki son kırılma ipliği de koparmıştı.

Henry Vachon'un üzerine atladı, erkeği duvara çarptı ve çarpmanın şiddetiyle cilalı mermeri çatlattı. O anda nefretten gözlerinin ne kadar kör olduğunu fark etmemişti.

Dilindeki kanı tadana ve Vachon'un boynunu dişlerinin arasına aldığını görene kadar öfkesinin patlamasına ne kadar kapıldığını fark etmemişti.

Hunter acı bir çığlıkla çenesini savunmasız et ve tendonların etrafında daha da derine batırdı. Başını salladı, vampirin boğazını yırttı ve rahatsız edici sözlerini sonsuza dek susturdu.

Gözlerinde, saçlarında her yerde kan vardı. Çenesinden aşağı akıyordu. Yemek borusundan aşağı kayan acı bir zehir gibi tadına baktı.

Aşağıya, Vachon'un seğiren, ölmek üzere olan ve hâlâ kanlı ellerinde dimdik duran bedeninin yarattığı dehşete baktı. Kafası bir an için bulanıklaştı. Aklına görüntüler geldi.

Vachon, eli Corinne'in uzun siyah saçlarına sıkıca yapışmış ve yumruk olmuştu,

tecavüz ederken onu tutuyordu. O kadar canlı, o kadar gerçekti ki.

Öfke Hunter'ın üzerine kükredi. Başını omuzlarına yasladı ve yeni görüntüler görüş alanına doluşurken böğürdü: Vachon ve Dragos, uzun bir laboratuvar masasının üzerinde zapt edilmiş ve uyuşturulmuş olan Kadim'i izliyorlardı. Çok uzakta olmayan bir yerde, yaklaşık iki düzine kadının bulunduğu bir kafes vardı.

İçlerinden biri bir Minion tarafından sürüklenerek dışarı çıkarılırken ve sunağa doğru giden bir kurban gibi masaya doğru yürürken, hapsedilen Irkdaşlar çılgılık atıyor ve ağlıyordu.

Hunter inledi, tanık olduğu şeyin farkına varmak onu hasta etmişti.

Ama bu nasıl mümkün olabilirdi?

Zihnine başka bir görüntü çarptı.

Bu kez Vachon, gecenin karanlığında ağır laboratuvar ekipmanlarının birkaç büyük yük gemisinin arkasına taşınmasını denetliyordu.

Sandık üstüne sandık bekleyen kamyonlara yüklenirken Dragos yakınlarda durduğu yerden ayık bir şekilde onay verdi.

Vay anasını.

Bunlar Vachon'un anılarıydı.

Kanında taşıdığı anılar.

Hunter hâlâ dilindeki o korkunç tadı alabiliyordu. Yeteneğinin içinde canlandığını ve ilk kez kendini gösterdiğini hissetti. Irk kanı ona başkalarının anılarının içine bakma gücü veriyordu.

Yüce İsa.

Hayatı boyunca ondan kaçan hediye bu muydu? Bu bilgiden dolayı kendini hasta hissetti.

Bölüm 21

Vachon'un kanının acı tadını ağzından tükürmek istedi. Bunun yerine Vampir'in parçalanmış boğazına yapıştı ve biraz daha içti.

Chase ankesörlü telefonun tuş takımına üçüncü kez numarayı tuşladı.

Sonra, üçüncü kez, bir küfür savurdu ve hat diğer uçta çalmaya fırsat bulamadan ahizeyi beşiğine geri çarptı.

"Kahretsin," diye mırıldandı, parmaklarını migreninin gecenin büyük bir bölümünde vurduğu başının üstünde gezdirirken.

Baş ağrısının kaynağını biliyordu. Aynı delici ağrı midesini de deliyor, onu yapamayacakmış gibi görüldüğü telefon görüşmesini unutmaya ve daha üretken bir şeye yönelmeye çağırıyordu.

Vücudu beslenme ihtiyacıyla titriyordu.

Damarlarındaki soğuk şangırtıyı, sinirlerini geren, huzursuz ve seğirten içindeki vurutuyu görmezden gelmeye çalıştı. En azından dişleri gerilemişti.

Bakışları ne durduğu karanlık şehir köşesinin pisliğine kehribar rengi bir ışık saçıyor ne de ankesörlü telefon kutusunun yontulmuş krom kaplamasındaki kesik kedi gözleri gibi ona geri yansıyor.

En azından tamamen kaybolmamıştı. Yakıcı, dinmek bilmeyen bir açlıkla kavrulsun ya da kavrulmasın, Kan Tutkusu'na yenik düşmemişti. Rogue değildi, henüz değil.

Yine de kötü bir durumdaydı ve bunu biliyordu.

Murdock'ın itiraf ettiği her şeyi yeniden gözden geçirmeyecek ve bunun Tarikat için ne anlama gelebileceğinin sonuçlarıyla ürpermeyecek kadar ileri gitmemişti.

Ahizeyi tekrar kaldırdı ve kendisini bir şekilde Gideon'un yerleşkede kurduğu güvenli hatta yönlendireceğini bildiği numarayı tuşladı. Arama bağlanıp çalmaya başladığında nefesini tuttu. Yarı yolda

ikinci tonda hat açıldı. "Evet."

Chase kaşlarını çattı, Gideon'un tanıdık İngiliz aksanını taşımayan bu derin sese hazırlıksız yakalanmıştı. Cevap vermeye başladı ama kelimeler paslı çıkıyordu, boğazı kurumuştı ve görmezden gelmesi gereken susuzluk yüzünden yanıyordu.

Talaş hissini bastırmak için yutkundu ve tekrar denedi. "Tegan... sen misin?"

Birinci Nesil savaşçının cevabı "Harvard" oldu. Bu bir selamlama değildi. Dostça bile değildi. "Ne halt istiyorsun?"

Bu tavır hak edilmemiş değildi ama yine de canını yakmıştı. Chase nefesini içine çekti ve yavaşça dışarı verdi. Hattın diğer ucundaki buzları biraz olsun eritmeyi umarak, "Seni sevk görevinde duyduğuma şaşırdım, Tegan," dedi. "Gideon genellikle teknoloji laboratuvarındaki oyuncaklarıyla kimsenin oynamasından hoşlanmaz."

"Tekrar söylüyorum, Harvard. Ne istiyorsun?"

Yani buz hiçbir yere gitmiyordu. Bunu anlaması gerekirdi, diye düşündü.

Ne de olsa Tarikat'ı terk eden oydu. Hiçbir şey onu geri almaları ya da hatta var olduğunu kabul etmeleri gerektiğini söylemiyordu. Chase kuru boğazını temizledi. "Lucan'la konuşmam gerek. Bu çok önemli."

Tegan homurdandı. "Çok kötü. Şu anda sahip olduğun tek şey benim. Ya konuşmaya başla ya da vaktimi boşa harcamayı bırak."

"Murdock'ı buldum," diye ağzından

kaçırdı. "Nerede buldun?"

"Artık bir önemi yok. O öldü." Sokağın birkaç metre yukarısında, gece geç saatlerde bir fahişe kaldırıma çıktı ve çivili kırmızı topuklu ayakkabılarıyla Chase'e doğru ilerlemeye başladı. Kısa kışlık ceketinin fermuarı açıktı, bacakları, göğüs dekoltesi ve Chase'in titreyen ruh hali için fazla çıplak gırtlığı görünüyordu. Chase bakışlarını topuklu ayakkabıların üzerindeki potansiyel yemekten ayırdı ve alnını ankesörlü telefon kutusunun soğuk metaline dayadı.

"Murdock bana Lucan'ın duymak isteyeceği bazı bilgiler verdi. Bu iyi değil Tegan."

Savaşçı olgun bir küfür savurdu.

"yle olacağını düşünmemiştim. Bana bildiklerini anlat."

"Dragos oyununu hızlandırıyor. Murdock'a göre yerel kolluk kuvvetleri içinde köleler yaratmış. Görünüşe göre bazı yerel politikacılara da göz koymuş.

Murdock yeni seçilen senatör hakkında bir şeyler söyledi." "Tanrım," dedi Tegan. "Bunların hiçbiri kulağa hoş gelmiyor."

"Doğru," diye kabul etti Chase. "Ama ğrendiklerimin en kötüsü bu değil. Murdock bana Dragos'un gözünü Tarikat'ı ortadan kaldırmaya diktiğini söyledi. Dragos'un bir tür Truva atı kullanmaktan bahsettiğini söyledi. Geçen hafta Okçular'ın yerleşkeye gelmesiyle bir ilgisi olduğuna dair içimde kötü bir his var."

"Sylemiyorsun," dedi Tegan, sesi artık sıkılmış gibi çıkıyordu. "Senin için flaş haber, Harvard. Sen birkaç gece önce ortadan kaybolduktan sonra ocuk bir izleme cihazı çıkardı. Nereden geldiğini ya da içine nasıl girdiğini hatırlamıyor. Kaçıranlar onu kaçırdıktan kısa bir süre sonra bayıltana kadar dövdükleri için, muhtemelen cihaz çocuğa baygınken zorla verilmiş."

"Kahretsin," diye tısladı Chase. "Yani Murdock haklıydı. Ve şimdi Dragos yerleşkenin yerini biliyor."

"yle görünüyor," diye yanıtladı Tegan.

"Plan nedir o zaman? Lucan oradaki durumla nasıl başa çıkmak istiyor?"

"ylece oturup Dragos'un hamlesini yapmasını bekleyemezsiniz..."

Chase hattın diğer ucunda büyük bir sessizlik olduğunu fark etti. Tegan dinliyordu ama cevap vermemesi yanlış anlaşılmayacak kadar kasıtlı görünüyordu. "Bu konuda ne yapacağımız Emir'in işi, dostum."

İfadesinde düşmanlık yoktu ama savaşçının ne demek istediği yeterince açıktı. Düzen işi. Ve Chase'in artık bu tartışmada yeri yoktu.

"Tabii tekrar içeri girmek istediğiniz için aramıyorsanız," diye devam etti Tegan. "Eğer istiyorsan, uyarayım: Lucan'ı ikna etmek istiyorsan muhtemelen o süslü Harvard avukatlık becerilerini kullanman gerekecek. Dante de aynı şekilde, buradaki herkesten çok sana kızgın." Hak ettiği azar karşısında gözleri kapanan Chase başını eğdi ve uzun bir iç çekti. Dante'nin ihtiyacı olan son şey, eşinin oğullarını doğurmasına sadece birkaç hafta kalmışken bu saçmalıklarla uğraşmaktı. "O ve Tess nasıllar?"

Chase mırıldandı. "Bebek için bir isim belirlediler mi?" Tegan uzun bir süre sessiz kaldı.

"Neden merkeze geri dönüp onlara kendiniz sormuyorsunuz?"

"Hayır," diye cevap verdi Chase, ağzı otomatik pilotta, başını kaldırıp Boston'ın düşük gelirli bölgesinin koltuk altındaki köhne sokakta dolaşan uyuşturucu bağımlılarına ve fahişelere bakarken. "Şu anda şehirde bile değilim. Ne zaman döneceğimden emin değilim"

Tegan alçak bir küfürle onun sözünü kesti.

"Beni dinle, Harvard. Sen boku yemişsin. İkimiz de neler olduğunu biliyoruz, bu yüzden sana bir tavsiye, beni kandırmaya çalışma.

Ciddi bir sorunun var.

Belki de nasıl çıkacağını bilmediğin kadar derine batmışsındır ama şu anda benimle konuşuyor olman, orada durup hâlâ aklı başında olup olmadığını ya da umursamanın eşiğini geçip geçmediğini tartışıyor olman, bana hâlâ işleri yoluna koymak için bir şansın olduğunu söylüyor. Geri dönebilirsin ama bunu işleri yoluna koymak için çok geç olmadan yapmalısın."

"Bilmiyorum," diye mırıldandı Chase. Bir yanı, uzatılan zeytin dalını iki eliyle tutup bırakmamak istiyordu.

Ama başka bir yanı akrabalık ya da bağışlanma ihtiyacına karşı çıkıyordu. Bu yanı, mini etekli poposunu yanındaki binanın kırmızı tuğlalı duvarına dayamış olan genç, fazlasıyla istekli kadına bakmaktan kendini alamıyordu. Kadın da onu izliyordu, şüphesiz adamın kapüşonlu gözlerindeki ilgi notunu okuyacak kadar deneyimliydi.

"Chase," dedi Tegan, saniyeler başka bir yanıt vermeden geçip giderken adını bir talep gibi dile getirerek. "Yapman gereken ciddi bir seçim var, adamım. Lucan'a ne söylememi istiyorsun?" Fahişe başını salladı ve ona doğru yaklaştı. Chase, kadın yaklaştıkça boğazının arkasında bir hırıltının kıvrıldığını hissetti. Bilincinin yüzeyine çok yakın bir yerde gizlenen açlık, onu bastırmak için gösterdiği tüm çabaya rağmen canlandı. Dişlerinin ortaya çıkmasıyla diş etleri zonkladı.

"Lanet olsun, Chase." Tegan'ın derin sesi plastiğin içinden titreştiğinde, ahizeyi kulağından çekmişti bile. "Kendi mezarını kazıyorsun." Chase telefonu yuvasına geri koydu, sonra genç kadını gölgelerin içine götürmek için bir adım attı.

Hunter, Henry Vachon'un kanından aldığı anıların etkisiyle kafası hâlâ uğuldarken New Orleans'a doğru hızla ilerliyordu. İnanılmaz derecede iğrenç şeyler görmüştü. Dragos'un onayıyla ve Vachon'un kendi hastalıklı iradesiyle gerçekleştirilen korkunç eylemler.

O anıların en kötüsünü, masum genç Corinne'i, kaçırıldığı gece her iki Cins erkeğin elinde uğradığı tecavüz ve işkenceyi yeniden yaşamamak için Hunter'ın öğrendiği tüm disiplini kullanması gerekiyordu.

Hunter bunun yerine, vampirin hayatının son anlarında Henry Vachon'dan hortumlanan farklı bir anıya odaklandı.

Hunter'ın büyük bir acı içinde geçirdiğinden emin olduğu son nefesini verirken, Vachon komşu Metairie'deki bir depolama tesisinin yerini söyledi; bu tesis geçtiğimiz birkaç ay içinde Vachon'un Dragos'un aceleyle sökülmüş laboratuvarının içeriğinin bir kısmını teslim ettiği yerd.

Beyaz tuğlalı bina, otoyolun yakınındaki düz bir köşe arsada yer alıyordu.

demiryolu, iki katlı blok

Caddenin karşısında apartman daireleri ve yan tarafta boş bir şirket merkezi.

Hunter, depolama tesisinin bitişiğindeki çitle çevrili otoparkın ay ışığıyla aydınlanmış, çatlak betonu üzerinde, direğe monte edilmiş tek bir güvenlik lambasının ince sarı ışığını paylaşan bir avuç kiralık kamyonu ve depolanmış karavanı geçerek sessizce ilerledi. Burası gece için kapatılmıştı, ön taraftaki cam kapılar içeriden metal bir perdeyle kapatılmıştı.

Hunter binanın üst köşesinden izleyen kapalı devre kameranın yanından geçerek daireler çizdi. Binanın yarısında, üzerinde "Girilmez" yazan metal bir kapı, tesise kolayca girmesini sağladı. Hunter kolu kavradı ve kilit mekanizması gevşeyene kadar büküldü. İçeri girdi ve Vachon'un kan hafızasının verdiği birim numarasına yöneldi.

Tesisin iç koridorunun en sonunda yer alıyordu. Hunter endüstriyel güçteki asma kilidi çabucak halledip sert bir çekişle kırdı. Oluklu metal kapıyı açtı ve on metreye on beş metrelik kutunun içine adım attı. Eşiği geçerken iç kulağında hafif bir titreşim hissetti ve ayağının bir hareket sensörünün sessiz alarmını tetiklediğini görmek için aşağı baktı. Biri alarma cevap vermeden önce fazla zamanı olmayacaktı.

Neyse ki, birimin içinde görülecek pek bir şey yoktu. Girişin hemen arkasında yanmaz bir kasa duruyordu.

Arka tarafta, cilalı metal bir direksiyon simidine benzeyen hidrolik bir vakum contasıyla kapatılmış bir çift bodur, yuvarlak paslanmaz çelik varil duruyordu. Konteynırları Henry Vachon'dan edindiği anılardan tanıdı ama yeteneğinin yardımını olmadan da amaçlarını bilebilirdi.

Kriyojenik saklama kapları.

Büyük bir taşınabilir güç kaynağına takılıydılar, dahili

Sıcaklık göstergeleri eksi 150 santigrat dereceyi gösteriyordu. Hunter en yakınındaki kabın mührünü söktü ve ağır kapağı kaldırdı. Açık kapaktan buz gibi sıvı nitrojen bulutları fişkırdı. Hunter elini sallayarak uzaklaştı ve derin dondurucuda saklanan sayısız şişeye baktı. Hepsinin Dragos'un gizli laboratuvarından alınmış hücre ve doku örnekleri içerdiğini anlamak için herhangi birini kaldırmasına gerek yoktu.

Deneylerin ve muhtemelen genetik testlerin fiziksel sonuçları, Hunter kabın içinde birkaç kat aşağıya yerleştirilmiş sayısız şişeye bakarken sadece tahmin edebileceği şeylerdi.

Şaşkın olduğu kadar itici de olan Hunter dikkatini kasaya çevirdi.

Küçük panel kapıyı kırarak açtı ve bir avuç taşınabilir bilgisayar depolama diski ile birlikte bir yığın kağıt dosya ve fotoğraf buldu.

Bu malzemeyi Vachon'un deposundaki her şeyi Tarikat'ın eline ulaştırmak zorundaydı.

Bu amaçla bitişikteki otoparka gitti ve dışarıdaki karanlık alanda duran kapalı kasa kamyonlardan birine düz kontak yaptı. Kamyonu yan girişe doğru sürdü ve içindekileri toplamak üzere birime geri dönerken rölantide bıraktı.

Kasayı ve kriyo konteynırlarından birini kamyonu yüklemişti ve yalnız olmadığını fark ettiğinde geri dönüp sonuncusunu da almak üzereydi. Kamyonun açık dorsesinin dışında savaş pozisyonunda çömelmiş olan Birinci Nesil suikastçı herhangi bir gösterge ise, sessiz alarm görünüşe göre doğrudan Dragos'a gitmişti.

İri adam ayaklarının ucuna basarak sıçradı ve dışarıdaki geceye karşı tepeden tırnağa siyah bir bulanıklıkla öne fırladı. Hunter'a çarparak ikisini de kamyonun içine doğru sürükledi. Kriyo konteynırına çarptılar, paslanmaz çelik çarpmanın şiddetiyle bir çan gibi çınladı.

Hunter sertçe yaklaştı ve omzuyla suikastçının karnına vurdu.

Erkek sırt üstü yere düştü, ancak sadece bir an için orada kaldı.

Bir kez daha ayağa kalkmış, elinde sıkıca kavradığı hançeriyle Hunter'a doğru geliyordu.

Şiddetli bir dövüş başladı. Suikastçı darbelerinden birini savuşturmak için hamle yaptığında Hunter bir fırsat penceresi gördü ve başıyla boynunu açık hedef haline getirdi. Hunter elinin kenarını diğer erkeğin gırtlığına sapladı, tam isabetle vampirin nefes borusunu ezdi. Suikastçı hırıldadı ve bir an sendeledi, sonra Hunter'a ölümcül bir bakış fırlattı ve bıçağıyla tekrar ileri atıldı.

Hunter kolunu savuşturan bir hamleyle onu engelledi. Dirseğini döndürerek elini suikastçının bileğine doladı. Bu hareket suikastçının ön kolunu Hunter'ın kalçasının ön tarafına sert bir darbeye indirdi ve uzvu kırarak işe yaramaz hale getirdi. Bıçak kamyonun zeminine çarpıp suikastçı öne doğru savrulurken, Hunter siyah UV tasmaını kavradı ve Gen Bir'in kafasını kriyojenik saklama kabının kenarına doğru savurdu.

Cezalandırıcı darbeden kan fişkırdı.

Ama suikastçı henüz pes etmeye hazır değildi. Hunter'ın diz kapağının önüne bir yumruk attı, Hunter geldiğini görmeseydi onu yere düşürebilecek bir darbe. Suikastçıyı geri tekmeledi ve sıvı nitrojen kabının kapağını sertçe açmak için uzandı. Kapak açıldı ve Hunter kapağı fırlattı. Suikastçı tekrar ayağa kalkmadan Hunter onu yerden kaldırdı. Onu köpüren sıfırın altındaki kabin içine itti, sonra kapağı aşağı indirdi ve erkeği kabin altında tuttu.

Vampirin çırpınmayı bırakması birkaç dakika sürdü.

Ceset gevşedi, kolları ve bacakları, beyaz bir bulut halinde yere dökülmeye devam eden soğuk hava sisi içinde kıpırdamadı.

Uzun bir süre sonra Hunter kapağı kaldırdı. Suikastçının kafası kaskatı kesilmiş, çenesi durmuş, mavi dudakları ve donuk, görmeyen gözleri buz kristalleriyle kaplanmıştı. Hunter cesedi kenara itti.

Sert bir gümbürtüyle ayaklarının dibine düştü, boynunu saran kalın siyah tasma birkaç parçaya ayrılıp düşerken çatırdadı.

Mevcut görevindeki kesinti sona erdiğinde Hunter son kriyo konteynerini almak ve kamyonu yüklemek için geri döndü.

Bölüm 22

Corinne güvenli evde banyodan çıkıp havlulanırken misafir yatak odasından gelen bir ses duydu.

"Amelie?" diye seslendi kısmen açık kapının arkasından. Saat gece yarısını geçmiş olmalıydı ama Corinne uyumak için fazla endişeliydi. "Bir saniye. Hemen geliyorum." Ev sahibesinin verdiği bornozu açtı ve üzerine geçirdi, elleri kadife gibi hissettiren ve güneşte ısınmış, ipte kurutulmuş pamuk gibi kokan kalın pembe şönil giysinin kuşak kemerinde hızla çalıştı. Yaralı vücudunun örtüldüğünden emin olduktan sonra banyonun kapısını biraz daha araladı ve yatak odasına doğru adım attı.

Amelie değildi.

Hunter'dı, kanlar içindeydi. Keskin elmacık kemiklerinde çürükler vardı. Elleri iki yanında yumruk olmuş, parmak eklemleri sıyrılmış ve ezilmişti. Onu hiç bu kadar çiğ, mesleğinin şiddetine bu kadar batmış görmemişti.

"Tanrım," diye fısıldadı, şok ve endişe içinde ona doğru ilerledi. "Hunter... iyi misin?"

"Kanı boş ver. Benim değil," dedi, etkilenmemişti, derin sesi her zamanki gibi sakindi.

Kanlı deri ceketini çıkarmaya başladığında, Corinne ona yardım etmek için aceleyle yanına gitti.

"Botlar da öyle," dedi, onları da kaplayan kana bakarak.

O bir tanesinin bağını çözmek için eğilirken, o da diğerini gevşetmek için eğildi. Adamın her zamanki az konuşan adam halinden daha garip bir sessizlikle kendisini izlediğini hissetti. Şimdi onu inceliyor gibiydi, kapüşonlu, koyu altın rengi bakışları hâlâ esrarengizdi ama daha önce onda görmediği bir yumuşaklıkla süslenmişti.

"Bunları ben alırım," dedi ve bir eline büyük siyah savaş botlarını, diğer eline de uzun deri montunu aldı. "Benimle gel."

Her şeyi banyoya taşımak için döndü, Hunter da arkasından onu takip etti. Paltosunu ve botlarını küvete koydu, sonra komodinin arkasında katlanmış duran temiz bezlerden birine uzandı. Küvetteki musluğun altına tuttu ve Hunter kapının yanındaki lavabonun başında dururken ılık suyu sıktı.

Bütün gece ona kızgındı, ona söylemeden gittiği için öfkeliydi.

Tarikat için tehlikeli işlerini yapmaya gittiğinden ve kendini öldürtebileceğinden endişeleniyordu. Şimdi sadece ona bakabiliyordu, tek parça halinde geri döndüğü için rahatlamıştı, her ne kadar oraya ulaşmak için bir savaş bölgesinden geçmiş gibi görünse de.

Küvetin kenarına oturdu ve adamın leğene soğuk su doldurup yüzünü fırçalamasını izledi. İş bittiğinde birkaç avuç dolusu kremi ağzına götürdü, çalkaladı ve tükürdü. Tekrar tekrar, sanki ne kadar uğraşırsa uğraşsın kurtulamadığı bir tat varmış gibi.

Ona bakarken çenesinden su damlıyordu, yüzünün sert köşeleri başının üzerindeki makyaj masasının parlak küre ışıkları altında daha da sert görünüyordu.

"Gömleğin mahvolmuş," dedi, savaş kıyafetinin siyah örgü kumaşına daha fazla kan bulaştığını fark etti. Ona doğru yürüdü ve nemli bezi lavabonun kenarına bıraktı.

Kadın onun yapış yapış, kanla ıslanmış gömleğinin eteğini tutup yukarı kaldırarak gliflerle kaplı gövdesini ve geniş, kaslı göğsünü ortaya çıkarırken hiçbir şey söylemedi. Kadın leğeni soğuk suyla doldurup gömleği içine koyarken geride durdu. O bunu yaparken, o da eline bir bez aldı ve kendini ovarak temizledi. Kirli bezi gömleğiyle birlikte lavaboya bıraktı.

"Henry Vachon'u bulmuştunuz." Bu bir soru değildi, çünkü leğendeki su kırmızıya dönerken kanıtlar yeterince açık görünüyordu. Hunter'a baktı ve onun ayık başıyla karşılaştı. "Onu sen mi öldürdün?"

Düz bir onaylama, savaşçının her zamanki yanıt şekli olan duygusuz bir gerçek ifadesi bekliyordu.

Onun yerine Hunter uzandı ve yavaşça yüzünü ellerinin arasına aldı. Başını onunkine doğru eğdi ve nefesini kesecek bir özenle öptü. Sonunda ağzı onunkini terk ettiğinde, sessiz ama şiddetli bir yoğunlukla gözlerinin içine baktı. "Henry Vachon sana bir daha asla zarar vermeyecek."

Corinne, Hunter'ın şefkatli öpücüğü karşısında vücudunun erimesine engel olamadı. Kalbi de biraz erimişti; Hunter'ın ona dokunuşundaki dikkat ve büyüleyici altın gözlerinin bakışlarını sımsıcak tutuşuyla ısınmıştı. Her ikisinin de verdiği zevkle oyalanmak istiyordu ama midesinin çukurunda bir korku düğümü oluşuyordu.

Vachon ölmüştü. Hayatının en kötü kâbuslarındaki canavarlardan birinin artık nefes almadığı gerçeği onun için sevindirici bir haber olmalıydı. Öyleydi ama Henry Vachon'un ölümüyle birlikte, Corinne'in oğlunu bulmak için sahip olduğu tek bağlantı olan Dragos'la olan bağlantısı da kopmuştu.

İsteksizce Hunter'ın şefkatli ellerinden kurtuldu. "Dragos ya da operasyonu hakkında ondan herhangi bir bilgi alabildiniz mi?"

Hunter ciddiyle başını salladı. "Vachon'un malikanesinden ayrıldıktan sonra şehrin başka bir yerinde bir depo buldum. İçinde laboratuvar ekipmanlarının yanı sıra bilgisayar kayıtları ve laboratuardan fotoğraflar ve notlar içeren kağıt dosyalar içeren bir kasa vardı."

Umut, bu düşünceyle belli belirsiz alevlendi.

"Ne tür dosyalar? Ne tür ekipmanlar? Bu depolama tesisi nerede? Oraya gitmeliyiz. Bakabildiğimiz her şeye bakmalıyız. Bulduklarınızdan bazıları bizi doğrudan Dragos'a götürebilir."

Hunter o konuşurken başını sallıyordu. "Birimdeki her şeyi çıkardım. Bu evin arkasındaki bataklığın yakınına sakladığım kapalı kasa bir kamyonunda. Ama haklısın.

Tarikat'ı Dragos'a götürebilecek faydalı ipuçları olduğu kesin. İçindekileri mümkün olan en kısa sürede Boston'a götürmek niyetindeyim." Corinne dışarı çıkıp Hunter'ın bahsettiği kamyoneti bulmayı ve bulduğu her şeyi didik didik etmeyi her şeyden çok istiyordu. Oğlunun yerini bulmanın anahtarının o laboratuvar kayıtları ve dosyalarının içinde bir yerlerde olduğundan emindi. Öyle olmalıydı,

Yoksa çocuğunun nerede olabileceğini bilme şansı çok azdı.

Hunter'a baktı, oğlu hakkındaki gerçeği saklayarak onu kandırdığını biliyordu.

Onun ciddi ve yoğun bakışlarına baktı ve o gün daha önce hissettiği suçluluk duygusunun aynısını hissetti. Adam onu tekrar öptü ve Hunter'ın orada durup ona karşı bu kadar şefkatli ve nazik davranması duyduğu suçluluk duygusunu daha da kötüleştirdi.

Corinne utanç ve korkuyla yere baktı.

"Bilmen gereken bir şey var," dedi usulca. "Sana daha önce söylemem gereken bir şey. Dragos'un hapishanesindeyken bana ne olduğunu sana anlatmalıydım ama korkuyordum. Sana güvenebileceğimden emin olmam gerekiyordu."

"Ne yaptıklarını biliyorum." Adamın derin sesi kadının kemiklerinde titreşti. Bir kez daha gözlerinin içine bakana kadar çenesini yukarı kaldırdı. "Kaçırıldığın gece Dragos ve Vachon'un sana ne yaptığını biliyorum. Sana nasıl tecavüz ettiklerini biliyorum."

Ona açıklamak istediği gerçek bu değildi ama yine de Corinne'in nefesi ciğerlerinde yandı.

Kafası karışmış, dehşete düşmüştü. Hunter'ın en derin aşağılanması farkında olduğunu düşünmek onu hasta etmişti. O gece ölmek istemişti; bir parçası o zaman ölmüştü, masumiyeti korkunç bir anda elinden alınmıştı. Sesi biraz titredi. "H- nasıl bilebilirdin...?"

"Vachon. Ben onu öldürmeden hemen önce bununla övünüyordu." Konuşurken Hunter'ın altın rengi gözlerinde kehribar rengi kıvılcımlar parlıyordu. "Dişlerim ve azı dişlerimle boğazını parçaladım. O sadist orospu çocuğunun sana yaptıklarını ve bundan zevk aldığını fark ettiğimde öfkemi kontrol edemedim." Corinne onun anlattıklarını dinledi, bir an için dikkati ona hâlâ yapmadığı itiraftan uzaklaştı. Bu katı, kusursuz disiplinli savaşçının kontrolünü kaybettiğini itiraf ettiğine inanamıyordu.

Ona yapılan bir şey yüzünden.

"Ölümünün acı içinde olmasını

sağladım," diye devam etti Hunter. "Acı

çekmesini istedim.

Kanamasını istedim."

Ve öyle de oldu, diye düşündü Corinne, Hunter'ın diğer erkeğe uyguladığı şiddetin derinliği karşısında dehşete düşmekten çok şaşırmıştı. Birkaç dakika önceki haline bakılırsa, Vachon'un kanıyla yıkanmış sayılırdı.

"Bana ne yaptığını gösteren onun kanıydı, Corinne. Henry Vachon'un tüm suçunu, tüm sırlarını gördüm. Kanı bana her şeyi gösterdi."

Kaşlarını çattı, adamın ona ne söylediğinden emin değildi. "Anlamıyorum."

"Ben de bilmiyordum, ta ki bu geceye kadar," dedi Hunter. "Dişlerimi Vachon'un boynuna geçirdiğimde, kanının bir kısmını yuttum. Bu daha önce hiç olmamıştı, Irk kanı yutmuştum. Boğazımdan aşağı kayar kaymaz, anıları bana açıldı."

"Sen bir kan okuyucusun," diye cevap verdi.

"Yeteneğinin ne olduğunu hiç bilmiyor muydun?" Başını iki yana salladı. "Dragos tüm suikastçılarının mirasları ya da onları eşsiz kılacak şeyler hakkında mümkün olduğunca az şey bilmelerini sağlardı. Vachon'un iğrenç kanı yeteneğimi uyandırana kadar ben de bilmiyordum."

Ve şimdi onun aşağılanmasını biliyordu.

Tanrım, tüm o dayakları ve ihlalleri görmüş olabilir miydi? Dragos'un hapisane hücrelerinde sıkışıp kalan diğer tutsaklarla birlikte nasıl soyulduğunu ve kırıldığını, tarifsiz işkencelere katlanmak zorunda bırakıldığını görmüş müydü?

Corinne kendini savunmasız hissederek Hunter'dan uzaklaştı. Kendini kirli ve utanmış hissediyor, Hunter'ın, kendisinin bile yüzleşmeye tam olarak hazır olmadığı bu korkunç, çirkin bilgiye sahip olmasından utanıyordu. Nefes almak ve düşüncelerini toparlamak için boşluğa ihtiyaç duyarak yatak

odasına doğru sürüklendi.

Hunter'ın onu takip ettiğini fark etmemiştir, ta ki arkasından gelip omuzlarında hafifçe dinlenen ellerinin sıcaklığını hissedene kadar. Yüzünü ona dönmesi için onu çevirdi. Hiçbir şey söylemedi, sadece onu kollarının arasına aldı ve vücudunun sıcaklığı ve gücüyle sarıldı.

Corinne ona sarıldı, kollarının sağlam korumasına o kadar muhtaçtı ki, onun kendisini yakın tuttuğunu hissetmenin rahatlığını inkâr edemezdi. Hunter başını eğdi ve Corinne'in ağzını kendi ağzına yaklaştırdı. Onu öptü, dudakları yavaşça Corinne'inkilerle birleşti.

Çıplak göğsü avuçlarının altında sıcak ve kadife yumuşaklığındaydı. Dermagliflerinin silik, kabarık desenini hissetti, dolaşan parmak uçlarının altında çarpan kalp atışlarının hızlandığını hissetti.

Öpücüğünden geri çekildi ve onun kapüşonlu bakışlarıyla karşılaştı. Altın rengi gözbebekleri kehribar rengiyle ısınmış, hava arzusunun sıcaklığıyla hızlanırken gözbebekleri hızla incelmisti.

Bunun nereye varacağını biliyordu. Şaşırtıcı bir şekilde, bu düşünce onu beklediği kadar korkutmamıştı. Ama hazırlıklı olduğunu ya da ona nasıl dokunacağını, onunla başka bir kadın gibi nasıl birlikte olacağını bildiğini iddia edemezdi.

Adam onu tekrar öptü ve kadın, adamın dişlerinin dudağına hafifçe sürtündüğünü hissetti.

Ellerinin altında, glifleri nabız gibi atıyor ve canlanıyordu, nefesi ciğerlerine hızla girip çıkıyordu.

"Hunter, bekle..." Kelimeleri bulmakta zorlanıyordu ama onunla birlikte olmanın kendisi için ne anlama geldiğini anlamasına ihtiyacı vardı. "Bunu daha önce yapmadım. Ben buradayken ne olduğunu biliyorsun..."

Bunu söyleyemezdi. Dragos'un ve onun hastalıklı eylemlerinin sadece Hunter'a ve ona ait olan bu ana girmesine izin verecek kelimeleri söyleyemiyordu. "Şunu anlamalısın ki ben hiç ...

seviştik."

Ona baktı, kukuletalı, kehribar sarısı bakışlarında karanlık ve sahiplenici bir şey vardı. "Ben de öyle." Kadının yanağını şefkatle okşarken başını yavaşça salladı. "Hiç kimse olmadı, hiçbir zaman."

Corinne yutkundu, bir an için dilsiz kaldı. "Asla mı?"

Dokunuşu çenesinin eğimi boyunca ilerledi, sonra usulca dudaklarında gezindi.

"Yakınlık yasaktı. Fiziksel temas istemek bir zayıflıktı. Herhangi bir şeyi, özellikle de zevki arzulamak bir kusurdu." Onu tekrar öptü ve göğsünün derinliklerinde alçak bir hırıltı yükseldi. "Bir kadının dokunuşunu arzulamanın ne olduğunu hiç bilemedim. Ya da bir kadının öpücüğüne açlık duymanın."

"Ve şimdi biliyor musun?" diye sordu tereddütle.

"Seninle tanıştığımдан beri, Corinne Bishop, başka bir şey düşünmüyorum." Corinne bu itiraf karşısında gülümsemesini engelleyememişti, her ne kadar adam bunu biraz şaşkınlıkla söylemiş olsa da. Hatta belki bir parça kızgınlıkla. Uzandı ve parmaklarını onun ensesinde dolaştırdı. Adam işareti aldı ve onu başka bir derin öpücükle yakalamak için başını eğdi. Bu seferki yakıcıydı. Adamın tutkusunu, ağzını kendi ağzıyla kaplayışındaki açlıkta ve dilinin dudaklarının kenarında gezinip, sık bir nefes almak için dudaklarını ayırır ayırmaz içeri itişindeki erotik talepte hissetti.

Onunla birlikte hareket ederek kendisini yatağa doğru çekmesine izin verdi. Onu yatağa yatırırken üzerindeki bornozu sıyırdı ve yanına uzandı.

Dudakları hâlâ birbirine kilitli, elleri hâlâ hevesli bir ilgiyle birbirini keşfederken, Corinne onun parmaklarının gövdesini delik deşik eden yara izlerinden birini takip ettiğini hissetti. Çoğu Kadim'in kanının zorla yutulmasıyla iyileşmişti ama kalıcı olmaları amacıyla açılmış başka yaralar da vardı. Yaralar, kendisine boyun eğdirilmesi için akıllıca olandan daha uzun süre savaşmış olan ruhlu genç kadını kırmayı amaçlıyordu.

"Yapma," diye fısıldadı, sesi boğuk ve endişeliydi. "Lütfen Hunter... onlara bakma."

Benimle ilgili çirkin olan her Şeyi grmeni istemiyorum. Bu gece olmaz." Adamın dokunuşunun iğrenç izlerden uzaklaştığını hissetmeyi umuyordu ama bunun yerine dokunuş devam etti.

Dirseğinin üzerinde doğruldu ve yavaŐŐa onu tepeden tırnağa szdd. Sıcak bakışları, sık sık yapılan elektrik iŐkencesinden ve haftalarca süren çeşitli cezalardan geriye kalan yara izlerini incelemek için zaman ayırdı.

Ona ne kadar korkunç göründüğünü biliyordu ama Hunter sanki hayatında gördüğü en güzel ŐeymiŐ gibi ona hayranlıkla bakıyordu.

"Seninle ilgili hiçbir Şey bana çekici gelmiyor," diye mırıldandı. "Yara izleri sadece yara izi. Vücudun yumuşak ve güçlü, benim için mükemmel. Sana bakmaktan asla bıkmam. Sana böyle dokunmaktan asla bıkmayacağımı biliyorum."

Ne demek istediğini vurgulamak istercesine başını kadının gövdesine indirdi ve kusurlu teninin en kötü yerlerini öptü.

YavaŐŐa kızın ağzına doğru ilerledi ve dudaklarına baş döndürücü derecede sıcak, sahiplenici bir öpücük daha kondurdu.

Glifleri artık koyu renklerle dalgalanıyordu, Gen One desenlerinin zarıf düğümleri çivit mavisi, altın ve Őarapla, Irk arzusunun tüm gr renkleriyle canlanıyordu. Corinne güzel girdaplara ve kavislere dokundu, parmaklarını adamın karnında gezdirdi; burada diğer dünyalara ait deri işaretleri adamın giysisinin bel bandının altında kayboluyordu.

Parmak ucunu bol siyah pantolonun kenarı boyunca gezdirdi. Dokunuşunu geçici olarak biraz daha aşağıya kaydırđıđında avucuna ısı yayıldı. Hunter onun kulağının dibinde kısık bir inilti çıkardı. İri eli kızınkinin üzerine indi, uzun parmakları kızı içine çekerek okşamasını ereksiyonunun sert çıkıntısına doğru bastırdı.

Zorlanan fermuarın üzerinden ona dokunurken hiçbir endişe ya da belirsizlik hissetmedi. Adamın seksi muazzam, taş gibi sertti. Şaşırtıcı bir Şekilde, bu düşünce ona karanlık, Şehvetli bir heyecan verdi, korktuğu panik sarsıntısı değil

her şeyi mahveder.

Hunter ağzını onun boynunun kıvrımlarına gömdü ve diliyle onu çılgına çevirirken, o da giysilerinin ince bariyerinin arasından onun genişliğini ve hissini keşfetmek için zaman ayırdı. Adamın elinin bacaklarının arasından aşağıya doğru kaydığını, avuç içiyle onu kavradığını ve nazikçe yoğurduğunu hissetti.

Zevk içinde derinlere doğru yayılıyor, el ve ayak parmaklarının uçlarına kadar lezzetli bir sıcaklık yayıyordu. Çok geçmeden, adam yoluna devam etti ve sonra eli kızın elini onun üzerinde gezdiriyor, kıyafetlerinin geri kalanını iterek yorgunluğunu gidermesine yardım ediyordu.

Artık ikisi de çıplaktı, yan yana uzanmışlar, birbirlerinin bedenlerini öğrenirken uzun, aceleye getirilmemiş öpüşme ve dokunma, okşama ve okşanma anlarına dalmışlardı. Corinne, adamın cinsel organının kalçasına değen sert çıkıntısını hissedebiliyordu. Bu onda ateşli bir merak uyandırdı, daha yakın olma ihtiyacı... onu vücudunun derinliklerine alma ihtiyacı.

Bacağını onunkinin üzerine geçirerek kalçalarını öncekinden daha da sıkı bir şekilde birleştirdi. Hunter dişlerini gıcırdatıyordu, çenesi o kadar sıkı kenetlenmişti ki azı dişlerini kırmamasına şaşırıldığını düşündü.

Parmaklarını adamın iri omzunda gezdirdiğinde, dokunuşunun ardından adamın gliflerine akan renk cümbüşünden zevk alırken, adamın titrediğini fark etti.

Kendini geri çekiyor, hızlarını onun belirlemesine izin veriyordu.

Öne doğru eğildi ve onu öptü, dilini kullanarak ona hazır olduğunu gösterdi. Artık aralarında ne olacağını biliyordu ve bunu memnuniyetle karşılıyordu. Hunter inledi ve onu kendine doğru çekti. Adamın uyarılmışlığının kalın uzunluğu kadının kalçalarının arasına sertçe vurdu.

"İçime gel," diye fısıldadı onun ağzına karşı. Aşağı uzandı ve onu oraya yönlendirdi.

"Benimle seviş, Hunter."

Adamın seksinin geniş başı, sıcak ve inatçı bir şekilde kadının göbeğini dürttü. O değişti

Onunla buluşmak için, sonra uzun ve telaşsız bir vuruşla içine girip onu tamamen doldururken saf, utanmaz bir zevkle iç çekti. Birleşmelerinin yoğunluğu karşısında kapalı göz kapaklarının arkasından gözyaşları fışkırdı. Duygu seline kapılmıştı, varlığındaki her lif onun görkemli istilasına karşılık veriyordu. Tüm vücudu ellerinin altında taş gibi sertleşmişti. Muazzam bir kısıtlamayla titriyor, onun içinde nazikçe, çok dikkatli, çok saygılı bir şekilde hareket ediyordu, ağlamak istiyordu.

İçine doğru sallanarak, onu mümkün olduğunu hayal etmek bir yana hiç bilmediği bir mutluluğa doğru iterek, şehvetli bir öpücükle iniltisini yakaladı. Ve sonra paramparça oldu, ilk orgazmının dalgası boğuk bir salıverilme çığlığıyla duyularını gökyüzüne taşıırken, içinde gevşeyen tatlı bir zevk ve duygu patlaması.

Hunter, Corinne'in tutkusunun baş döndürücü gücünün çıkardığı tatlı seslerde kendini kaybetti. Corinne ona sarıldığında kendini çok iyi hissediyordu, minyon vücudu titriyor ve sarsılıyordu, kalçalarını ona doğru pompalarken birbiri ardına gelen küçük titremeler adamın sert shaftını okşuyordu.

Hiç bu kadar görkemli bir şey hissetmemişti.

Böyle bir zevkin mümkün olabileceğini hiç hayal etmemişti. O anda ona hükmediyor, acele etmemek, her saniyesinin tadını çıkarabilmek için bu anı sonlandırmak istediğinde bile onu tamamen dizginlemesini talep ediyordu.

Corinne'e iyi davranmak istiyordu. Diğer erkeklerden gördüğü onca kötü muameleden sonra ona karşı nazik olmak istiyordu.

Ve böylece, kadın onun altında parçalanırken, seksinin her tatlı kasılması onu çözmekten kıl payı kurtulurken bile kendini kontrollü bir hızda tuttu.

Onu öptü ve okşadı, vücuduna yakın tuttu, doruk noktasına ulaşip çekilmeye başlayana kadar son derece kısıtlı bir şekilde itti ve geri çekti.

Nefesi kulağının dibinde titredi. Sonra usulca çarptı ve yanağında ılık bir nem hissetti.

Kadın kollarında tekrar titredi ve adam aldığı zevkin baş döndürücü sisi içinde kadının ağladığını fark etti.

"Corinne," diye nefes nefese kaldı ve geri çekilerek ona endişeyle baktı. Adam dondu kaldı, kadının gözyaşları karşısında kıpırdıdayamadı. "Ah, Tanrım. Seni incitiyorum"

"Hayır," diye fısıldadı sessiz bir hıçkırığın ardından. "Hayır, bu hiç acıtmıyor. Çok iyi hissettiriyor.

Bana daha önce hiç bilmediğim bir şey hissettiriyorsun, Hunter. Böyle olabileceğini bilmiyordum. Şu anda bana ne kadar iyi hissettirdiğin inanılmaz. Bunun bitmesini istemiyorum."

Onun iyi olduğunu görünce rahatlayan adam onu öptü ve ritmine geri döndü. Birleşen bedenleri yüzünden zevkten ağlıyor olması, yumruklarıyla göğsünü yumruklamak ve gururunu kirşlere kadar kükretmek istemesine neden oldu. Bu garip bir dürtüydü, hayvani, sahiplenici ve çiğ, ama Corinne'in gözyaşları içindeki güzel yüzüne baktığında tüm bunları ve daha fazlasını hissetti; uzun, hoşgörölü vuruşlarla ona doğru sallanırken nefesi ayrılmış dudaklarının arasından usulca pufluyordu.

Adam daha güçlü bir tempo yakaladığında inledi, kısa tırnakları adamın omuzlarına batarken ona sarıldı. Kalçaları adamın kalçalarını çevreleyerek onu vücuduna daha sıkı sarıldı. Islak sıcaklığı onu sıkıca kavradı, öfkeli bir dalga horozunun dibinde oluşmaya ve şişmeye başladığında onu içten dışa doğru sıktı.

Kendini tutmaya çalıştı. İradesinin gücüyle hırladı ama bu yeterli değildi. Corinne'in vücudu onu sağmaya devam etti, onu sadece daha da aç hale getiren ateşli bir tempoya doğru sürükledi. Her sert darbede daha derine, daha hızlı itti, ta ki sarmal baskı tasmaını koparıp damarlarındaki ateş gibi içinden kükreyene kadar.

Tüm vücudu sarsılıp kasılırken ve hayatının ilk gerçek orgazmı yakıcı bir salıverme akıntısıyla içinden fişkirirken, evi sarsacak bir çığlık atarak yüzünü Corinne'in narin boynunun kıvrımına gömdü.

Aleti kadının seksinin sıkı, sıcak kılıfına karşı lezzetli bir yoğunlukla kasılırken anlaşılmaz bir şeyler mırıldandı. Öfkeli lanetini zapt edemediği gibi, kadının içinde gerçekleşen anlık yeniden canlanmayı da zapt edemiyordu. Yeniden sertleşmişti, tüm sinir uçları canlanmış ve her şeye yeniden başlamaya hazırdı.

Corinne'in parmakları adamın sırtında tembelce gezinirken, kadın adamın altında kurnazca hareket etti; Corinne'in reddedemeyeceği sözsüz bir davetti bu. "Nefes almak için bir dakikaya ihtiyacın yok mu?" diye sordu, adam ona baktığında gözlerinde şehvetli bir gülümseme vardı.

"Şu anda ihtiyacım olan tek şey bundan daha fazlası," diye hırladı. "Senden daha fazlası."

"Benim de buna ihtiyacım var." Kolları adamın ensesine dolandı ve yavaş, baş döndürücü bir öpücük için onu kendine doğru çekti. Dili dudaklarının kenarını okşadı ve adam kendini kaybetti.

Hunter derinlemesine, santim santim iterek onu doldurdu. Artık ona duyduğu arzuyu engellemek mümkün değildi. Corinne'le gerçek zevkin tadına vardktan sonra hiçbir disiplin onu kontrol altında tutmaya yetmeyecekti. Corinne'in göğsünü avucunun içine alarak ateşli öpücüğüne karşılık verdi, vücutları ortak bir ritimle dalgalanırken dilleri birbirine dolaştı, eşit ölçüde alıp verdi.

Önce kadın nefes nefese kalıp inledi, zarif omurgası adamın altında yukarı doğru kamburlaşırken, seksi adamını dalgalandıran bir his yumruğuyla sıktı. Kendi salıverilmesi de onun için hemen arkasındaydı. Sertçe ürperdi, ona sahip olacak kadar şiddetli bir ihtiyaçla eve doğru ilerledi.

Onu kendine yaklaştırıp tohumlarının onun derinliklerinde patladığını hissettiğinde, Hunter diğer her şeyi gölgede bırakan bir mutluluğun farkına vardı. Bir anlığına, kendisini şekillendiren karanlık geçmişi olmadan normal bir yaşam sürme fikrini düşündü. Anlamsızca merak etti, mantığı onu yanında bir dişi olmasının, diğer savaşçıların eşleriyle yaşadıklarını deneyimlemenin nasıl bir şey olabileceği konusunda uyardı.

Hayal kurmak tehlikeli bir düşkünlüktü. Ama Corinne'i düşündüğünde hissettiği ani korumacılık, ilkel sahiplenme duygusundan daha tehlikeli değildi. Bu gece onun için öldürmüştü ve yine öldürecekti.

zarar verebileceğini düşünürse, tereddüt etmeden.

Bölüm 23

Ve zihninin bir köşesinde, onun bedeninde kendini doyururken ve onun şefkatli kollarında rahatlarırken, mutluluğuna yönelik en büyük tehdidin kendisi olup olmadığını merak etti.

Dante yerleşkenin revirinin dışındaki koridorda volta atıyor, güzel ve cesur Tess'inin kapının diğer tarafında can çekişmekte olduğu gerçeğini düşünmemeye çalışıyordu. Bütün gece ve şimdi de sabaha kadar doğum sancısı çekmişti. Kasılmalar daha da kötüleşiyor, her geçen saat daha da sıklaşıyordu.

Tess her şeyi bir şampiyon gibi idare ediyordu.

Ona gelince, kadının yeni bir doğum sancısıyla inlediğini her duyduğunda, bayılacağından emin olduğunu düşünüyordu.

Bu yüzden kısa bir süre önce nihayet koridora çıkmıştı.

Muhtemelen Tess'in ihtiyacı olan son şey, başucunda bir çarşaf gibi bembeyaz kesilmesini, dizlerinin altında jöleye dönüşmesini izlemektir.

Paylaştıkları kan bağı sayesinde Tess'in acısını kendi acısı gibi hissediyordu. Tüm bunları tek başına omuzlayabilmeyi çok istiyordu.

Acı mı? Bununla başa çıkabilirdi, hiç sorun değildi; sevdiği dişinin acı çektiği fikri onu ya bir şeyleri yumruklamak ya da bir köşeye kusmak istemesine neden oldu. Ama Tess'in gücünü de hissetti ve eşine, çocuklarını dünyaya getirmek için gerekli olan yorgunluk ve uzun süreli ıstırapla savaşımaya devam etme gücünü veren tamamen mucizevi kadınsı gücün azmine hayran kaldı.

Revir odasının küçük penceresinden hızlıca bir bakış attı.

Gabrielle ve Elise yatağın iki yanında duruyordu. Birkaç saat önce gelmişlerdi ve sırayla Tess'in ellerini tutuyor, nemli bir bezle alnını siliyor ve buz küpleriyle besliyorlardı. Gideon elinin altında Tess'in hayati belirtilerini izliyordu.

Dante'ye bunu gözleri kapalı yapacağına dair ciddi bir yemin etti, böylece Tess'in Dante'nin rahatça paylaşabileceğinden daha fazlasını görmeyecekti.

Yine de tüm bu düzenin en iyi parçası Savannah'ydı. Doğumla o ilgileniyordu, ailesinin bu tür işlerdeki uzun geçmişi Dante'ye sonunda her şeyin yoluna gireceğine dair ihtiyaç duyduğu güvenceyi veriyordu. En azından Tanrı'dan her şeyin yoluna gireceğini umuyordu.

Bu arada kendisi de kendini oldukça işe yaramaz hissediyordu.

Koridorda bir kez daha ileri geri yürüdü ve Harvard'ın ona ihtiyacı olduğunda hangi cehennemde olduğunu merak etti.

Dante'nin yeşil solungaçlı bir hayalet gibi koridorda asılı kaldığını görseydi, Chase şu andan gelecek haftaya kadar onun canına okurdu. Dante'yi tam bir korkak olduğu için utandırır, gerekirse onu revire geri gönderirdi.

Kahretsin. Dante, son bir yıldır Tarikat'taki en yakın arkadaşı olan ukala savaşıyı gerçekten özlemişti.

Eski savaşçı ve eski arkadaş, diye düzeltti zihninde, hâlâ bu berbat durum yüzünden çok kızgındı. Chase'in dün gece telefonla arayıp Lucan'ın emirlerine karşı geldiğini ve Murdock'ı kendi başına avladığını bildirmesi de fikrini yumuşatmamıştı.

Peki ne için? Dragos'un yerel bir politikacıya duyduğu olası ilgiden belli belirsiz bahsetmesi dışında, Chase'in bu piçten almayı başardığı en sağlam bilgi, Dragos'un yerleşkenin yerini öğrenmeye çalıştığı gerçeğiydi. Tarikat'ın zaten çok iyi bildiği bir haberdı bu.

Tegan'in Chase'le yaptığı kısa konuşma hakkında herkese aktardıklarına bakılırsa, yakın zamanda ondan bir daha haber almayı beklememeleri gerekiyordu. Tegan, Chase'in ciddi bir düşüşte olduğu kanısındaydı.

"Haydut" kelimesinden bahsetmişti, bu ne Dante'nin ne de diğerlerinin

Diğer savaşçılar kabul etmeye hevesliydi ama karşı çıkmakta zorlanıyorlardı.

Dante koridorda bir adım daha attı, elini siyah saçlarında gezdirdi ve mırıldanarak lanet okudu. Harvard'ın artık Tarikat'ın bir parçası olmadığı fikrine alışmaya başlamasının zamanı çoktan gelmişti. Artık onların hayatlarının bir parçası değildi.

Dante, geçenlerde Tess ile Chase'e isim verme konusunda yaptığı konuşma yüzünden kendini tekmeleyecek gibi hissediyordu.

oğullarının vaftiz babası olarak. Chase'e bu kadar önemli bir konuda güvenebileceğine onu ikna etmek için epey uğraşması gerekmişti ve şimdi o orospu çocuğu gidip onu önerdiği için bile bir ahmak gibi görünmesine neden olmuştu.

Sonunda, Tess'in bu konudaki içgüdülerinin çok daha iyi olduğu kanıtlanmıştı. Gideon istekleri karşısında şaşkına dönmüştü ve hem o hem de Savannah sorumluluğu zarafet ve inançla kabul etmişlerdi.

Dante ve Tess'e bir şey olursa, oğulları için daha iyi vasiler bulmayı umamazlardı.

Bu güvence zihninde tazeyken Dante başını kaldırdığında Elise'in sarışın başını revir odasının kapısından çıkardığını gördü. "Vakit geldi," dedi soluk mor gözlerinde parlayan yumuşak ışıkla. "Bebek neredeyse geldi, Dante."

Kalbi yerinden fırlayacakmış gibi atarak içeri girdi. Cins arkadaşının yanına yaklaştı, elini dudaklarına götürdü ve nemli avucuna taparcasına bir öpücük kondurdu. "Tess," diye fısıldadı, dili kalınlaşmıştı, sevinç ve endişe boğazının arkasından yukarı tırmanıyordu. "Nasılsın meleğim?"

Cevap vermeye başladı ama sonra yüzü gerildi ve Savannah'nın elini kavrayışı bir mengeneye dönüştü. Savannah ona sakince dayanmasını, neredeyse vardıklarını söyledi. Tess kendini revir yatağından yukarı çekti. Ağzından parçalayıcı bir uluma çıktı ve Dante bacaklarının altından biraz titrediğini hissetti. Yine de kendini topladı. Son bir saatini koridor duvarlarını destekleyerek geçirmiş olması yeterince kötüydü, Tess'in yanında olmadan bir saniye daha gitmesine izin verecek değildi.

Savannah Tess'e tekrar arkasına yaslanıp rahatlamasını söylemeden önce acı dayanılmaz derecede uzun birkaç dakika sürdü. Dante'ye bakarken nefes nefese kalmıştı, alnında boncuk boncuk ter vardı. Gabrielle'in ona uzattığı bezle teri sildi ve sonra güzel eşinin alnına şefkatli bir öpücük kondurdu.

"Seni ne kadar sevdiğim hakkında bir fikrin var mı?" diye mırıldandı, onun su rengi bakışlarını tutarak. "İnanılmazsın, Tess. Harikasin, inanılmaz derecede cesursun. Çocuğumuz için harika bir anne olacaksın."

Dudakları dişlerinin arasından sıyrılırken boğazından yeni bir feryat patladı ve onu boğdu. Dante, Tess'in narin bedeninde kükreyen sıcak acıyı hissetti. Bu, Tess'i böyle bir çileye sokmak anlamına gelecekse, başka bir bebek düşünmeye bile tövbe etmesine neden olan yoğun, parçalayıcı bir ıstıraptı.

"Pekâlâ millet," dedi Savannah, sesi bir merhem gibi yatıştırıcıydı. "İşte başlıyoruz.

Bir kez daha it, Tess. Neredeyse geldi."

Dante başını onun yüzünün yanına eğdi ve sadece Tess için söylenmiş özel cesaretlendirici sözler fısıldadı. Bu gece ona verdiği şey için övgü ve zayıf kelimelerle yeterince ifade edemediği ona bağlılık vaatleri.

Son kasılma kadının içinden geçerken onun elini tuttu. Oğlu nihayet ortaya çıktığında sevinçle bağırdı; Savannah'nın uzman ellerinde havada tutulan ve inleyen minik, pembe, kıpır kıpır bir bebektir.

Ve bir sonraki anda Tess'in güzel, sevinçli bakışlarıyla karşılaştığında utanmadan ağladı, onu varlığının her zerresiyle sevdi.

Eğildi ve muhteşem Cins Arkadaşını öptü, onu kucağına çekti ve hayatlarının bu değerli anının coşkusunu paylaştı, özellikle de bunun nasıl bu kadar kargaşa ve çekişmenin ortasında geldiğini bilerek.

Birkaç dakika sonra Savannah, yeni doğan oğulları olan inanılmaz küçüklükteki kundakla yanlarına geldi. "Onu kucağına almak için sabırsızlandığımı biliyorum," diyerek bebeği Tess'in bekleyen kollarına bıraktı.

"O çok güzel, çocuklar. Her yönüyle mükemmel." Tess tekrar ağlamaya başladı, şefkatle bebeğin minik yanaklarına ve gül goncası ağzına dokundu.

Dante çocuğunun görüntüsü karşısında hayrete düştü.

Kendisine böyle bir mucizeyi, onun için en az aşkının inanılmaz armağanı kadar değerli bir şeyi veren kadına hayret etti. Nemli sarı saçlarından bir tutamı kadının yüzünden uzaklaştırdı. "Teşekkür ederim," dedi ona usulca. "Hayatımı bu kadar tamamladığın için teşekkür ederim."

"Seni seviyorum," diye cevap verdi, elini dudaklarına götürdü ve geniş avucunun kalbini öptü.

"Oğlunuza merhaba demek ister misiniz?"

"Oğlumuz," dedi.

Tess başını salladı, küçük kundağı kollarına aldığı anda çok gururlu ve sevimliydi. Elleri minik bebeği cüceleştiriyordu. Çok büyük kollarında yeni doğmuş bebek için rahat bir beşik bulmaya çalışırken kendini beceriksiz, garip hissetti. Sonunda onu nasıl tutacağını öğrendi ve her şeyi doğru yapmak için azami özen gösterdi. Tess ona gülümsedi, sevinci kendi mutluluğuyla birlikte damarlarına aktı.

Tanrım, kalbi o kadar doluydu ki neredeyse patlayacak gibiydi.

Dante çocuklarının pembe, ciyaklayan yüzüne baktı. "Dünyaya hoş geldin, Xander Raphael."

Corinne ertesi sabah yatağın yanında durmuş, Hunter'ın uyumasını izliyordu. Adam çıplak bir şekilde yüzüstü yatıyordu; güzel, gliflerle kaplı bir deri ve iri kaslardan oluşan muazzam, erkeksi bir yayılma. Hafifçe horluyor, bir ölü kadar derin dinleniyordu.

Birlikte geçirdikleri gece inanılmazdı ve kendini hiç bu kadar mutlu hissetmemişti.

Seviştikten sonra onun kollarında dinlenmesinden daha fazla. Ama gece bir süredir bitmişti ve gözlerini kapatıp uyuyabildiğı birkaç saat dışında düşünceleri tek bir şeye odaklanmıştı: oğlunu bulma aciliyeti.

Gün doğmadan kalkmasına, Hunter'ın rahatlatıcı sıcaklığından kaçmasına ve Henry Vachon'dan dönerken orada bıraktığı kamyoneti aramak için bataklığa doğru yola çıkmasına neden olan şey bu ihtiyacı.

Şansı yaver gitmiş ve beyaz kasalı kamyoneti Amelie'nin nehir kıyısındaki evinin arkasında kilitlenmemiş halde bulmuştu. Corinne içeri girmiş ve bir saatin büyük bir bölümünü kırık kasanın içinde bulduğu tomar tomar kâğıt dosyayı ve fotoğrafları inceleyerek geçirmişti.

Dragos'un laboratuvar dosyaları.

Onlarca yıllık kayıtlar.

Her birine göz atmış, oğlunun ya da laboratuvarda doğan diğer bebeklerin kaderini öğrenmeye yaklaştıracak herhangi bir şey aramıştı.

Kendisine hiçbir şey ifade etmeyen binlerce sayfalık kodlar ve jargonla dolu tıbbi çizelgeler ve deney sonuçları bulmuştu. Daha da kötüsü, dosyaların hiçbirinde deneklerin isimleri yer almıyordu. Bir tür duygusuz varlık envanteri gibi, Dragos'un kayıtları sadece vaka numaralarını, kontrol gruplarını ve soğuk istatistikleri içeriyordu.

Laboratuvarının cehennemi çılgınlığı içinde mahvettiğı her hayat, dokunduğı herkes onun için hiçbir şey ifade etmiyordu.

Hiç yoktan az.

Corinne aciz bir öfke nöbeti içinde kalan kâğıt yığınlarını karıştırmıştı. Rahatsız edici tüm kayıtları küçük parçalara ayırmak istemişti. Ve sonra, kasanın içindekilerin neredeyse dibine geldiğinde, parmakları büyük bir dosya kesesinin pürüzsüz derisine değdi.

Çıkarıp dosyaları kucağına atmış ve en ufak bir umut kırıntısı bile bulabilmek için elemiştir.

Elle kaydedilen kayıtlar, diğer dosyalardaki kişisel olmayan envanterlerin aynısıydı. Ancak bu tarihlerde ve notlarda farklı bir şeyler vardı. Corinne'in ensesindeki ince tüyleri şüpheyile diken diken eden bir şey... kesin, korkunç bir bilgiyle.

Hunter'ın yeni yeni uyanmaya başladığı yatağa yaklaşırken deri dosya kesesini elinde tutuyordu. Odanın kapalı sessizliğinde onu hissetmiş olmalıydı. Başını yastıktan kaldırdı, göz kapakları bakışlarının delici altın rengi üzerinde kırpışarak açıldı.

Kadının giyinik olduğunu, Amelie'nin evine koştuğu için hâlâ zor nefes aldığını gördü ve kaşlarını çatı.

"Neyin var? Bir yere mi gittin?" Gerçeği ondan daha fazla saklayamazdı. Dün gece paylaştıklarından sonra olmazdı. Ona bu kadarını borçluydu. Ona güvenini borçluydu.

"Bilmem gerekiyordu," dedi sessizce. "Uyuyamadım. Dragos'un sırlarından bazılarının yakınımda olduğunu bilerek, kollarının rahatlığında uzanırken yerimde duramadım."

"Güvenli evden bana haber vermeden mi ayrıldın?" Hunter doğruldu, yatağın kenarına geldi ve büyük çıplak ayaklarını yere doğru salladı. Kaşları daha da çatılmış, kaşlarını çatmıştı. "Seni korumak için yanında ben olmadan hiçbir yere gidemezsin Corinne. Artık senin için güvenli değil, gündüzleri bile."

"Bilmek zorundaydım," diye tekrarladı. "Onu bulmama yardımcı olabilecek bir şey var mı diye bakmam gerekiyordu..."

Hunter'ın sert, yakışıklı yüzünde karanlık bir şey titreşti. Ona dehşet gibi göründü, acımasız bir beklenti gibi.

Kaşlarını çatarak gururlu alnını çatan adam, kadının elinde tuttuğu büyük keseye baktı.

O hemen konuşmayınca, yutkundu ve kelimeleri zorlayarak söyledi

Kuru boğazından. "Henry Vachon'dan aldığınız kayıtlardan herhangi birinin beni çocuğuma götürebilecek bilgiler içerip içermediğini bilmem gerekiyordu. Dragos'un laboratuvarında doğurduğum çocuğa." Hunter baktı, sonra bakışlarını ondan kaçırdı.

Bir elini başının üstünde gezdirirken alçak sesle ettiği küfür canlıydı. "Bir oğlun var."

Sesi öfke ya da başka herhangi bir duygudan yoksun, düz bir tonda olsa da, yine de ona bir suçlama gibi geldi.

"Evet," dedi. Adam artık ona bakmıyordu. Aralarında garip bir mesafe oluşmaya başlamıştı, her an daha da soğuklaşıyordu. "Sana söylemek istedim Hunter. Daha önce de söylemek istemiştin ama korkmuştum. Kimden yardım isteyebileceğimi ya da kime güvenebileceğimi bilmiyordum." Görünüşe göre duygusal mesafe onun için yeterli değildi. Yataktan kalktı ve çıplak ve utanmaz bir şekilde odanın diğer tarafına doğru ilerleyerek aralarına fiziksel bir mesafe koydu.

"Bu çocuk," dedi ona karanlık bir bakış fırlatarak. "O da benim gibi Gen Bir mi? Dragos'un hastalıklı deneyleri için canlı tuttuğu Kadim'den mi üretildi?"

Corinne başını salladı, boğazı düğümlenmişti. "Orada tutulduğum süre boyunca bana yaptıkları onca şeyden sonra en kötüsü bebeğimi benden almalarıydı. Onu doğduktan hemen sonra sadece birkaç dakika gördüm ve sonra gitmişti. Bana yapılanlar boyunca beni hayatta tutan tek şey onun düşüncesi idi. Gerçekten özgür olacağımı hiç hayal etmemiştim. Kurtarıldıktan sonra ilk temiz havayı içime çektiğimde, son nefesime kadar her nefesimi oğluma kavuşmak için çalışarak geçireceğime dair kendime söz verdim."

"Bu gerçekten tutamayacağın bir söz, Corinne. Oğlun artık yok. Dragos onu kollarından aldığı anda gitmişti."

Bunu duymak istemedi. Bunu kabul etmeyecekti. "Ölmüş olsaydı bilirdim. Bir annenin kalbi dokuz ay boyunca her gün çocuğununkiyle birlikte atar. Oğlumun kalbinin atışını hâlâ iliklerime kadar hissediyorum."

Hunter keskin bir küfür savurdu, şimdi ona bakmıyordu bile.

Davasını savunmaya kararlı bir şekilde devam etti. "Ben takip etmeye çalıştım

ama kesin olarak bilmek zordu. En yakın tahminime göre oğlum şimdi on üç yaşlarında olacak. Sadece küçük bir çocuk"

"O artık bir katil olacak, Corinne."

Hunter'ın derin sesi titriyor, onu ne beklediği ne de ne yapacağını bildiği bir öfkeyle irkiltiyordu. Yüzü gergindi, derisi keskin elmacık kemikleri ve sert çenesi üzerinde gerilmişti. "Biz asla çocuk olmadık, hiçbirimiz. Anlıyor musunuz? Eğer oğlun yaşarsa, o da benim gibi bir Avcı olacak. On üç yaşına geldiğimde tamamen eğitimliydim, ölümle başa çıkma konusunda deneyimliydim. Onun için de farklı olmasını bekleyemezsin." Bu sert sözler kadının içinde keskin bir sızı yarattı. "Öyle olmak zorunda. Eğer dışarıda bir yerdeyse, ki öyle olduğunu tüm kalbimle biliyorum, onu bulacağıma inanmak zorundayım. Doğduğu gün yapamadığım gibi onu koruyacağım."

Hunter ondan uzaklaşırken sessizdi, başını inkâr edercesine yavaşça sallıyordu. Corinne deri dosya kesesini yere bıraktı ve ona doğru yürüdü. Elini onun omzuna koydu.

Avucunun altındaki dermaglifler onun öfkesiyle sıcak bir şekilde titreşiyordu, ama fırtınalı renklerin onun dokunuşuyla nasıl sustuğunu, onu dışarıda bırakmaya niyetli görünse bile vücudunun ona nasıl tepki verdiğini fark etmekten kendini alamadı.

"Çocuğumu bulmam gerek Hunter. Onu görmeli ve ona dokunmalıyım, onu sevdiğimi bildiğinden emin olmalıyım. Artık özgür olduğuma göre onu bulmalıyım. Ona daha iyi bir hayat vermeye çalışmalıyım." Hunter'ın önünde dönerek onu bakışlarıyla buluşmaya zorladı. "Hunter, oğlumun doğduğu günle ilgili her şeyi hatırlamam gerekiyor. Dragos ya da yordakçıları tarafından söylenmiş ya da yapılmış olan bir şey beni çocuğuma götürebilir.

Anılarımda saklı olabilecek bir şey. O günle ilgili her şeyi hatırlamama yardım etmeni istiyorum."

Hunter'ın yüzü, kadının teklif ettiği şeyi kavradıkça daha da gerginleşti. Kızın elini tuttu ve hırıltılı bir küfürle kendisinden uzaklaştırdı. "Yardı mı istiyorsun? Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?"

"Evet," diye itiraf etti. "Ve senden çok şey istediğimi biliyorum. Ama ben

Çünkü şu anda sahip olduğum en iyi umut sensin. Büyük ihtimalle ocuğumu bulmak için sahip olduğum tek umut sensin." Adam bakakaldı, inanmıyor muydu yoksa iğreniyor muydu, bilemiyordu. Adamın gözleri alev alev yanıyordu ama kadın geri adım atmadı. Yapamazdı. Umutsuzca ihtiyaç duyduğu cevaplara her zamankinden daha yakın hissederken olmazdı.

"Hunter, lütfen," diye fısıldadı. "Benden imeni istiyorum."

Bölüm 24

Corinne'in ciddi ve yalvaran yüzüne bakan Hunter, sanki karnına bir top mermisi yemiş gibi hissetti.

Kadının teklif ettiği şeye inanamıyordu. Bundan da öte, bunca zamandır kendisi gibi bir Hunter olan oğlunun varlığını sakladığı için çok öfkeli olduğunu fark etti. Orada durmuş, ondan çocuğunu bulmasına yardım etmesini istiyordu ama Hunter bu yolculuğun sonunda onu bekleyen tek şeyin hayal kırıklığı ve kalp kırıklığı olduğunu biliyordu.

Eğer genç çocuk Hunter'ın aynı yaşta olduğu gibi bir katil olduğunu kanıtlarsa, muhtemelen bizzat teslim etmek zorunda kalacağı bir kalp kırıklığı.

Farklı bir şey olması için çok az umut vardı. Hunter çocuğun kısa hayatında nasıl bir disiplin ve eğitimden geçtiğini, nasıl katı bir şartlandırmaya tabi tutulduğunu çok iyi biliyordu.

O anda Mira'nın imgelemi ona doğru kükredi. Şimdi anlamıştı. Corinne'in kehanette bulunduğu o gelecekteki olayda kimin hayatını bağışlaması için yalvardığını şimdi büyük bir kesinlikle anlıyordu. Ve birkaç gece önce gördüğü kâbusun sancıları içinde haykırdığı ismin bir sevgiliye değil, Dragos'un kötülüğü yüzünden kaybettiği çocuğa ait olduğunu hemen anlamıştı.

"Bebeğimi bulmama yardım et Hunter," dedi, elinin yüzüne yumuşak dokunuşu, reddedecek gücü bulamayacağından korktuğu bir yalvarış gibiydi.

"Nathan'ı bulmama yardım et." Mira'nın hayalinin gerçekleşmesine izin verirse dökeceği gözyaşlarını düşündü. Oğlunu gerçekten bulursa ona karşı besleyeceği nefreti düşündü; Hunter'ın tahmin edilen ölümcül darbeyi vurmak zorunda kalması halinde oğlunun kendisinden ebediyen koparılacağını da.

Onun için bu acıyı hızlandıran kişi o olamazdı.

Ve eğer onun kanını içerse, ölüm dışında hiçbir şeyin bozamayacağı bir bağı harekete geçirmiş olacağı gerçeği de vardı. Nefretini bile.

Melez kanının tadına bakmasına izin verirse onu kendisinden uzak tutacaktı.

"Corinne," dedi nazikçe, kızın elini çekip kendi elinin içinde tutarak.
"İstediğin şeyi yapamam. Kan anılarını okuma yeteneğim kendi türümün ötesine geçse bile, istediğin şeyin çok geniş kapsamlı sonuçları olacaktır."

"Bunun ne anlama geldiğini

biliyorum," diye ısrar etti.

"Denemeyecek misin bile?"

"Ölümlü insanlar üzerinde işe yaramıyor," diye belirtti onu vazgeçirmeyi umarak.

"Hayatım boyunca hiçbir psişik etki olmadan onlardan beslendim. Yeteneğimin sadece Irk anılarıyla sınırlı olma ihtimali çok yüksek. Şimdi senden içersem, bu bizi nereye götürür? Sen bir Soydaşsın. Aramızdaki kan bağı koparılamaz. Sonsuza dek sürer."

İfadesi sessizleşti, kirpikleri

bakışlarını kaçırdı. "Sana layık olacak, eşin olarak daha uygun bir dişi için saklamaya hakkın olan bir şeyi bana vermen için sana baskı yaptığım için beni alçaklığın en kötüsü olarak görüyor olmalısın."

"Tanrım, hayır," diye mırıldandı, onun yanlış anlamasından nefret ediyordu.
"Hiç de öyle değil. Her erkek sana sahip olmak için ayrıcalıklı olurdu. Bunun farkında değil misin? Değersiz olan benim." Kadının çenesini kaldırarak, her kelimesinde ciddi olduğunu görmesi için yalvardı. "Eğer kanını içersem ve yeteneğim umduğun gibi işe yararsa, seni hayal kırıklığına uğratan kişi olmak istemem."

"Nasıl yapabildin?" diye sordu, kaşları şaşkınlıkla çatılmıştı.

"Eğer yeteneğim işe yararsa ve oğlunuzu bulursak, çocuğun bizim yardımımızın ötesinde olduğu ortaya çıkarsa beni hor görmenizi istemem."

Başını hafifçe salladı.

"Seni küçümsemek mi? Olanlardan seni sorumlu tutabileceğimi mi sanıyorsun?"

Nathan'a ne oldu? Yapmazdım Hunter.

Asla ..."

"Savaşta ona karşı elimi kaldırmak zorunda kalsam bile mi?" Yüz ifadesi şimdi korkulu, temkinli bir hal almıştı.

"Sen bunu yapmazsın."

"Eğer iş seni korumaya gelirse, başka seçeneğim yok," diye cevap verdi acımasızca.

"Eğer onu bulmana yardım etmeyi kabul ettiysem, Corinne, sonucun umduğun gibi olacağına dair hiçbir söz veremem."

Hunter'ın, güzel Corinne Bishop'ı ilk gördüğü andan beri peşini bırakmayan imgelemi ifşa edip etmemekle boğuştuğu uzun bir süre boyunca bunu düşündü. İçindeki aptalca bir parça, yeteneğinin Corinne'in kan anılarını okumakta başarısız olacağını ya da Mira'nın hatasız önsezi yeteneğine karşı çıkarak Corinne'in gözyaşlarını ve merhameti için nafile yakarışlarını bir şekilde engelleyebileceğini umuyordu.

Zihinsel işkenceden geçmesi için geçen sürede Corinne derin bir nefes aldı ve bir kez daha onun bakışlarıyla buluştu.

Gözlerinde hiç tereddüt yoktu, sadece cesur ve sarsılmaz bir kararlılık vardı.

"Bunu yap, Hunter. Eğer beni birazcık bile önemsiyorsan, lütfen bunu yap. Her türlü riski kabul ediyorum ve yapman gerekeni yapacağın konusunda sana güveniyorum."

Kadının sözlerindeki cesaret karşısında dehşetten midesi bulandı. Önlerinde neler olabileceğini bilmek midesini acı bir safrayla burktu.

Ama sonra Corinne ona yaklaştı.

Uzun siyah saçlarını topladı ve bir kenara savurarak boynunu ona gösterdi.

Başını eğdi, reddedemeyeceği kadar zayıf olduğunu bildiği bir teklifti bu.

"Lütfen," diye fısıldadı. "Lütfen... bunu benim için yap."

Sıcak bakışları kızın narin teninin altındaki küçük nabız atışlarına takıldı.

Tükürük ağzına doldu. Azı dişleri diş etlerini parçaladı, beslenmeyeli ne kadar uzun zaman olduğunu hatırlattı. Henry Vachon'un rütbeli can damarı besleyici olmaktan çok zehirdi; Corinne'in baştan çıkarıcı damarlarından akan nektar gibi tatlı ve sarhoş edici bir şeyin tadıyla bu iğrençliği yok etmeyi arzuluyordu.

"Lütfen," diye mırıldandı yine, adamın karşı koyamayacağı bir baştan çıkarıcıydı bu.

Hunter ağzını kızın boynuna dayadı ve dikkatlice ısırarak yumuşak ete dişlerinin jilet gibi keskin uçlarını geçirdi. Kız bu saldırı karşısında nefesini tuttu, vücudu Hunter'ın verdiği anlık acıyla gerildi. Ve sonra onun karşısında eridi, kanının ilk yudumunu ağzına çekerken kasları gevşedi ve uysallaştı.

Ah, Tanrım... O, hayal edebileceğinden çok daha fazlasıydı.

Kadının sıcak kanı dilinin üzerinde bir merhem gibi dolaştı. Vücuduna, hücrelerine işlediğini hissetti. Varlığının her zerresine.

Diline karşı tatlı ve sıcaktı, kan kokusu burun deliklerini koyu bergamot ve yumuşak menekşelerin narin kokusuyla dolduruyordu. Onu içine çekti, duyularını onun nefis tadıyla ıslattı, bu tat nefes aldığı sürece varlığının her zerresine damgalanacaktı.

Her ne kadar bu bir merhamet, zorunluluk eylemi olsa da, kendisi ve eşi arasında gerçek bir kan bağı olmasa da, içindeki Breed olan her şey, sıcak kanlı ve erkek olan her şey Corinne'in sıcak, tatlı tadına sanki her yönden ona aitmiş gibi karşılık verdi.

Uyarılma, damarlarında ve sertleşen sikiinde bir orman yangını gibi hızla ilerleyen bir arzuyla kükredi. Hala içerken onu sıkıca kavradı

Daha fazla. İinin derinliklerinde bir ısınn tutuştuğunu hissetti ve içgüdüsel olarak, bağın niyetten bağımsız olarak şekillendiğini ve onu amansızca kendisine bağladığını biliyordu. Kız artık onun olmuştu ve bu içgüdüsel bağa herhangi bir nedenle izin vermenin bir hata olduğunu kendine anlatmaya çalışırken, boş hayatı boyunca onu şekillendirmiş olan mantık onu terk ediyor gibiydi.

Tek bildiği, kanının onu doldururkenki sıcaklığı, onu kollarında tutmanın verdiği zevkti... onu kaldırıp yatağa taşırken arzuyla inlemesine neden olan ihtiyaç.

Onu yere yatırdı, ağzı hâlâ diline karşı küçük bir davul gibi atan nabzına sabitlenmişti. Onunla yeniden sevişmek istiyordu, onu çırılçıplak soymak ve bedeninin rahatlığına olabildiğince gömülmek istiyordu.

Duyuları ihtiyaçla dolup taşıyor, vücudu ona duyduğu tutkunun gücüyle alev alev yanıyor, elektrikleniyor ve kaskatı kesiliyordu.

İlk başta, zihnini sarsan ani karanlık titreşimlerini fark etmedi.

Onları uzaklaştırmaya çalıştı, Corinne olan her şeyin zevkine kendini kaptırdı.

Ama ani görüntüler gelmeye devam etti, bilincinin arkasına vurmaya devam etti.

Karanlık bir hapishane hücresinin görüntüleri.

Beyaz laboratuvar üniforması giymiş minyonlar Corinne'i götürmek için geliyorlar.

Acı çeken bir kadının çığlıkları ...

Ardından yeni doğmuş bir bebeğin feryadı geldi. Hunter,

Corinne'in boynundan geri çekildi, sersemlemiş ve çarpılmıştı.

"Ne oldu?" diye sordu ona, gözleri irileşmiş ve korkmuştu. "İyi misin?"

"Kahretsin," diye soluk soluğa kaldı, yeteneğinin tepki vermesine şaşırdı,

ama bir yandan da dehşete kapıldı

neler yaşadığını. Beynine daha fazla görüntü çarptı, işkence ve delilik sesleri. Tüm o yıllar boyunca onu çevreleyen şeyin umutsuzluğu.

"Corinne... Tanrım. Sana ne yaptılar, hem de bu kadar uzun süre. Hepsini görüyorum.

...

katlanmak zorunda kaldığın her şey."

Uzandı ve elini onun ensesinde kavradı. Güzel yüzündeki kararlılık kadar şiddetli olmasa da gözlerinde acı parlıyordu.

"Durmayın. Onu bulana kadar durma." İstese bile onu inkar edemezdi. Eğer Corinne gerçekte bu korkunluktan kurtulduysa, o zaman psişik olarak bunları gözden geçirebilir ve onları çocuğuna yaklaştırabileceğini düşündüğü her şeyi geri alabilirdi.

Hunter biraz daha içti, korkunç ıstırap ve işkencenin yağlı bir dalga gibi üzerine çökmesine izin verdi. Corinne'in Dragos'un laboratuvar hapishanesindeki varlığı olan acı dolu çorak topraklarda ona dayanak noktası sağlayacak, reddedilemez bir şey, sağlam bir ipucu bekledi.

Ama tutunacak bir hat yoktu.

Corinne'in bir şekilde tek başına atlatmayı başardığı acı bir akıntıdan başka bir şey değildi.

Çocuğunun sevgisi yüzünden, demişti. Hepsi onun yüzünden.

Bir gün oğluna kavuşacağına dair beslediği umut yüzünden. Nathan onun can simidi olmuştu.

Mira'nın imgeleminde öngördüğü gibi Hunter'ın Corinne'in merhamet yakarışlarını reddedeceği ve sonunda umudunu sonsuza dek elinden alacak darbeyi indireceği zaman gelirse nasıl hayatta kalacaktı?

Bu, Corinne'in açık damarından beslenirken, kendisini ayrılmaz bir şekilde ona bağlarken, onu zehir gibi kemiren bir olasılıktı.

Kaderinde onun kalbini kırmak olduğunu bilerek.

Bu düşünce onu utandırdı. Kendinden nefret eden bir hırıltıyla içmeyi bıraktı ve boğazında açtığı delikleri kapatması ve onu serbest bırakması gerektiğini bilerek hafifçe yaladı. Bunun zevkle ya da bağ kurmakla bir ilgisi yoktu; kız ona yardım için gelmişti ve o da kızın anılarından alabileceği her şeyi almıştı. Bu dışıyı tutmak ne kadar zevkli olursa olsun, devam etmeye gerek yoktu.

Onun dışısı.

Beyan, içinde derinlerde bir yerden, kontrolünün dışında bir yerden geldi. Bunun sadece bağın konuşması olduğunu düşündü. Bedeni, duyuları, içindeki her şey, Corinne'in kanı onu beslediği için ona uyum sağlamıştı. Bu sadece biyolojik bir tepkiydi, ilkel doğası sahip olmaya hakkı olmayan bir iddiada bulunuyordu.

Yine de Corinne'e karşı hislerinin yoğunlaştığını fark eden başka bir yanı vardı ve bu hisler Corinne'in damarından ilk damlayı almadan önce bile vardı. Ona değer veriyordu.

Onun güvende olmasını, mutlu olmasını istiyordu.

Onun çektiği acıların nihayet sona ermesini istiyordu.

Mira'nın hayali zihninin arkasında bir hayalet gibi gizlendiği sürece ona hiçbir şey için söz veremezdi.

Corinne'in narin boğazından uzaklaştı ve dilini, dişlerinin derisinde bıraktığı delikler üzerinde gezdirmeye başladı. Adam küçük yaraları kapatamadan Corinne yumuşak bir protesto iniltisi çıkardı. Vücudu şimdi daha ateşli, sıcak ve tahrik edici bir şekilde adama doğru eğildi, ince uzuvları adama yapıştı ve geri çekilmesini engelledi.

Daha önce diğer savaşçıların kan bağı hakkında konuştuklarını duymuştu ama hiçbir şey onu şu anda içine çeken erotik farkındalık hissine hazırlamamıştı. Yeteneği sayesinde Corinne'in kanı ona anılarının acımasız bakışlarını vermişti ama onunla konuşan daha derin bir bağlantıydı

Şimdi. Onun arzusunu hissetti. Onun sızlayan ihtiyacını, bu kopmaz bağı uyandıran ısıklıkla güçlenen uyarılmışlığını hissetti.

Ağzını bir kez daha onun boğazına dayadı ve tatlı egzotik kanından küçük bir tat daha aldı. Kanının vücudunda hızla dolaştığını, onu beslediğini ve canlandırdığını hissedebiliyordu. Kadının nabızı kendi kulaklarında ve damarlarında da atıyordu, bir savaş davulu kadar güçlü olan ortak bir tempo onu harekete geçiriyordu.

"Ah, Tanrım... Corinne," diye mırıldandı onun kadifemsi tenine karşı. Yapılacak en doğru şeyin, en onurlu şeyin onu kendisinden uzaklaştırmak olmasına rağmen, onu bırakmanın imkânsız olduğunu fark etti.

Ona karşı kıvrandı, onu daha sıkı kavradı. Adam damarlarını yavaşça çekerken nefesi hızlı hızlı kesiliyordu.

"Benimle seviş Hunter," diye fısıldadı ve tüm iradesi bir anda onu terk etti.

Ne kadar çaresiz görüldüğü umurunda değildi. Hele ki duyuları Hunter'ın boynundan beslenmesinin erotik hazzıyla doluyken.

Corinne gözlerini kapadı ve ağzının boğazındaki baskısı, dişlerinin yumuşak sıyrıkları vücudunun yavaş yavaş erimesini sağlarken, artan ihtiyaçla kaynamaya başladığında ona doğru eğildi.

Bunun zevkle ilgili olmaması gerekiyordu. Hunter'dan içki içmesini bir zorunluluk olarak istemişti, büyük olasılıkla oğlu hakkında ipucu bulabilmek için elindeki tek yol buydu. Geçmiş deneyimleri ona bir şey öğrettiyse, bu işe tatsız, hatta belki de acı verici olacağı beklentisiyle girmişti.

Hunter'la farklı olacağını bilmeliydi. Bir gece önce onunla sevişirken ne kadar nazik davrandıysa, şimdi de ona karşı o kadar şefkatliydi. Elleri onu dikkatle tutuyordu.

Gerektiğinde ölümcül olabilecek kadar güçlü olan muazzam vücudu onu koruyucu bir şekilde sarmış, kolları ona hem güvende hem de el üstünde tutulduğunu hissettiren rahatlatıcı bir sığınak olmuştu.

Bakire değildi, ne bedeni ne de kanı, ikisi de Dragos'un laboratuvarında ondan çalınmıştı ama Hunter'la birlikte kendini yeni hissediyordu. Temiz hissediyordu.

Corinne, ondan içmeyi kabul etmesine, aralarında hiçbir söz yokken, pervasızca, tamamen bencilce bir an için isteyerek kendini bağlamasına rağmen, gerçekmiş gibi davranmasına izin verdi. Tanrı yardımcısı olsun, ama ona kendini inanılmaz derecede iyi hissettirirken gerçek olmadığını unutmak kolaydı.

"Benimle seviş Hunter," diye tekrar fısıldadı, onu içinde hissetmek için yanıp tutuşuyordu.

Dilini boynundaki ikiz deliklerin üzerinde gezdirip onları kapatırken alçak sesle, boğuk bir inilti çıkardı. Birkaç dakika içinde onu soydu, ısırığının neden olduğu sarhoş edici zevk dalgasında süzülürken güçlü elleri vücudunu okşadı.

Kadın çırılçıplak kaldığında yatağın kenarında durup ona baktı, kehribar rengi gözleri hem beslenmesinden hem de arzusundan parlıyordu. Bir dakika önce boğazını delip geçen dişleri inci gibi beyaz parlıyordu, keskin uçları ağzını dolduruyordu. Kalın, çıkıntılı cinsel organı tamamen dik duruyordu, en az diğer organları kadar görkemliydi. Yırtıcı ve güçlü görünüyordu ve kadın daha önce hiç bu güzel Irk erkeği kadar muhteşem bir şey görmemişti.

Corinne arkasına yaslanıp onu seyre daldı ve giyinikken savaş için silahlanmış olduğundan çok daha heybetli görüldüğüne hayret etti. Her santiminde kusursuz kaslar ve pürüzsüz altın rengi bir ten vardı. Dermaglifleri enseden ayak bileğine kadar uzanıyordu; özenle hazırlanmış kıvrımlar, girdaplar, yaylar ve sivriliklerden oluşan karmaşık bir ağ örgüsü. Gen One deri işaretleri canlı dövmeler gibi titreşiyor, arzusunun zengin, alacalı tonlarıyla dolup taşıyordu.

Yatağa geri döndü, ellerini kadının bacakları boyunca kaydırıp ve bedenini kendi bedeniyle kaplarken kalçalarını onu alacak şekilde açtı.

Islaktı ve onun için hazırdı, onu doldurduğunu hissetmeye hevesliydi. Adam hayal kırıklığına uğratmadı. Penisinin küt başı onun çekirdeğini buldu ve uzun, nefes kesen bir hamleyle eve girdi.

"Oh," diye iç geçirdi, vücudu onun şehvetli istilasını memnuniyetle karşılarken kanı hızlandı. Adam onun içinde hareket ederken adını haykırdı, önceki gecenin tatlı, ölçülü eşleşmesi değil, onu hızlı bir doruğa doğru hızlandıran tutkulu, hayvani bir çiftleşme.

Hunter onun ihtiyacının aciliyetini biliyor olmalıydı. Bunu paylaşıyor gibiydi. Kehribar rengi parlak gözlerini onunkilere dikmiş, kendini onun üzerinde tutuyor ve onu altında soluk soluğa ve kemiksiz bırakan bir tutkuyla girip çıkıyordu. Duyularını gittikçe daha yükseğe itiyor, her ustaca vuruş onu sersemletiyordu. Yaklaşan doruk noktasının sisi içinden onu izledi, adam derin, sert ve güçlü bir şekilde devam ederken bakışları kilitlendi.

"Oh, Tanrım," diye fısıldadı, kelimelerden çok nefes nefese kalmıştı. Ve sonra ne nefesi ne de kelimeleri kaldı.

Orgazmı içinden taşıtı. Sıcak mutluluk dalgası, üzerinde sallanırken Hunter'ın yakışıklı yüzüne yayılan saf erkek memnuniyetinin şiddetli bakışıyla daha da yoğun hale geldi.

Adını haykırdı, vücudu ona yapıştı, duyuları zevk içinde kayboldu.

Kızın doruk noktası kırılıp onu ağırlıksız, derinlerde bir yerde karıncalanarak bırakırken bile devam etti. Hunter dudağını dişlerinden ve sivri dişlerinden geriye doğru kıvırdı ve kadının iliklerine işleyen gırtlaktan gelen bir hırıltı çıkardı. Gözleri onu yakıyor, sıcak kehribar rengi bakışları onu ele geçiriyor, onu kendine çekiyor ve acımasız bir güçle itiyor, onu başka bir lezzetli serbest bırakma dalgasına ulaşmaya zorluyordu ...

ve hala bir başkası.

Bölüm 25

İkisi de birbirlerinin kollarında sıırsıklam ve doygun, bitkin ve nefessiz kalana kadar durmadı.

Ve sonra, arzuları onları bir kez daha ele geçirmek için yeniden uyandığında, her şeye yeniden başladılar.

Amelie, sana yardım edeyim."

Corinne ve Hunter'ın güvenli evdeki ortak yatak odalarından çıkmalarından birkaç saat sonra, saat 17:00'de hava kararmıştı. Amelie günün büyük bölümünde onların yokluğunu fark ettiyse bile, bundan bahsetmeyecek kadar kibardı.

Corinne mutfak masasını hazırlamayı bitirdiğinde, Amelie'nin fırın eldivenlerini takmış, elini uzatıp akşam yemeklerini ocaktan almak üzere olduğu ocağı yardım etmek için döndü.

"İşte," dedi Corinne. "Dur sana getireyim."

Amelie ona küçümser bir tavırla dilini şaklattı. "Sen hiç merak etme çocuğum. Bu eski mutfağı avucumun içi gibi bilirim." Amelie'ye, kendisine rehberlik edecek bir görme yetisine sahip olmadığını belirtmek gereksiz görünüyordu. Kır saçlı kadın, bir gün önce olduğu gibi, yaşam alanının her santimetrekaresini içgüdüsel olarak biliyormuş gibi hareket ediyordu.

Corinne, Amelie'nin güzel kokulu biber ve baharatlarla kaplanmış, güzelce kızarmış iki parça tereyağı beyaz balığı servis etmesiyle geri çekildi. Izgaradan yükselen aroma Corinne'in midesinin beklentiyle guruldamasına neden oldu.

Amelie eldivenlerini çıkardı ve bitişik oturma odasındaki müzik setinde çalan yumuşak caz şarkılarından birini mırıldanmaya başladı.

Yuvarlak kalçaları müzikle birlikte sallanırken, ocağın yanındaki alçak toprak sürahideki spatulaya uzandı.

"Umarım yayın balığı seviyorsunuzdur," dedi ve filetoları tezgahın üzerinde sağ dirseğinin yanında bekleyen tabaklara yerleştirmek için döndü. Hâlâ mırıldanarak ve birisinin her şeyi olduğu gibi anlatması için yalvaran tiz erkek sesini dinleyerek sallanırken, tabakların üzerindeki işaretleri neredeyse hiç tereddüt etmeden buldu. "İstersen şu kirli pilavdan ve buharda pişmiş sebzelerden biraz servis etmene izin vereceğim. Sıcak mısır ekmeğini de şuradaki sepete koyabilirsin."

"Elbette," diye yanıtladı Corinne. Her ikisinin tabağına da biraz koydu, sonra iki tabağı ve mısır ekmeğini masaya taşıdı ve Amelie'nin karşısındaki yerine oturdu.

"Hazırladığım kıyafetlerden herhangi biri erkeğinizin işine yaradı mı?" diye sordu.

Corinne, Hunter'ın onun her şeyi olduğu konusunda onu düzeltmeye başladı ama kelimelerin diline gelmesi çok uzun sürdü.

Ayrıca, son yirmi dört saat içinde Amelie'nin çatısı altında aralarında geçen onca şeyden sonra, aralarında bir şey olduğunu inkâr etmeye kalkışmak onun için daha da garip olurdu. "Evet, vardı," dedi basitçe soruyu yanıtlarken. "Hunter'ın onları almasına izin verdiğin için teşekkür ederim." Amelie balığını keserken başını salladı. "Oğlum ziyarete geldiğinde eşyalarını hep burada, eski odasında bırakır. O büyük bir çocuk, tıpkı senin oradaki adamın gibi. Bir şeylerin ona uymasına sevindim."

Corinne, "Çok minnettarız," dedi.

Corinne ve Hunter, Henry Vachon'a giderken giydiği spor kıyafetlerdeki kan lekelerinin çoğunu temizleyebilmişlerdi ama kıyafetler Amelie'nin kurutucusunda yuvarlanırken Hunter bir sweatshirt ve çıtçıtli eşofman altı ödünç almak zorunda kalmıştı. Corinne, bu kıyafetlerin ona uyduğunu söylemenin zor olduğunu düşündü ve Hunter'ı parlak renkli spor takım tişörtü ve parlak naylon pantolonuyla hayal ederken kendi kendine gülümsedi.

O ve Amelie yemeklerinin ve diğer odadan gelen hoş müziğin tadını çıkarırken, Hunter misafir yatak odasında Gideon'la konuşuyor ve Amelie'nin oğlunun bilgisayarını kullanıyordu.

Kısa bir süre önce kamyonete geri dönmüş ve Vachon'un depoda tuttuğu metal kasadan Dragos'un laboratuvar kayıtlarının bir kısmını daha getirmişti. Bu kayıtlardan bazıları bilgisayar dosyalarıydı, şifrelenmiş verilerdi ve Hunter'ın şu anda Tarikat'ın Boston'daki merkezine transfer etmekte olduğu birkaç parmak büyüklüğündeki taşınabilir cihazlarda tutuluyordu.

Corinne kayıtlarda işe yarar bir şeyler olması için dua etti. Hunter'la baş başa geçirdiği zaman ne kadar inanılmaz olsa da, kalbinde bir ağırlık vardı. Kanının oğluyla ve onu nerede bulabileceğiyle ilgili en ufak bir ipucu bile vermesini umuyordu.

Ama Hunter'ın yeteneği onlara devam edecek hiçbir şey vermemişti. Onu esir alan kişinin ellerinde maruz kaldığı tüm aşağılanma ve kirletilmenin farkında olmasından başka hiçbir şey.

Artık her şeyi biliyor olmasına rağmen, Dragos'un hapishane laboratuvarında kapana kısılmışken gördüğü muamele yüzünden onu şımartmamış ya da bir şekilde daha az kadın olduğunu hissettirmemişti. Kendini kirli hissetmiş, ona yapılanlardan utanmıştı. Çocuğunu almalarına izin verdiği için kendini güçsüz, korkak hissetmişti.

Serbest bırakıldıktan sonra, kendisiyle birlikte hapsedilen ve işkence gören pek çok kişi hayatta kalamazken, hayatta kaldığı için büyük bir suçluluk hissetmişti. Onların da oğulları çalınmıştı. Dragos'un kötülüğü olmasaydı sevebilecekleri çocuklar. Şu anda, Andreas ve Claire Reichen tarafından New England'a geri götürülen İrkdaşlar arasında, kaybettiği oğullarının yasını tutan ve kendisiyle aynı iltihaplı duygusal yaraları taşıyan anneler vardı.

Corinne sessizce yemeğini yerken, onu diğerlerinden önce kendi çocuğunu aramaya iten ihtiyaç için bir bencillik acısı hissetti. Onu bulma umudu ne kadar zayıf görünse de, tamamen başarısız olsa bile, belki de kişisel arayışı, yeni serbest bırakılan diğer tutsaklara da kendi çalınan oğullarını arama şansı verecekti.

Bunu düşünürken bile Hunter'ın uyarı sözleri aklına geldi, karanlık ve uğursuz: Biz asla çocuk olmadık, hiçbirimiz...

Eğer oğlunuz yaşarsa, o da benim gibi bir Avcı olacak... tam eğitilmiş... deneyimli

ölümle başa çıkmada.

Oğlunuz öldü. Dragos onu kollarından aldığı anda gitmişti. Hayır, dedi kendi kendine. Hâlâ umut vardı.

Hunter'ın kendisi de bunun kanıtıydı. Dragos'un kendisine dayattığı acımasız doktrinden kurtulmayı başarmıştı. Ona daha fazlası, daha iyisi olması için bir şans verilmişti. Oğlu için istediği tek şey buydu. Diğer Soydaşlar da oğulları için bunu isterdi. Belki Nathan'ı kurtarabilirlerse, daha fazla çalınmış hayat için de umut olabilirdi.

Corinne, Amelie'nin hazırladığı harika yemeği yemeyi bitirirken bu umuda tutunmuştu.

"Her şey çok güzeldi," dedi, tat alma tomurcukları biberler, baharatlar ve taze, tuzlu tatlar yüzünden hâlâ karıncalanıyordu. "Daha önce hiç yayın balığı ya da kirli pirinç yememiştim. Hiç mısır ekmeği de yememiştim. Hepsi çok lezzetli."

"Ohh, çocuk." Amelie başını yavaşça salladı, sesi hem şaşkınlık hem de sempati ifade ediyordu. "Gerçekten yaşamadın, değil mi?"

"Belki de değil." Kadın kör olduğu için Corinne'in cevap verirken yüzünde beliren hüznü gülümsemeyi göremedi. Masadaki boş tabaklardan bazılarını toplarken düşüncelerinin gizliliğinden memnundu. Amelie yardım etmek için ayağa kalktığı anda Corinne elini nazikçe kadının omzuna koydu. "Lütfen otur. En azından temizlik işlerini ben halledeyim." Corinne kalan tabakları ve çatal bıçak takımlarını toplayıp lavaboda sıcak sabunlu su dolu bir leğen hazırlarken, Amelie teslimiyet ve memnuniyet karışımı bir iç çekişle masadaki sandalyesine geri oturdu.

Corinne bulaşıkları köpüklerin içine koyarken, yemeğin tadının daha lezzetli olduğunu, diğer odadaki yumuşak caz müziğinin daha rahatlatıcı geldiğini, Hunter'ın kollarında geçirdiği keyifli saatlerden sonra etrafındaki her şeyin daha parlak, daha canlı ve güçlü görüldüğünü hissetmekten kendini alamadı. Her zaman böyle hissetmenin nasıl bir şey olabileceğini merak etti. Irk içinde çiftleşen çiftler için böyle bir şey miydi?

Varlığının merkezinde filizlenen yoğun sıcaklık sadece Hunter'ın ona verdiği fiziksel rahatlığa bir tepki miydi, yoksa daha fazlası mı vardı?

Onun kalbine girmesine izin vermek istemedi.

Tanrı yardımcısı olsun ama çok uzun zamandır, teslim olmak zorunda bırakıldığı çocuk dışında kimseye yer olabileceğini düşünmemişti.

Ama Hunter'ın kendisine karşı gösterdiği nezaketi düşününce, son birkaç gün içinde birlikte yaşadıkları onca şeyi göz önünde bulundurunca, onun kendisi için bir anlamı olduğunu inkâr edemiyordu.

Başlangıçta güvenmediği, hatta korktuğu ve şimdi en yakın müttefiki olarak gördüğü savaşçıdan çok daha fazlası.

Beklenmedik arkadaşı ve şimdi de sevgilisi.

Kendisine yalvarmasından başka bir sebep olmasa da, ona amansızca bağlanmış olan zorlu Irk erkeği.

Bu kutsal bir hediye idi ve ona kişisel arayışında bir araç olarak kullanması için vermişti. Ona sahip olduğu en paha biçilmez, en mahrem şeyi en ufak bir tereddüt göstermeden vermişti.

Hunter'ın varlığının artık arkasındaki havayı karıştırdığını hissediyordu ama yine de konuştuğunda sesinin alçak gürültüsü nabzının atmasına neden oluyordu. "Tüm hafıza kartı verileri Gideon'a gönderildi. İşe yarar bir şey çıkarsa diye ilgili kâğıt dosyaları da taradım." Corinne ellerini bir havluya kuruladı, sonra dönüp ona baktı.

"Ne düşündü?" diye sordu, onun acımasız ses tonundan hiç de rahatlamamıştı. Bir şekilde kendini tutuyordu, yüzü nötrdü.

Okunamaz. Onunla ilk tanıştığında, bu okullu bakış onu tedirgin etmiş, meraklandırmıştı; şimdi ise sadece endişelendiriyordu. "Bunların Gideon için bir anlamı var mıydı?"

"Bize haber verecektir." Hunter iri kollarını büyük SAINTS'in üzerinde kavuşturdu.

siyah-altın renkli dar sweatshirt'ün üzerindeki yazılar. Kolları ön kollarının yarısına kadar ancak iniyordu ve şimdi kumaş geniş omuzlarını daha da sıkıyordu. "Yerleşkedeki durum şu anda ideal değil. Ama Gideon, yaptığı analizde umut verici bir şey çıkarsa en kısa zamanda bize geri döneceğini söyledi."

Corinne kendi kendine bunun bir başlangıç olduğunu söyleyerek, "Tamam," diye cevap verdi. İş başa düştüğünde kaybedecek çok az şeyi kalmıştı.

Hunter'ın onun için okuduğu kan anılarına rağmen Nathan hâlâ ulaşamayacağı bir yerdeydi. Henry Vachon'un deposunda buldukları laboratuvar kayıtları ve Gideon'un hatırı sayılır teknolojik becerileri artık ellerinde kalan tek şeydi. Corinne Hunter'a güvenmişti ve o da kendi güvenini Tarikat'a vermişti. Corinne eğer bir çözüm varsa, Hunter yanında olduğu sürece bunu bulacağına inanmak zorundaydı.

İşin zor kısmı beklemek olacaktı.

Küçük bir iç çekti. "Tamam," dedi tekrar, sonunda her şeyin yoluna gireceğine kendini ikna etmek istercesine kararlı bir şekilde başını salladı.

Bulaşıkları yıkamayı bitirmek için lavaboya döndüğünde, Amelie masadaki yerinden seslendi. "Boston'da kız kardeşim ve adamıyla her şey yolunda mı?"

"Evet, hanımefendi," diye yanıtladı

Hunter. "Savannah ve Gideon'un ikisi

de iyi."

"Bu çok iyi," dedi. "Bu ikisi mutluluklarını tanıdığım herkesten daha çok hak ediyor. Sanırım sen ve Corinne de öyle."

Corinne konuşmanın gidişatından utanarak başını öne eğdi ve tabaklardan birine yapışmış inatçı bir kuru pirinç parçasını ovaladı. Müzik setinde sessizce çalan müziğe konsantre olmaya çalıştı, hemen tanıdığı bir melodiydi ve Hunter'ın yönünden yayılıyormuş gibi görünen sessizlik dışında odaklanacak bir şey arıyordu. Köpükleri duruladı

tabağı çıkarıp tezgâhın üzerindeki tel süzgece koyarken, arkasındaki havada dalgalanan bir farkındalık akımıyla derisinin karıncalandığını hissetti. Yaklaştı ve sağına baktığında Hunter'ın yanında, iri ellerinde kırmızı-beyaz kareli bir bulaşık havlusuyla durduğunu gördü.

Corinne onun sessizliğine ya da Amelie'nin varsayımının bir soru gibi aralarında asılı kalmasına izin vererek orada dururken ona sabitlediği anlamlı bakışa dayanamadı.

"Bizim için öyle değil," diye ağzından kaçırdı.

"Hunter ve ben, biz..." Amelie'nin cevap kıkırdaması tereyağı kadar sıcak ve zengindi. "Ben olsam bundan o kadar emin olmazdım, çocuğum. Ben olsam bundan hiç emin olmazdım."

"Değiliz," dedi Corinne, bu sefer çok daha sessiz bir şekilde, Hunter'ın onu izleyişi karşısında konuşabildiğine bile şaşırarak, o kadar yakınında duruyordu ki, vücudunun sıcaklığını da bakışları gibi hissedebiliyordu. Altın rengi gözleri ona dikilmişti, sıcak ve gözünü kırpmadan, onu bir anda koridorun hemen aşağısında, tam da bu noktada paylaştıkları tutku dolu saatlere götürdü.

"Bu müziği biliyorum," diye mırıldandı, başı oturma odasındaki hoparlörlerden gelen caz şarkısına doğru eğilmişti ama bakışları hâlâ onu sıcak bir şekilde kavıyordu.

"Ah, evet," diye araya girdi Amelie. "Bu biricik Bessie Smith." Hunter ya da Corinne'in onaylamaya ihtiyacı yoktu. New Orleans'a geldikleri ilk gece caz kulübünde çalan şarkının aynısıydı bu. Şu anda Hunter'a bakmak bile Corinne'in zihninde o anı yeniden canlandırıyordu. Onunla dans ederken sert vücudunu kendi vücuduna yasladığını hissetti, onu ilk kez öptüğü o şefkatli anı çok iyi hatırladı.

"Sen de mi Bessie'yi seviyorsun?" Amelie şarkı sözlerini usulca mırıldanarak sordu.

"O benim favorim," dedi Hunter, sesi alçaktı, ağzı Corinne'in nabzının damarlarında sertçe atmasına neden olan şehvetli bir kavis çizdi. Daha da yaklaştı, Corinne'in önünden dolandı ve onu kollarının arasına aldı. Adam eğildi

başını kulağına doğru eğdi ve sadece onun için fısıldadı,

"Ve bu şarkının kahve öğütücüleriyle hiçbir ilgisi yok."

Corinne'in yüzü alev alev yanıyordu ama bu, anatomisinde aşağılara doğru yayılan bir sıcaklıktı ve adam ağzını kulak memesinin altından köprücük kemiğinin hassas çukuruna doğru gezdirirken Corinne'in adama karşı ürpermesine neden oldu.

Amelie'nin masadaki sandalyesinden kalktığını belli belirsiz fark etti. Hunter ancak o zaman geri çekildi ve Corinne nefesini toparlamak için bir fırsat yakaladı.

"Amelie, nereye gidiyorsun?"

"Ben yaşlıyım çocuğum ve burada hayat basit.

Akşam yemeğinden sonra yarışma programlarımı izlemeyi ve biraz kestirmeyi seviyorum." Bulutlu gözleri Corinne ve Hunter'ın durduğu yere çok yakın bir yerde gezindi. "Ayrıca, ikinizin de yalnız kalmak istediğinizde etrafta dolanıp sizi dinlememe ihtiyacınız yok. Kör olabilirim ama kör değilim."

Corinne itiraz edemeden Amelie onlara küçük bir el salladı ve mutfaktan çıkıp koridora doğru yürüdü.

"Bana hiç aldırmayın," diye seslendi, şakıyan sesi eğlence doluydu.

"Programımı izlerken sesi o kadar açacağım ki kasırgayı bile duyamayacağım."

Corinne'in gülümsemesi yumuşak bir kahkahaya dönüştü.

"İyi geceler, Amelie." Koridorun sonundan gelen kapı kapanma sesi mutfığa kadar yankılandı. Hunter Corinne'in ellerini avuçlarının içine aldı, önce birini sonra diğerini bulaşık havlusuyla kuruladı. Tezgâhın üzerine bıraktı, sonra parmaklarını Corinne'in parmaklarına doladı ve onu küçük mutfığın ortasına götürdü.

Bessie Smith kötü aşk ve iyi seks hakkında şarkı söylerken, birbirlerine sımsıkı sarıldılar ve birlikte yavaşça sallandılar. O an tamamen saf, aceleye getirilmemiş ve huzurlu... mükemmel hissettiriyordu. Öyle ki, Corinne'in kalbine bir sızı saplandı.

İkisi de söylemek zorunda olmasa da, Hunter'ın kapüşonlu, perili altın gözlerinde kendi düşüncelerinin yansıdığını gördü.

Bölüm 26

Mükemmel bir anın, tam burada ve şimdi birlikte buldukları bu basit zaman dilimi kadar masum bir mutluluğun gerçekten ne kadar sürmesi beklenebilirdi?

Hunter, Amelie'nin evinde Corinne'le paylaştığı yatak odasının duvarına sırtını dayamış, açık pencereden ay ışığının Corinne'in çıplak vücudu üzerinde oynanmasını izliyordu. Bataklık hayvanlarının sesleri uzaklarda yankılanıyordu, onun gibi ölümcül gece yırtıcıları, karanlık tarafından çağrılmış ve taze av aramaya hazırlanmışlardı. Avlanacak ve başarılı olurlarsa öldüreceklerdi.

Yarın akşam, döngü yeniden başlayacaktı.

Yaptıkları şey basitçe buydu, yapmak için doğdukları şey: merhamet ya da pişmanlık duymadan, başka bir yerde onlar için daha fazlası olup olmadığını sorgulamadan yok etmek. Zaten bildiklerinden başka bir şeyi arzulayacakları bir temel yoktu.

Hunter o dünyayı biliyordu.

Kendini bildi bileli bu yolda hatasız ilerlemişti.

Ve anlamsız senaryolar hayal etmesine izin vermemesi gerektiğini çok iyi biliyordu, özellikle de kendisini bir kahraman olarak resmetmek istediği senaryoları. Yıllar önce okudukları gibi, ihtiyacı olan güzel bir genç kızı kurtarmak için at sürmeye ant içmiş, imkansız bir efsanenin beyaz şövalyesi... Minion işleyicisi Vermont çiftlik evindeki yetersiz odasındaki tüm kitapları alıp onu yanmalarını izlemeye zorlamadan önce.

Corinne'le geçirdiği bu yalnız zaman ona ne kadar kahraman olmayı diletiyor olsa da o kimsenin kahramanı değildi.

Bu özlemin bir parçası da ona olan kan bağıydı. Şimdi onun içindeydi, hücreleri onunkileri besliyor, muhtemelen ona karşı olan tüm duygularını güçlendirecek içgüdüsel bir bağlantı örüyordu. En azından mantığının ısrar ettiği şey buydu.

Fizyolojik bir açıklama, birkaç günden beri kafasının içinde ve göğsünün ortasında dolaşan daha rahatsız edici bir açıklamadan daha iyiydi.

Corinne'i kollarında tutarak, Amelie Dupree'nin küçük mutfağının yıpranmış sarı muşambası üzerinde onunla dans ederek geçirdiği özel anlar.

Eğer o anı sonsuza kadar uzatabilseydi, uzatırdı. Hiç tereddüt etmeden, Corinne izin verdiği sürece onu kollarında tutmaktan memnun olurdu.

Mutfağı birlikte düzelttikten sonra yatağa girip yavaşça seviştiklerinde, şimdi bile bunu arzuluyordu.

Göğsündeki çarpıntı bu düşünceyle daha da şiddetlendi, teninde onun kokusunu ve dilinde onun tadını alabildiği zaman daha da kötüleşti. Onu uyandırmak ve ona daha fazla zevk göstermek istiyordu. Cinsel rahatlamayla ağlarken ve yatağında istediği tek erkek oymuş gibi ona sarılırken adını haykırışını duymak istiyordu.

Delicesine, ama zorlukla uzlaştırabildiği bir vahşilikle, ondan sevebileceği tek erkek olduğuna dair söz duymak istiyordu.

Bu yüzden, o uyurken yatakta yanına uzanarak kendini rahatlatmayı reddetmişti. O söz konusu olduğunda zaten hakkı olandan fazlasını almıştı. Kendisine kim olduğunu hatırlatması gerekiyordu. Daha da önemlisi, asla kim olamayacağını.

Güvenli evdeki ev sahibeleri bir konuda haklıydı. Corinne mutlu olmayı hak ediyordu. Kan hatıraları ona çektiği çilenin dehşetini gösterdiğine göre, o hapishaneden insanlığı bozulmadan çıkmayı başarmak şöyle dursun, hayatta kalmasına bile hayret edebiliyordu. Gördüğü iğrenç muameleye rağmen kalbi hâlâ saf, hâlâ açık ve savunmasızdı.

Ona göre, Corinne ondan çok daha kötü şeylere katlanmıştı. Dragos, Corinne'in ruhunu ve benliğini kasıtlı olarak elinden almıştı, Hunter ise en başından beri ondan mahrum bırakılmıştı.

Onunla ilk karşılaştığında Hunter, Dragos'un laboratuvar hücrelerinden gözlerinde hâlâ yanan bir ateşle çıkan bu minyon kadına karşı bir merak duymuştu.

Bu merak onun için garip bir akrabalığa dönüşmüştü, ilk kez adım atmaya çalıştığında temeli altından kayan bir dünyada yönünü bulma mücadelesini izlerken beklenmedik bir sempati duyuyordu.

Nereye ait olduğundan, kime güvenebileceğinden emin olmayan, savaşta sınanmış bir savaşçının bile şüphe duyduğu anlar olabilirdi.

Ama Corinne yıkılmamıştı. Ne Dragos'un zalimliği ne de Henry Vachon'un ahlaksızlığı karşısında. Victor Bishop'ın vicdansız ihaneti karşısında bile. Ufak tefek, 1.80 boyunda, yiğit yürekli bir savaşçıydı.

Hepsi çocuğunun sevgisi için.

Hunter artık onun kararlılığının ve cesaretinin kaynağını biliyordu ve bu ona daha fazla saygı duymasına neden oluyordu. Onu gerçekten mutlu görmek istiyordu. Tüm mantık ve akla rağmen, Hunter'ın onu beklediğinden korktuğu gözyaşları ve ıstırap olmadan oğluyla yeniden bir araya gelebilmesini umuyordu.

Kendi eliyle teslim etti.

Nefesinin altından alçak sesle bir küfür savurdu.

Mira'nın imgelemine bilmesi onu rahatsız etmeye yetmiyormuş gibi, Hunter Corinne'in kanını içerek omuzlarına bir yük daha eklemişti. Ona kanının oğlunu ararken işlerine yarayacak hiçbir şey vermediğini söylemişti ama ...

bir şey. Bu sadece küçük bir gerçektir ama potansiyel olarak çok önemlidir. Tam olarak ne olduğundan henüz emin değildi.

Oğlunu doğurduğu güne dair hafızasında, doğumhanede görevli Minyonlardan biri tarafından okunan kısmi bir sayı dizisi kilitliydi. Bu, rakamların gelişigüzel okunmasıydı ve eksikti, bebeği doğduktan kısa bir süre sonra güçlü bir yatıştırıcı verilip odadan çıkarıldığında Corinne'in bilincinden kopmuştu.

Sayıların ne anlama geldiğini Hunter bilmiyordu. Herhangi bir şey olabilirdi.

hiçbir şey olmayabilirdi. Ama onları şifrelenmiş veri dosyaları ve taranmış laboratuvar kayıtlarıyla birlikte Gideon'a vermiş ve savaşıya dizilim herhangi bir eşleşme sağlarsa rapor vermesini söylemişti.

Hunter hangi sonucu daha çok umduğundan emin değildi: Corinne için sonunda oğlunun yerini bulduklarına dair bir onay mı, yoksa diziyi işe yarar bir şeye bağlamayı başaramamak mı?

Yine de, Corinne için yanlış bir umut yaratsa da yaratmasa da, bulduğu şeyi ona söylemeliydi. Mümkünse onu bu durumdan kurtarmak istiyordu.

Eğer yapabilseydi, hayatının geri kalanı boyunca ona acı çektirmek istemezdi.

Bir elini başının üzerinde gezdirdi ve kendini odanın köşesine çömelmiş bir şekilde bıraktı.

Kalçalarına doğru eğildiğinde, yatağın ayakucunun hemen altında yerde duran koyu renkli, dikdörtgen bir nesne fark etti.

Corinne'in o sabah kamyonetten aldığı deri dosya çantası.

Sevişmelerinin o çok hoş dikkat dağınıklığı arasında, Dragos'un laboratuvar kayıtlarının geri kalanıyla ilgili olarak bileşikle temasa geçtiğinde bu parçayı gözden kaçırmayı başarmıştı.

Şimdi keseye uzandı ve içindekileri çıkardı.

Sararmış kâğıt dosyalar ve elle yazılmış notlar büyük bir kısmını oluşturuyordu ama gözüne çarpan ve peşini bırakmayan yıpranmış, kitap boyutundaki siyah defterdi.

Keseyi ve kâğıt dosyaları yanına yere bıraktı, sonra defterin kapağını açtı. İlk sayfanın üst kısmında tırtıklı bir karalama vardı.

Konu No. 862108102484

Hunter sayı dizisine baktı. Bu ona tanıdık gelmiyordu. Ne Gideon'a verdiği dizinin bir parçası, ne de daha önce gördüğü herhangi bir şey.

Yine de damarlarındaki kan akışı durmuş, uzuvları soğumuş gibiydi. Bir sonraki sayfaya geçti.

Kayıt Tarihi: 08 Ağustos 1956. 04:24 AM

Sonuç: Birinci Nesil deneğin başarılı canlı doğumu, ilk tam dönem gebelik Statü: Hunter Programı Başlatıldı Hunter harfler birbirine karışana ve kafasının içinde bir gürültü başlayana kadar sayfaya baktı. Defteri daha da çevirdi, sonraki kayıtları taradı, vicdanı ayrıntıları silmek için mücadele etse bile zihni gerçekleri ve verileri özümsemi.

Vay anasını...

Dragos'un laboratuvarlarında başarıyla yaratılan ilk Avcı'nın doğum kaydına ve gelişim sürecine bakıyordu.

Onu.

Corinne uyandı ve Hunter'ın sıcaklığını aramak için kolunu yatağa uzattı.

Orada değildi.

"Hunter?" Yatak odasının karanlığında doğruldu, pencereden içeri süzülen bataklık sesinden başka bir şey yoktu. "Hunter, neredesin?"

Hiçbir yerden cevap gelmeyince yataktan kalktı ve tekrar kıyafetlerini giydi. Ayakkabıları yatağın ayakucuna yakın bir yerdeydi... ve Dragos'un laboratuvar kayıtlarının bulunduğu deri dosya kesesi de onların bulunduğu yerden çok uzakta değildi.

İçindekiler yere dökülmüş, kâğıtlar dikkatsizce dağılmıştı.

Atılmış dosyayı görünce boğazında garip bir düğüm oluştu. Bu ve Hunter'ın tek kelime etmeden gittiği gerçeği.

Ayakkabılarını giydi ve sessizce yatak odasından çıktı. Amelie'nin

Koridorun sonundaki kapalı kapının arkasından hâlâ televizyon sesi geliyordu ama evin geri kalanı sessiz ve boştu.

"Hunter?" diye fısıldadı, eğer oradaysa, keskin İrk duyusunun en küçük sesi bile algılayacağını biliyordu, evin içinden mutfağın arka kapısına doğru ilerlerken.

Nereye gitmişti?

Muhtemelen bildiğini tahmin etti.

Dışarıya, arka sahanlığa çıktı ve çalılığın birkaç düzine metre içine park etmiş beyaz kapalı kasa kamyoneti gizleyen bataklığın gölgelerine baktı. Çimenler ayaklarının altında gevrekti, gece havası nemli ve tuzluydu.

Derisine ve kemiklerine işleyen soğuğu ovalayarak üzerinden atmaya çalıştı.

Kamyona ulaştığında arka mandalın açık olduğunu gördü. Çift kapılı kamyonun ortasında, bir önceki geceden kalma bataklık pisliği ve kurumuş kanla lekelenmiş soluk nakliye şirketi tabelalarının bulunduğu yıpranmış beyaz panellerin ardında karanlıktan başka bir şey yoktu.

"Hunter, burada mısın?"

Panelleri araladı ve içeriye baktı. İç tavana monte edilmiş bir ampul kendiliğinden yandı. Sonra Hunter'ı gördü, karavanın en arkasında oturuyordu, yalınayak ve gömleksizdi, ödünç aldığı naylon eşofman altı glif işaretli baldırlarının yarısına kadar iniyordu. Dirsekleri yukarı çekilmiş dizlerine dayanmış, elleri ve başı gevşekçe sarkıyordu.

Ona baktı ve altın rengi gözlerindeki boş bakış, kalbinin göğüs kafesinin arkasına doğru yalpalamasına neden oldu.

"Sorun nedir?"

Kamyona tırmandı ve adamın oturduğu yere yaklaştı. Ayrılmış ayaklarının arasında siyah, yumuşak ciltli bir dergi duruyordu. "Ne yapıyorsun?"

Burada mı?" diye sordu, karşısına oturdu ve dizlerini altına katladı.
"Dragos'un dosyalarında başka bir şey mi buldun?"

Günlüğü aldı ve ona uzattı. Konuşurken sesinde herhangi bir tonlama yoktu.
"Evdeki deri kesenin içindeki kâğıtların arasındaydı."

Corinne kaşlarını çattı, kapağı kaldırdı ve ilk sayfaya karalanmış el yazısına baktı. "Bu laboratuvardan bir kayıt mı?" Hunter cevap vermeyince sayfayı ilerletti, sonra el yazısıyla yazılmış notların bulunduğu düzinelerce sayfayı hızla karıştırdı. "Bu bir doğum kaydı. Tanrım, bu bir olaylar defteri. Dragos'un suikast programlarından birine ait ayrıntılı bir belge."

"İlki," diye yanıtladı Hunter.

Ona bakıp yakışıklı yüzündeki kasveti görmeden önce bile gerçeği anlamıştı. Bu sadece Dragos'un çarpık üreme operasyonunun başlangıcından kalma herhangi bir eski laboratuvar kaydı değildi... Hunter'ın kendi kaydıydı.

Nefesi kesilen Corinne, neyle karşılaşacağından emin olamadan defteri biraz daha karıştırdı. Henüz dörtte biri bile dolmamışken, rastgele birçok kayıttan birinin üzerine yerleşti.

Konu 4. Yıl

Rapor: En üst düzeyde eğitim ve fiziksel eğitim performansı; 50'nin üzerinde test

Şu anda programda bulunan diğer 5 Avcının üzerinde puan

Hunter'ın bu kadar genç yaşta bile yaptığı her işte başarılı olması onu hiç şaşırtmamıştı. Ciğerlerinde tuttuğu havanın bir kısmı şimdi hafiflemişti ve defterin ilerisindeki başka bir kayda döndü.

Konu: 5. Yıl

Rapor verin: İlk şartlandırma tamamlandı; denek laboratuvardan

Bireysel hücre tesis dışında; yerleşim ve disiplin atanmış Minion idarecisi tarafından izlenecek Birkaç sayfa daha çevirdi.

Konu 8. Yıl

Rapor: Fiziksel ve zihinsel uygunluk test beklentilerini aşıyor; çeşitli gizli uygulama tekniklerinin kavramları ve uygulaması

ustalaşmı

ş; işleyici

canlı hedef eğitimine tabi tutulmasını tavsiye eder

Corinne'in damarlarındaki kanın donmasına neden olan kayıtlı yakın bir sırayla kaydedilmiş bir dizi sonraki kayıt:

Konu 8. Yıl

Rapor: İlk öldürme; eğitim sahada insan avına karşı test edildi (yarışma yok)
Rapor: Sivil Irk gencin başarılı bir şekilde öldürülmesi; kullanılan yöntemler: el ele ve kısa bıçaklar (özne ve av eşit derecede silahlı)

Rapor: Sivil Irk yetişkinin başarılı öldürülmesi; kullanılan yöntem: elden ele, kısa/uzun bıçaklar (özne silahsız; takip ve yakalama teknikleri olağanüstü, çevrenin etkin kullanımı ve avın infazında eğitim) Bir dakika önce hissettiği soğukluk şimdi buz gibiydi, bir çocuğu Dragos gibi ruhsuz bir canavara dönüştürecek kötülüğü düşündüğünde içinde yükselen bir hastalık

emrine girmeye kararlı görünüyordu. Bir şekilde arkadaşı ve sevgilisi haline gelen, sıkı eğitimli suikastçı, metanetli Gen One erkeğine baktı ve onun olmaya zorlandığı şey için hiçbir korku ya da küçümseme bulamadı.

Onu derinden önemsiyordu.

Onu sevdiğini anlamak için kalbinin derinliklerinde çok fazla arama yapmasına gerek yoktu.

Gözlerini ve boğazının arkasını yakan duygularla, birkaç korkunç sayfayı daha çevirdi.

Konu: 9. Yıl

Rapor: İdareci deneğin merakında endişe verici bir artış olduğunu belirtiyor; yaşam amacı, kişisel kökeni hakkında sıkça sorular soruluyor
Rapor: Şahıs hücrelerinde kitap istiflerken bulundu; bakıcı odasından rastgele ciltler halinde kurgu, biyografi, felsefe, şiir çalındı Bu özel girişin altında öfkeli bir el tarafından karalanmış bir not daha vardı.

Belirleme: Program onaylı kılavuzlar, teknik ve eğitim kitapları dışındaki okuma materyallerine erişimi kısıtlayın

Eylem: Görevliye kaçak eşyayı hücreden çıkarması ve şahsa imha etmesini emretmesi talimatı verildi

Dikkate alın: Program devam ederken isyanın sınırlayıcı bir faktör olması

beklenmelidir. Denekler son derece zeki, doğuştan avcı ve fatihlerdir.

Disiplin tek başına itaatkâr olmalarını sağlamak için yeterli olmayabilir.

Süreç İyileştirme: Teknoloji personelini, Hunter programı dahilinde deneklerin itaatini ve sadakatini sağlayacak araçlar sağlamakla görevlendirin.

Corinne defteri kapattı ve Hunter'ın yanına geçti.

Nutku tutulmuştu, kendisine hiç çocuk olma şansı verilmeyen bu çocuk için üzülmüyordu ve böylesine yalnız, ışıksız bir cehennemden geçip gelen ve hala nezaket ve onur kapasitesine sahip olan bu adam karşısında alçakgönüllülük duyuyordu.

Yüzünü ellerinin arasına aldı ve şefkatle onu kendisine bakması için çevirdi. "Sen iyi bir adamsın Hunter. Dragos'un senin olmanı istediğinden çok daha fazlasısın. Geçmişinin toplamından daha iyisin. Bunu biliyor olmalısın, değil mi?"

Adam kaşlarını çatarak ve başını sallayarak kadının elinden kurtuldu. "Onu ben öldürdüm." "Onu ben öldürdüm."

Sözler sessizce söylenmişti, basit, korkunç bir gerçeğin ifadesiydi. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Hepsi orada," dedi, kucağındaki korkunç defteri göstererek.

Hunter'ın ilk yıllarında başka ne gibi çirkinlikler bulacağını görmekten nefret etse de, belli ki tüm kitabı baştan sona okumuştı. Kitabı tekrar eline aldı ve ilk sayfayı çevirdi.

Bu kez daha yavaş ilerledi, Nathan'ın doğumunun ve doğumdan sonraki haftalar ve ayların ayrıntılarını okudu; kendi oğlunun aksine, Nathan'ı görünüşte besleyen yabancılardan değil de annesinin damarından beslenmesine izin verildiğinde, bu küçük hediyeden bile mahrum bırakılmıştı.

Ve sonra... onu gördü.

Rapor: Denek, annesinin yanından uzaklaştırıldığında bariz ayrılık kaygısı sergiliyor; zayıflık not edildi; davranışsal kusur düzeltilecek Eylem: Anne ile etkileşim ortadan kaldırıldı; beslenmeler insan ve/veya Minion kaynaklarına kaydırıldı Corinne birkaç sayfa daha çevirdi, diğerlerinin yanında soluk kalan girişi bulduğunda önsezi parmaklarını titretti: Konu: 2. Yıl

Rapor: Denek annesini laboratuvarıda tesadüfen görmüştür; denek duygusaldır, Minion idarecileri tarafından temas reddedildiğinde teselli edilemez; olay laboratuvar ekipmanının hasar görmesiyle sonuçlanmıştır, denekte daha fazla meydan okuma sergilenmiştir Kararlılık: Denek eğitiminin yararı için, gelecekteki potansiyel dikkat dağınıklığı ortadan kaldırılmalıdır

Eylem: Anne feshedildi; derhal geçerli olmak üzere, program süreci gelecekteki denekler ve anneler arasındaki etkileşimi yasaklayacak şekilde değiştirildi; denekler yalnızca Minion bakıcıları tarafından sağlanacak Corinne'in gözleri daha fazla okuyamayacak kadar ıslaktı. Dragos'un deliliğinin kaydını kendisinden uzaklaştırdı ve sert, nefret dolu bir şekilde itti.

Hunter'ın sesi onun yanında tahta gibiydi.

"Annemi öldürdüm, Corinne." Kelimeler düz ve duygusuzdu, hatta

Bu sırada, onun tamamen görmezden geldiği birkaç damla gözyaşı sert yüzünden aşağı süzöldü.

"Sen öyle bir şey yapmadın." Corinne cesaret edebildiği kadar şefkatle uzandı ve başparmağını adamın sıkıca tuttuğu çenesine doğru damlayan nem izlerinin arasından geçirdi. Adamın kızarmış yanağını okşadı, kalbi bu adam için çatlamış, çiğ ve ağrıyordu.

"Bu korkunç şeyi Dragos yaptı, sen değil."

"Annem benim yüzümden öldü, Corinne. Çünkü onu seviyordum." Adamın gözlerinde öyle derin bir pişmanlık vardı ki, Corinne onu teselli edecek kelimeleri bulmakta zorlandı. Söylediği hiçbir şey onun hissettiği acıyı dindiremezdi.

Boşluk ne kadar uzak olursa olsun, kayıp ardında acı bırakır.

Corinne Dragos'un ne kadar ruhsuz olduğunu ilk elden biliyordu, bu yüzden masum bir çocuğun annesine olan doğal bağını bir zayıflık olarak gördüğünü öğrenmek şaşırtıcı olmamalıydı. Sadist programında tek bir son eylemle düzeltilebilecek bir kusur.

Bunca zaman sonra suçlunun kendisi olduğundan emin olan Hunter'ın parçaları elinde tutması, Dragos'un kara, hastalıklı kalbini tırnaklarıyla söküp avucunun içinde ezmek istemesine neden oldu.

Bunun yerine Hunter'ı kucağına aldı ve iri bedenini kendisine yasladı. Başının tepesini öptü ve onu nazıkçe okşadı; kendisi beklenmedik bir koruyucuydu, kolları bu güçlü erkeği kucağının beşiiğinde durgun ve ağır bir sessizliğe gömölürken tutan bir sığınaktı.

"Yanlış bir şey yapmadın," diye ona güvence verdi. "Birini sevmek asla yanlış değildir."

Bölüm 27

O akşam hava karardıktan hemen sonra Boston'da kar yağmaya başlamıştı. Aralık ayının soğuk esintisinde uçuşan küçük taneler Chases'in yanaklarında eriyor ve başının üstünü ıslatıyordu. Gözlerine doğru sarkan saç tellerinin arasından, Senatör Robert Clarence'ın pahalı North Shore malikânesine son teslimatlarını yapan servis minibüslerinin geliş gidiş telaşını izliyordu.

Genç politikacının evinin karşısındaki sokakta, gölgelerin arasında nasıl gizlendiğini tam olarak bilmiyordu. Tıpkı peşini bırakmayan kana susamışlık gibi, Chase'in doğuştan gelen merakı da onu rahat bırakmıyordu, her ne kadar o gecenin ilerleyen saatlerinde gerçekleşeceği belli olan gösterişli partiyi umursamak için gerçek bir nedeni olmasa da.

Görünüşe göre, sadece yemek şirketlerinin ve çarşaf kiralayanların geçit törenine bakılırsa, bu sezonun sosyal etkinliğiydi. Chase geldiğinde on iki parçalık bir yaylı çalgılar ve korno topluluğu ekipmanlarını evin arka tarafına boşaltıyordu.

Yirmiden fazla üniformalı polis ve arazinin dört bir yanındaki stratejik noktalarda görev yapan asık suratlı Gizli Servis görevlileri her şeyi bir adım öteye taşımıştı.

Chase çalı tıraşı ve siyah takım elbiseli adamlara baktı. Bobby Clarence yükselişte olan bir siyasi yıldızdı ama hükümet tarafından sağlanan koruma onun için orada değildi. Sayıları çok fazlaydı ve üst düzey bir D.C. yetkilisinden daha azına tahsis edilemeyecek kadar açıktılar.

Chase'in hafızası, insanın Senato'daki koltuğu için yürüttüğü kampanya sırasında birden fazla kez duymaktan kaçınmadığı değersiz bir kampanya ıvır zıvırıyla karıncalandı. En sert profesörünü dürüstlük ve eski Yankee duyarlılığı ile etkileyen parlak üniversite öğrencisi hakkında övgüler yağdıran başkan yardımcısından başkası tarafından desteklenmemişti.

Ve şimdi Chase bunu düşünürken, içine ciddi bir şüphe yerleşmeye başlamıştı.

Dragos, Senatör Clarence'a ilgi duyduğu gerçeğini takipçilerinden saklamamıştı ama ya gözünü daha da güçlü bir pozisyonda olan birine dikmişse?

"Tanrım," diye mırıldandı Chase, nefesinin altından. Ya malikânenin bahçesinde dolaşan polislerden bazıları Dragos'a ait minyonlarsa? Dragos'un bu tür bir toplantıyı kendi planlarını ilerletmek için kullanmasını ne engelleyecekti?

Chase'in eski içgüdülerini görmezden gelemeyeceği bir uyarıyla harekete geçti. Bu gece bu partide kötü bir şeyler oluyordu; bunu iliklerinde hissedebiliyordu. Senatör ya da onun VIP konuğu, Tanrım, belki de ikisi birden tehlikedeydi. Chase hayatı üzerine bahse girebilirdi ama bugünlerde bunun pek bir değeri yoktu.

Dehşet onu kana susamışlığından daha da derinden sarsarken, Chase onu araziye, dışarıda bekleyen polislerin ve Gizli Servis'in yanından geçirmesi için Irk genetiğine başvurdu. Arka kapıdan mutfağa geçip evin içine girdiğinde, peşinde dans eden kar tanelerinden oluşan bir anaför olan soğuk bir esinti idi sadece.

İçeri girer girmez köşeden iki siyah takım elbiseli daha geldi.

Gizli Servis'ten bir çift adam tam da onun duracağı yerin önünden geçerken Chase kiler odasına girerek tamamen sessiz ve hareketsiz kaldı. İçlerinden biri Bluetooth iletişim cihazından ikinci kata çıkış izni verdi, sonra da arkadaşıyla dün geceki kolej futbol maçı hakkında konuşmaya başladı.

Silahlı adamlar avludaki ekibe katılmak üzere evden çıkarken Chase nefesini bıraktı.

Kiler kapısına doğru yöneldi ama kapı içeri doğru sallanıp neredeyse ona çarpacak hale gelince aniden durdu.

"Burada kırmızı şarap olup olmadığını kontrol ettin mi Joe?" Genç bir kadın kilere girdi, büyük kilerin dışında biriyle konuşurken başını omzunun üzerinden çevirdi. Üzerinde uzun kollu, yüksek yakalı, ezilmiş kumaştan bir elbise vardı.

Uzun boylu, atletik bedenine bir sevgili gibi yapışan bordo kadife. Dönüp içeri girerken dalgalı, karamel-kahverengi saçları omuzlarında dalgalanıyordu. "Ah! İşte iki kasa Pinot Noir daha, tam da tahmin ettiğim yerde."

Göz alıcı kadın tam önünde yürüyüp penguen kuyruklu ve papyonlu esmer bir adama tekerlekli el arabasını odaya getirmesini işaret ederken Chase gölgelerin etrafında toplanmasını engellemeye çalıştı.

İnsanın arabayı devirmesi ve pahalı Fransız kırmızı şarap kutularını doldurması sonsuza dek sürecekmış gibi görünüyordu. Chase'in pek umurunda değildi. Yeteneğinin yarattığı illüzyonu sürdürmek ne kadar zor olsa da, o bebek gibi elbisenin içindeki kendinden emin, her şeyi bilen kadına bakmaktan çok çabuk yorulacağını sanmıyordu.

Nihayet son kasa da el arabasına kondu, şişeler içeride tıngırdadı. "Başka bir şey var mı Bayan Fairchild?"

Saatini kontrol etti. "Sana haber veririm Joe. Teşekkür ederim," diye sertçe cevap verdi. Adam yükünü kapıdan çıkarırken arkasından takip etti, düzgün kalçaları bu kadar üşüten birine ait olamayacak kadar sıcak görünüyordu. "Diğer garsonlardan bana ihtiyacı olan varsa, orkestrayla birlikte müzik seçimini son bir kez gözden geçireceğim. Herkese şık görünmelerini söyle.

Senatörün konukları tam bir saat içinde gelecekler."

"Evet, Bayan Fairchild," diye mırıldandı kamyon şoförü Joe, kiler kapısı uzun topuklarının üzerinde kapanırken.

Chase yalnız kalır kalmaz etrafındaki gölgeleri serbest bıraktı. Nefesi ciğerlerine hızla girip çıkıyor, vücudu sanki kıyıdan kıyıya koşmuş gibi hissediyordu.

Elleri titriyor, damarları daha fazla yakıt ihtiyacıyla kasılıyordu. Lanet olsun. Neredeyse tükenmişti ve parti daha başlamamıştı bile.

Kapıyı iterek biraz araladı ve dışarıya baktı. Emin olduğunda

Daha fazla sürprizle karşılaşmamak için eğildi ve mevcut rezervlerinin sonuncusunu da merdivenleri hızla çıkmak için kullandı. Güvenlikten arındırılmış ikinci katta boş bir yatak odası buldu ve senatörün tatil misafirleri gelene kadar orada beklemeyi planladı.

Kısa bir süre sonra eve döndüklerinde Gideon'un e-postası onları bekliyordu.

Hunter, Corinne bilgisayar başında yanında otururken Boston'a telefon etmiş ve Gideon Corinne'in kan anılarındaki kısmi sayısal dizinin ilginç sonuçlarla geri döndüğünü söylediğinde dehşet ve acımasız kabulleniş karışımı bir duyguyla dinlemişti.

Hunter'ın yerleşkeye yüklediği hafıza kartlarından kurtarılan şifrelenmiş veri dosyalarında iki sağlam isabet olmuştu. Kötü haber, bu dosyalardan birinin beş yıldan fazla bir süredir sıfır aktivite kaydedilmiş bir kayda iliştilmiş olmasıydı. İyi haber? İkinci isabet aktif bir dosyaya aitti.

Biraz bilgisayar korsanlığı yaptıktan sonra Gideon, kayıtlı ilişkili bir tür koordinat gibi görünen bir şey keşfetmişti. Uydu onayını kullanarak, bir GPS'i üçgenleştirdi

Georgia'nın batısında, Atlanta'nın yaklaşık altmış mil dışında küçük bir kasabadan sinyal alıyor.

Yaklaşık bir saat önce Hunter'a bilgiyi aktarıırken Gideon'un ağzı da zihni kadar hızlı çalışıyordu. Henry Vachon'un depolama ünitesinden kurtarılan verilerin birkaç saat daha araştırılmasıyla daha da büyük bir şey ortaya çıkabileceğini düşünüyor gibiydi.

Dragos'un operasyonuna gelecekte bir darbe vurma ihtimali ne kadar ilgi çekici olsa da Hunter'ın aklı daha acil meselelerdeydi.

Corinne, Amelie Dupree'yle vedalaşıp birlikte kapalı kasa kamyonetle uzun yola çıktıklarından beri sessiz ve düşünceliydi.

Birkaç saattir yoldaydılar ve Alabama'ya doğru ilerliyorlardı.

85. Eyaletlerarası yola doğru. Hunter, gün doğmadan önce onları Kuzey Carolina sınırına kadar götürebileceğini tahmin ediyordu, bu da onu direksiyondan ve kamyonun kabinini boydan boya kaplayan geniş cam levhadan uzakta bir sığınak aramaya zorlayacaktı.

On altı saat daha eklediğinde Corinne'i sağ salım Rhode Island'daki Reichen's Darkhaven'a geri götürecekti.

Tabii ki bunu bilmiyordu.

Yola çıktıklarında ve baş başa kaldıklarında onunla özel olarak konuşmanın daha iyi olacağını düşünerek planlarının bu detayını atlamıştı. Ancak şimdi kelimeleri toplamakta zorlanıyordu.

Onu hayal kırıklığına uğratacağını, muhtemelen gerçekte yaralayacağını bilmek, o akşam ona gösterdiği şefkatten sonra daha da zor görünüyordu. Kafası hâlâ laboratuvar defterinin ve içerdiği her şeyin keşfinden dolayı karışık. O zaman da şimdi de dengesinin bozulduğunu, ekseninden kaydığını hissediyordu.

Ta ki Corinne'in kendisine sarılmış kollarının merkezleyici hissini hatırlayana kadar.

Sanki onun iç mücadelesini hissetmiş gibi, başını kucağındaki Google haritalarından kaldırdı ve ona baktı. "Her şey yolunda mı?"

Onaylayan baş sallaması ona zayıf ve şeffaf geldi. "New Orleans'tan ayrıldığımızdan beri neredeyse hiç konuşmadın. Eğer ihtiyacın olan bir şey varsa"

"Hayır," dedi başını sallayarak. "Eğer çok konuşkan değilsem, bu sadece gergin olduğum içindir. Sanırım korkuyorum. Onu gerçekten bulmaya gittiğimize inanamıyorum. Sonunda Nathan'ı bulmaya gidiyorum."

Oğlunun adını saygıyla ve büyük bir umutla söylemesi Hunter'ın içini parçaladı. Hunter, Corinne söz konusu olduğunda pek çok şeyi hissetmeyi öğreniyordu ama onu aldattığı için duyduğu suçluluk duygusunun yakıcılığı neredeyse dayanılamayacak kadar büyük bir acıydı.

Boğazını temizledi ve kendini gerçeği söylemeye zorladı.

"Oğlunuzun Atlanta dışında bulunan Gideon hücresinde olma ihtimalinin ne

kadar yüksek olduğundan emin olamayız. Ama sen ve ben daha kuzeye gidiyoruz.

Bundan daha fazlası, Corinne. Seni Rhode Island'a, Andreas ve Claire'in Darkhaven'ına geri götürüyorum."

"Sen neden bahsediyorsun?" Çevresinde kızın ağzının açık kaldığını gördü.

"Atlanta'ya gitmeyeceğiz de ne demek?"

"Bu sizin için güvenli bir durum olmaz, bu yüzden Andreas ve Claire ile güvende olduğunuzda, araştırmak için tek başıma döneceğim. Böylesi herkes için daha iyi olacak."

Onunla olan kan bağı sayesinde damarları, kızın öfkesinin ani yükselişiyle karıncalandı. "Beni Darkhaven'ın kapısına bırakmadan önce ya da sonra bunu bana ne zaman söylemeyi planlıyordun?"

"Özür dilerim," dedi, tamamen ciddiydi. "Bunun sizin seçiminiz olmadığının farkındayım ama güvenliğinizi sağlamanın yanı sıra, sizi herhangi bir endişe ya da hayal kırıklığından da korumak istiyorum."

"Oradaki o, Hunter," diye yalvardı. "İliklerime kadar hissedebiliyorum.

Nathan orada." Hunter önünde uzanan otoyoldan, oğlunu kurtaracağını düşünse muhtemelen kendini bir kurşun yağmurunun önüne atacak olan güzel, koruyucu anneye baktı. Bu düşünce onu duraksattı ve düşünmeye sevk etti. "Elimizdeki gerçekler çok az Corinne.

Mantıken, bildiğimiz kadarıyla, bu istihbarat Dragos'un başka bir suikastçısını ortaya çıkarabilir.

Oğlunuza değil."

Uzun koltuğun üzerinde dönerek öfkesini tüm gücüyle ona yöneltti. "Aynı mantıkla, bildiğimiz kadarıyla, o benim oğlum."

"Seni orada istememem için bir neden daha Corinne." Ön camın camına doğru hafif bir iç çekti. "Eğer oysa, bu işin sonu iyi bitmeyecek demektir."

"Bunu nereden biliyorsun?" diye öfkeyle sordu. "Bundan emin olman mümkün değil." Corinne'e bir kez daha baktı ve söylemek üzere olduğu şeyin birlikte geçirdikleri kısa süre içinde paylaştıkları her şeyi yok edebileceğini fark etti. "Biliyorum Corinne. Oğlunla yeniden bir araya gelmenin nasıl sonuçlanacağını gördüm. Küçük kız, Tarikat'ın karargâhına geri döndü."

"Mira?" Sersemlemiş ve kafası karışmış görünüyordu.

İnce siyah kaşlarının arasına bir kaş çatma yerleşti. "Onun herhangi bir şeyle ne ilgisi var?"

"Bir imgelem vardı," diye yanıtladı. "Sen, çocuk... ve benimle ilgili bir imgelem."

"Ne?" Corinne sanki az önce karnına yumruk atmış gibi ona baktı.

Belli ki şaşırmış olmasına rağmen, yumuşak, düz sesinde acımasız bir anlayış vardı. "Bana neler olduğunu anlat Hunter. Biz yerleşkeden ayrıldığımızdan beri Mira bir şey mi gördü?"

"Hayır, aylar önceydi," diye itiraf etti.

"Seninle tanışmadan çok önce." Adam şimdi ona baktığında, kadın ona hasta görünüyordu. Kamyonun gösterge panelinin loş ışığında yüzüne bir solgunluk çökmüştü.

Gözlerindeki suçlama onu bir bıçak gibi kesti. "Ne diyorsun sen?"

Nathan hakkında ne biliyorsun? Onu bulup bulamayacağımızı biliyor musun?

Mira bu gecenin nasıl biteceğini tahmin etti mi?"

Hunter'ın cevap niteliğindeki sessizliği ona katlanabileceğinden daha fazla geldi. "Bu aracı durdurun," diye talep etti. "Hemen şimdi durdurun."

Kuzeye giden üç şeritli otoyoldan yavaşça çıktı, düzlükteki bankette yavaşlarken lastiklerin altında çakıllar çıtırdıyordu. Kamyonu park etti ve yanındaki Corinne'e döndü.

Ona bakmayacaktı. İnançsızlık ve şaşkınlıkla birlikte incinmişlikle dolu olacaklarını bilmek için gözlerini görmesine gerek yoktu.

"Beni Detroit'e götürmeden önce bile oğlum hakkında bilginiz var mıydı?"

"İngelemin senin çocuğunla ilgili olduğunu bilmiyordum Corinne. Mira'nın gözlerindeki önseziyi ilk gördüğümde senin kim olduğunu bile bilmiyordum. O anda bunların hiçbirinin benim için bir anlamı yoktu."

Corinne şimdi ona bakıyordu, gözleri kasvetliydi. "Tam olarak ne gördün Hunter?"

"Sen," dedi. "Seni gördüm, ağlıyordun, senin için her şey demek olan bir hayatı bağışlamam için bana yalvarıyordun. Elimi tutmamam için bana yalvardın."

Sertçe yutkundu, yanlarındaki yoldan hızla geçen araçların vızıltısı boğazını hafifçe tıkırdattı.

"Peki sen ne yaptın... bu imgelemden?" Kelimeler yavaşça, acı bir şekilde geldi. Dilinde korkunç olduğu kadar, gerçekleri ellerinde de hissedilecekti.

"Yapılması gerekeni yaptım. İmkânsızı istediniz."

Keskin bir nefes aldı ve kapının kolunu tutmaya çalıştı. Hunter onu durdurabilirdi. Bir düşünceyle kilitleri dondurabilir ve onu kendisiyle birlikte içeride hapsedebilirdi. Ama kadının üzüntüsü onu etkiledi. Ay ışığının aydınlattığı, çimenli bankete sendeleyerek çıkan kadının hemen arkasından dışarı fırladı.

"Corinne, lütfen anlamaya çalış."

Öfkeli ve yaralıydı, her yeri titriyordu. "Bana yalan söyledin!" Kadın ona bağırdıkça akan trafiğin gürültüsü artıyor, yeteneği ses dalgalarını topluyor ve onları bir fırtına gibi karıştırıyordu.

"Bunu biliyordun... birlikte geçirdiğimiz bunca zaman boyunca bunu benden sakladın mı?"

Nasıl yapabildin?"

"Kimi korumaya çalıştığını bilmiyordum. Kehanet edilen olayların ne zaman gerçekleşeceğini bilmiyordum. Yıllar sonra da olabilirdi. Herhangi bir anlamı olabilirdi.

Size bir şey söylemeden önce ne gördüğümü anlamam gerekiyordu."

Hızlı şeritten bir kamyonet hızla geçti ve Corinne onun şimdi kendisine savunulamaz gelen bir şeyi açıklamaya çalışmasını dinlerken sesi yeri salladı.

"Sen bana oğlundan bahsedinceye kadar taşlar yerine oturmadı." Bir an için gözlerini kapadı ve ıslak bakışlarını ona çevirmeden önce yıldızlara baktı.

"Ve sonra, seviştikten sonra aramızda geçen onca şeyden sonra, benden içtikten sonra hala bana bildiklerini söylemedin mi?"

"O zaman," dedi, "seni gerçekten incitemeyecek kadar çok önemsiyordum." Kadın başını yavaşça, sonra daha güçlü bir şekilde salladı. "Sana güvenmişim! Güvenebileceğimi hissettiğim tek kişi sendin. Sana aşık olacak kadar aptal olduğumu düşünmek!" Artan öfkesinin gücüyle daha şiddetli bir gürültü yükseldi. Başlarının üzerinde uzun bir sokak lambası patladı ve yükseklerden kıvılcımlar saçmaya başladı.

Hunter onu düşen korların yolundan çekip aldı, gözyaşlarına ve çırpınışlarına rağmen ona sarıldı. Alnına bir öpücük kondurdu. Onu kendisine, gözlerinin içine bakmaya ve kendisinden sakladığı başka bir gerçeği görmeye zorladı.

"Ben de seni seviyorum Corinne."

"Hayır," diye fısıldadı. "Yapabileceğini sanmıyorum."

Onun çenesini yakaladı ve yüzünü tekrar kendi yüzüne doğru kaldırdı. Onun ayrılmış, itiraz eden dudaklarını öptü. "Seni seviyorum.

İnan bana, sevmek istediğim tek kadın sensin. Senin mutluluğunu istiyorum. Bu benim için her şey demek."

"O zaman çocuğumun sadece birkaç yaşında olma ihtimali varsa beni bir kenara itemezsin.

"Şu anda bulunduğumuz yerden saatler uzakta."

Hunter kaşlarını çattı, bu savaşı kaybettiğini biliyordu. Belki de teslim olduğu ilk yarışmaydı.

Elinden geldiğince nazik bir şekilde ona şunu hatırlattı: "Mira'nın öngöruları asla yanılmaz. Eğer benimle gelersen ve oğlunu bulursak, beni affedebilecek misin?"

"Eğer benim seni sevdiğim gibi sen de beni gerçekten seviyorsan, bu imgelemi değiştirecek kadar güçlü olmalı." Şimdi sakinleşiyordu ve sakinleşmesiyle birlikte yeteneği de sessizleşti. İşlek yol, arka plandaki vızıltı ve uğultusuna devam etti. Arkalarındaki bankette, kapalı kasa kamyonun motoru hızlı bir tik takla rölantide çalışıyordu. Geçici olarak ona uzandı, avucunu kalbinin ağır ağır çarptığı göğsünün ortasına yerleştirdi.

"Belki aşkımız imgelemi kırabilir."

"Belki," dedi, buna inanabilmeyi

dileyerek.

Bölüm 28

İnandığı tek şey, onu şimdi gönderirse, Gürcistan'daki GPS sinyalinin sonunda ne bulursa bulsun ondan nefret edeceği gerçeğiydi. Onu şimdi göndermek, umudunu kırmak ve güvenine bir kez daha ihanet etmek anlamına gelecekti.

Hunter onun elini tuttu. Birlikte kamyonu ve bu gece yolun sonunda onları bekleyen şeye doğru yürüdüler.

Senatörün ev partisi iki buçuk saattir tüm hızıyla devam ediyordu ve Chase sıkılmaya başlamıştı.

İkinci kattaki galeri balkonunun kasvetindeki tüneğinden, aşağıdaki büyük balo salonunda eğlenen insan kalabalığını izledi.

Şık giyimli insanlar, içkiler, ordövrler ve yüzlerce anlamsız sohbet konusuyla hokkabazlık yapmaya çalışırken gülerek ve hava atarak geziniyor ve birbirlerine karışıyorlardı. Arka planda, on iki parçadan oluşan müzik topluluğu dönüşümlü olarak seküler tatil melodileri ve üst sınıf klasik parçalardan oluşan bir seçki çalıyordu.

Chase, yavrularına göz kulak olan bir anne tavuk gibi toplantının saçaklarında dolaşan bordo elbiseli güzeli fark etmeden edemedi. Bayan.

Fairchild, en umutsuz olanları bulmaya, onlarla gülümseyerek ve birkaç dakika boyunca gerçekten özenli görünen bir sohbetle ilgilenmeye özen gösteriyordu. Tanıştırmalar yapıyor, sosyal açıdan beceriksiz suçlamalarını daha büyük gruplara sürüklüyor ve bir sonrakine geçmeden önce ayakları yere basana kadar bekliyordu.

İş adamı tavırlarına bakarak Senatör Clarence için çalıştığını tahmin etmişti ama çekici genç kadına bakarken Chase, bekâr politikacının iş tanımının parti planlaması ve sosyal direktörlüğün ötesine geçip geçmediğini merak ediyordu.

Belki de çene yüksekliğindeki yaka ve kaba tavır sadece bir paravandı. Şu anda o kadar da soğuk görünmüyordu.

Belki de vücuda oturan elbisesi kadar ateşliydi.

Evet, belki de şehirde yapacak daha ilginç işleri varken Quasimodo gibi çan kulesinde oturarak kendini kaybediyordu.

İçindeki soğuk açlık düğümü de aynı fikirdeydi.

Chase sabırsızlıkla aşağıya baktı ve altın çocuk senatörün misafirleriyle tur attığını gördü. Çok düzgün biriydi.

Kusursuz bir profesyonel, elleri pompalıyor, buruşuk yaşlı kadın yanaklarını öpüyor, yol boyunca fotoğraflar için poz veriyordu. Cazibesinin ve cilasının onu hızla daha yüksek bir makama taşıdığını hayal etmek zor değildi. Şüphesiz Dragos da onun hakkında aynı şeyi fark etmişti ama Chase, Tarikat'ın baş düşmanının gözünü insan hükümet figürlerine dikmesinin ne anlama gelebileceğini düşünmekten ürperdi.

Galerinin aşağısında ani bir hareketlilik oldu. İki Gizli Servis ajanı büyük ön fuayeden eve girdi. Üç ajan daha koyu kiraz rengi çift kapıyı açtı ve partinin VIP konğunun içeri girmesi için geniş tuttu, bir çift ajan da arkadan geldi.

Chase yeni gelenin kim olacağını zaten tahmin etmişti ama Senatör Clarence gelen başkan yardımcısını karşılamak için pozisyonunu alırken, karanlık beklentinin verdiği dehşetle nabızı yine de keskin bir şekilde atmaya başladı. İki adam sırtıp tek kollu adam kucaklaşması yaparken diğer konuklardan alkış sesleri yükseldi ve ardından hevesli kalabalığın geri kalanıyla gerekli tanışma ve selamlaşmaya başladılar.

Chase, ülkenin en üst düzey ikinci komutanı binada olduğu için ekstra güvenlik önlemi olarak üst kata birilerinin geldiğini fark etti. Silahlı ajan galerinin diğer ucunda yerini aldı ve siyah takım elbisesinin yakasına takılı mikrofona hazır olduğunu bildirdi. Chase balkonun kenarından geri çekildi ve salonun kasvetine karıştı.

Uzaklaşırken, çok iyi tanıdığı bir yüzle göz göze geldiğini düşündü. Kesinlikle bir insan topluluğuna ait olmayan bir yüz.

Gizli Servis ajanı galerinin diğerk ucundaki açık alana park etmişti, iri kafası etrafı inceliyor, kurnaz gözleri çizginin dışındaki her şeyi tespit etmek için eğitilmişti. Ama Chase'in hissettiğı tehlikeyi o hissetmiyordu. Diğerk parti müdavimlerinin arasında duran adamlardan birinin aslında adam olmadığını bilemezdi.

Chase etrafındaki gölgeleri eğip büktü ve bir kez daha bakmak için korkuluklara doğru ilerlerken onları kendine yaklaştırdı.

Lanet olsun, diye düşündü, en kötü senaryoyu

doğrularak. Aşağıda Dragos vardı.

Vızıldayan bir kovanın ortasındaki bir arı gibi, başkan yardımcısı senatörle birlikte heyecanlı kalabalığın arasından ilerledi. Çok geçmeden Dragos'un önünde durdular.

Üçü bir süre konuştular, kıkırdadılar ve el ele tutuştular, sonra da birlikte dolup taşan balo salonunun bitişiğindeki özel odaya doğru gitmeye başladılar.

Sikeyim.

Oh, hayır. Hayır, hayır, hayır.

Chase, Dragos'un bu önemli adamlardan biriyle tek başına bir yere gitmesine izin veremeyeceğini biliyordu.

Bunun olmasına izin veremezdi.

Bakışları Dragos'un en ufak hareketine sabitlenmiş halde, yeteneğini yerinde tutmaya çalışırken kararsızlık onu sarstı. Vücudundaki her Breed hücresi onu balkondan atlamaya ve o daha ne olduğunu anlamadan piçi soğukkanlılıkla öldürmeye çağırıyordu. Ama bunu yapmak, kendisini insandan başka bir şey olarak herkesin önünde ifşa etmek olurdu. Endişelenmesi gereken sadece kendisi olsaydı, umursamazdı. Ancak kendisini Irkın bir parçası olarak göstermenin sonuçları geri döndürülemez ve çok geniş kapsamlıydı.

Belki dikkat dağıtacak, anlık paniğeyol açacak bir şey yaratabilirdi.

Başkan yardımcısının korumalarının onu partiden ve Dragos'un yanında sırtırken kurduğu komplodan uzaklaştırmak için acele etmelerini sağlayacak bir şey.

Chase ne yapacağını düşünürken yeteneğinin kaybolduğunu hissetti.

Gölgeler parmaklarının arasından sis gibi dağıldı ve onu gizlenmeden orada öylece bıraktı.

Tam o anda Bayan Fairchild başını kaldırdı ve onu gördü. Siyahlı adamlardan birine işaret ederek Chase'e doğru gelmesini istedi. Ajan iletişim cihazıyla konuştu ve her yönden birkaç kişi daha içeri doluştu.

Ah, Tanrım.

Bu sırada Dragos, senatör ve başkan yardımcısıyla birlikte neredeyse gözden kaybolmuştu.

Chase uzaktan, galerinin balkonunda duran Gizli Servis görevlisine baktı.

Bir saniyeden kısa bir süre içinde onu bayılttı ve tabancayı yan kılıfından aldı.

Chase havaya tek el ateş etti.

Kurşun tonozlu tavana saplanırken alçı tozu yağdı. Aşağıdaki balo salonunda kaos patlak verdi.

İnsanlar çığlık attı ve dağıldı, herkes saklanmak için kaçtı.

Bayan Fairchild hariç herkes. Tüm bu çılgınlığın ortasında kıpırdamadan durmuş, gözleri parlak yeşil lazerler gibi ona kilitlenmiş bir şekilde ona bakıyordu.

Chase dikkatini hızla Dragos'a çevirdi. Öfkeli bakışları aynı nefretle karşıladı ve Dragos'un kaçmasına fırsat vermeden ajanın tabancasını ateşledi. Atış tam isabet etti ve vampiri ayaklarından yere düşürdü.

Silah sesleri Chase'e geri döndü, her yönden etrafında patlıyordu.

Aşağıdaki balo salonunda, Dragos kanlar içinde yere yığıldı. Chase ölmüş ya da ölüyor olmasını umuyordu ama emin olamıyordu.

En yakın pencereye koştu, sonra da süzülen bir sıçrayışla pencereden içeri daldı. Dışarıdaki karanlığa doğru süzülürken, kalçasını ve omzunu parçalayan bir acı patlaması hissetti. Sıyrıldı ve aşağıdaki karla kaplı çimenliğe düştü.

Evin içinde ve arazide gümbürdeyen ayak seslerini duydu.

Silahların şangırtısı, hepsi de tehlikeli davetsiz misafiri havaya uçurmaya hazır.

Chase ayağa fırladı ve koşmaya başladı.

Dragos, Senatör Bobby Clarence'ın balo salonunun zemininde karnından kanlar akarak yattığı yerde öfkelenildi.

Onu yere seren kurşun yarasından dakikalar sonra, çığlıklar ve kaos hala malikanenin havasını dolduruyordu. Dehşete kapılmış insan parti misafirleri küçük kuşlar gibi dağılırken, Gizli Servis ajanları senatör ve başkan yardımcısını güvenli bir yere götürmek için topluca odaya daldı.

Tarikat'a lanet olsun.

Onu nasıl bulmuşlardı? O kadar yer varken onu burada arayacaklarını nasıl bilebilmişlerdi?

Etrafındaki histeri dalgası artmaya devam ederken Dragos ellerini karnına götürdü. Yarası kötü olsa da hayatta kalacağından hiç şüphesi yoktu. Kurşun vücudunun içinden geçmişti.

Kanama şimdiden azalmaya başlamıştı, Irk genetiği derisindeki ve organlarındaki hasarı onarma yolunda ilerliyordu.

Siyah takım elbiseli bir çift ve birkaç polis memuru kaçışanların arasına daldı

kalabalık ona ulaşmak için. Hükümet adamlarından biri kulağına asılı iletişim cihazından alçak sesle ve acilen konuştu. Diğeri Dragos'un yanına diz çöktü, ona endişeli görünen birkaç üniformalı polis de katıldı.

Dragos doğrulmaya çalıştı ama Gizli Servis ajanı onu vazgeçirmek için avucunu uzattı. "Efendim, şimdi sakın kalmaya çalışın, tamam mı? Burada her şey kontrol altında.

Birkaç dakika içinde sizin için yardım gelecek." İtaat

edilmesini beklemedi.

Kendisine itaat edileceğinden emin bir şekilde arkadaşının yanına geri döndü ve iki yerel polisi nöbet tutmaları için bıraktı. Partiye katılan birkaç konuk, balo salonundan çıkmak için acele ederken dökülen kana bakıp ellerini ağızlarına götürerek ayaklarını sürüyerek geçip gittiler.

Dragos homurdandı, bu panik halindeki insanların hepsine, aylarca süren çalışmasını tek bir kurşunla raydan çıkarmayı başaran Tarikat'tan piç kurusundan nefret ettiği kadar kızılıyordu. Ağzını sıkı bir çizgi haline getiren şey acıdan çok gururdu, dişlerini dudaklarının arkasında o kadar sert sıkmasına neden olan şey korkudan çok öfkeydi ki çenesinin kırılmaması bir mucizeydi. Azı dişleri zonkluyor, diş etlerinden kopup ağzını doldurmaya başlamıştı bile. Her zaman olağanüstü keskin olan görüşü şimdi daha da keskinleşiyor, görüşünün kenarları kehribar rengi ışıkla doluyordu.

Oradan hemen çıkması gerekiyordu.

Öfkesi ona gerçekte ne olduğu konusunda herkesin önünde ihanet etmeden önce.

Dragos oradaki polislerden birine, ikiliden daha genç olanına baktı.

Ona ait olan kişi. Dragos'un yanına çömelen Minion, hevesli bir tazı gibi onun emrini bekliyordu.

"Şoförüme arabayı arkaya getirmesini söyle," diye mırıldandı, sesi fısıltıdan öteye geçmiyordu. Minion yakınına eğildi, her kelimeyi özömsüyordu. "Ve bu lanet odayı tüm bu meraklı gözlerden temizlemek için bir şeyler yap."

"Evet, Efendim."

Minion ayağa kalktı. Emri yerine getirmek için döndüğünde neredeyse Tavia Fairchild'a çarpıyordu. Tavia orada kıpırdamadan durdu, kurnaz bakışları kendisini neredeyse ezecek olan polisten, ona dikkatli ama temkinli bir ilgiyle bakan Dragos'a kaydı.

Orada sadece bir an için bulunmuş olsa da, bu süre yeterince uzundu.

Minion'un Dragos'a efendisi olarak hitap ettiğini duymuştu. Başının hafifçe eğilmesinden, gözlerinin hafifçe kısılmasından, keskin zekâsının bile kavramak için yeterli temele sahip olmadığı bilgileri işlemeye çalıştığını anlayabiliyordu.

"Affedersiniz hanımefendi," diye mırıldandı Minion, başını garip bir şekilde eğerek onun yolundan çekildi. Tekrar Dragos'a baktı ve boğazını temizledi. "Bay Masters, hemen döneceğim."

Dragos başını salladı, kendini yerde oturur pozisyona getirirken bakışları tamamen Tavia Fairchild'a odaklanmıştı. Minion'un ayağını kaydırmamak için gösterdiği çaba senatörün güzel asistanını tatmin etmiş görünüyordu.

Memur uzaklaşırken, Dragos'a döndüğünde yüzündeki şaşkınlık ifadesi yerini endişeye bıraktı.

"Sağlık görevlileri arandı ve bir ambulans yolda..." Sesi kesildi. Hasta görünüyordu, ona yaklaşıp beyaz ipek smokin gömleğini ve altındaki balo salonu zeminini ıslatan kana bakarken yanaklarındaki renk uçup gidiyordu. Kollarını ortasına sararken dengesi biraz bozulmuş gibiydi.

Yarasına bakmamak için gözlerini adamın gözlerine dikti ve başını hafifçe salladı. "Özür dilerim. Sadece biraz sersemledim. Bu tür durumlarda pek iyi değilimdir. Derisi yüzülmüş bir diz gördüğümde bayıldığım olmuştur."

Dragos dudaklarının küçük bir kıvrımına izin verdi. "Her şeyde mükemmel olmayı bekleyemezsiniz Bayan Fairchild."

Kaşlarını çattı, gözle görülür bir şekilde utandı. En azından mide bulantısı, Minion'un dikkatsizce yaptığı dil sürçmesini unutmamasına yardımcı olmuş gibiydi. Omuzlarını dikleştirdi ve kendini tam bir profesyonel rolüne geri döndürdü. "Senatör Clarence ve başkan yardımcısından az önce ayrıldım, Mr.

Masters. Konuştuğumuz gibi ikisi de zarar görmedi ve Gizli Servis'in gözetimindeler. Asıl endişeleri elbette sizin iyiliğiniz içindi."

Dragos ona, "Gerek yok," diye güvence verdi.

"Yaranın gerçekte olduğundan çok daha kötü görüldüğünden eminim." Göstermek için ayağa kalkmaya başladı.

"Ah, bence yapmamalısın." Ona yardım etmek için öne atıldı, ama vücudu onunkinden daha çok sallanıyordu, yüzü yine solgunlaştı, yanakları solgunlaştı.

Dragos ona "İyi olacağım," dedi. O konuşurken, Minion polis memuru balo salonuna geri geldi ve Tavia'nın yanındaki yerini aldı, Dragos'a arabasının istediği gibi arkada beklediğini bildirirken onu nazıkçe kaldırdı.

"Acil yardım ekibini beklemeniz gerektiğini düşünmüyor musunuz?" diye sordu inanamayarak. "Vuruldunuz Bay Masters. Çok fazla kan kaybettiniz."

Minion'u birkaç adım atmasına yardım ederken başını hafifçe salladı. "Beni durdurmak için bundan daha fazlası gerekecek, sana söz veriyorum."

İkna olmuş gibi görünmüyordu. "Sen Acil Servis'e aitsin."

"Benimle en iyi kişisel doktorlarım ilgilenebilir," diye cevap verdi ve Minion'u ve yardım etmek için gelen başka bir subay tarafından sorunsuzca götürülürken hiç istifini bozmadı.

"Ayrıca, ilgilenmeniz gereken başka, daha acil işleriniz var Bayan Fairchild."

Evin açık ön girişine doğru işaret etti.

Avlu, gelen haber minibüsleri ve parlak kamera ışıklarıyla dolmaya başlamıştı. Tavia Fairchild bordo elbisesini düzeltti ve başını kaldırarak çoktan eve girmeye başlamış olan muhabirlerin saldırısına karşı kendini hazırladı. Uzakta, gelen ambulansın siren sesi çığlık çığlığa duyuluyordu.

Kendisi götürülürken Dragos genç kadının alçak sesle fısıldadığı küfrü duydu ama ona dönüp baktığında Tavia Fairchild sakinliğin timsali gibi akbabalar sürüsünü karşılamak üzere dışarı çıkıyordu.

Birisi ona "Silahlı adamın senatörün evinde gizlendiği doğru mu?" diye bağırdı.

Bir başka muhabir "Başkan yardımcısı ve senatör şimdi nerede?" diye sordu.

Ve birbiri ardına gelen panik dolu sorular: "Silahlı saldırı Senatör Clarence'a yönelik bir girişim miydi, yoksa asıl hedefin Başkan Yardımcısı olduğuna inanmak için bir neden var mı?"

"Bu olası bir terör eylemi olabilir mi? Tetikçiyi gören oldu mu?" "Saldırıdan sadece bir kişinin sorumlu olduğu doğru mu?" "Polis ya da Gizli Servis bunu kimin ya da neden yapmış olabileceği konusunda bir şey biliyor mu?"

Dragos evin arka kapısından çıkarken kendi kendine gülümsedi. Belki de bu geceki beklenmedik kaos onun işine yarayacaktı. Belki de tüm bu çılgınca sorular ve endişeler, Tarikat'ın tabutuna son çiviye çakmak için tam da ihtiyacı olan şeydi.

Bu gece yediği kurşun, çok iyi ve geri dönmeye hazır olduğu bir atıştı.

Dragos kendisini bekleyen limuzine binerken smokin ceketinin cebinden kan sıçramış cep telefonunu çıkardı. Artık Tarikat'a saldırmak için uygun anı beklemek yoktu. Onları sert bir şekilde kapatmanın zamanı gelmişti. Kalıcı olarak, eğer bu konuda söyleyecek bir şeyi varsa.

Kuzey Maine'deki bir taşra sabit hattına yaptığı çağrı diğer tarafta çalarken

Dragos, limuzinin koyu renkli camlarından Tavia Fairchild'ın bir düzine haber kamerasının ışıkları altında durup sakin bir şekilde heyecanlı kalabalığa seslenişini izledi.

Her şeyin kontrol altında olduğuna dair herkesi temin ederken, Dragos kısa süre içinde tüm şehri tam bir histeri durumuna sokacak bir görev için onay verdi.

Gideon'un onları Georgia'nın batı merkezindeki kırsal bir bölgeye yönlendirdiği yere vardıklarında saat sabahın dördünü geçiyordu.

Bölüm 29

Corinne yorgundu, uzun yolculuktan ve birkaç saat önce Hunter'la yaşadığı duygu yüklü yüzleşmeden dolayı bitkin düşmüştü.

Ama bunlardan çok, Nathan'ın yaşıyor olabileceği eski, nehir kenarındaki kulübeden birkaç yüz metre ötede olma düşüncesi tüm sinir uçlarını aşırı uyarmış ve titretmişti.

Daha önce, yakında oğluna bakacağını ve ona vermeyi çok istediği hayatı vaat edeceğini umduğu an için endişelendiyse, şimdi de aynı derecede korkuyordu.

Mira'nın vizyonu her şeyi değiştirmişti.

Hunter'ın bu vizyondaki kendi tanımladığı rolü, daha önce çok emin olduğu her şeyden şüphe etmesine neden olmuştu.

Hunter'ın ona olan aşkı dışında her şey.

Adam kamyonun kontağını kapattığında ve karanlık aracın içinde oturup etrafını çevreleyen beş dönümlük ormanın içinden loş ışıklı kulübeyi izlerken, belki de aptalca, tutunabildiği tek şey buydu.

"Hemen geri döneceğine yemin eder misin?"

ona sordu. Onu mekâna getirmişti ama evin içinde kendisine eşlik etmesine izin vermemekte kararlıydı.

"Lütfen, dikkatli olun."

Başını salladı, hatta bir çift bıçağı siyah tayyörünün üstünden kalçasına geçirdiği kılıfa takarken bile.

Amelie'de onun için yıkayıp kuruttuğu uzun kollu gömlek, kısa bir süre önce Boston'dan Detroit'e kadar ona eşlik eden savaşıya dönüşmesini tamamladı.

Ama Şimdi Hunter ne soğukkanlı ne de okunamazdı. Altın rengi gözleri onu Şefkatle okşarken, aynı zamanda güçlü eli onu öpmek için uzandı. "Seni seviyorum," dedi ona Şiddetle. "Endişelenmeni istemiyorum."

Bir kez başını salladı. "Ben de seni seviyorum."

"Kamyonda kal. Ben dönene kadar gözlerden uzak dur." Onu tekrar öptü, bu sefer daha sert. "Uzun sürmeyecek."

Kadına tartışacak ya da onu oyalayacak zaman bırakmadı. Taksiden indi ve etrafını saran karanlığın içinde gözden kayboldu.

Corinne orada oturmuş bekliyor ve yalnızdı, onun kendisini geride kalmaya ikna etmesine izin verdiği için anında pişmanlık duydu. Ya sorunlarla karşılaşırsa? Ya Nathan'ın o evde yaşayıp yaşamadığını anlayamadan fark edilirse? Bir silah sesi gecenin sessizliğini bozmadan önce ne kadar beklemesi gerekiyordu?

Corinne sarsıldı. Gürültü bir gök gürültüsü gibi ağaçlardan sekerken, kulübenin ön tarafına yakın bir yerde parlak turuncu renkte ani bir patlama oldu.

"Aman Tanrım. Hunter..."

Kendini durduramadan kamyonetten inip ilerideki kulübeye doğru koşmaya başladı. Oraya vardığında Hunter'ın zarar görmediğine dair güvence aramak dışında bir planı yoktu.

Her ne kadar yenilmez görünse de, onun kalbini ellerinde tutuyordu ve Şu anda onu peşinden gitmekten alıkoyabilecek hiçbir Şey yoktu.

Kulübenin ön verandasına yaklaştığında kullanılmış barutun kokusunu aldı. Ölü bir adam yere yığılmıştı, göğsünün üzerinde duran uzun namlulu tüfekten dumanlar çıkıyordu. Yüzü irkilmiş bir endişe ifadesiyle donmuş, boynu etkili bir Şekilde yana doğru kırılmıştı.

Hunter.

Buradan geçmişti.

Kulübenin içinde bir yerdeydi.

Corinne dikkatlice içeri süzüldü.

Hemen altında gerçekleşen bir mücadelenin seslerini duydu. Bodrum katı. Aşağıdaki kargaşaya açılan merdiven boşluğu kapısını buldu ve oraya inmenin aptallığını tartıştığı anda, boyalı ahşap panel içeriden kendiliğinden patlar gibi oldu.

Çarpmanın şiddetiyle sırtını arkasındaki duvara çarptı. Şoktan sonra gözlerini açtığında, kendini koyu kirpikler ve kedi gibi, badem şeklindeki göz kapaklarıyla çevrili kendi yeşilimsi mavi irisleriyle eşleşen bir bakışa bakarken buldu. Gözler ona bir oğlan çocuğunun yüzünden bakıyordu. Zayıf, kaslı, 1.80 boylarında bir çocuktan bu; güzel yüzünün çenesi hâlâ çocukluğun son izlerini taşıyordu.

Ama onun bir çocuk olmadığını fark etti. Gecenin soğuğuna rağmen gri ipli bir eşofman altı ve beyaz bir atlet giymişti. Kafası kel tıraş edilmişti, derisi dermagliflerle kaplıydı.

Korkunç görünümlü, kalın siyah bir tasma boynunu

çevreliyordu. "Nathan," diye nefes nefese kaldı.

O an, yüzünde hiçbir ifade olmadan başını ona doğru eğdiğinde bir ana dönüştü.

Hiç tanınmıyor.

Ve bu kısa tereddüt ona pahalıya mal oldu çünkü Hunter da artık onlarla birlikteydi.

Corinne'in takip edebileceğinden daha hızlı hareket etmiş, Nathan'ın arkasından gelirken sanki havadan cisimlenmiş gibi görünmüştü.

Çocuğun hisleri de refleksleri kadar hızlıydı. Hunter'la karşı karşıya geldi.

Sonra, kendisinden daha iri olan erkekle aynı imkânsız hızla hareket eden

Nathan

Elini uzattı ve Corinne onun birkaç metre ötedeki göbekli sobanın yanındaki şömüne aletlerinden uzun, ince bir demir çıkardığını gördü.

Çocuk ütüü bir silah olarak kullanmak yerine, sobanın metal egzoz borusuna sapladı.

Cevap niteliğindeki çınlama tüm kabinde yankılandı. Sonra yükselmeye, genişlemeye başladı.

Ses dalgalarını zihniyle çarpıtıp daha yükseğe göndererek onları sağır edici bir gürültüye doğru yönlendiren Nathan'ın gücünü, doğumuyla birlikte çocuğuna geçen kendi gücü olarak hissetti.

Bu çocuğun kendisine ait olduğundan hiç şüphesi yoktu ama şimdi içini bir rahatlama ve sevinç dalgası kaplamıştı.

Bu onun oğluydu. Bu onun Nathan'ıydı.

Ve bu çocuk, bu tehlikeli genç Irk erkeği psişik gücünü topluyor, şimdi tüm gücüyle Hunter'a yükleniyor, rakibini dizlerinin üzerine çökertmeye çalışıyordu. Hunter'ın çenesi sıkıca tutulmuştu, işitsel saldırı şiddetlendikçe boynundaki ve yanaklarındaki tendonlar kablo gibi öne çıkıyordu.

"Nathan, dur!" Corinne bağırdı ama sesi oğlunun yeteneğinin delici çılgılığı altında kayboldu. Onu kendi yeteneğiyle bastırmaya çalıştı ama Nathan'ın yeteneği çok güçlüydü.

Susturamadı.

Yarattığı kakofoninin ortasında kendini Hunter'a doğru fırlattı, acımasız gözlerinde karanlık bir cinayet parlıyordu.

Şömüne demirini hızlı bir dizi darbeye Hunter'a doğru savurdu; eğer Hunter darbeleri savuşturmak için hareket etmeseydi, bu darbelerden herhangi biri Hunter'ın kafatasını yarabilirdi.

Corinne onun tek yaptığıının da bu olduğunu fark etti. Hunter kendisinden daha küçük olan erkeği anında yere serebilecek olmasına rağmen hiçbir vuruş yapmamıştı.

Niyeti bu olsaydı, onu her an öldürebilirdi.

Ama Hunter sadece savunmaya geçti, tıpkı tecrübeli bir alfa aslanı gibi, cesaretini sınamak isteyen acemi yavruyu sabırla savuşturdu. Bu oyundan çok daha tehlikeliydi; Corinne daha azını düşünemeyeceğini çok iyi biliyordu. Hunter da bunu biliyordu ama yine de kendisine yöneltilen saldırganlığa rağmen zarar vermek için hiçbir hamle yapmadı.

O anda Corinne onu hiç bu kadar sevmemişti.

Nathan, tıpkı eğitiminin onu şartlandığı gibi, acımasız ve hesapçı bir şekilde üzerine gelmeye devam etti. Corinne bir kez daha Nathan'ın yarattığı gürültüyü kavramak için uzandı. Zihnini onun etrafında topladı, gürültüyü kendi kinetik aracına dönüştürmeye çalıştı.

Nathan'ın uzun demirle Hunter'ın omzuna bir darbe indirdiğini gördü. Oh, Tanrım. İkisinden biri bundan kurtulmayı başaramazsa ölecekti.

Odaklan.

Kendini şekillendirdiği sese konsantre olmaya, Nathan'ın abaları Hunter'ı öldürmeye odaklanmışken onu yavaşça kontrolünden uzaklaştırmaya verdi.

Corinne gürültüyü kendi gücünün içine çekti.

Onu topladı ve şekillendirdi... sonra da psişik kütlesini oğluna doğru fırlattı.

Başını sertçe kaldırdı. Ona bir bakış fırlattı, bakışlarındaki acımasız amacın ardında şaşkınlık ve şaşkınlık titreşiyordu. Kız onun genç gözlerindeki soruyu okuyabiliyordu.

Kimsin sen?

Ama umurunda değildi.

Corinne'i daha da sert bir şekilde itti ve tüm gücüyle ona saldırdı. Corinne haykırdı ve başının yarılan taraflarını kavradı. Kulak zarları ıglık atıyor, sanki parçalanıyormuş gibi hissediyordu. Dizlerinin üzerine çöktü ve acının şiddetiyle yere yığıldı.

Aynı anda Hunter'ın kükremesini duydu. Kız yere düşerken yüzünün öfkeyle döndüğünü gördü.

Hunter yumruğunu geri çekip Nathan'a doğru fırlatırken bir hareket gördü.

Hayır, kalbi ağladı. Hayır! Hayır!

"Hayır!" diye bağırdı ve acı veren gürültünün aniden kesildiğini fark etti.

Hunter onun yanındaydı. "Yaralandın mı?"

Corinne, lütfen, konuş benimle."

"Nathan nerede?" diye mırıldandı. Hunter'ın yüzünde görebileceklerinden korkarak gözlerini kırptırdı. Ama orada sadece sıcaklık vardı, endişe tamamen ona odaklanmıştı.

"O iyi olacak." Hunter kenara çekildi, böylece oğlunun yerde uyur gibi yattığı yere bakabildi. "Ona vurdum ama bilinci yerinde değil, hepsi bu. Şimdi benimle gel. Onu buradan çıkaracağım."

"Mira, köpeklerle çok uzaklara gitme. Niko ve benim seni görebileceğimiz bir yerde kal."

"Tamam, Rennie!" Mira, Tarikat'ın malikânesinin arkasındaki avlu bahçelerinin karanlığından seslendi.

Yürürken botları karda çtırdarken Kellan Archer'a baktı ve gözlerini devirdi. "Hâlâ çocuk olduğumu düşünüyorlar."

Omuzlarını silerken zeytin rengi parkası sallanıyordu. "Sen bir çocuksun."

Yürümeyi bıraktı ve eldivenli ellerini kalçalarına koyup kaşlarını çatarak ona baktı. "Bilmiyorsan söyleyeyim, Kellan Archer, ben sekiz buçuk yaşıdayım."

Sanki komik bir şey söylemiş gibi ağzının kenarı yukarı kalktı. Onda gülümsemeye en yakın gördüğü şey buydu, bu yüzden şakayı anlamamış olsa da yürümeye devam ederken onun yanına düştü. Kellan'ın onlara attığı sopanın peşinden kaçan köpeklerin karlı bahçede bıraktığı izi takip ettiler. Mira ona ayak uydurmak için acele ediyor, kendini biraz daha büyük kurt köpeği Luna'nın peşinden giden küçük terrier Harvard gibi hissediyordu. Mira'nın kısa bacakları için Kellan'ın uzun adımlarına ayak uydurmak zordu ama onun her adımına karşılık iki adım atıyor, geride kalmayı reddediyordu.

"Kaç yaşındasın sen?" diye sordu ona, nefesi küçük bulutlar halinde kabarak.

Ona omuz silkmelerinden birini daha yaptı.

"On dört."

"Oh." Mira kafasının içinde aradaki farkı saydı. "O zaman epey yaşlısın, ha?"

"Yeterince büyük değil," dedi ve Lucan'ın yanında yürüdüğü yerden yüzü çok ciddi görünüyordu. "Bugün Lucan'a Tarikat'a katılıp katılamayacağımı sordum. Bana, ona tekrar sormayı düşünmeden önce en az yirmi yaşına kadar beklemem gerektiğini söyledi."

Mira ona bön bön baktı. "Bir savaşçı mı olmak istiyorsun?"

Ağzı sert bir ifadeye büründü, gözleri uzakta görünmeyen bir noktaya dikildi. "Ailemin intikamını almak istiyorum. Dragos benden çaldıktan sonra onurumu geri kazanmam gerekiyor." Sesi hiç de kahkaha gibi gelmeyen keskin bir kahkaha attı. "Lucan ve büyükbabam bunların bir savaşa katılmak için doğru nedenler olmadığını söylüyor. Eğer bunlar değilse, o zaman ne olduğunu bilmiyorum."

Mira Kellan'ın yüzünü inceledi, onda gördüğü üzüntü yüzünden kalbi acıdı. Yerleşkeye geldiğinden beri onunla geçirdiği birkaç gün boyunca Kellan ailesi ya da onları özlemekle ilgili duyguları hakkında pek konuşmamıştı. Onu birkaç kez odasında tek başına ağlarken görmüştü ama o bunu bilmiyordu.

Hoşuna gitse de gitmese de onun arkadaşı olmayı kendine görev edindiğini de bilmiyordu.

Her gece onun için küçük bir dua ediyordu; bu, çocuğun Darkhaven'dan kaçırıldığını ilk duyduğu anda başladığı bir ritüeldi. Kurtarıldıktan sonra bile onun için dua etmeye devam etmişti çünkü ona göre iyileşmek için fazladan yardıma ihtiyacı vardı. Artık bu onun için bir alışkanlık haline gelmişti ve Kellan'a bakabildiği ve gözlerinde bu kadar özel bir keder görmediği zaman bunu bırakacağını düşündü.

"Hey," dedi Lucan, köpeklerin peşinden bahçenin derinliklerine doğru ilerlerken. "Belki Lucan'a bir gün ben de Tarikat'a katılabilir miyim diye sorarım."

Kellan güldü, hatta şaşkın bakışlarını ona çevirdi ve yüksek sesle kahkaha attı. Güzel bir kahkahası olduğunu fark etti, ilk kez duyuyordu. Gamzeleri de vardı, her iki yanağında birer tane.

Kıkırdayıp başını salladığında ortaya çıktılar. "Tarikat'a katılamazsın."

"Neden olmasın?" diye sordu, biraz da incinmiş bir halde. "Çünkü sen bir kızsın, her şeyden önce." "Renata da bir kız," diye belirtti.

"Renata... farklı," diye yanıtladı.

"Bıçaklarıyla neler yapabildiğini gördüm. Hızlı ve çok iyi nişan alıyor.

Çok sert biri."

"Ben de güçlüyüm," dedi Mira, keşke sesi bu kadar yaralı çıkmasaydı. "İzle, sana göstereceğim."

Atacak bir şey aramak için yollarından saptı. Bir şey ararken

Mira, Kellan'ı yetenekleriyle etkilemek için kullanabileceği iyi bir sopa ya da taş gibi herhangi bir şeyle, üstü örtülü çiçek tarhlarının arasından, çuvalla sarılmış çalıların etrafından ve malikânenin uzun arka bahçesine yayılan heykel ve yaprak dökmeyen ağaçlardan oluşan labirentin içinden geçti.

"Bir saniye," diye seslendi ona bahçelerin içinden. "Hemen döneceğim..."

İlk başta neye baktığından emin olamadı. Önünde, ay ışığının aydınlattığı zeminde, etrafındaki çamların ve çalılıkların gölgesinde, büyük, karanlık bir şekil vardı. Luna ve Harvard onun yanında durmuş, dönüşümlü olarak volta atıyor ve hareketsiz şekli koklamak için duraklıyorlardı.

Mira yaklaştıkça küçük terrier mızımızlandı.

"Buraya gelin çocuklar," diye emretti köpeklere, ikisi de oraya doğru koşarken bekledi. Kalbi göğsünde küt küt atıyor, saatte yüz mil hızla çarpıyordu.

Burada bir şeyler yanıştı, gerçekten yanlış. Köpekler ayaklarının dibinde sinirli sinirli dolanırken yere baktı. Patileri botlarının etrafındaki karda koyu lekeler bırakmıştı.

Kan. Mira ııııı attı.

BÖLÜM 30

Hunter genç suikastçıyı kapalı kasa kamyonetin arkasına getirdi ve hareketsiz bedenini yere yatırdı. Corinne onun yanındaydı, oğlunun elini tutuyordu, gözyaşları yanaklarından süzülüyordu.

"Elleri çok güçlü," diye mırıldandı. "Tanrım... Bunun gerçekten o olduğuna inanamıyorum." Hunter onun bu anını bozmak için hiçbir şey söylemedi ama çocuğun henüz güvende olmadığını çok iyi biliyordu. Onu evden çıkarmak bile büyük bir riskti. Boynundaki UV tasma, Dragos'un izni olmadan suikastçının hücresinden sadece belli bir mesafeye kadar uzaklaşmasına izin verecek şekilde programlanmıştı. Minion ön verandada ölünce, tasmanın patlaması riski iki katına çıkmıştı.

Sanki çocuk içinde bulunduğu durumun vahametini hissetmiş gibi, kendine gelmeye başladı. Göz kapaklarını aralayarak çırpınmaya başladı.

Corinne nefesini içine çekti, gerginliği ve endişesi aralarındaki bağ sayesinde Hunter'ın nabzını hızlandırdı.

Hunter çocuğu yakasından tuttu, parmakları kalın siyah polimerin etrafına dolanmıştı. Başını uyarıcı bir şekilde salladı. "Kımıldamadan durmalısın. Gidebileceğin hiçbir yer yok."

"Nathan, korkma," diye yatıştırdı Corinne, sesi yumuşak ve sıcaktı. "Sana zarar vermek için burada değiliz."

Çocuğun bakışları ikisi arasında gidip geliyordu. Hunter genç suikastçıyı kaçma riskinden alıkoyanın Corinne'in sunduğu şefkatten çok, tasmanın amacını bilmek olduğundan şüpheleniyordu. Hunter'ın tutuşu altında nefes nefese kalan Nathan'ın burun delikleri alevlendi, yüzü kapana kısılmış vahşi bir hayvanınki gibi güven vermiyordu.

Corinne'e, "Çocuğun buradan çıkma şansı varsa tasmadan kurtulmalıyız," dedi. "Dragos eğitmeninin öldüğünü çoktan öğrenmiş olabilir. Her yere sensörler ve iletişim cihazları yerleştirmiş olabilir.

gerekçesiyle."

"Tasmayı nasıl çıkarabiliriz?" diye sordu, onun bakışlarını şaşkın bir ifadeyle karşılayarak. "Eğer kurcalanırsa ne olacağını biliyorum. Bu riski göze alamayız..." Kız düşüncesini tamamlayamamış gibi görüldüğünde Hunter ona nazıkçe, "Bir şeyler denemeliyiz. Eğer yapmazsak, tasmanın elimde patlaması sadece birkaç saniye sürebilir."

Sonra gözlerini Hunter'dan ayırıp tekrar oğluna baktı. Söyledikleri her kelimeyi dinliyordu, sessizdi ama etrafındaki her şeyi özömsüyordu.

Tıpkı Hunter'ın bir çift yabancı tarafından kapana kısılmış olsaydı yapacağı gibi, kaçış yollarını ve ihtimallerini hesaplıyordu.

Corinne ona "Buradayız çünkü sana yardım etmek istiyoruz," dedi. Gülümsemesi hüzünlü ve umutlıydı.

"Beni hatırlamıyor olabilirsin ama sen benim oğlumsun. Sana Nathan adını verdim. 'Tanrı'nın armağanı' demek.

Seni ilk gördüğüm andan itibaren benim için öyleydin." Uzun bir süre ona baktı, hızla gözlerini kırpıştırarak yüzünü inceledi. Sonra çırpınışları yeniden başladı; Hunter'ın tasmayı nasıl tuttuğunu sınamak için dikkatli bir şekilde dönüp duruyordu.

Hunter vahşi bakışları yakalayıp sabit tutarak, "Bir zamanlar ben de bunlardan birini giymiştim," dedi. "Ben de senin gibi bir Avcıyım. Ama özgürlüğümü buldum. Bu senin de özgürlüğün olabilir.

Ama bize güvenmek zorundasın." Çocuk şimdi çılgına dönmüştü ve Hunter onu bu kadar dehşete düşüren şeyin bu sözler olup olmadığını merak etmek zorundaydı; özgürlükten bahsetmek, kendi türleri için tasma tehdidinden bile daha yabancı ve tehlikeli bir kavramdı.

Nathan'ın çırpınışları arasında, polimer ve yüksek teknolojiden oluşan kalın siyah halka kamyonun zeminine sertçe çarptı. O sırada küçük kırmızı bir LED yanıp sönmeye başladı.

"Bu ışık ne anlama geliyor?" Corinne panikle sesini yükselterek sordu.
"Tanrım, Hunter... bunu ona yapamayız."

Kendine zarar vermeden önce onu bırakmalısın. Lütfen, sana yalvarıyorum, bırak onu Hunter."

Corinne'in dehşet dolu sözleri üzerine Mira'nın görüntüsü bir anda zihninde belirdi. Bunu bir kenara itti ve elindeki göreve odaklandı. "Eğer gitmesine izin verirse, kesin ölür. Patlayıcı şu anda aktif. Onu patlatmadan kaçamaz."

Ve şimdi LED yanıp söndüğüne göre, zaman daha da akıp gidiyordu. Etrafına bakındı, tasmayı çıkarmak için kullanabileceği bir alet aradı, cihazla oynamanın sadece patlamayı hızlandıracağını çok iyi anlamasına rağmen.

Sonra kriyojenik konteynerleri hatırladı. Sıvı nitrojen.

"Ayağa kalk," dedi Nathan'a. "Dikkatlice yap."

Corinne ona bön bön baktı. "Ne yapıyorsun sen? Hunter, bana ne düşündüğünü söyle." Açıklayacak zaman yoktu.

Çocuğu tankların yanına götürdü, eli hâlâ boynundaki ölümcül halkaya sarılıydı.

"Hunter, lütfen ona zarar verme," diye yalvardı Corinne, Mira'nın önsezilerinin engellenemeyeceğinin bir başka kanıtı olarak. "Anlamıyor musun? Onu seviyorum! O benim için her şey demek!"

Hunter doğru şeyi yaptığına, çocuğunu kurtarmak için mümkün olan tek şeyi yaptığına dair inancını yitirmedi.

Serbest eliyle, kriyo kabını onu besleyen sıvı nitrojen tankına bağlayan hortuma uzandı. Hortumu çekerek gevşetti. Kopan hortumdan beyaz dumanlar fışkırdı.

"Dizlerinin üzerine çök," dedi çocuğa, onu sertçe yere doğru yönlendirerek. "Gömleğini çıkar. Onu bir başlık gibi başının üzerine koymayı, teninle yakanın arasına sıkıştırmanı istiyorum."

"Hunter," diye bağırdı Corinne, şimdi

ağlıyordu. "Lütfen, bırak gitsin. Bunu benim

için yap..."

Korku onu pençesine almıştı ama artık duramazdı. "Tek yolu bu. Bu onun tek şansı, Corinne."

Nathan itaat etti, sessiz ve kararsızdı. Atlet yerine oturduğunda Hunter ona, "Yüzüstü uzan," dedi.

Çocuk yavaşça yerde pozisyon aldı. Hunter pamuklu gömleğin kuyruğunu elinin etrafına doladı, sonra yakayı daha sıkı tuttu, diğer elinde sıvı nitro hortumu vardı. Alçak bir küfür savurdu, sonra hortumu Nathan'ın başının arkasına doğru getirdi ve dondurucu kimyasalların dumanını doğrudan yakanın üzerine tuttu.

Beyaz buhar bulutları havaya yükseldi. Elini koruyan kumaş katmanlarının arasından bile, Dragos'un zalim icadının aşılmaz muhafazasını ve devrelerini patlatan yoğun soğuk nedeniyle derisi yandı.

Altında, Corinne'in oğlu tamamen hareketsizdi. Hızla ve sessizce nefes alıp veriyordu; hayatının son saniyeleri olabilecek bir anda kendini toparlamak için varını yoğunu ortaya koyan dehşete düşmüş bir çocuktü.

Çok geçmeden sıvı nitrojen incelemeye ve hortumdan fişkırmaya başladı. Hunter lanet olası tasmayı daha uzun süre dondurmak isterdi ama tank tükenmek üzereydi. Şimdi şansını denemek ve en iyisini ummak zorundaydı.

"Neler oluyor?" Corinne sordu. "İşe yarıyor mu?"

"Bunu öğrenmemiz gerekecek." Hortumu yere attı ve kalçasındaki kılıflı hançerlerden birine uzandı.

Silahı çıkardı ve kabzasını elinde çevirdi.

Donmuş yakanın üzerine.

Corinne'in elleri onun kolunu tuttu.

"Bekle." Başını salladı, yüzü korkuyla kaplanmıştı.

"Yapma bunu. Lütfen, onu öldüreceksin."

Eğer oynadığı kumar başarısız olur ve cihaz o anda patlarsa, çocuğu ve kendisini öldürebilirdi.

Corinne ağlayarak, tıpkı Mira'nın tahmin ettiği gibi hayalin gerçekleşmesini durdurması için boş yere yalvarırken Hunter kolunu Corinne'in elinden çekti.

Sonra yumruğunu yakasına indirdi.

Paramparça oldu.

Cihaz parçalanırken parçalar koptu ve Nathan'ın gömleğiyle örtülü başının etrafına dağıldı. Hunter ayağa kalktı ve çocuğun yanından uzaklaştı. Corinne kollarını ona doladı.

"Aman Tanrım," diye nefes alarak Hunter'a yapıştı, aynı anda hem hıçkırıyor hem de gülüyordu.

"Aman Tanrım... Buna

inanamıyorum. Hunter, gerçekten işe

yaradı!"

Nathan bir an hareketsiz kaldı, hâlâ yerde yüzükoyun yatıyordu. Sonra uzandı ve atletini başının etrafından çekti. Ayağa kalktı ve yüzünü onlara döndü. Parmakları yukarı tırmanıp boynunun çıplak teninde iz bırakırken biraz titredi.

Kimyasalların onu yaktığı yerde beyaz bir halkadan başka bir şey yoktu. Deri kısa sürede iyileşecekti. Asıl mucize, özgür olmasıydı.

"Bana ne yaptınız?" diye sordu, onlara karşı söylediği ilk sözlerdi. Sesi derindi ama solmakta olan ergenliğin kaba sıyrıklarını taşıyordu.

"Özgürsün," dedi Hunter ona. "Artık kimse seni kontrol edemez. Annenin sevgisi ve seni bulmak için gösterdiği kararlılık sayesinde nihayet istediğin gibi yaşamakta özgürsün." Corinne Hunter'ın yanından uzaklaştı ve ellerini oğluna doğru uzatarak onu selamladı. "Seni yanımda eve götürmek istiyorum, Nathan. Artık bir aile olabiliriz." Corinne ona yaklaşıırken Hunter ona baktı.

Temkinli ve güvensiz bir şekilde kaşlarını çattı ve tıraşlı başını hafifçe salladı.

Hunter çocuktaki temkinlilikten köşeye sıkışmışlığa dönüşen değişimi fark edemedi Nathan harekete geçmişti. Bir Breed hareketiyle, yakasının kırık parçalarından birini yakalamış ve Corinne'in boğazına dayamıştı. Corinne nefesini tuttu, saldırıya tamamen hazırlıksızdı.

Hunter hırladı, gözleri Irk Arkadaşı'nın şahdamarına dikilmiş olan sivri uçlu, derme çatma bıçağa dikilmişti. Bu çocuk onun kanından olsun ya da olmasın, az önce kendini düşman ilan etmişti.

Ve Hunter, tehdit bir nebze bile artsa onu öldürmekte tereddüt etmezdi.

Nathan onu kamyonetin açık kapılarına doğru götürürken bile Corinne'in gözleri Hunter'dan merhamet diliyordu. "Nathan," dedi bir kez daha oğlunun insanlığına ulaşmaya çalışarak. "Korkmana gerek yok. Artık arkadaşın olmamıza izin ver. Ailen olalım. Senin için olmam gereken anne olmam için bana bir şans ver." Hiçbir şey söylemeden kapılara yaklaştı. O lanet olası keskin madde hâlâ damarına yakın duruyordu. "Nathan," dedi Corinne. "Lütfen, sadece seni sevmeme izin ver."

BÖLÜM 31

Onu ileri doğru itti, söylediği her şeyi ve onun için yaptığı her şeyi şiddetle reddetti.

Sonra kamyonundan fırladı ve şafağın ilk ışıkları ufukta parlamaya başlarken ormana doğru kaçtı.

Chase aslında uyanmayı beklemiyordu. Bilincinin yerinde olduğu son an, sağ bacağına atardamarındaki kurşun yarası ve omzuna aldığı daha hafif bir darbe yüzünden çok fazla kan kaybederek şehirde körlemesine koştuğu andı. Daha önce çatışmalarda daha kötü yaralar almıştı ama o o zamandı. Şimdi ise vücudu titriyor ve güçsüz düşüyordu; neredeyse yok edilemez olan Irk genetiği, onu acı dolu bir iniltiyle uyandıran hastalık yüzünden bozulmuştu.

Doğrulamaya çalıştı ama fazla ilerleyemedi.

Metal kelepçeler el ve ayak bileklerini revir yatağına kelepçeledi. Çelik ve deriden yapılmış bir başka geniş bant da onu ortasından bağladı. Sıktığı dişlerinin arasından küfretti ve kelepçelere sertçe vurdu.

Görüşü yavaş yavaş daha iyi odaklanmaya başladığında, koridordan gelen karanlık bir kafanın kapıdaki küçük pencereden kendisine baktığını gördü.

Dante'nin içeri adım atması bir dakika sürdü. Kapı arkasından kapanırken, odanın diğer ucundan Chase'e baktı ve başını salladı.

"Sen lanet bir aptalsın, bunu biliyorsun, değil mi

Harvard?" Chase alay etti. "Endişen için teşekkürler.

Umarım buraya kadar bunu söylemek için gelmemişsinizdir."

"Hayır, yapmadım," diye yanıtladı Dante, hiç de yemi yutmamıştı. "Yan odadaydım, Tess'le birlikte oturuyordum.

iyileşiyor."

"Tess revirde mi?" Breedmate'in hamileliğinin son birkaç haftasındaki hassas dönemini hatırlayan Chase, kendini hemen birinci sınıf bir pislik gibi hissetti. "Ah, Tanrım, dostum. Bilmiyordum."

"Nereden bilebilirsin ki? Burada değildin."

Chase kısa bir iç çekti ve onaylarcasına başını salladı. Bu soğuk karşılamayı hak etmediğini söyleyemezdi. Ne de olsa, son zamanlarda Tarikat'ın gözünde istenmeyen kişi olduğundan emin olmak için elinden gelen her şeyi yapmıştı.

Özellikle de Dante söz konusu olduğunda.

"Peki, o nasıl? Her şey yolunda mı?"

"Evet. Tess iyi." Dante başını hafifçe eğdi. "Bebek de öyle. Onunla birlikte yan odada dinleniyor."

Tess doğum mu yapmış? Flaş haber Chase'e iki fıçı birden çarptı. Şaşkınlığını ya da Dante ve Tess'in aylardır dört gözle bekledikleri olayda bulunmadığını fark edince duyduğu pişmanlığı zapt edememişti. Aslında kendisi de bu konuda oldukça hevesliydi. Hatta birden fazla kez, Dante'nin kendisinden oğlunun vaftiz babası olmasını isteyip istemediğini merak etmişti; Chase'in pek layık olmadığı, ama bir zamanlar alçakgönüllü bir gururla kabul edebileceği bir onurdu bu.

Bir milyon yıl önce.

Ve şimdi onun ulaşamayacağı bir milyon mil uzakta.

Chase'in zincire vurulduğu yatağa yaklaşırken diğer savaşçının ciddi ve hayal kırıklığına uğramış yüz ifadesine bakarken ona da öyle gelmişti. "Tebrikler, Dante.

Sana ve Tess'e," dedi. "Bebek ne zaman doğdu?" "Dün sabah,

öğleden birkaç dakika önce."

Chase, "Ne yani, on Aralık mı?" diye tahmin etti.

"On yedinci," diye yanıtladı Dante, bakışı öncekinden daha da acımasızlaşarak. "Kahretsin, Harvard.

Senin için ne kadar kötü şimdi? Ciddiyim. Bana palavra sıkma."

"Kötü," diye itiraf etti Chase. Boğazı kurumuştı, sesi biraz daha iyi

çıkıyordu.

kaba bir hırıltı. "Ama bununla başa çıkabilirim. Bu lanet yatağa bir suçlu gibi bağlanmamış olsaydım çok daha iyi başa çıkabilirdim." Yumruk yaptığı ellerini çelik kelepçelerin izin verdiği kadar kaldırdı. Bu da çok fazla değildi.

"Öyle bir şey olmayacak," dedi Dante ayık bir sesle.

Chase homurdandı. "Doktorun emirleri mi?" "Lucan'ın emirleri.

Mira seni bulduktan sonra Niko ve Renata'nın seni içeri almasına izin vermesi bile biraz ikna edici oldu. Yüzünün tüm haberlerde lanet olası bir kaçık yerel terörist olarak gösterilmesi de pek yardımcı olmadı." Dante bir küfür savurdu.

"Dün gece aklını kaçırıp senatörün Noel partisinde ateş etmeye başlamadan önce ne yapıyordun, fotoğraflara mı poz veriyordun?"

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Seni teşhis ettiler, dostum. Kolluk kuvvetlerine ve Gizli Servis'e senin eşkalini veren bir görgü tanığı var. Seni her kim gördüyse yüzünü son gözeneğine ve bıyığına kadar çivilemiş. O zamandan beri her kanalda ve kablolu yayında ressamın çizimini yayınlıyorlar."

"Kahretsin," diye mırıldandı Chase, senatörün çekici asistanının onu balo salonunun galerisinde gördüğündeki lazer yoğunluğundaki bakışını hatırlayarak. "Elimden bir şey gelmezdi, Dante.

Ve benim yapılmış olmam önemli değil. Dragos oradaydı. Senatör ve başkan yardımcısına yakınlaşmaya çalışıyordu. İkisini de hedef aldı."

Dante sessizleşti, Chase'in inanabileceğinden emin değilmiş gibi onu inceliyordu.

"Dragos'u senatörün partisinde mi

gördün? Bundan emin misin?"

"Çok doğru, eminim. Senatörün onu insanlarla dolu bir balo salonunun ortasında başkan yardımcısıyla tanıştırmasını izledim. Onların özel bir toplantıya doğru yürüdüklerini gördüğümde, şansımı gördüm ve kullandım."

Dante elini siyah saçlarının arasında gezdirdi. "Dragos'u gördün ve bize haber vermedin mi?"

Bu durumla Tarikat'ın ilgilenmesi gerekirdi. Aklınızdan ne geçiyordu?"

Chase, "Düşünmediğim tek şey telefon etmek için durmaktı," diye itiraz etti. "Dragos'un orada olacağını bilmiyordum. Ondan sadece birkaç metre ötede, o orospu çocuğuna bir kurşun sıkıp onu indirecek kadar yakın olacağımı da bilmiyordum. Sadece bir önsezim vardı ve ona göre hareket ettim."

"Tanrım, Harvard. Bu iyi bir haber değil."

"Beni dinliyor musun?" Chase bağırdı, öfkesi kabarmış, zaten giderek artan kan açlığını daha da alevlendirmişti. "Sana söylüyorum, dün gece Dragos'u ben vurdum. Bir kurşunun ona tam isabet ettiğini ve onu yere serdiğini gördüm. Tanrı aşkına, belki de protokole uymadığım için beni çarmıha germek yerine bana teşekkür etmelisin. O piçi öldürmüş olma ihtimalimin çok yüksek olduğunu söylüyorum."

"Dragos ölmedi," diye yanıtladı Dante ayık bir sesle. "Dün gece kimse öldürülmedi."

Birkaç yaralı olduğu bildirildi ama hiçbirinin hayati tehlikesi yoktu. Eğer Dragos oradaysa ve onu söylediğiniz gibi vurduysanız, o zaman ayağa kalkıp uzaklaşabilirdi."

Chase dinledi, şakakları yükselen öfkeyle çarpıyordu. "Buradan çıkmam gerek. Onu bir kez buldum, yine bulabilirim. Bunu düzeltebilirim."

"Hayır, Harvard, yapamazsın. Ve hiçbir yere gitmiyorsun. Çok fazla

şu anda bizim için tehlikede. Lucan, o aksini söyleyene kadar kışının olduğu yere dikilmesini istiyor." Chase hırıltısını tutamadı. Dragos kaçtığı için kızgındı ve Lucan, Dante ya da herhangi birinin onu iradesi dışında tutabileceklerini düşünmelerine de kızgındı. Artık Tarikat'ın bir parçası olmadığı mesajını açık ve net bir şekilde alıyordu ve bu, Dragos'un peşinden tek başına gitmesini engelleyebilecekleri anlamına geliyorsa lanetlenecekti.

Dragos'un ortadan kaldırılmasını en az diğer savaşçılar kadar istiyordu.

Ve yerleşkedeki tutsaklığından kurtulmak istemesi için aynı derecede önemli bir başka nedeni daha vardı.

"Beslenmem gerek," diye mırıldandı nefesinin altından. "Eğer vücuduma taze kırmızı hücreler girmezse, kalçamdaki kurşun yarası çok hızlı iyileşmeyecek. Avlanmak için özgür olmalıyım, Dante."

Savaşçının bakışları, Chase'in aldatmacasının saklanabileceği hiçbir gölge bırakmadan, sondalı bir projektör gibi onunkini delip geçti. "Kendin söyledin; bacağın kötü durumda. Avlanacak durumda değilsin, Lucan şu anda seni serbest bırakmanın bir hata olacağını düşünmese bile."

Onu pençeleyen susuzluk, pençelerini daha da derinlere saplamaya başladı ve onu içten dışa doğru parçaladı. Terliyordu, buz gibi bir parlaklık onu ürpertirken midesi daha sıkı bir düğüm haline geldi. "Beni burada bırakmayı göze alabilir misin?" dedi, sesi çakıl gibi pürüzlüydü, neredeyse doğaüstü. "Artık burada yaşayan bir insan olduğuna göre, yerleşkenin içinde avlanmaya başlayabilirim."

Dante'nin yüzü biraz beyazladıktan sonra gözleri parlak kehribar rengi kıvılcımlarla parladı. "Canın yandığı için bunu söylememişsin gibi davranacağım. Ve sana bir kerelik iyilik yapıp Brock'a da söylemeyeceğim, çünkü sana söz veriyorum, insan olsun ya da olmasın Jenna'nın üzerine nefes bile alsan o adam seni çıplak elleriyle öldürür. Kahretsin, zorlamaya devam edersen onu bu zahmetten kurtarabilirim."

Karnındaki acı sarmalı, Chase'in Dante'ye dudak bükerek karşılık vermesine neden oldu. "Eğer bu bağlardan kurtulmak isteseydim, kurtulabilirdim. Bunu biliyorsun."

"Evet, biliyorum." Dante yaklaştı, o kadar hızlı hareket ediyordu ki Chase'in halsiz duyuları onu takip edemedi. Keskin metalin soğuk öpücüğünün boğazına sertçe bastırıldığını hissedince irkildi.

Dante'nin kavisli ikiz bıçakları etini ısırды, boynunun her iki yanında birer tane vardı, deriyi kırmaya kıl payı kalmıştı. "Bağlardan kurtulmayı deneyebilirsin Harvard, ama şimdi kurtulmaman için iki iyi nedenin var."

Chase, saygı duyması gerektiğini deneyimlerinden bildiği bu tehdit karşısında irkildi.

"Bu biraz sert bir sevgi, özellikle de bir arkadaştan geliyor."

"Arkadaşım gitti. Kabul etmek istediğimden daha uzun süredir yok," dedi Dante, sesi gergin ve kontrollüydü. Savaşçının her zamanki kabadayılığından yoksun olduğunda ölümcüldü. "Şu anda bana sivri dişleri ve kehribar rengi gözleriyle bakan kan bağımlısıyla konuşuyorum. Kan Tutkusu'na doğru ince çizgide yürüdüğü konusunda yanıldığımı düşünürse bu titanyum bıçakları yiyecek olan o."

Chase yavaşça geri çekilip omurgasının revir yatağının şiltesine yerleşmesine izin verdiğinde bile, o iğrenç eğri hançerleri bırakmadı.

Keskin kenarlar onu takip ediyor, tehlikeli bir şekilde yaklaşarak Chase'in sinirlerini test ediyordu.

Durumu tırmandırmaya cesaret edemedi.

Henüz Rogue olmamasına rağmen, Dante haklıydı. Chase kan tutkusunun peşini bırakmadığını hissedebiliyordu. Ve titanyumun kanına zehir gibi etki etmeyeceğinden emin olamazdı. Dante'ye ters ters baktı ama onu denemek için hiçbir hamle yapmadı.

"Bu uzun zamandır yaptığın ilk akıllıca hareket, Harvard." Chase hiçbir şey söylemedi, jilet gibi keskin pençeler boğazından düşene ve son zamanlarda en sıkı yoldaşı olan savaşçı onu odada bir kez daha yalnız bırakana kadar nefes almayı bekledi.

BÖLÜM 32

Gün ışığının uzun saatleri dayanılmaz bir yavaşlıkla geçip gidiyordu. Corinne her dakikanın, sanki her biri kalbinden küçük bir parça koparıyormuş gibi geçtiğini hissediyordu.

Nathan gitmişti.

Yıllarca onu tekrar görebilmeyi umduktan sonra, bir şekilde hapisten kurtulup çocuğuyla yeniden bir araya gelebilmesini ve hayal ettiği gibi bir aile olabilmelerini sağlayacak bir mucize için ettiği sonsuz dualardan sonra... o gitmişti.

Parmaklarının arasından kayıp gitti, kehanet edilen bir son yüzünden değil, kendi seçimiyle.

Onun hayatta olduğu ve kayıp olduğu gerçeği, onu Hunter'ın tarif ettiği görüntüde kaybetmiş olabileceği fikrinden sadece biraz daha az acı veriyordu. Nathan gitmişti ve bu gerçeğin ardından Corinne çok üzülmüştü.

Hunter'la birlikte kapalı kasa kamyonetin arkasında oturmuş, ikisi de güneşin batmasını ve Hunter'ın Nathan'ı araması için bir şans daha doğmasını bekliyorlardı. Nathan kaçtıktan sonraki dakikalarda onun peşinden gitmişti ama Hunter'ın etrafta yaptığı aramalar sonuçsuz kalmış, Şafak onu kamyonete eli boş geri götürmüştü.

O zamandan beri Nathan'ın hücresi olarak kullanılan kulübeden birkaç mil uzağa taşınmışlardı. Hunter, Dragos'un ajanları tarafından keşfedilme riskinin orada daha fazla kalamayacak kadar büyük olduğunu düşünüyordu.

Corinne isteksizce kabul etmişti.

Şimdi tek yapabildiği oğlunun nereye kaçtığını merak etmek ve Dragos'un sorgusuz sualsiz askerlerinden biri olarak şartlanmasının Corinne'in onu kurtarmak istediği kötülüğe geri dönmesine neden olmaması için dua etmektir. Tabii kamyonun dışında parlayan güneş onu önce ele geçirmezse.

"Onun yerinde olsaydın," dedi Hunter'a, "nereye giderdin?" Hunter uzanıp kızın elini nazikçe kavradı ve başparmağının ucunda gezdirdi

Breedmate işaretinin üzerinde. "O bir savaşçı Corinne. Eğitimi ona böyle olmayı öğretti. Son derece zeki ve eminim ki çevresini son derece iyi tanıyor. Onu ararken bölgede çok sayıda mağara buldum. Şimdiye kadar herhangi birinde saklanıyor olabilir." Bir süre düşündükten sonra ekledi:

"Hareketlerini kulübenin hemen etrafındaki alanla sınırlayan tasma olmadan, herhangi bir yerde olma ihtimali de var." Başını salladı ve Hunter'ın onu gerçeklerden uzak tutma ihtiyacı hissetmemesini takdir etti. Artık aralarında ne kadar küçük olursa olsun hiçbir sır olmayacaktı. Dün gece Georgia ormanlarındaki ıssız kulübeye doğru yola çıkarken birbirlerine söz vermişlerdi; Hunter'ın Mira'nın imgelemine anlatması neredeyse onları ayıracaktı.

Corinne titrek bir iç çekti. "En azından imgelemin sonucunu değiştirebildik. Başka bir şey olmasa bile, en azından artık Mira'nın gördüğü her şeyin gerçekleşmek zorunda olmadığını biliyoruz." Hunter başını iki yana salladı.

"Mira'nın gözlerinde gördüklerimde hiçbir değişiklik olmadı. Bana gösterdiği imgelem tam olarak öngördüğü gibi gerçekleşti. Yanlış olan benim yorumumdu."

"Ne demek istiyorsun?"

"O son birkaç dakikada söylediğin her şey bunun bir parçasıydı Corinne. Onu bağışlamamı istedin. Gitmesine izin vermem için yalvardın. Söylediğin tüm sözler, aynen söylediğin gibi, Mira'nın önsezisinin bir parçasıydı." Corinne'in parmaklarını ağzına götürdü ve onlara nazik bir öpücük kondurdu.

"Elimi kaldırıp ona indirmeye hazırlandığımda, beni fiziksel olarak durdurmaya çalıştınız.

Yine de elimi bıraktım. Mecburdum, tek yolu buydu."

"Anlamıyorum," diye mırıldandı.

"Nathan'ı sen öldürmedin. İmgelem yanlıştı."

"Hayır," dedi. "Vurduğum darbe onu öldürmüş olmalıydı, eğer

yakası devre dışı bırakılmamıştı. Bilmediğim şey buydu, imgelemin bana göstermediği şey. Olayın gerçekleştiği ana kadar oğlunuza yaptığım saldırının onun hayatını kurtarmak için olduğunu fark etmemiştim, elinden almak için değil."

"Tanrı'ya şükür," diye fısıldadı Corinne, kendini onun kucağına bırakarak. "Ama Nathan yine de gitti.

Onu kaybettim, aynı şekilde."

"Onu bulacağız," dedi Hunter, derin sesi Corinne'in her yanından gürlüyordu, alçak ve yatıştırıcıydı, koruyucu kolları kadar güçlüydü. "Bu konuda sana söz veriyorum Corinne. Ne kadar uzun sürerse sürsün ya da ne kadar ileri gitmem gerekirse gereksin. Bunu yapacağım... Bunu senin için yapacağım.

Her şey senin için."

Başını çevirip ona baktı, verdiği sözden etkilenmişti.

"Seni seviyorum," dedi ona. "ř  andaki ve geri kalan hayatımı senin mutluluğuna adadım."

"Ah, Hunter," diye iç geçirdi, duyguları boğazına düğümlenmişti. "Seni çok seviyorum. Bana çok uzun zamandır mümkün olduğunu düşünmediğim mutluluğu gösterdin bile." Eğildi ve kızın alnına bir öpücük bıraktı. "Ve birlikte geçirdiğimiz kısa süre içinde bana hissettirdiklerinin hiçbirini bilmiyordum. Hayattaki her şeyi deneyimlemek istememe neden oldun. Hepsini yanımda seninle yaşamak istiyorum... eğer beni buna layık görürsen, eşim olarak."

"Ben de sensiz bir gün bile yaşamak istemiyorum," diye itiraf etti. "Sen artık benim bir par amsın."

"Bunu istiyorum," dedi ve dudaklarını şehvetli, tutkulu bir şekilde birleştirerek dudaklarını yakaladı. Bir an sonra geri çekildiğinde gözleri kömür gibi parlıyordu. Dişleri parıldıyordu, keskin uçları ona bakarken daha da uzuyordu. "Yardım edemem ama seni arzuluyorum. Seni tekrar tatmak istiyorum. Sana karşı hissettiğim bu duygu yoğun olmaktan çok daha fazlası," dedi kabaca. "Bu sahiplenici bir şey, açgözlü. Sana bakıyorum Corinne Bishop ve tek düşünebildiğim

sen benimsin."

"Ben seninim," diye onayladı, sonsuza dek yanında olmasını istediği erkeğın gururlu çenesini ve kaslı yanağın okşayarak. "Yalnızca seninim Hunter. Sonsuza dek seninim."

Bir hırıltıyla onu başka, daha derin bir öpücüğün içine çekti. "Bana ait olmanı istiyorum," diye mırıldandı onun ağzına karşı. "Kanımın senin içinde, senin bir parçan olarak yaşadığını bilmek istiyorum."

"Evet," diye nefesini tuttu, kendini şimdi ve her zaman için ona bağlama fikrinden heyecan duyuyordu.

Gözleri birbirine kilitlendi, bileğini ağzına götürdü ve uzun dişlerini ete geçirdi. Ona verebileceğı en değerli hediyeı getirdi.

Corinne dudaklarını adamın açık damarına dayadı ve adamın ilk tadını ağzına götürdü.

Adamın kanı bir yangın gibi diline çarptı.

Kalın, güçlü ve kükreyen bu güç, Hunter'ın sahip olduğı her şeyin özüydü. Ve şimdi bu canlılık onu besliyor, hücrelerini zenginleştiriyor, duyularını dolduruyordu... varlığının her zerresine işliyordu. Bağın tutunduğunu hissetti, ısıltılı, görkemli bir bağlantı. Ona tutundu ve etrafını sarmasına izin verdi, Hunter'dan içmeye devam ederken onu saran neşenin tam doygunluğunun tadını çıkardı.

Adamın kanı, kızın tüm yaşadıklarının dehşetini yok etti. İşkence silinip gitmiş, aşağılanma ortadan kalkmış, hepsi şimdi aralarında büyüyen, yoğunlaşan bağın gücü altında toz gibi dağılmıştı.

Hunter'ın damarından çekerken, muhteşem eşinin gözlerinin tutku ve sahiplenmeyle parlamışını izledi...

Nefesini kesecek kadar yoğun bir aşkla.

Şimdi onun için yanıp tutuşuyordu, kendi ihtiyacı sarhoş edici

kanının gücü.

Adam bileğini dikkatlice çekip yaraları diliyle kapatırken kadın beklemeye zor dayanıyordu. Adam onu soyarken titriyordu, kendi giysileri de bir anda yok olmuştu.

Onu vücuduyla sardı ve onunla sevişti, tatlı bir şekilde, derinlemesine... aşkları kadar parlak bir şekilde yanan bir coşku.

Bu bağlılık ve tamamlanma anı içini fazlasıyla doldursa da, oğlunun yokluğunda kalbinin bir köşesinin hâlâ acıyacağını biliyordu. Ama Hunter'ın onu bulana kadar yanında olacağına dair verdiği söz ona güven veriyordu. Belki de oğlunu sonsuza dek kaybetmemişti.

Henüz değil.

Hunter'ın sevgisi ve her fırtınadan daha güçlü bir şekilde içinden akan kan bağıyla her şey mümkün görünüyordu.

Akşam karanlığı çöktüğünde şiddetli bir yağmur bölgeyi etkisi altına almıştı.

Hunter deri trençkotunu silkerek New England'a doğru yola çıkmadan önce son bir kez Nathan'ı aramak için geri dönmeye hazırlandı. Kısa bir süre önce Tarikat'la yaptığı hızlı kontrole göre, yerleşkede işler kötüden daha kötüye gidiyordu. Corinne'in oğlunu almadan gitmekten ne kadar nefret etse de Hunter savaşçı arkadaşlarına karşı olan görevini de göz ardı edemezdi.

Bunun da ötesinde, tüm görevlerini yerine getirirken Corinne'in güvenli ve korunaklı bir yerde olduğundan emin olması gerekiyordu, onu güvenliksiz bir teslimat kamyonunun arkasında beklemek zorunda bırakmamalıydı.

"İyi olacağım," dedi ona, endişesini onu tedirgin etmesi gereken bir rahatlıkla okuyarak.

Yine de tedirgin etmedi. Onu bu kadar iyi tanımış olması güven vericiydi.

Birbirlerine karışan kanlarıyla sağlamlaşan bağlarının şimdi ne kadar içgüdüsel olduğu inanılmazdı.

Onun güzel, cesur yüzünü okşadı.

"Sadece birkaç saatliğine gideceğim.

Bu süre içinde nehrin yakınındaki tüm alanı ve çevresindeki eyalet parkını kapsayabilirim."

"Teşekkür ederim," dedi ve avucuna bir öpücük kondurdu. "Onu bu gece dışarıda bulsan da bulmasan da ne olursa olsun, denemek istediğin için sana minnettar olduğumu bil."

"Nathan senin ailen. Bu benim de ailem olduğu anlamına geliyor."

Hunter onu kendine yaklaştıırken kadın titrek bir şekilde başını salladı. Hunter onun güven dolu gözlerine bakarken, Nathan güvende olduğunda ona sevebileceği daha fazla oğul vermek için onunla daha büyük bir aile kurma arzusunu derinden hissediyordu.

Birlikte kamyonetin kapısına doğru yürüdüler. Hunter kapıları durmadan yağın yağmurun tıslamasıyla açtı.

Nathan dışarıda tufanın içinde duruyordu.

Sırılsıklamdı, yalınayaktı ve üzerinde günün erken saatlerinde kaçarken giydiği gri eşofman altı vardı. Su, traşlı kafasından ve dermaglif kaplı göğsünün yağsız kas tabakalarından aşağı süzülüyordu. Elleri iki yanında gevşekçe sallanıyor, parmaklarından ayaklarının altındaki çamura su damlıyordu.

Corinne, Hunter'ın yanında çok sessizleşti, sanki kendi gözlerine güvenmiyormuş ve çocuğun nefes alması halinde paramparça olabilecek bir illüzyondan ibaret olmasından korkuyormuş gibiydi.

Nathan onlara baktı. "Gidecek hiçbir yerim yok."

Hunter, "Evet, var," diye cevap verdi.

Elini uzattı.

Çocuğun herhangi bir hareket yapması için uzun bir süre geçmesi gerekti. Sonra belli belirsiz bir baş hareketiyle uzanıp Hunter'ın elini tuttu ve kamyonete doğru adım attı.

Hunter şimdi yanı başında, Corinne'in ciğerlerinin yumuşak, titrek bir iç çekiş çıkardığını duyuyordu. Nabızı bir davul gibi sert atıyor, kanı o kadar hızlı çarpıyordu ki, heyecanı ve umudunu kendi damarlarında hissedebiliyordu. Ama kendini tuttu, rahatlama ve sevinç içinde kollarını çocuğuna dolamamak için elinden gelen her şeyi yaptı.

Kıpırdamadan durdu, bekledi ve sevgili oğlunun yavaşça ona doğru ilerlemesini izledi.

"Söylediğin her şey doğru mu?" diye sordu

ona. Kadın başını salladı, gözlerinden

yaşlar taşıyordu. "Her şey."

Hunter ceketini çıkardı ve çocuğun sıırsıklam omuzlarına örttü. Nathan ona baktı, hâlâ onlardan tam olarak emin değildi. "Seninle gelirim beni nereye götüreceksin?"

Hunter, "Ev," diye cevap verdi.

Corinne'e baktı ve o anda bu kelimenin gerçekten ne kadar güçlü olduğunu anladı.

Eve. Çelikten dövölmüş, bir elmas kadar kırılmaz, bir dağ kadar sağlam bir silah gibi aynı sarsıcı güçle vurdu onu.

Home.

Bu ne onun ne de bu ölümcöl genç suikastçının daha önce bilmediği bir şeydi.

Her ikisinin de mucizevi bir şekilde, nazik ve yiğit kalbini her ikisine de açan bu güzel kadında buldukları bir şey.

BÖLÜM 33

Hunter kolunu kızın ince omuzlarına doladı ve kalbinden taşan tüm sevgiyle ona baktı.

Ona doğru eğildi ve sadece onun kulaklarına fısıldadı: "Beni eve getirdiğin için teşekkür ederim."

Bütün sabah volta mı atacaksın Lucan? Biraz dinlenmek sana iyi gelecektir, biliyorsun." Gabrielle, yerleşkedeki odalarındaki devasa yatakta yanındaki boş yeri okşadı. Komodinin üzerindeki saate göre kuşluk vaktiydi ama Lucan önceki günden beri hiç durmadan ayaktaydı.

Söndürülecek çok fazla yangın vardı. Elllerinde çok fazla hayat vardı ve bunlardan en önemlisi de Dante ve Tess'in yeni doğan oğullarıydı.

Bir de şu anda revirde kilit altında tutulan Sterling Chase vardı. Lucan ve Tarikat'ın geri kalanı, yirmi dört saatten fazla bir süre önce, birden fazla kurşun yarasından kanlar içinde ve kışında oldukça büyük bir hedefle malikâne arazisinde ortaya çıktığından beri yüksek alarmdaydı.

Haber kanalları hala onun görgü tanığı tarafından çekilmiş robot resmini yayınlıyorlardı. Senatörün partisindeki olaydan bu yana yerel, ulusal ve kablolu yayın yapan tüm kanallarda yayınlanıyordu ve çeşitli internet haber sitelerinde sürekli yer alıyordu. Lucan, Chase'in üzerindeki insan kolluk kuvvetlerinin baskısının azalmasının ne kadar süreceğini merak ediyordu.

Tarikatın, birçok yerel polis birimi ve lanet olası federaller tarafından aranan bir kişiyi barındırıyor olması hiç de iyi değil.

Chase'e sadece Dragos'un kaçmasına izin verdiği için değil, aynı zamanda kendini vurdurup kimliğini tespit ettirdiği için de kızgın olsa da, Chase'i senatörün partisine götürenin takdire şayan bir önsezi olduğunu kabul etmek zorundaydı. Son zamanlardaki kişisel sorunları ne olursa olsun, Chase'in içgüdüleri sağladı ve infazdaki kraliyet beceriksizliğine rağmen, halka açık

Disruption, Dragos'un planladığı her neyse onu engellemeyi başarmıştı.

Ve bir şeyler dönüyordu, Lucan bundan emindi. İşbirlikçi orospu çocuğu kesinlikle kanepeler ve sohbet için orada değildi.

Dragos'un neyi amaçlamış olabileceğini düşünmekten nefret ediyordu, Birleşik Devletler'in en üst düzey hükümet yetkililerinden bazılarının toplantıya katılmış olduğu gerçeğini göz önünde bulundurarak.

Lucan halının içinde bir başka sert iz üzerinde yürüdü. "Büyük bir şey patlamak üzere. Bunu iliklerime kadar hissedebiliyorum, Gabrielle. Bir şeyler patlamak üzere ve eğer elimi çabuk tutmazsam, sadece benim değil, herkesin suratında patlayacak."

"Buraya gel," dedi, yatakta çıplak bedeninin yanında yer açmak için çarşafı ve yorganı geriye atarken şimdi kaşlarını çatıyordu. Muhteşemdi ve düşüncelerinin ağırlığına rağmen karşı konulamayacak kadar cazipti. "Elinden geleni yapıyorsun,"

Adam yanına yerleşirken ona söyledi.

"Bunu çözeceğiz. Hep birlikte. Bu konuda yalnız değilsin Lucan." Lucan onun konuşmasıyla rahatladığını hissetti, sadece onun yanında olması bile sıkıntılarının hafiflediğini gösteriyordu. Lucan'ın onun üzerinde sahip olduğu bu güç onu şaşırtmaktan asla vazgeçmiyordu. "Seni eşim olman için ikna etmeyi nasıl başardım?"

Yumuşak kahkahası, göğsünün üzerinde duran kulağında titreşti. "Hatırladığım kadarıyla öpüşme de vardı. Hatta belki biraz tekmeleme ve çığlık atma. Öncelikle senin tarafından." Geri çekildi ve karanlık gözlerle onun gözlerinin içine baktı. "Ben tekme atmam ve kesinlikle çığlık atmam."

"Belki de değil," diye kabul etti, dolgun dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi. "Ama kolay düşmedin, en azından bu kadarını kabul etmelisin."

"Söylentilere göre kalın kafalıymışım."

dedi. "Çoğu zaman benim için neyin iyi olduğunu bilmiyorum."

Kumral kaşları çatıldı. "Neyse ki senin için neyin iyi olduğunu biliyorum."

Öpüşmek için onu yukarı çekti, ağzını onunkinin üzerine yavaş ve delici bir iddiayla kapattı, bu da onun kıyafetleri içinde granit gibi sertleşmesine neden oldu. Saf erkeksi bir onay hırıltısıyla, onu hassas ensesinden yakaladı ve dilini dişlerinin arasına daldırdı.

Teknik laboratuvarından gelen telefon hattı çalmaya başladığında onu çoktan altına bastırmıştı.

Lucan kendini Gabrielle'in sıcak bedeninden ayırıp ahizeyi kulağına götürdüğünde uyarı zilleri sirenler gibi çaldı. "Neler oluyor, Gideon?"

"Şans eseri televizyonu açmadınız, değil mi?" "Hayır."

Gideon'un sesi her zamanki gibi neşeli değildi. Yakınından bile geçmiyordu. "Şehirde kıyamet kopuyor Lucan. Çabuk gelsen iyi olur. Bunu görmek gerek."

Chase başını revirdeki yatağının yastığından kaldırdı ve odanın köşesine monte edilmiş televizyon ekranına daha iyi bakabilmek için kendini zorladı. Bir çift sunucunun, uzun fincan kahvelerini yudumlarken ve kameraya bir sürü kaplamalı beyaz dişlerini gösterirken boş haberler üzerine kıkırdayıp durdukları anlamsız sabah sohbet programlarından birine park edilmişti. Sessizdeyken bile bu şey onu rahatsız etmişti ama sırf gözlerinin, kendisini yerleşkenin içine hapseden dört klinik duvar dışında odaklanabileceği bir şey olsun diye açık bırakmıştı.

Ya bu olacaktı ya da delirmesine izin verecek ve onu hâlâ içten içe kemiren açlığa teslim olacaktı.

İçindeki bağımlı oradan çıkmayı çok istiyordu, buna her şeyden çok ihtiyacı vardı ama tehlikeli düşüşünü durdurmak için zerre kadar şansı varsa, içindeki kana susamışlığı açlıktan öldürmesi gerektiğini biliyordu.

kendisi. Denemesi için buradan, yerleşkeden, sahip olduğu tek arkadaşlarının arasından daha iyi bir yer düşünemiyordu.

Onu terk etmeleri için her türlü hakkı verdiği

arkadaşları. Yine de onu aralarına aldılar.

Onu bağladı ve revire kilitledi, ama ne olursa olsun, hediye atın ağzına bakmayacaktı.

Ama şimdi monitöre baktığında, programın canlı bir haber bülteniyle kesildiğini görünce midesi bulandı.

Yanındaki tekerlekli tepsinin üzerindeki kumandaya uzandı, ancak prangalar takırdarken ama sıkıca tutulurken kısıtlamalarını hatırladı. Onları çekip çıkarabilirdi ama siktir et. Onsuz da sesle başa çıkabilirdi.

Sesi açarak Boston'da bir yerde meydana gelen büyük bir patlamanın gerçek zamanlı görüntülerinin ekranı doldurmasını dehşet içinde dinledi. Bir kadın haber muhabirinin sesi yayınladıkları şeyi tarif ediyordu.

"şehir merkezindeki BM binasında. Polis olay yerine ulaşıyor ve Kanal 5

haber ekipleri şu anda yolda. İlk raporlar bunun bir tür bomba olayı olduğunu gösteriyor. Binada ciddi hasar olduğuna dair raporlar alıyoruz ve on blok yarıçapındaki çevredeki tüm sokaklar kolluk kuvvetleri tarafından kapatıldı." Vay anasını. Chase, duman, toz ve alev bulutunun, bölgenin üzerinde daireler çizen haber helikopterinin kamerasına doğru yükselişini izledi. İmkânsız gibi görünse de

Dehşet yaratma amacı dışında hiçbir anlamı olmayan bu olayda da Dragos'un adı geçiyordu.

"Olay yerindeki kaynaklardan aldığımız bilgilere göre şu anda emniyet güçleri tarafından bir araç takibi yapılmaktadır. Bu olası terör eyleminin şüphelisi ya da şüphelilerinin bu araçta olduğu ve patlamadan önceki dakikalarda görgü tanıkları tarafından olay yerinden ayrılırken görüldükleri düşünülmektedir.

yer. Kanal 5'in haber helikopteri bu takibin gerçekleştiği yere gidiyor ve daha fazla bilgi edindikçe sizi canlı olarak bilgilendireceğiz." Chase başını tekrar eğdi ve tavana doğru olgun bir küfür mırıldandı. Eğer Dragos bu işe karıştıysa, neyin peşindeydi?

Chase zoraki iyileşme sürecinden sıyrılıp teknoloji laboratuvarına gitmek istiyordu, çünkü Tarikat'ın geri kalanının da aynı rahatsız edici raporu izliyor olacağından emindi.

Gideon sürekli olarak insan haber kaynaklarını izliyordu ve hafta ortasında, tatil günlerine doğru gerçekleşen bu tür terör eylemleri büyük ses getiriyordu.

Ama artık laboratuvardaki o uzun masaya ait değildi. Tarikat'ı terk etmişti ve kendini toparladığından emin olana kadar onlardan kendisini geri almalarını istemeyi hak etmiyordu.

Tarikat için yaptığı son görevlerin büyük bir kısmını oluşturan başarısızlıklar ve başarısızlıklar dizisi için kendini tekmelerken, haber muhabiri ekrana geri geldi.

"şimdi Kanal 5'in gökyüzündeki gözüne bağlanıyoruz, size şehrin hemen dışından son haberleri getiriyor, polis şu anda bu sabah BM binasında meydana gelen bu korkunç olayla bağlantılı olduğuna inandıkları aracın peşinde. Yine, eğer yeni dinliyorsanız, Kanal 5 olay yerine ilk ulaşan kanal oldu ve size birkaç dakika önce şehir merkezinde büyük bir patlamanın, bir tür bombanın patlatıldığı haberini getirdi..."

O konuşurken Chase önce şaşkınlık, sonra da giderek artan bir şüphe ve dehşet içinde, bir polis kruvazörü ve SWAT minibüsü filosunun son model kırmızı bir kamyoneti şehrin dışından, büyük, ağaçlarla dolu sitelerin ve geniş özel mülklerin bulunduğu bir bölgeye doğru takip edişini izledi.

Tarikat'ın bölgesine doğru.

Chase doğrulmaya çalıştı ve bağlarının bileklerini ve ayak bileklerini

ısırdığını hissetti. Gövdesinin etrafındaki elik ile güçlendirilmiş deri bant, o zorlandıkça inledi.

monitörde neler olduğunu daha iyi görebilmek için.

Durum iyi değildi.

Takip aracı son virajı dönerek güneşli caddeden sağa, Tarikat'ın malikânesinin dış çevresine doğru ilerledi. Dehşet içinde, bir an bile geçmeden, kırmızı pikap kükreyerek malikanenin ön kapılarına doğru ilerledi.

Ah, Tanrım.

Aman Tanrım.

Araç elektrikli kapıya çarpıp içeri girdiğinde kıvılcımlar patladı.

Kamyondan inen birkaç adam karla dolu çimenleri yürüyerek aşmaya başladı. Peşlerinde bir düzine ya da daha fazla polisle birlikte malikaneye doğru koşuyorlardı.

Onları buraya Dragos

gönderdi. Bunu

biliyordu.

Bunun tuhaf bir tesadüf değil, bir misilleme eylemi olduğunu şimdi bildiği gibi biliyordu. Dragos, Chase'in geçen gece yaptıklarının intikamını alıyordu.

Bunu Tarikat'ın başına o getirdi... arkadaşlarının başına.

Chase acı dolu bir kükremeye bağlarından kurtuldu ve emrindeki doğaüstü hızın her zerresini kullanarak revirden kaçtı.

Lucan Tarikat'ın geri kalanıyla birlikte teknoloji laboratuvarında toplanmış, haberleri kuşkuyla izliyordu.

Şüpheli bombacıları taşıyan kırmızı kamyonet malikânenin kapısına çarptığında Lucan'ın uzun zamandır yaşadığı ilk gerçek korku hissinin yanında onların inançsızlığı hiçbir şeydi.

O korkunç anda teknoloji laboratuvarını bir sessizlik kapladı.

Dışarıda tam gün ışığı vardı. Kaçma şansları yoktu. Şimdi kapana kısılmışlardı, yerleşkenin yukarısında gerçekleşen çatışmayı izlemekten ve kolluk kuvvetlerinin mülkün etrafında dolaşmaya veya sahiplerini sorgulamaya karar vermeden gitmelerini ummaktan başka seçenekleri yoktu.

Ve Lucan ağır kalbinin derinliklerinde Dragos'un niyetinin başından beri bu olduğunu anladı.

Kellan Archer'a izleme cihazını bu yüzden yerleştirmişti. Tarikat'ın bu şekilde çökmesini istiyordu.

Onun eliyle değil, insanlar tarafından.

Gideon'a, "Yerleşkeye açılan tüm portalları kapatın ve kilitleyin," dedi. "O suçlu pisliklerden ya da polislerden herhangi biri bu şeyi malikânenin içine sokmak gibi aptalca bir şey yaparsa, evin altında neler olabileceğini merak etmelerini istemeyiz." Eğer yaparlarsa, Tarikat'ın hepsini gördükleri yerde öldürmekten başka çaresi kalmazdı.

Özellikle de tüm bu kanlı kovalamaca canlı yayında kaydedilmişken, bunu halının altına süpürmek çok zor olacaktı.

"Hemen kapatın şunu," diyerek yumruğunu masaya vurdu ve masanın ortasından aşağıya doğru büyük bir çatırtı yayıldı. "Bu Dragos'un işi. Onları buraya o gönderdi. Tam da kapımızın önüne."

"Bileşik portallar mühürlendi," diye bildirdi Gideon. Sonra da Lucan'ın o anda duymak istemediği bir küfür savurdu. "Ah, Tanrım. Buna inanamıyorum." Başını Lucan'a doğru çevirdi ve malikânenin içinden gelen iç kamera görüntülerinden birini işaret etti.

Nikolai diğerlerinin arasındaki yerinden, "Lanet olsun," diye nefes aldı. "Burası Harvard.

Orada ne halt ediyor?"

"Bizi kurtarıyor," diye cevap verdi Dante, savaşçının sesinde hiçbir tonlama yoktu. Şaşkın bir sessizlik içinde Chase'in sakın adımlarla ön tarafa doğru ilerleyişini izlediler.

Malikanenin kapısı. Kapıyı üniformalı polisler ve SWAT'larla dolu bahçeye açtı.

üyeleri ve Gizli Servis ajanları. Teslim olduğunu göstermek için ellerini başına kaldırdığında, güneş ışığı etrafına doldu ve onu intikam alan bir melek gibi siluet halinde aydınlattı.

İnsanlar onun önünü kesmek için koşuşturuyorlardı, Chase'i iyice görebilmek için birden fazlası telsiziyle hızlı hızlı konuşuyordu, şüphesiz oradaki her adam onu Boston ve Washington arasındaki her karakolda ve karakol binasında dolaşan robot resimden tanıyordu.

Lucan alçakgönüllü ve minnettar bir şekilde izledi. Chase'in fedakârlığı olmasaydı, o adamlar muhtemelen malikâneyi paramparça edeceklerdi.

Yine de yapabilirlerdi ama Tarikat bu infazdan henüz kurtulmuştu. Olası bir gündüz baskını yerine, Tarikat'ın kendini toparlama ve akşam karanlığında dışarı çıkma şansı olabilir.

Hepsi Sterling Chase sayesinde.

Brock, Lucan'ın yanından, "Dostum, bu çok boktan," diye mırıldandı. "Onu bu şekilde götürmelerine izin veremeyiz. Bir şeyler yapmalıyız."

Lucan yardım etmenin bir yolu olmasını dileyerek başını sertçe salladı.

"Harvard bu seçeneği elimizden aldı. Artık gerçekten tek başına."

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.